CORNELIU MUNTEANU

Asasinii viitorului

Un secol de terorism cultural

2013
Cărticica revizionistului

CORNELIU MUNTEANU

Asasinii viitorului

Un secol de terorism cultural

2013
Cărticica revizionistului

Cuvânt înainte

O știre datând de prin 2005 mi-a prilejuit câteva reflexii. Sigur că da! zilnic primim astfel de ştiri pe toate canalele mass-media, trecem mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, eventual mai numărăm încă o aberație la sutele de alte aberații cu care ne-am obișnuit deja și la care suntem imuni de ceva vreme. Și totuși… Citez:

Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD) a decis ieri să amendeze TAROM cu 5 milioane de lei pentru discriminarea homosexualilor. Asociația ACCEPT și Centrul de Resurse Juridice au reclamat compania la CNCD, pentru că a lansat oferte speciale de bilete de călătorie, cu ocazia Zilei Îndrăgostiților/Dragobete, ***numai pentru cupluri heterosexuale.*** *[…]****(C.P.)***
(**Știri 9am** din 2 martie 2005)

În comunicat se menționează că a existat o directivă TAROM către distribuitori care preciza că oferta este valabilă doar pentru **pasageri de sex opus**. Nu trebuie să fii jurist de profesie pentru ca să-ți dai seama că în sensul *Ordonanței nr. 137/2000*, este un caz clar de discriminare. Și totuși, întrebarea care se pune este dacă în acest caz era absolut necesar să se aplice strict litera legii? Pentru că oferta era legată numai de Dragobete. Are cumva Dragobetele vreo treabă cu homosexualii? Nu prea cred! Știam că Dragobetele este o sărbătoare tradițională, şi că printre tradițiile milenare ale poporului român nu se numără şi astfel de practici (homo)sexuale, pardon! Voiam să spun *practici sexuale alternative* – vedeți Dvs! CNCD – ul veghează, şi trebuie să avem grijă nu care cumva să-*i discriminăm* pe *dânșii* – să nu-i atingem nici măcar cu o floare, chiar dacă e Dragobete. Atunci să vedem ce spun folcloriștii, citați chiar de mult hulita și părtinitoarea *wikipedie.* Deci, să citez:

[...] "în această zi se adunau <u>fete şi băieți</u> care discutau, glumeau și

cochetau. Spre prânz, fetele coborau în fugă spre sat; fuga în unele părți era denumită „zburătorit". Fiecare băiat urmărea fata care îi căzuse dragă; dacă o ajungea, urma sărutul în văzul tuturor, sărut ce semnifica logodna ludică, care de multe ori era finalizată cu logodna adevărată. De aici a rămas zicala: „Dragobetele sărută fetele!" Era un semn rău dacă o fată sau un băiat nu întâlneau la Dragobete fata sau băiatul care să-i placă, era semn că tot anul nu putea fi iubit. "

Deci, nici vorbă de homosexuali. Apoi, alte și alte întrebări îmi vin în minte. De ce tocmai CNCD să fie abilitat să rezolve astfel de probleme? Nu există justiție? Sau cumva acest CNCD este un *organism* suprastatal, mai presus de puterea judecătorească. Apoi această amendă? Eu știu că trebuie să existe niște proporții între gravitatea faptei, puterea de plată a celui amendat, și cuantumul amenzii, chiar dacă nu sunt jurist. Păi dacă intru pe situl BNR, 5 milioane de lei în 2 martie 2005 ar fi vreo 138€ - o sumă de doi bani. No comment! Cum TAROM–ul este întreprindere de stat, se pare că a fost cruţat de această dată şi amenda modică s-a dorit a fi doar un avertisment. În concluzie, atenție cu homosexualii, vă poate costa, CNCD-ul veghează! Dar nu numai el, CNCD-ul adică, toți cei *discriminați* de heterosexuali chipurile, persoanele LGBT adică, stau la pândă pe net, să sancționeze drastic orice părere negativă despre apucăturile lor sexuale *alternative*. Bunăoară, iată ce afirma o vajnică apărătoare a drepturilor *omului,* înțelegeți Dvs despre care **om** este vorba, o anume **Norina**, în 5 decembrie a.c., răspunzând unei/unui anume *Ele*, care declarase că nu-i plac homosexualii, comentariu la un articol de pe situl **flu.ro**, articol intitulat sugestiv, **Gay-Factor. Homosexualitatea nu e o boală. Dar homofobia e?**, citez:

Repet: în România, cel puțin, <u>dreptul la liberă exprimare nu este absolut și necondiționat. Și nici nu trebuie să fie</u>. Legile unei țări trebuie să-i protejeze pe toți cetățenii ei, în mod echitabil și echidistant de orice abuz și agresiune. Și Ele, repet: tu nu ai dreptul să le spui homosexualilor că nu îi placi tocmai din cauza orientării lor

sexuale. Asta e homofobie împotriva căreia avem legi. Și da, Ele, tu ai obligația să te supui acestor legi.

Așa care vasăzică! De aici și până la a fi obligați să declarăm în public iubirea noastră nețărmurită pentru homosexuali nu e decât un pas. Nu râdeți, în SUA, s-au dat deja astfel de decizii judecătorești ce frizează absurdul, depăşind orice imaginaţie. Kafka e micuţ copil. Și e totuşi o boală care se ia! **Terorism de-a dreptul!** Vom mai discuta aceste aspecte, inclusiv despre subiectul acelui articol.

În fine, problema pe care mi-am pus-o de nenumărate ori în aceşti ani, a fost dacă nu cumva toate aceste fapte diverse în fond, sunt doar un curent aşa, trecător, fără importanţă, sau chiar au un tâlc ascuns, care mie îmi scăpa. Pentru că mult prea multe astfel de exemple am avut în ultimii 20 de ani. Toate nu păreau decât nişte mici piese ale unui imens puzzle. Convins că nimic nu e întâmplător, am început să mă documentez. Sute şi sute de cărţi, articole, comentarii. Astfel, am ajuns să extind investigaţiile şi la alte domenii, aparent fără nici o legătură cu subiectul nostru, cum ar fi atacurile la adresa familiei tradiţionale, credinţei, culturii naţionale, statului naţional unitar – în fond, asupra valorilor civilizaţiei occidentale. Surpriza a fost că m-am trezit în mijlocul unui adevărat război mediatic. Un război fără vărsări de sânge, dar nu mai puţin crâncen. Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că homosexualii sunt doar nişte marionete manevrate din umbră de către *marii păpuşari*. Dar nu numai ei, toţi cei care se pretind discriminaţi, grupuri de persoane mai mult sau mai puţin marginalizate de societate, toţi sunt soldaţi înrolaţi în acelaşi război contra civilizaţiei occidentale, ducând o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru distrugerea ordinii existente. Un război total, fără menajamente, un război cum omenirea n-a mai cunoscut în istorie, pentru distrugerea totală şi definitivă a civilizaţiei noastre. Prin civilizaţie occidentală înţeleg tot setul de valori pe care l-a acumulat omenirea de la grecii antici încoace. Am constatat că invariabil, conducătorii,

marii păpuşari care trăgeau de fire, erau toţi **evrei**, fără excepţie. Nu sunt adeptul teoriei conspiraţiei mondiale, şi nici nu am nici o treabă cu evreii, au fost doar simple constatări bazate pe documente de necontestat. Nu este vorba nici de antisemitism, pentru că aşa cum vom vedea imediat, *dânşii* nici măcar nu se obosesc să nege, ba chiar îşi fac un titlu de glorie din asta. Întrebarea pe care şi-o poate pune oricine este **de ce? Cui servesc toate acestea? Şi care să fie scopul lor final?** Pentru că ne aflăm în mijlocul unui război crâncen, pe care îl putem pierde, iar mulți se vor trezi la sfârșit fără să știe că au luat și ei parte la el, în mod involuntar. Ei bine, am scris această carte, încercând, atât cât mi-a stat în putinţă, să dau un răspuns la aceste întrebări. Și să nu uit: **Citește! Și dă mai departe!** Vechea lozincă a ilegaliștilor, pentru că se pare că ilegaliști vom ajunge cât de curând în țara noastră.

August – decembrie, 2013

Partea I. Marxismul cultural - o poveste cu evrei

Motto:
*„Scopul Neo-limbei nu este doar acela de a oferi un mijloc de exprimare a concepției despre lume și obiceiurile mentale proprii adepților devotați ai SOCENG-ului, ci, în același timp, de **a face imposibil orice alt mod de gândire**. Intenția este ca, atunci când Neo-limba va fi adoptată, o dată pentru totdeauna, iar Vechea limbă uitată, o idee neortodoxă - adică o idee divergentă față de principiile SOCENG-ului - să fie literalmente de neconceput, cel puțin în măsura în care gândirea se bazează pe cuvinte."*
(Orwell - 1984, pag.368)

Ca de obicei, încep prin a spicui prin presa online din ultimii ani. Câteva fapte care ar părea la prima vedere nesemnificative sau din sfera faptului divers. Deci:

Last week, Judge Marion Cohen ordered that a small artificial tree on display in the Ontario Court of Justice at 311 Jarvis St. be placed in a back hallway, out of sight of the entrance. She said it was because it was a Christian symbol that might make some people feel uncomfortable. [...]The tree's presence suggests to non-Christians that they are "not part of this institution," she said, according to the Toronto Sun.

(CBC News, Thursday, December 21, 2006)

Pe scurt, o judecătoare, **Marion Cohen** este numele dânsei - cum altfel? nici că-mi puteam închipui că ar fi de altă origine etnică decât cea evreiască - dispune în ajunul Crăciunului, mutarea într-un loc mai puțin vizibil, a pomului de Crăciun de la intrarea în Curtea de Justiţie din Ontario, Canada, pe motiv că acesta ar putea să cauzeze "disconfort" anumitor persoane, *angajați ne-creștini* precizează dânsa, sugerându-le că nu ar face parte chipurile din aceeași instituție. Scan-

dalul generat de acest ordin a ajuns până în Parlament, împărțind comunitatea în două, până la urmă, toată *afacerea* sfârșind *în coadă de pește*, adică s-a considerat că pomul de Crăciun nu este neapărat un simbol creștin, ca atare putea rămâne unde era. Și acum altă ştire, de dată ceva mai recentă:

Audrey Jarvis, a Sonoma State University senior, was working for a campus organization when her supervisor told her — twice — that she needed to remove the two-inch-long cross necklace that she wore every day. "[She was told] it might make incoming students feel unwelcome," Jarvis' attorney said. The 19-year-old thinks that she deserves an apology from the school for what she perceives as religious discrimination, and it sounds like she's close to getting one. "It was absolutely an inappropriate action for [her supervisor] to make that request," a university spokesperson said.

(Fox News, 07th, June 2013)

În cazul de faţă, o studentă la Universitatea Sonoma din Statele Unite, a fost obligată de către un superior să renunţe la lănţișorul cu cruce de la gât, de teamă ca ceilalţi studenţi să nu se simtă ofensaţi. Cazul l-a făcut chiar și pe un oficial al Universităţii să declare că această *corectitudine politică* care se poartă la americani a scăpat de sub control. Las deoparte scandalul mediatic stârnit de acest fapt aparent banal, ca și șocul produs asupra studentei respective. Pentru cei ce se îndoiesc de acest fapt, precizez că pe vremea comunismului, deși eram membru de partid, am purtat cruce la gât încă de pe la 14 ani, cruce pe care o port și în prezent, adică de mai bine de patru decenii, fără ca cineva să-mi atragă atenția că aș purta ceva *nepotrivit* la gât, nepotrivit cu *normele eticii şi echităţii socialiste, ale muncii şi vieţii comuniştilor*, cum se spunea pe atunci.

Cap. 1 La început a fost cuvântul

Acestea sunt faptele care, așa cum preciza chiar acel purtător de cuvânt, arată că anumite chestiuni au scăpat *oarecum* de sub control. Expresia mi se pare extrem de blândă în raport cu ceea ce se întâmplă în prezent în lumea anglo-americană, ca și în Comunitatea Europeană. Este de fapt o nouă formă de dictatură, de cenzură a spiritului liber - în fapt, o formă de ***terorism cultural*** (pe moment) în toată regula. În cele ce urmează, vom încerca să deslușim puțin lucrurile, analizând fenomenul, începând cu istoria sa, urmărind să-i evidenţiem evoluția și dinamica. Vom încerca totodată să aflăm cine sunt promotorii și susținătorii acestui adevărat flagel, care sunt motivațiile și scopurile acestora, dar și tendințele de evoluție în viitor ale acestui fenomen. Pentru ca în final, să vedem cum noi, românii, popor creștin și ortodox în marea majoritate, putem fi afectați de această adevărată ciumă, la început de sec.21, și dacă nu avem cumva o șansă să ne putem mântui de acest flagel.

Atunci, să începem cu începutul. *Fenomenul*, ca să spun aşa, datează de pe la mijlocul sec.19, fiind vorba numai de anumite fapte care ar putea să fi furnizat ideea inițială, dat fiindcă această așa-zisă *corectitudine politică* a apărut ca fenomen social distinct mult mai târziu, prin anii '60 ai secolului trecut. Ca idee, inițial s-a dorit a se înlocui în limbajul curent anumiți termeni, considerați prea *tari*, prea șocanți, prea vulgari sau prea puțin de *bon-ton*, cu cuvinte sau expresii considerate mai blânde. Rezultatul a fost benign, adică putea conduce uneori doar la o oarece confuzie privind noțiunile respective. Bunăoară, s-a propus termenul de *femeie de stradă* pentru *prostituată*. Rezultatul a fost o anumită ambiguitate, ca atare cei doi termeni au continuat să coexiste în limbajul curent. Pentru că termenul consacrat, de *prostituată*, exprima mai mult o categorie profesională, fără nici un sens peiorativ, înglobând atât prostituatele angajate, de bordel, cât și liber-profesionistele, cele care *făceau trotuarul*, cele două

categorii având în comun faptul că practicau *cea mai veche meserie din lume* pe baze legale, cu acte în regulă, fiind înregistrate la Poliție şi la Fisc. Ori, prin introducerea termenului de *femeie de stradă*, au fost incluse în mod abuziv în această categorie profesională și amatoarele, femei care practicau ocazional prostituția, concurând *pe trotuar* cu profesionistele, iar folosit în mod peiorativ includea în mod abuziv orice femeie *necinstită* (curvă), ca și pe femeile aşa-zis frivole. (curviștine, demi-mondene, pițipoance, şi în fine, nonconformiste, aşa cum sunt denumite ele azi în mod eufemistic în mass-media de scandal)

Ca o chestiune anecdotică, legat tot de *cea mai veche meserie din lume*, s-a propus în loc de termenul familiar de bordel (fr. maison *au bord de l'eau* – sic!), termenul de *casă de toleranţă,* o culme a corectitudinii politice, dat fiindcă ***toleranţa*** este chipurile ea însăşi chintesenţa corectitudinii politice. Termenul de *casă de toleranţă* s-a impus şi el fără probleme, fiind utilizat cu precădere în documentele oficiale, continuând să fie folosit împreună cu cel familiar de bordel, termen extrem de incorect politic de altfel, deoarece sugerează desfrâul şi dezmăţul, în limba franceză temenul având şi sensul de mizerie, dezordine, haos - în viziunea corectă din punct de vedere politic, casa de toleranţă nefiind altceva decât un loc în care au loc *contacte sexuale non-maritale*.

În zilele noastre, asistăm la același fenomen, chiar dacă motivațiile sunt deja altele, rezultatele fiind de cele mai multe ori contrare. Bunăoară s-a propus înlocuirea cuvântului *invalid* cu *handicapat*, chestiune ce datează din perioada de imediat după *aşa-zisa revoluţie* din decembrie '89. Datorită mijloacelor materiale reduse ale majorității românilor, pentru mulți unica distracție fiind televizorul, termenul de *handicapat*, utilizat intens pe atunci în mass-media, s-a impus imediat, rezultatul fiind exact contrariu, pentru că limbajul curent nu este supus restricțiilor, cel puțin deocamdată. Să menționăm că termenul

de *invalid* este mai mult un termen tehnic, medical sau pe aproape, oricum, neutru, desemnând o persoană căreia îi lipsește un anumit membru, sau care, datorită unei afecțiuni, nu-l mai poate utiliza. Termenul de *handicapat*, un derivat al termenului de *handicap*, provenit din terminologia sportivă, utilizat peste tot în mass-media, a înlocuit aproape total o serie întreagă de termeni, ba mai mult, utilizat inițial doar pentru persoanele handicapate fizic (invalizi), a fost extins ulterior și la cele suferind de boli psihice cronice. (handicapați psihic, bolnavi mintal) În final, cu concursul direct al analfabeților posesori ilegali de diplomă din mass-media și televiziune, s-a extins termenul și la obiecte cu o calitate mai redusă, bunăoară am auzit că *modelul de automobil X ar fi o mașină handicapată față de modelele germane de ultimă generaţie*.

Cu privire la termenii de handicap, respectiv ***handicapat***, Vladimir Volkoff, în **Manualul corectitudinii politice**, explică, citez:

"Ceea ce se înţelege azi prin handicap, termen preluat din vocabularul sportiv şi aplicat în mod abuziv în franceză şi în alte limbi pentru a desemna anumite probleme de sănătate, este corect politic deoarece diversele handicapuri permit manifestarea unei întregi birocraţii* însărcinate cu aplicarea principiului compensaţiei*sub formă de locuri de parcare gratuite, rampe pentru scaunele rulante şi toalete speciale. Termenii* ***mutilat, invalid, infirm,*** *[…] sunt desueţi. "Eu sunt handicapat, domnule" trebuie pronunţat ca un reproş plângăcios şi, cel mai adesea, completat cu: "deci am dreptul* la…".*

Este esenţial ca un handicap provenit dintr-o neîndemânare şi un altul provenit din apărarea binelui general să fie considerate egale şi să ofere aceleaşi drepturi beneficiarilor.

Oricum ai lua-o, este mult mai bine să fii handicapat decât favorizat în orice fel. Este suspect să fii un copil binecuvântat de Dumnezeu cu multe calităţi sau să te fi născut "cu o linguriţă de aur în gură", cum spun americanii, în timp ce toate dezavantajele presupuse, indiferent de natura lor, inspiră automat încredere.

În Statele Unite, agenţii imobiliari nu au voie să spună că o casă se găseşte la o anumită distanţă de şcoală "pe jos", pentru că ar putea ofensa handicapaţii. "
(Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice,* Ed. ANTET, 2001, pag.50)

Edificator, nu? Cam aici s-a ajuns cu *corectitudinea politică*.

Omniprezent astăzi, *semnul de handicapat* ne aminteşte de existenţa unei adevărate industrii de profil pentru producţia de cârje, bastoane, cărucioare, proteze, orteze, etc… dar şi o serie întreagă de facilităţi, de departe cele mai spectaculoase fiind ascensoarele cu cale de rulare pentru cărucioarele de invalizi din pasajele subterane din centrul Capitalei, şi pe care nu le-am văzut funcţionând niciodată, între timp fiind înlocuite cu ascensoare obişnuite. De la inscripţia din mijloacele de transport în comun din *epoca de aur*, *bătrâni, invalizi, femei gravide şi persoane cu copii în braţe,* şi ea *incorectă politic* deoarece pune bătrânii (corect politic ar fi *persoane de vârsta a treia*) înaintea handicapaţilor, şi până la facilităţile pentru handicapaţi de azi s-a parcurs un drum lung, paralel cu *implementarea corectitudinii politice.* Şi la care compatrioţii noştri tuciurii și nu numai, au adăugat şi ei o *industrie* autohtonă specifică. Nu mă refer numai la falşii *paralitici* ce cerşesc prin intersecţii, ci la zecile de mii de *handicapaţi cu certificat* care extorchează anual sume considerabile de la bugetul de stat, ajutoare sociale necuvenite, *drepturi de jmeker*, care va să zică. Orbi care conduc autoturisme, unii chiar în calitate de șoferi de taxi, și nu numai la noi, aflu de pe net că și în Grecia s-au întâmplat astfel de *miracole*. Cam tot atâţia câţi sunt şi *revoluţionarii cu certificat*, fabricaţi în serie de conducerea neo-comunistă de după decembrie '89. Este de fapt preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a avea şi noi o *revoluţie*, care până la urmă tot lovitură de stat a ieşit, deşi au murit cu entuziasm vreo mie şi ceva de români…, dar şi o *comunitate de handicapaţi* prosperă, şi mă opresc aici, pentru că deja sunt şi eu

incorect din punct de vedere politic.

Revenind *la oile noastre*, în felul acesta, pe cale non-violentă și inconștientă, au fost eliminate treptat cuvinte intrate de veacuri în limba română, precum ***ciung*** (fără un braț), ***olog*** (fără unul sau ambele picioare), ***șchiop*** (fără un picior), etc…, toate acestea fiind în final înglobate în expresia generalizatoare *persoană cu handicap locomotor*. De asemenea, pentru astfel de persoane cu diverse handicapuri fizice, s-a propus, tot cu concursul mass-media, termenul de *persoană cu dizabilităţi*, termen încetăţenit azi. Cât despre termenii referitori la bolnavii psihici, precum *nebun, lunatic, zălud, năuc, tembel, idiot, cretin, dement, imbecil, etc...,* termeni *violent incorecţi politic*, pe aceştia îi mai găsim azi doar prin literatură şi prin cărţi de specialitate, ca atare, şi ei sunt pe cale de dispariţie, aşa cum este *corect din punct de vedere politic*. Ei vor continua însă să circule totuşi, dar probabil numai în cercul restrâns al specialiştilor în boli psihice.

Iar diferențele dintre acești termeni nu sunt chiar neglijabile. Bunăoară nebun înseamnă un om care **și-a pierdut** mințile, despre care se presupune în mod implicit că le-a avut odată, spre deosebire de cretin sau idiot, care implică mai degrabă o afecțiune congenitală.

Consecința imediată și perfect vizibilă a fost o sărăcire a limbajului, cu îndobitocirea consecutivă a individului, pentru că nimeni nu stă să caute sensul corect al cuvântului în DEX, ci vorbește exact cum a auzit la tv, cu atât mai mult cu cât *limbajul corect din punct de vedere politic* evoluează (involuează mai degrabă) mult mai rapid decât schimbările operate de către academicieni periodic în DEX, sub presiunea diverselor organizaţii de apărare a drepturilor homosexualilor, lesbienelor, sidoşilor şi altor defavorizaţi. Din acest punct de vedere se poate spune că DEX-ul este un instrument politic incorect, retrograd. Apoi, datorită sărăcirii limbajului, la care se adaugă şi degradarea calității procesului de învățământ de la noi, se constată tendința de a folosi

perifraze pentru exprimare, în lipsa termenilor adecvați sau nesiguranței pe cei cunoscuți, caracteristică tipică pentru tinerii *școliți* de azi și nu numai. Consecința imediată este idiotizarea indivizilor, dat fiindcă sărăcia limbajului denotă mai degrabă o sărăcie a spiritului.

Consecința pe termen lung, care e și cea mai gravă, este dispariția unor termeni intrați de veacuri în limba română, prin înlocuirea lor fie cu neologisme *la modă*, fie cu cuvinte şi expresii acoperitoare, generalizatoare. La urma urmei, limba este un organism viu, cuvintele se nasc și mor, la fel și limba. **O astfel de limbă artificială nu mai este limba unui popor, ci a unei populații. Noi, românii, suntem încă un popor şi nu dorim să devenim o populație !** Cel puţin, aşa presupun!

Continuând cele expuse anterior, să facem precizarea că termenul neutru de invalid a continuat să coexiste cu cel de handicapat în limbajul curent, dar din păcate, el fiind tot mai rar utilizat în mass-media. Sigur, mai sunt formule ca *invaliditate de gradul…* şi altele înrudite, dar acestea sunt expresii mai degrabă tehnice, utilizate într-un domeniu specific, legislaţia accidentelor de muncă. Și cum mass-media dă tonul, singura menționare oficială pe care am remarcat-o în timp ce mă documentam, a fost denumirea unei străzi din cartierul Colentina, **Str. Invalid Suligă Ion,** un erou de război probabil, așa cum sunt denumite mai toate străzile din Colentina dinspre Voluntari. Ar fi fost și culmea să i se fi schimbat numele în **Str. Handicapat Suligă Ion.** Oricum, nu a mai fost cazul, pentru că între timp, *cineva* a decis că și termenul de *handicapat* este prea dur, vom analiza mai târziu cum și de ce, momentan dăm doar câteva exemple, ca atare s-a propus expresia de *persoană cu necesități speciale*. Deci deja nu mai este un termen, ci o expresie – prețioasă, zic eu - formată din patru cuvinte. Problemele au apărut în momentul în care s-a constatat că această expresie este mult prea cuprinzătoare, deoarece sunt extrem de multe astfel de persoane cu *nevoi speciale*, unii fiind *good guys,* cum sunt bunăoară homosexualii, în viziunea actuală, *corectă din punct de*

vedere politic, homosexualitatea fiind un lucru bun, de multe ori recomandată de medici, educatori și psiho-terapeuți, iar alţii sunt *bad guys,* precum pedofilii. Sigur că da! dilema este doar de moment, pentru că se constată că şi pedofilii parcurg exact aceleaşi etape pe care le-au parcurs şi homosexualii acum câteva decenii pentru a fi *acceptaţi* de societate, de fapt pentru a impune forţat această aşazisă *acceptare*. În fine, în momentul în care şi pedofilii vor intra *în rândul lumii*, prin impunerea scăderii vârstei consimţământului sexual la 8, 10 sau 13 ani, aşa cum au fost impuse şi căsătoriile între homosexuali, iar pedofilia va fi acceptată ca un lucru bun și firesc pentru societate, ca o formă de diversitate a comportamentului sexual, la fel de firească şi benefică pentru individ, va dispărea şi această problemă. Vom mai discuta pe marginea acestui subiect. Cât despre badea Gheorghe de la coarnele plugului, *talpa ţării* cum se mai zice, care nu poate înţelege cum devine chestia cu aceste *necesităţi speciale*, el va continua să folosească termeni consacraţi precum *bulangiu, poponar, curist*, *curlangiu*, etc…, deşi sunt extrem de incorecţi din punct de vedere politic.

Lista expresiilor *corecte din punct de vedere politic* în limba română actuală este extrem de vastă. Dacă cineva s-ar apuca să-i facă inventarul ar rămâne uluit câte cuvinte au fost înlocuite în modul cel mai insidios şi mai perfid cu putinţă, fără absolut nici o intervenţie oficială, numai şi numai din prostie, dintr-o preţiozitate şi un mimetism transfrontalier prost înţelese. Astfel, *câinii vagabonzi* au devenit *câini comunitari*, *paznicii* au devenit *agenţi de pază*, *măturătorii* au devenit *agenţi de curăţenie*, etc… Să mai facem observaţia că mulţi dintre aceşti aşa-zişi *agenţi* din categoria măturători, gunoieri, etc…, primesc sporuri relativ consistente *de degradare socială* şi că prin astfel de denumiri bombastice, cu atâtea feluri de *agenţi*, încet-încet, întreaga ţară devine o *agentură a corectitudinii politice*.

Mai facem observaţia că şi comuniştii au încercat o pervertire de

acest gen a limbajului, e drept, din considerente ideologice, dar şi la un nivel mult mai redus, mijloacele propagandistice de care dispuneau pe atunci fiind mult mai puţin eficiente la nivelul limbajului curent, dar și datorită faptului că încă mai exista un oarece grad de bun simț la generația ce apucase și *alte vremuri*. Ca atare, *Moş Crăciun* a devenit oficial *Moş Gerilă*, Crăciunul a devenit Sărbătoarea Anului Nou, etc..., cum spuneam, chestiuni benigne care cel mult stârnesc un zâmbet. Fac precizarea că aşa-zisă *limbă de lemn* nu are nici în clin, nici în mânecă cu limbajul corect din punct de vedere politic. Singurul punct comun este că amândouă sunt forme de pervertire a limbajului. *Limba de lemn* este o simplificare a limbajului adoptată din necesități strict politice, în scopul translatării disputelor ideologice la nivelul unui limbaj schematic, compus din expresii cu definiţie prestabilită sau din termeni lipsiți de orice fel de ambiguitate, în timp ce corectitudinea politică este un fenomen mult mai complex și cu implicații mult mai ample.

Un exemplu antologic de utilizare a *limbii de lemn* pentru o exprimare care să escamoteze realitatea, ne oferă Mihail Bulgakov în **Maestrul şi Margareta**, citez:

— Sunt, începu cu amărăciune bufetierul, responsabilul bufetului de la Teatrul de varietăţi...

Actorul întinse înainte o mînă cu degetele încărcate de pietre scînteietoare, ca şi cînd ar fi vrut să oprească vorbele vizitatorului său, şi începu înflăcărat:

— Nu, nu, nu! Nici un cuvînt în plus! în nici un caz, niciodată! N-am să iau în gură nimic de la bufetul dumitale! Aseară, stimabile, am trecut pe lîngă tejgheaua dumitale şi nu pot uita nici pînă azi nisetrul şi brînza! scumpul meu, brînză de culoare verde nu există! Te-a păcălit cineva. Brînza trebuie să fie albă. Da, şi ceaiul?! Nişte lături! Am văzut cu ochii mei cum o tînără cam murdară turna apă rece din găleată în uriaşul dumitale samovar, şi în acelaşi timp clienţii continuau să fie

serviţi cu ceai de acolo. Nu, dragul meu, aşa ceva e inadmisibil.
— Scuzaţi-mă, vă rog, încercă să riposteze Andrei Fokici, uluit de acest atac neaşteptat, n-am venit în problema asta, şi nisetrul n-are nici în clin, nici în mînecă...
— Cum adică, nici în clin, nici în mînecă, dacă era stricat?
— Mi s-a trimis la bufet ***nisetru cu prospeţime de gradul doi****, îi comunică bufetierul.*
— E o prostie, puişorule!
— Ce e o prostie?
— Prospeţimea de gradul doi! Prospeţimea poate fi de un singur fel: ***un aliment ori e proaspăt, ori nu e. Dacă nisetrul are prospeţimea de gradul doi, înseamnă că s-a împuţit…***
(Mihail Bulgakov, Maestrul şi Margareta, ed. Humanitas, 2009)

După cum se vede în acest extraordinar exemplu, adoptarea *limbajului de lemn* înlătură de fapt posibilitatea de a polemiza cu ideologia care stă la baza acestuia. Astfel, lovitura de stat de la 23 august 1944, devine *revoluţia de eliberare naţională şi socială, anti-fascistă şi anti-imperialistă*, în cadrul căreia, rolurile *tovarăşului*, dar şi al *tovarăşei*, au fost *esenţiale* care vasăzică. Sintagma cu pricina, omniprezentă în mass-media, cuvântări şi documente oficiale, a prins astfel rădăcini adânci, orice dispută ideologică dovedindu-se inutilă, astfel încât nu mai puteai lua în discuţie această idee, pentru că de fapt nu mai atacai ideea, ci definiţia, care era deja încetăţenită în mod mecanic, prin repetare obsesivă, în mentalul colectiv. Deşi toată lumea ştia că n-a fost nici revoluţie, şi nicidecum anti-fascistă, şi cu atât mai puţin anti-imperialistă – în fapt, doar o *nenorocită lovitură de stat*, despre care MS Mihai I ar avea de dat explicaţii la greu, şi de pe urma căreia tragem şi azi ponoasele, şi le vom mai trage încă cel puţin un secol de-aici încolo.

Cap. 2 Corectitudine politică şi terorism cultural

Şi acum câteva cuvinte despre istoricul acestui fenomen. Curios lucru, el a apărut prin anii ‘60 în Statele Unite, ţara cea mai liberală cu putinţă, ca o mişcare ce-şi propunea trecerea prin ciur a limbajului, urmărind eliminarea anumitor termeni consideraţi jignitori, peiorativi, ofensatori, care atentau cumva la demnitatea individului. Exponenţii mişcării erau diverse grupuscule agresive şi militante provenind din mediul universitar, cu un evantai larg de orientări, în frunte situându-se mişcările pacifiste, feministe şi homosexuale. Scopul iniţial declarat al acestora era afirmarea liberă a propriilor concepţii de viaţă, diminuând marginalizarea la care erau supuşi din partea societăţii. Toate acestea pe fondul unor puternice mişcări sociale de eliminare a segregaţiei rasiale, dar şi al activităţii unor mişcări teroriste precum **Pantera Neagră**, comuniste (printre care şi cea condusă de către Angela Davis, şi ea cunoscută teroristă cu ştate vechi de serviciu), marxiste şi anarhiste, toate acestea nefiind altceva decât o reacţie la războiul din Vietnam, la așa-zisa *vânătoare de vrăjitoare* din epoca mc carthystă, la cursa înarmărilor, dar şi consecinţa răspândirii unei noi ideologii despre care vom discuta mai pe larg în continuare. Ideologie ce a eşuat iniţial în ţara de baştină, Germania, înflorind, cum altfel, pe pământul american. Totul pentru a *lustrui* vanitatea unei naţiuni de o ipocrizie feroce ce nu voia să-şi recunoască rasismul, agresivitatea şi imperialismul, toate acestea fiind în fond valori constante ale civilizaţiei şi politicii americane, situaţie perpetuată sub forme când mai subtile, când mai violente, până în ziua de azi.

Cum spuneam, atacul iniţial s-a concentrat asupra limbajului. Cuvântul *nigger,* atât de drag lui Mark Twain, a fost înlocuit cu *negro*, apoi *black*, pentru ca în final să se ajungă la *colored*. Dat fiindcă mai multe grupuri etnice din America sunt *colorate*, s-a ajuns la formula actuală de *afro-american.* Este clar că înlocuirea unui cuvânt cu altul, indiferent care ar fi el, nu diminuează câtuşi de puţin rasismul societăţii

americane. Iar atâta vreme cât aşa-zisa *corectitudine politică* se referă doar la discriminarea prin limbaj a minorităţilor de altă culoare decât cea albă, adică și ea împarte cetăţenii SUA pe criteriul culorii pielii, tot rasism se cheamă, indiferent de scopul declarat. În fond, atâta vreme cât o bună parte a societăţii americane caută tot felul de cuvinte pentru ca în final să definească într-o *manieră mai convenabilă* culoarea pielii celui de altă rasă, **tot cu rasism avem de-a face, fără nici o discuţie**. Rasismul american nu va dispărea decât atunci când chestiunea culorii pielii nu va mai interesa pe nimeni, pur şi simplu. Toată propaganda anti-rasistă americană e doar marfă de export de cea mai proastă calitate. Conserve expirate cu miros de stârv pe post de caviar, ca *nisetrul cu gradul doi de prospeţime* din romanul lui Bulgakov. Apoi filmele de două parale cu poliţistul negru, sărac şi cinstit, şi cel alb, avid de bani şi corupt, completele de judecată în care preşedintele e invariabil negru, etc…, ca şi chestiunea cu dl. Barack Obama, *primul preşedinte de culoare*, nu sunt decât poveşti de adormit copiii. Realitatea americană este mult mai crudă, o vedem zilnic la știri. S-ar putea spune, ce treabă avem noi cu toate astea? Uite că avem! Problema este că americanii vor să impună lumii întregi nişte reguli de conduită pe care ei înşişi sunt primii care nu le respectă.

Iată că, deşi pretinde a susţine egalitatea *în drepturi* a minorităţilor cu majoritatea, *corectitudinea politică* împarte şi ea oamenii pe criterii rasiale, religioase, de sex şi orientare sexuală. O altă caracteristică a *corectitudinii politice* pe care o mai putem sesiza cu uşurinţă este discriminarea la care este supusă majoritatea în beneficiul minorităţilor. Democrația este una, iar dictatura minorităților, terorismul lor chiar, este cu totul altceva. Din această perspectivă, corectitudinea politică este categoric anti-democratică, mai precis este o nouă formă de **totalitarism** în esenţa sa. Să facem observația că atât marxism-leninismul bolșevic clasic cât și *marxismul cultural* de azi au aceeași esență ideologică totalitară și teroristă. Nicăieri în lume, esența

totalitară a *corectitudinii politice* nu este mai evidentă ca în campusurile universitare americane de azi, devenite mici state comuniste, republici nord-coreene sau cubaneze în miniatură. Cazurile extrem de documentate din cartea dlui Edward Behr, *O Americă înfricoșătoare* (Ed. Humanitas, 1999) sunt mai mult decât edificatoare. Oricine îndrăznește sau este numai bănuit de a avea păreri contrare activiștilor homosexuali, feminiști, sau a celor care militează pentru așa-zisele drepturi ale negrilor sau hispanicilor este imediat pus la zid și executat. O întreagă "industrie" justițiară se pune imediat în mișcare și îl pedepseşte instant pe "vinovat" prin eliminarea urgentă din învățământ, amenzi uriașe pe care trebuie să le verse în contul diverselor *oenge-uri* de profil, urmând eventual și o trimitere pentru tratament la spitalul de nebuni. Atâta vreme cât homosexualitatea nu mai este o boală, ci o formă de comportament sexual absolut normală, iar *homofobia* a fost decretată ca fiind o boală psihică, este absolut normal ca să ajungi urgent în cămașă de forță chiar și pentru folosirea termenului de *pederast* (fr. **pédéraste**, pr. pédé) la adresa unui homosexual. *Poponar* sau *bulangiu*, ce să mai vorbesc! Ne așteaptă vremuri grele, dacă nu luăm aminte. Cazul profesorului canadian Chris Kempling este edificator. Și ăsta nu este decât începutul, cartea lui Edward Behr ne prezintă destule cazuri halucinante, mii de vieți distruse, oameni împușcați fără milă de către militanţi fanatici, cariere frânte - toate pe altarul aşa-zisei *corectitudini politice*.

Menţionez că în România *organul de stat* responsabil de implementarea acestei aşa-zise *corectitudini politice* este Consiliul Naţional de Combatere a Discriminării.(CNCD) Rolul acestui consiliu este de a decide când o persoană sau un grup încalcă *ideologia oficială*, putând de la caz la caz să aplice diverse sancţiuni sub formă de amenzi. În ultimii ani, CNCD s-a dovedit adesea a fi o instituţie publică complet lipsită de legitimitate, operând la limita legalității, în permanent dezacord cu valorile tradiționale ale poporului român, dar și cu prevederile Constituției. CNCD ar trebui desființat oricum, și nu numai

pentru că deservește un adevărat program politic anti-național pe banii contribuabilului, dar prin decizii arbitrare și nefondate, la presiunea unor grupuscule agresive şi teroriste precum organizațiile de homosexuali, lesbiene, umaniști, secularişti, ecologişti, anti-anti–semiți, etc..., creează artificial grave tensiuni în societate, punând în pericol chiar și siguranța națională, aşa cum vom vedea imediat.

Un exemplu ar fi scandalul din 2008, când, la sesizarea organizației ”Accept” ce reprezintă dacă se poate spune așa, homosexualii din România - nu-i reprezintă, dar așa au hotărât dânșii, să se pună cu de la sine putere în fruntea acestora - CNCD a decis ca întrebările din chestionarul pentru donatorii de sânge referitoare la relațiile homosexuale sunt discriminatorii, iar ministerul liberal al sănătății de atunci, contabil de profesie, s-a conformat imediat. Președinta fundației donatorilor de sânge din România, dna Aimée Bugner, a afirmat, citez:

“Dacă aceste întrebări vor fi eliminate, vom fi singurii din Europa care le eliminăm. Toate chestionarele din alte părți, franțuzești, americane, norvegiene, toate cuprind această întrebare, dacă potențialul donator a întreținut sau nu relații homosexuale. În Franța, de pildă, sunt excluse de la donare până și femeile care admit că au avut o relație cu un bărbat bisexual. În America, e și mai explicit: dacă un individ a avut o singură dată un contact homosexual, o singură dată!, este exclus de la donare. De ce? Pentru că grupul în care se învârt e foarte mic, ***dacă unul e contaminat cu HIV, există șanse să fie contaminați și ceilalți.*** *[…] Tot ce se întâmplă acum se întâmplă pentru că avem de-a face cu niște persoane foarte agresive. Nu cred că pe homosexuali chiar îi împinge de la spate această nevoie, această dorință de a dona sânge. Eu lucrez de 20 de ani în domeniul ăsta si n-a venit niciodată la mine un homosexual spunând ca vrea să doneze sânge pentru Vasile, pentru cutare... Ei nu vor să doneze efectiv, ei vor să facă gălăgie. Acesta este singurul mod prin care pot sa iasă în*

relief. "

Perfect punctat! Bravo! Admir curajul acestei doamne în fața *milițienilor culturii*. La fel cum nu cred, ca și doamna citată de altfel, ca vreun homosexual să se fi prezentat să doneze sânge. Sunt convins că este doar agitație propagandistică a celor din conducerea acestei așa-zise asociații.

Din nefericire, costul ridicat al analizelor care ar putea să detecteze preventiv virusul în sângele prelevat de la donator, face ca la noi să se utilizeze metoda detectării anticorpilor anti-HIV, deci de abia după ce organismul donatorului este deja infectat și boala declarată, perioada dintre momentul infectării și detectarea bolii putând dura cca. 6 luni sau chiar mai mult. În timpul acestei "ferestre imunologice" boala nu poate fi detectată, deși sângele este infectat. Să adăugăm că HIV rezultat prin transfuzie este mult mai agresiv decât cel rezultat prin contact sexual. Din această cauză, metoda cea mai la îndemână de a scădea riscul unei infectări prin transfuzii accidentale, este aceea de a nu primi donatori din rândul celor care prezintă un risc crescut de îmbolnăvire cu HIV, anume homosexualii și consumatorii de droguri. Chestiune ce se aplică și foștilor bolnavi de hepatită, sifilis, TBC. Nu este vorba de absolut nici un fel de discriminare, este doar o măsură preventivă ce se aplică de când lumea. Dar se pare că interesele imediate ale acestui mic **grupuscul terorist** care este organizația "Accept", respectiv finanţarea cu fonduri *grase* de către organizațiile *de profil* de peste ocean, este mai importantă decât sănătatea populației României. Și acum să vedem ce au răspuns dânșii, prin dna Florentina Bocioc, Directoare Executivă a "asociației", citez:

*"Noi nu putem decât să ne bucurăm că nu a fost nevoie să mergem în instanță și că Ministerul Sănătății a luat în considerare recomandarea CNCD. Cât privește poziția doamnei Bugner, **cunosc discursul ăsta**. Noi ne-am susținut punctele de vedere prin date statistice. Da, între-*

barea privind homosexualii există în destule alte state, dar aceste state și-au redactat legislația în domeniu în anii '80, alta e situația acum, heterosexualii sunt cei care conduc în statistici, în topul infectării cu HIV. Oricum, noi așteptăm poziția ministerului, e nevoie să se schimbe și conținutul propriu-zis al ordinului, nu numai chestionarul. "

Sigur că da! **D-na Florentina Bocioc** – habar nu am care este pregătirea dânsei – se pare că este psiho-terapeut de profesie - **această Ană Pauker în devenire, ce bine le știe ea pe toate!** mai bine chiar decât o specialistă în domeniu. Las la o parte tonul de *activist de partid*, la chestiunea cu "cunosc discursul ăsta" mă refeream. Noi să vedem însă ce spun statisticile oficiale, citez:

According to Avert.org the higher percentage of HIV/AIDS of 2008 in heterosexuals VS. homosexuals (male to male) is 27% to 47% with homosexuals in the lead.
(http://www.avert.org)

Clar de tot! Este vorba de statistici oficiale, ale organizațiilor internaționale de profil, care monitorizează atent de ani de zile această adevărată *ciumă* a sfârșitului de secol 20. Dânșii afirmă că între timp situaţia s-ar fi schimbat. Perfect adevărat! Numai că dânşii se referă la cu totul alte statistici. Este tipic pentru modul dânşilor de a gândi, chestiune nu tocmai nevinovată, mă refer la manipularea datelor statistice în mod tendenţios, dacă nu la modul terorist de-a dreptul. Vom mai avea prilejul să discutăm pe marginea acestui subiect. Pentru că într-adevăr, per ansamblu, majoritatea cazurilor noi de SIDA înregistrate pe plan mondial sunt cauzate de contactul sexual heterosexual, în timp ce dacă e să ne referim doar la societatea occidentală, adică vestul Europei şi SUA, statisticile spun că majoritatea cazurilor noi de infectare sunt consecinţa directă a contactelor sexuale homosexuale. Situaţia este complet diferită în Africa, peste tot în lumea a treia de altfel, unde popoare întregi sunt în pericol să dispară

datorită acestui flagel, maladia infectând bărbaţi, femei şi copii fără deosebire, unde statisticile *diluează*, ca să zic aşa, rezultatul statisticilor din lumea civilizată. Bunăoară, în SUA, numai în anul 2009, cca. 64% din cazurile noi de îmbolnăvire cu HIV s-au datorat relaţiilor sexuale homosexuale. **În anul 2000, 86,5% din îmbolnăvirile cu SIDA printre bărbaţii albi americani s-au datorat contactelor sexuale homosexuale şi doar 4,1% s-au datorat contactelor sexuale heterosexuale**. În consecinţă, heterosexualitatea joacă un rol foarte redus în răspândirea HIV printre albi. Proporţia e puţin diferită în cazul negrilor din lumea civilizată, 54,5% datorită contactelor homosexuale şi 25,5% datorită contactelor heterosexuale, datorită faptului că mulţi homosexuali negri sunt bisexuali, spre deosebire de albi, unde proporţia acestora este mult mai redusă. Totuşi, suprareprezentarea negrilor şi hispanicilor, a negrilor în special, printre indivizii cu HIV, le permite homosexualilor, ca şi a celor ce le apără "drepturile", să afirme în mod fals că heterosexualitatea ar contribui în mod decisiv la răspândirea HIV. Domnii de la "Accept" nu fac nici dânşii excepţie după cum se vede. Se pare că finanțarea americană, ca și gălăgia aferentă, ca să nu-i spun **terorism mediatic**, pentru că asta e, este mult mai importantă decât siguranța națională despre care vorbeam mai înainte. Pentru că mai este un aspect, pe care dânșii, dar și comentatorii din mass-media nu l-au sesizat. Este vorba despre scandalul cu sângele infectat cu HIV din anii '90 din Franța și SUA. Atunci, datorită sângelui contaminat în mod accidental, între 6 și 10 mii de hemofilici din SUA, apoi alţi cca. 4 mii în Franța, plus cine mai știe câți din Asia și America Latină, inclusiv România, ca atare, zeci de mii de persoane au fost infectate cu HIV. Este evident că azi, cu excepții minuscule și miraculoase, marea majoritate și-au dat deja *obștescul sfârșit*. Domnii de la "Accept" ori erau prea tineri pe atunci, ori suferă de amnezie. Progresele de atunci în domeniu, cel puțin pe plaiurile mioritice, așa cum spuneam, sunt practic nule. Nu pentru că am fi rămași în urmă, ci datorită faptului că analizele de sânge în perioada acelei "ferestre imunologice" sunt încă mult prea costisitoare. Așa că

singura soluție rămâne eliminarea dintre donatori a celor cu risc ridicat de a contracta HIV. Experiența tristă din anii ’90 cu sângele contaminat a arătat că se poate la fel de bine repeta. Cu atât mai mult cu cât chestionarul este *epurat* de aceste chestiuni, ca atare, **nu angajează absolut în nici un fel răspunderea donatorului**. Fără a mai vorbi despre intențiile criminale sau teroriste, care și ele pot apărea oricând, aşa cum s-a văzut deja prin anii ’90.

Se pune acum întrebarea ce s-ar întâmpla azi în România în cazul unei infectări masive cu HIV, de câteva mii sau zeci de mii de persoane să zicem? Nu este un scenariu fantezist, zecile de mii de infectați din anii ’90 din țări în care asistența medicală a ajuns aproape de perfecțiune, a arătat că acest accident este perfect posibil. Și să se demonstreze sau să se presupună doar, că sângele infectat provine, cu o oarece probabilitate, de la un homosexual sau de la mai mulți. Cu atât mai mult într-o țară în care încă industria de zvonuri și presa de scandal funcționează la maximă capacitate. Vă las pe Dvs. să dați singuri răspunsul. Eu personal, nu mi-aș dori să fiu homosexual declarat sau numai bănuit într-o astfel de situație. Experiența începutului de secol 21 a arătat cât de simplu se pot extermina sute de oameni, dacă se acumulează suficientă “motivaţie“. **Un anume Anders Behring Breivik a spart gheața**, ca să zic așa. Nici nu vreau să mă gândesc! Lăsând deoparte aceste chestii sinistre, revin și spun, avem atâtea servicii secrete, chiar prea multe, nu s-a găsit nimeni să-i tragă de urechi pe domnii de la “Accept”? Pentru că o epidemie masivă de SIDA chiar este o problemă de siguranță națională. Chiar și acesta era un motiv serios de desființare a CNCD şi de sancţionare drastică a celor de la “Accept”. Se pare însă că noi românii, plătim toată această puzderie de servicii secrete, comitete şi comiţii guvernamentale, doar ca să taie frunză la câini.

Cap. 3 Origini şi precursori

După această punere în temă, ca să zic aşa, vom discuta în continuare despre originile *corectitudinii politice*, derivată direct din aşa-zisul *marxism cultural*, această adevărată ciumă, cât şi despre cei ce au creat acest virus ce provoacă un adevărat declin al civilizaţiei occidentale.

Vom intra acum direct în miezul problemei, prezentând originile şi creatorii acestui adevărat flagel al sec.21. Să arătăm pentru început că acest aşa-zis *marxism cultural* pare să îşi aibă originea în situaţia politică complexă de la sfârşitul primului război mondial, când un număr de evenimente *revoluţionare* aveau să zdruncine sistemul capitalist din două ţări ale Europei, Germania şi Ungaria, fără însă a reuşi să impună comunismul în vreuna din ele. Aceste două încercări avortate de revoluţie, care au produs câteva sute de morţi, nu au fost decât ecoul îndepărtat al aşa-zisei *Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie*, în fapt, o lovitură de stat dată de către un grup de **evrei comunişti**, care și-au spus mai apoi bolșevici, în frunte cu Lenin, Troţki, Zinoviev, Buharin, Sverdlov şi alţii. Succesul acestei revoluţii, care a fost de fapt o lovitură de stat dată adevăratei revoluții, a dat speranţe militanţilor comunişti într-o *revoluție mondială*, care să propulseze în vârful piramidei puterii clasa muncitoare. Numai că *visul de aur al omenirii* s-a năruit rapid, instaurarea comunismului în aceste două ţări eşuând la prima lovitură mai serioasă, clasa muncitoare arătându-se prea puţin interesată de noua ordine socială. Astfel că republica sovietică instaurată de evreul Bela Cohn, zis şi Bela Kun, s-a prăbuşit la primul atac mai serios al armatei române, în timp ce revolta spartachistă a fost făcută ţăndări de către foştii veterani de război *Freikorps*. Bela Kun se va refugia în Uniunea Sovietică, fiind mai apoi executat ca troţkist în timpul marilor epurări staliniste din anii ’30, iar conducătorii insurecţiei spartachiste, Rosa Luxemburg şi Karl Liebknecht vor sfârşi şi ei în Spree Landwehrkanal, împuşcaţi, trecând

post-mortem în *panteonul eroilor clasei muncitoare*. Toate acestea, ca şi încercarea bolşevicilor de a extinde fostul imperiu ţarist, sub pretextul *exportului de revoluţie*, atacând Polonia şi România, au creat un climat de teamă ca nu cumva întreaga Europă să cadă pradă comunismului, teamă amplificată şi de invadarea Poloniei de către Armata Roşie în frunte cu Troţki, în 1919. Numai că în anul următor, trupele bolşevice vor fi spulberate în mod surprinzător de către armata poloneză în bătălia de pe Vistula, victorie pe care polonezii o vor plăti scump după 1939 la Katyn. Toate aceste evenimente şi cu atât mai mult finalitatea lor, au contrazis categoric ideile lui Marx care prevedea victoria *revoluţiei proletare* mai întâi în ţările capitaliste dezvoltate. Ori, s-a constatat în practică, că indiferenţa clasei muncitoare era cu atât mai mare, cu cât ţara respectivă era mai dezvoltată. În Germania nu mai mergea cu lozinci mincinoase precum *împroprietărirea ţăranilor* şi *exproprierea expropriatorilor*, aşa cum mersese de minune în Rusia, pentru că ţăranii germani erau proprietari de secole ai pământului, marii latifundiari fiind extrem de puţini. Nu numai atât, dar clasa muncitoare germană, împreună cu *ţărănimea muncitoare* germană, în 1933, *au avut tupeul* de a vota masiv cu NSDAP şi cu Adolf Hitler. Ca atare, în ţările dezvoltate revoluţia ar fi trebuit să se producă mai întâi în conştiinţe, pentru că nu aveau cum să meargă metode brutale precum naţionalizarea fabricilor, urmată eventual de exterminarea proprietarilor, aşa cum s-a întâmplat în Rusia, cu atât mai puţin cu cât *clasa muncitoare* nu părea prea dispusă să schimbe ciocanul cu pixul. Experimente de acest gen, făcute mult mai târziu în Franţa, spre sfârşitul sec.20, au eşuat lamentabil, precum uzinele LIP sau Moulinex luate în gestiune și administrare de către muncitori, ca și acţiunea *Movimiento Nacional de Empresas Recuperadas* din Argentina, toate acestea au fost inițiative care au dat faliment în scurt timp. Iată că, după aproape un secol de la *Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie*, teoria marxistă cu muncitorii oprimaţi, clasa socială cea mai revoluţionară, pe care revoluţia comunistă urma să-i plaseze în vârful piramidei sociale, a eşuat toc-

mai datorită acestora. Cu timpul, odată cu creşterea nivelului tehnologic, însoţită de creşterea nivelului de trai pentru marea majoritate a populaţiei, aspect specific ţărilor dezvoltate, cele care dau tonul în economia mondială, perspectiva unei revoluţii comuniste generalizate a devenit tot mai îndepărtată, prăbuşirea economică a Uniunii Sovietice antrenând după ea şi ţările satelite, împreună cu tot sistemul politic, economic şi militar comunist. Exact ce afirmam mai înainte, revoluţia comunistă ar fi trebuit să înceapă cu conştiinţa. Sigur că da, este clar că nici unul din părinţii comunismului, Marx, Engels, Lenin sau Stalin, nu şi-au propus vreodată să pună clasa muncitoare *în fruntea bucatelor* sau să schimbe sistemul capitalist cu un altul mai bun şi mai echitabil, nici vorbă de aşa ceva. Iar despre utopia *ridicării la luptă* a maselor populare, aşa cum visau terorişti înnăscuţi precum Troţki sau Che Guevara, nici nu mai are rost să discutăm. Este evident că şi sistemul comunist s-a dovedit a fi oarecum adaptabil în timp, în contextul economic şi politic mondial, dar esenţa lui a rămas însă aceeaşi: statul totalitar, unic proprietar al mijloacelor de producţie şi al resurselor naturale, care dispune discreţionar de viaţa supuşilor săi, exact aşa cum se prezintă el azi în Coreea de Nord. Niciodată nu a existat o ideologie care să promită mai multă bunăstare populației şi totuşi să genereze mai multă sărăcie, opresiune, nefericire şi moarte. Sigur că anumiţi visători occidentali de stânga încă mai vorbesc despre specificul asiatic, *unele* greşeli politice, lideri politici nepotriviţi, etc… aducând argumente peste argumente, uitând că mai devreme sau mai târziu tot aici se ajunge, indiferent de coordonatele geografice. Indiferent unde a fost aplicat, Asia sau Africa, Europa sau America, comunismul a avut invariabil aceleaşi trăsături caracteristice – dispreţ total pentru individ, considerat a fi doar un mic angrenaj în complicatul mecanism totalitar şi dispreţ pentru tot ce poate însemna independenţa spiritului şi a gândirii, libertatea individului. Puţini însă au întrezărit toate acestea, atunci, în 1919. Orişicât, nimeni nu a îndrăznit să afirme că teoria comunistă e falsă şi că sistemul comunist este o utopie, cu atât mai mult cu cât aveau în

faţă modelul sovietic. **Sistemul era perfect, nu avea cum să greşească**, asta era ideea care-i orbea pe cei mai mulţi. De-abia după moartea lui Stalin s-a ridicat vălul de pe o mică parte din crimele comunismului ce a produs zeci de milioane de victime, dar şi atunci s-au găsit scuze, vezi toată stânga franceză de ieri şi de azi, toţi aceşti trişti masturbatori pro-comunişti ai condeiului, micuți teroriști ai culturii, precum Jean-Paul Sartre, cel care afirma că *"un anti-comunist este un câine"*, *intelectualul* care, orbit de *"libertatea de invidiat a cetățeanului sovietic"*, stătea la taclale, împreună cu *partenera* sa, despre Simone de Beauvoir este vorba, cu teroristul Che Guevara. Știți Dvs., discutau şi ei despre chestii de-astea de-ale comuniștilor, cum să "hingherească" *câinii anti-comuniști*, probabil. Mare vorbă domnule, aia cu *scripta manent!* **Nu trebuie uitat!** Vom mai avea ocazia să-l citățm pe stimabilul, e păcat să se uite. Nici azi nu este altfel, militanții stângii franceze sunt alții, obiectivul e mereu altul, doar *terorismul intelectual* a rămas același. În anii '60 îi admirau pe vietcongii roșii, ca *sângele vărsat de clasa muncitoare*, mai apoi pe luptătorii lui Pol Pot, cel ce a decimat populaţia Cambodgiei, iar acum sunt homosexualii și pedofilii, *victimele sacre* ale intoleranței anti-comuniştilor. Cum spuneam, atunci, în 1919, lucrurile nu erau la fel de clare. Și cum sistemul nu putea fi decât perfect, *mai mult ca perfect* chiar, cu toate că *se produseseră erori regretabile, stimaţi tovarăşi!* erori soldate cu zeci de milioane de victime, eşecul nu putea fi pus decât pe seama clasei muncitoare, cea care a refuzat să participe la o revoluţie ce urma s-o plaseze în vârful piramidei puterii. Ca atare, clasa muncitoare nu reuşise să se ridice la nivelul *misiunii sale istorice*, de a distruge *din temelii* sistemul capitalist. Trebuie spus că ăsta era scopul, nicidecum *ridicarea nivelului de bunăstare al clasei muncitoare*. Metoda preconizată era însă infailibilă. Religia o practică de multe mii de ani. **Acum aproape două mii de ani, fiul unui modest tâmplar din Galileea a reuşit prin martiriul său să schimbe lumea din temelii**. Deci se poate! Problema e că schimbările la nivelul conştiinţei se produc mai greu, este nevoie de cel puţin câteva generaţii pentru a se

obţine rezultate cât de cât palpabile. Atunci, în anii ’20, extrem de puţini se gândeau la aşa ceva, marea majoritate a teoreticienilor marxişti nereuşind nici măcar să dea un răspuns tranşant, argumentat şi convingător la întrebarea dacă existenţa determină conştiinţa, sau nu cumva invers. Atunci, în anii de după primul război mondial, având în faţă eşecul categoric al *revoluţiei mondiale*, un grup de intelectuali marxişti a încercat să dea un răspuns la această problemă, spre deosebire de Marx, concentrându-se mai degrabă asupra conştiinţei decât asupra condiţiilor economice. Scopul rămânea însă acelaşi, **distrugerea completă şi definitivă a ordinii existente**. Evident că cei ce au gândit atunci această adevărată revoluţie la nivelul conştiinţei sociale nu aveau cum să anticipeze revoluţia informatică de la sfârşitul sec. 20, care a accelerat procesul de transformare dirijată a conştiinţelor până la un nivel la care aceşti iconoclaşti nu îndrăzneau nici măcar să viseze. Principala direcţie de atac a fost cultura, mai precis **hegemonia culturală ca mijloc principal al dominaţiei de clasă**, teorii ce le regăsim în scrierile lui **Antonio Gramsci**, marxist italian. Gramsci a lucrat pentru Internaţionala Comunistă între anii 1923-1924, la Moscova şi Viena. Conform teoriilor sale, ***omul nou***, concept ce ne trezește amintiri neplăcute din *epoca de aur*, revoluţionarul de mâine, trebuie creat înainte de declanşarea revoluţiei, pentru că atâta vreme cât muncitorul poartă credinţa în Dumnezeu în suflet, el nu se va răzvrăti contra ordinii existente. Ca atare, trebuie eliminată din conştiinţa umană orice urmă de credinţă religioasă. Gramsci a preconizat un fel de *marş* asupra instituţiilor politice, culturale şi educaţionale ale statului, de fapt un asalt concentric şi concentrat, în haită, planificat pas cu pas, pentru a anihila tot ce putea însemna un punct de sprijin al conştiinţei *clasei muncitoare*. Ulterior, alţi teoreticieni au adăugat şi alte componente ale conştiinţei sociale care păreau să împiedice *revoluţia mondială*, în final ajungând să conteste absolut tot sistemul de valori ce guvernează societatea actuală. Practic, au grefat psihanaliza freudiană pe materialismul dialectic și istoric marxist pentru a demonta tot sistemul de valori al civilizaţiei occidentale, în

principal fiind *criticate* în vederea *anihilării*, în afară de creştinism, capitalismul, autoritatea, familia, patriarhalitatea, ierarhia, moralitatea, tradiţia, abstinenţa sexuală, loialitatea, patriotismul, naţionalismul, ereditatea şi etnocentrismul. Asta în principal, pentru că mai sunt şi altele mai puţin importante, despre care vom vorbi mai târziu. Critică voia să însemne **negarea până la anihilare totală** a valorilor fundamentale pe care se bazează civilizația occidentală. **Nu întâmplător absolut toţi aceşti teoreticieni marxişti erau evrei**.

Înainte să luăm în discuţie ideile principale enunţate de către aceştia, fac observaţia, cu riscul de a fi catalogat drept antisemit, dacă nu cumva chestiunea aceasta a fost făcută deja, că evreul este în primul rând evreu sionist şi de-abia mai apoi marxist, comunist sau cum vreţi Dvs. Ca atare, toate teoriile acestor domni servesc în primul rând evreilor, chiar dacă dânşii nu au recunoscut niciodată acest lucru, iar restul vine mai apoi, chiar dacă scopul final, mai mult sau mai puţin declarat, este răsturnarea ordinii sociale existente şi declanşarea revoluţiei mondiale. Odată definite în mod precis scopurile, pentru a le atinge, a apărut cu claritate faptul că subminarea ordinii sociale existente nu se poate realiza fără a ataca componentele esenţiale ale sistemului de valori al civilizaţiei occidentale, adică *sistemul ei imunitar*, respectiv credinţa şi familia. Şi mai sunt şi altele, pe care le-am enumerat anterior, despre care vom discuta la momentul oportun. Odată anihilate toate aceste componente fundamentale ale civilizaţiei occidentale, valori universale de altfel, trebuie pus ceva în loc, nu-i aşa? Evident că teoreticienii cu pricina au dat şi soluţii, vom vedea mai târziu ce şi cum. Mai fac observaţia, cu riscurile de rigoare, că evreii, persecutaţi timp de secole din motivele ştiute, popor fără ţară, obsedat să-şi conserve religia şi tradiţiile, chestiune de toată lauda de altfel, nu se simt în largul lor decât într-o societate cosmopolită, multiculturală, multietnică, cât mai eterogenă şi mai liberală cu putinţă, în care îşi pot desfăşura în linişte toate *activităţile lor*, la fel de bine-cunoscute. **Ei știu foarte bine că într-o ţară dezbinată**

rasial, moral şi social, grupul etnic cel mai unit deţine supremaţia. Fără a mai adăuga şi puterea lor economică şi mediatică. Aşa că nu e de mirare că mai toţi aceşti teoreticieni marxişti evrei s-au refugiat pe pământ american, iar teoriile lor au început să dea roade tot acolo, America de azi, semănând extrem de mult cu societatea prefigurată în lucrările lor.

Atunci să vedem cine sunt aceşti teoreticieni. Pe unul din precursori, ne-evreu, în scrierile căruia se poate întrezări noua ideologie, l-am menţionat deja, Antonio Gramsci. Fasciștii italieni au înțeles repede pericolul prezentat de teoriile acestuia, așa că l-au trimis în închisoare, unde a și murit în scurt timp în 1937. Scrierile și ideile sale se vor bucura însă de un mare succes după război. Dar cel care a încercat pentru prima dată să pună în practică aceleaşi idei, în mod independent, o oportunitate nesperată apărându-i cu ocazia *revoluţiei comuniste maghiare* din 1919, a fost Georg Lukacs. Să vedem acum o scurtă fişa biografică a acestuia, datele fiind extrase în parte din *wikipedia*.

Cap. 4 Primele experimente

Georg Lukacs (Löwinger György Bernát) s-a născut la Budapesta, fiul unui bogat bancher evreu. În 1919 îl regăsim printre liderii revoluţiei maghiare, comisar pentru cultură în guvernul bolşevic al lui Bela Kun. După zdrobirea tinerei republici sovietice maghiare, se refugiază în Austria, pentru ca în 1930, în urma unei vizite la Moscova, să fie *reţinut* acolo, revenind în Ungaria abia după cel de-al doilea război mondial. În 1956 îl regăsim în guvernul lui Imre Nagy, rezultat în urma insurecţiei anti-comuniste şi anti-sovietice. După intervenţia în forţă a Armatei Roşii *se refugiază* împreună cu Imre Nagy şi alţi demnitari în România(sic!), ale cărei autorități comuniste îi vor preda noilor autorităţi maghiare instalate de sovietici, în frunte cu Janos Kadar. Cu toate că Imre Nagy va fi judecat şi spânzurat în secret, Georg Lukacs va reuşi să scape *ca prin urechile acului* de spânzurătoare, ocupându-se de atunci doar de lucrări de estetică şi filozofie marxistă, criticând din când în când *comunismul de tip sovietic*. Da, cam asta e esenţa. Ceea ce nu ne spune *wikipedia*, (oare de ce?) este că dânsul, în 1919, pe când era comisar pentru cultură în guvernul comunist al lui Bela Kun, având pentru prima dată o ocazie nesperată de a pune în practică ideile pe care le preconiza de ceva vreme, a lansat în şcolile din Ungaria un violent program de educaţie sexuală şi de contestare a valorilor tradiţionale. Cursuri organizate în şcolile de toate gradele, materiale tipărite, filme şi fotografii, au fost utilizate în şcoli pentru a instrui copiii despre *iubirea liberă*, sexualitate, natura *perimată* a valorilor familiei burgheze, caracterul *depăşit* al monogamiei şi inutilitatea credinţei religioase, care privează omul de toate plăcerile. Copiii erau îndemnaţi să se revolte contra autorităţii paterne, dar şi contra autorităţilor bisericeşti şi să nu mai ţină seama de preceptele morale cu care fuseseră *îndoctrinaţi* până atunci. Ideea nu era nouă, încă din timpul Revoluţiei Franceze s-au raportat orgii sexuale cu prostituate, desfăşurate chiar în altarul catedralelor, pentru a elibera chipurile pe *revoluţionari* de *tirania sentimentului religios*. Odată ce

tot setul valorilor burgheze fusese pus la îndoială, rezultatul a fost că destui elevi s-au transformat în delincvenţi, unii chiar în asasini de cea mai joasă speţă, vezi bunăoară membrii bandei ***Copiii lui Lenin***, conduşi de un anume Joseph Czerny, adevăraţi terorişti urbani din timpul republicii sovietice maghiare. Această chemare la revoltă contra părinților adresată copiilor a fost însoţită de instigarea femeilor ungare contra obiceiurilor sexuale din epocă. Acest program, pus în practică în timpul aşa-zisei revoluţii comuniste din 1919, va fi teoretizat mai târziu sub numele de ***Terorism cultural***, ideile sale despre transformarea radicală a societăţii regăsindu-se în lucrarea **Istorie şi conştiinţă de clasă** (1923), care l-a propulsat pe locul doi după Karl Marx în *top-ul* teoreticienilor comunismului. A rămas toată viaţa fidel ideilor din tinereţe şi nu a recunoscut niciodată degradarea valorilor umaniste şi a culturii în comunism. Şi acum, câteva citate din *gândirea* dânsului:

*„Am văzut **distrugerea revoluţionară a societăţii** ca reprezentând singura şi unica soluţie pentru contradicţiile culturale ale epocii."*

*„Întrebarea este: Cine ne va elibera de sub **jugul civilizaţiei** occidentale?"*

*„Orice mişcare politică menită să aducă bolşevismul în Occident va trebui să fie **demonică**."*

*„Odată abandonată unicitatea sufletului, nimic nu se mai poate împotrivi "dezlănţuirii" **forţelor diabolice** ce stau ascunse în toate actele violente necesare instaurării revoluţiei."*

Edificator, nu? Când citeşti toate acestea, nu se poate să nu-ţi pui întrebarea dacă nu era mai bine ca geniul său să se fi rezumat doar la eseistică şi estetică. Până în ultima clipă a vieţii sale, a continuat să afirme că *„cea mai îngrozitoare societate socialistă este superioară celei mai bune societăți capitaliste"*.

Ce bine de zecile sau sutele de milioane de victime ale lui Lenin, Stalin, Mao sau Pol Pot! Au crăpat de frig şi foame în gulaguri sau cu un glonte *tovărăşesc* în ceafă având sufletul împăcat, doar muriseră de partea *bună* a baricadei.

Să adăugăm că în 1923, în cadrul unei reuniuni din Germania, Georg Lukacs a lansat ideea ***Pesimismului Cultural*** care urma să fie indus occidentalilor, în scopul de a amplifica starea de alienare a individului, ca o premisă a revoluţiei sociale. Asta e! Tristă consecvenţă demnă de o cauză mai bună a unui teoretician genial, care s-a dovedit din păcate a fi un adevărat geniu al răului. Vom vedea cum, în jumătate de secol, *experimentele* sale din 1919 vor da roade în campusurile universitare americane. Tot la întrunirea din 1923 s-a decis înfiinţarea *Institutului de Cercetări Sociale* de la Universitatea Frankfurt din Germania, o organizaţie compusă din psihologi, sociologi şi alţi intelectuali marxişti şi de orientare comunistă, care a ajuns sa fie cunoscută ulterior ca *Şcoala de la Frankfurt* – instituţie dedicată implementării programului iniţiat de Georg Lukacs. Institutul a fost modelat *după chipul și asemănarea* Institutului Marx-Engels din Moscova şi a fost finanţat de un anume Felix Weil, moştenitorul evreu al unei averi fabuloase. În cadrul acestui institut, Georg Lukacs va dezvolta subiectul ***Revoluţie şi Eros***, punând totodată **bazele teoretice de utilizare a sexualităţii drept instrument principal în răsturnarea ordinii sociale**. Pentru aceasta, a pornit de la teoria lui Sigmund Freud asupra sexualităţii, pe care a adaptat-o la teoria marxistă a revoluţiei. Nici Freud, evreu şi el de altfel, nu era străin de toate acestea, dat fiindcă prin teoriile sale asupra sexualităţii a contribuit din plin la erodarea conceptului de instinct sexual uman, redus mai degrabă la nivelul unor simple pofte animalice. În lucrările sale fundamentale, Sigmund

Freud acuză în principal moralitatea sexuală de esenţă creştină, curăţenia trupească şi sufletească ca fiind cauza principală a bolilor mintale. Teoriile lui Freud şi ale discipolilor săi, susţinute cu o *perseverenţă drăcească*, nu erau decât un asalt planificat punct cu punct, în haită, asupra valorilor fundamentale ale civilizaţiei occidentale, exact *marșul* despre care vorbea Gramsci. Freud a încercat să explice cauza bolilor mintale prin prisma inconștientului și dorințelor sexuale refulate, *inventând* psihanaliza, o pseudo-știință mai degrabă decât o disciplină a medicinei, având caracteristici similare cu o mișcare politică și religioasă, și nu tocmai din întâmplare. Prin teoriile sale, propagate zgomotos de mass-media controlată în bună parte de evrei, el a subminat în continuu conceptele de fidelitate sexuală şi fundamentele instituţiei casniciei. În 1915, Freud a declarat, citez:

”…moralitatea sexuală aşa cum o defineşte societatea, în forma ei cea mai extremă, cea americană, mi se pare vrednica de tot dispreţul. ***Susţin o viaţă sexuală incomparabil mai liberă****”.*

Prin această combinaţie între teoriile lui Freud, interpretate unilateral, şi conceptele marxiste, teoreticienii *Şcolii de la Frankfurt* au creat un cocteil letal, astfel încât instinctul sexual, unul din cele mai efervescente aspecte al psihicului uman a fost pus în slujba răsturnarii ordinii sociale prin distrugerea familiei, componentă de bază a civilizaţiei occidentale. În 1933, în Germania, odată cu venirea la putere a partidului naţional-socialist, membrii *Şcolii* au luat calea exilului. Cei mai mulţi au plecat în America. ***Noi le aducem ciuma!***, ***(They don't realize that we are bringing them the plague)*** ar fi afirmat Freud faţă de un prieten, Carl G. Jung, pe puntea vaporului ce-l ducea spre Statele Unite în 1909. Chestiune pe care a omis s-o comunice şi

autorităţilor americane de resort. Poate că totuși glumea, sau se referea la acuzațiile aduse evreilor în timpul Ciumei Negre de la 1347 ce a decimat populația Europei. Din păcate, cele afirmate de el atunci, aveau să se adeverească mai curând decât spera, astfel că rezultatul devastator al teoriilor sale, ca şi ale discipolilor săi se va vedea cu claritate în mai puţin de jumătate de secol.

Dacă urmările experimentelor lui Georg Lukacs din perioada scurtei existenţe de 133 de zile a *republicii sovietice maghiare* au fost rapid anihilate de politica conservatoare a guvernelor ce au urmat, politică ce continuă până în zilele noastre, iar lucrările sale teoretice au avut o circulaţie redusă, fiind cunoscute doar în cercul restrâns al filozofilor şi cercetătorilor marxişti, nu acelaşi lucru se poate spune despre restul membrilor *Şcolii de la Frankfurt* emigraţi în America. Mă refer, în ordine, la **Wilhelm Reich**, **Erich Fromm**, **Herbert Marcuse** şi **Theodor Adorno**. **Cei patru cavaleri ai Apocalipsei**, s-ar putea spune. Ar părea o glumă, dar, din păcate, realitatea de azi întrece şi cele mai sinistre previziuni. Cu riscul de a ne repeta, să facem observaţia că, spre deosebire de cei patru menţionaţi anterior, Georg Lukacs s-a refugiat *volens-nolens* în Uniunea Sovietică, putând constata *pe pielea sa* “bine-facerile” sistemului comunist. Încetând din viaţă în 1971, a putut vedea în 1968 încercarea de reformă a sistemului comunist, ceea ce s-a numit mai apoi *Primăvara de la Prag*a, ca şi sfârşitul ei, prin invazia brutală a Cehoslovaciei de către trupele Tratatului de la Varşovia. Nu ştiu exact ce concluzie a tras, respectiv dacă sistemul comunist poate fi sau nu reformat pe cale politică. Părerea mea e că nu, chestiune care nu se aplică chiar tuturor regimurilor totalitare, ci numai comunismului, acesta având şi dezavantajul că este un sistem utopic, împotriva firii, total opus naturii umane. Iar atâta vreme cât

sistemul comunist este condus de o elită politică obsedată fie să-şi conserve privilegiile materiale, fie să-şi conserve puterea absolută, fie ambele, sistemul comunist nu este capabil de a se auto-reforma, cel puţin n-a dovedit-o până în prezent. Spre deosebire de Lukacs, restul membrilor proeminenţi ai *Şcolii de la Frankfurt* au emigrat în Statele Unite, putând verifica *la faţa locului* teoriile marxiste ce anunţau *iminenta prăbuşire* a sistemului capitalist, respectiv marea criza economică din anii '30, ascensiunea Uniunii Sovietice și a Germaniei naziste, ororile celui de-al doilea război mondial*, imperialismul, stadiul ultim al capitalismului*, în care *vârfurile cele mai obtuze şi mai reacţionare* ale *burgheziei industriale şi bancare* împing popoarele *iubitoare de pace* spre *carnagiul mondial organizat*, aşa parcă se zicea în epoca de tristă amintire.

Cap. 5 Wilhelm Reich, Freud şi Marx

Din fericire capitalismul nu s-a prăbuşit, aşa cum prevedeau mai toţi teoreticienii marxişti, lumea s-a împărţit în două blocuri, conduse mai mult sau mai puţin de cele două puteri hegemonice, Statele Unite şi Uniunea Sovietică, marile câştigătoare în urma celui de-al doilea război mondial. Confruntarea dintre cele două părea la un moment dat inevitabilă, aşa cum au decurs faptele în timpul *Crizei Rachetelor* cubaneze de la începutul anilor ’60, dar până la urmă raţiunea a învins şi războiul termo-nuclear a fost evitat. Lupta dintre cele două mari puteri se va duce de aici încolo pe muteşte, prin interpuşi, în cadrul *războiului rece*, până când una dintre ele se va epuiza şi va ceda, ceea ce s-a şi întâmplat în anii ’90 prin dezintegrarea Uniunii Sovietice. Dar atunci, în anii ’60, nici în America lucrurile nu erau tot atât de clare pe cât ne apar ele azi. Lupta ideologică dintre cele două blocuri, procesul soţilor Ethel şi Julius Rosenberg împreună cu grupul celor şapte spioni *Fuchs-Gold*, majoritatea evrei, spioni ce au furnizat sovieticilor secretele bombei atomice, cauzând pierderea monopolului nuclear american, *vânătoarea de vrăjitoare* iniţiată de senatorul Joseph Mc Carthy, dezvăluirea de către Nikita Hruşciov a crimelor lui Stalin, acestea şi multe, multe altele, au îndepărtat şi mai mult utopia revoluţiei mondiale şi a *dictaturii proletariatului*. În aceste condiţii, este clar că teoria trebuia adaptată noilor condiţii socio-economice. Scopul rămânea însă acelaşi, **distrugerea din temelii a ordinii existente**. Bine-înţeles că toată această teorie se referea la sistemul capitalist *decadent*, cei patru marxişti convinşi evitând să se refere la sistemul comunist. Ca atare, au trebuit să se distanţeze şi de scopul declarat iniţial al marxismului, rezolvarea pe cale violentă a *antagonismului* dintre *clasa muncitoare* şi *burghezia exploatatoare*, lupta *decisivă* ur-

mând a se da de acum încolo între *reacţionari* şi *revoluţionari*, idei pe care le regăsim în lucrarea **Psihologia de masă a fascismului** din 1933 a lui Wilhelm Reich. Altă lucrare a sa, **Revoluţia sexuală,** a încercat o adaptare a teoriilor freudiene la materialismul lui Marx, aşa-zisa *sex-economie*. În lucrările sale este atacată familia creştină şi autoritatea parentală, ca potenţial generatoare de fascism. Nimic nou sub soare, este exact ceea ce încercase Georg Lukacs să facă în 1919, de această dată fiind băgat la înaintare pretextul fascismului, persecuţia evreilor din timpul celui de-al doilea război mondial fiind proaspătă în conştiinţa americanilor, citez:

"Familia autoritară reprezintă statul autoritar în miniatură. Caracterul autoritar al omului rezultă, în esenţă, din sedimentarea inhibiţiilor sexuale şi a fricii în substanţa vie a impulsurilor sexuale. Imperialismul familial este proiectat ideologic în imperialism naţional… Familia autoritară (…) constituie o fabrică unde iau fiinţă ideologia şi structurile reacţionare. "

Sub acelaşi pretext, în lucrările sale este atacată biserica, afirmându-se că aşa-zisul *misticism organizat* al creştinismului ar fi tot un aspect al familiei autoritare, conducând tot la fascism. Concluziile nu sunt nici ele greu de ghicit. Aceleaşi teorii despre care am mai vorbit, şi cu care ne vom mai întâlni adesea, omul dominat de impulsuri sexuale, revoluţia sexuală ce trebuie să înlăture orice autoritate şi constrângere exterioară şi interioară, etc… Se observă cu uşurinţă caracterul generalizator al teoriilor lui Reich, *ideologia şi structurile reacţionare* putând fi după necesităţi anti-semitismul, naţionalismul, tradiţionalismul şi alte **isme* ce contravin mai mult sau mai puțin scopurilor sioniste. Nu pot să afirm cu certitudine că asta a avut dr. Wil-

helm Reich în minte atunci când a scris toate acestea, pentru că statul Israel nici nu exista pe atunci, cert este însă că toate aceste teorii au fost folosite mai târziu și în acest scop. Dar despre acest aspect vom discuta ceva mai târziu.

Câteva cuvinte acum despre **dr. Wilhelm Reich**, date extrase din *wikipedia*, care alocă un spațiu relativ generos biografiei sale ieşite din comun. Evreu de origine, născut în Galiţia austro-ungară, studiază medicina la Universitatea din Viena, pe care o absolvă în 1922. Interesat de psihanaliză, devine în scurtă vreme discipolul preferat al lui Freud. Obsedat de sex încă din *fragedă pruncie*, aşa cum mărturiseşte în jurnalul său, încearcă prima experienţă sexuală nereuşită la 4 ani (sic!) cu bona sa, ceva mai târziu reuşind să aibă contacte sexuale zilnice cu una din servitoare începând de la vârsta de 11 ani. (sic!) Prima *vizită* la un bordel o face pe la 15 ani, iar pe la 22 de ani se masturba cu gândul la mama sa ce devenise obiect al fanteziilor sale sexuale, etc… Multe din afirmaţiile din jurnalul său sunt discutabile. Una din fiicele sale, Lore Reich Rubin, şi ea psihanalist, afirmă că toate acestea s-ar putea datora faptului că ar fi fost *abuzat sexual în copilărie*.(sic!) De altfel, jurnalul său abundă de astfel de orori, autorul mărturisind la un moment dat tentaţia de a-şi şantaja mama adulterină ce se va sinucide mai apoi, în scopul de a avea contact sexual cu ea. (sic!) Edificator, nu? Revenind la cariera sa medicală, între 1922-1932 lucrează în calitate de psihanalist, în cadrul clinicii cunoscute sub numele de *Vienna Ambulatorium,* unde va oferi asistenţă unui mare număr de pacienţi, majoritatea fiind indivizi traumatizaţi de război. De asemenea a deschis în Viena 6 clinici de consultanţă sexuală gratuită pentru *clasa muncitoare*, ceea ce el va numi *Sex-Pol*, activitate desfăşurată în beneficiul *Societăţii Germane pentru o Politică*

Sexuală Proletară.(sic!) Din această perioadă datează studiile despre care am pomenit deja, dar şi o activitate intensă în domeniul psihanalizei, dr. Wilhelm Reich fiind extrem de bine văzut în cercurile medicale de specialitate. De asemenea, începând cu 1924, Reich va publica o serie de studii asupra orgasmului, studii primite însă cu rezerve de către comunitatea medicală. În 1927 participă la aşa-zisa *Revoltă din Iulie* din Viena, în timpul căreia 84 muncitori vor fi împuşcaţi de Poliţie. În consecinţă, în anul următor se va înscrie în Partidul Comunist din Austria. În 1929 vizitează Uniunea Sovietică împreună cu soţia, unul din biografii săi subliniind că s-a întors şi mai convins de legătura dintre opresiunea sexuală şi cea economică, fiind mai determinat ca niciodată de a-i integra pe Freud şi Marx. În 1930 se mută la Berlin, ocupându-se cu consultaţii privind viaţa sexuală în clinici din cartierele muncitoreşti, dar şi cu publicarea de lucrări ştiinţifice şi pamflete. Una din lucrările sale, *Der Sexuelle Kampf der Jugend*, atrage atenţia naziştilor, în consecinţă, este atacat într-un articol din *Völkischer Beobachter,* iar un conflict anterior cu comuniştii în legătură cu aceeaşi temă, sexualitatea tinerilor, va cauza un vot de blam din partea acestora şi excluderea din partid. Încolţit din toate părţile, va continua totuşi să-şi publice lucrările la propria editură. Metodele sale ne-ortodoxe în psihanaliză, la care s-au adăugat reacţiile sale violente, o fire dificilă şi un caracter narcisist, presupusele legături cu naziştii în urma publicării lucrării **Psihologia de masă a fascismului**, ca şi criticile la adresa confraţilor săi, îi cauzează numeroase neajunsuri, culminând cu solicitarea de a-şi da demisia din *International Psychoanalytical Association*. Hărţuit în continuare, în 1934 se mută în Norvegia, unde va rămâne în următorii cinci ani. Aici continuă cercetările asupra bio-electicităţii, legată evident, de activitatea sexuală, dar şi cercetări privind geneza spontană a vieţii, cercetări ce vor scinda

comunitatea ştiinţifică. Din această perioadă datează primele ipoteze asupra *orgon*-ului. În consecinţă, în presa norvegiană se declanşează contra sa o violentă campanie de presă, semănând mai degrabă cu propaganda nazistă decât a dispută ştiinţifică. În martie 1938, în momentul în care Hitler anexează Austria, se hotărăşte să plece în Statele Unite, ajutat de câţiva prieteni şi admiratori. În august 1939 primeşte viza, părăsind Norvegia în ultima clipă. Câteva zile mai târziu, pe 3 septembrie, naziştii aveau să invadeze ţara fiordurilor. Din acest moment, va începe cariera sa americană, care se va sfârşi tragic. Conceptul de *orgon* este legat de lucrările sale târzii, după sosirea sa în America. Prin 1939, el afirmă că ar fi descoperit o formă de energie cosmică, o energie vitală imaterială, o extensie de fapt a conceptului de *libido* enunţat de către Freud, pe care a numit-o ***orgon***. Prin 1940 a început să confecţioneze un fel de *cuşti Faraday*, pe care le-a numit *acumulatoare*, capabile să mărească *concentraţia de orgon* din interior, primele experienţe fiind făcute pe şoareci. Ulterior a construit astfel de *acumulatoare* de dimensiuni și mai mari, pentru a trata oameni de diverse maladii psihice dar şi de tumori canceroase. Numărul susţinătorilor săi creşte continuu, dar şi al celor care-l consideră un şarlatan. În 1947, un anume dr. J.J. Durrett, director al *Medical Advisory Division of the Federal Trade Commission*, solicită o investigaţie a FDA (Food and Drug Administration) cu privire la *tratamentele cu orgon*. Ancheta făcută conchide că toate aceste tratamente sunt de fapt, citez: *a fraud of the first magnitude.* Demn de reţinut este faptul că ancheta a continuat timp de 5 ani, până prin 1952, fiind anchetaţi un mare număr de specialişti, dar şi foşti pacienţi, inclusiv cei ce au depus plângeri contra sa. Foarte mulţi au fost însă şi *pacienţii* care au utilizat fără rezerve aceste *acumulatoare*, printre aceştia fiind numeroase celebrităţi, printre care Sean Connery

şi J.D. Salinger. În final, în februarie 1954, după mulţi ani de anchete dar şi datorită răspunsurilor bizare şi arogante date anchetatorilor de către dr. Reich, a fost emis un ordin de interdicţie a transportului interstatal pentru *acumulatoarele de orgon* cât şi interzicerea literaturii conexe privind construcţia şi utilizarea acestora. Acest ordin a devenit efectiv în martie 1954, când s-a dispus distrugerea tuturor *acumulatoarelor de orgon,* ca şi confiscarea literaturii aferente. În 1956, ca urmare a unei provocări aparţinând tot FDA, este condamnat la doi ani de închisoare, noile *acumulatoare de orgon* pe care le refăcuse*,* sunt distruse, concomitent cu literatura aferentă. Sunt arse 6 tone de cărţi, **CEL MAI MARE AUTODAFE DIN ISTORIA STATELOR UNITE** (sic!). Sunt arse nu numai cărţile despre *orgon*, dar şi ediţii mai vechi ale cărţilor sale, reviste cu articole ştiinţifice, texte ale conferinţelor sale, etc... Dr. Wilhelm Reich moare în închisoare pe 3 noiembrie 1957, în urma unui stop cardio-respirator, posibil datorat şi sifilisului în stadiul terţiar de care suferea, fără să i se fi recunoscut vreodată în SUA vreun merit, în *cea mai democratică democraţie* din lume. Astăzi totuşi, în SUA există o fundaţie şi un muzeu ce-i poartă numele, care au şi un site, cărţile sale au fost retipărite în sute de mii de exemplare, există şi un buletin periodic despre noutăţile în domeniul *orgonic*, iar cercetările asupra *orgon*-ului au fost reluate de către amatori entuziaşti, inclusiv pe plaiuri româneşti, dar şi de către cercetători serioşi din toată lumea. Toate acestea, fundaţia, muzeul şi restul, au fost realizate de către urmaşii dr. Reich. Cartea în care este explicată toată teoria *orgon*-ului, plus descrierea modului de construcţie a unui *acumulator de orgon*, se poate acum descărca liber de pe net. Un impostor sau un geniu neînţeles? Cine ştie? Timpul va decide. Este posibil ca adevărul să fie pe undeva pe la mijloc. Dr. Reich a lăsat cu *limbă de moarte* ca anumite cercetări ale sale să nu

fie publicate decât la 50 de ani după moartea sa. Vom mai vedea ce şi cum. Dacă e să ne luăm numai după aşa-zisul *efect de piramidă*, şi el contestat de către o bună parte a comunităţii ştiinţifice, s-ar putea totuşi ca dr. Reich să aibă întrucâtva dreptate, s-ar putea să existe o energie "cosmică" sau mai multe, care să poată fi "concentrate" în diverse moduri. Până atunci, să menţionăm că până în prezent nu există absolut nici o dovadă palpabilă a existenţei *orgon*-ului. În schimb, cartea sa, **Revoluţia sexuală**, dar şi alte scrieri ale sale cu aceeaşi temă, vor influenţa în mod radical tineretul anilor '60, aşa cum vom vedea în continuare.

În momentul în care păşea pe pământ american, dr. Wilhelm Reich era cunoscut deja ca un fanatic comunist. Americanii care-i oferiseră cu atâta generozitate azil nu bănuiau însă câtă ură împotriva bisericii şi creştinismului se ascundea în sufletul său. Comunismul şi psihanaliza aveau încă de la început un punct comun. Ambele erau mişcări social-politice în căutarea propriei identităţi, pe care nu au găsit-o niciodată, aş preciza eu, fiecare din ele dorind să *tragă pe calapod* lumea pe baza unei proprii concepţii *revoluţionare*. Reich era de părere că cele două ideologii sunt perfect complementare. Mai mult, nici una din ele nu putea distruge ordinea existentă fără cealaltă. Din păcate, începând din viaţă în 1957, n-a mai apucat să vadă cum după numai câţiva ani, cele două mişcări şi-au dat mâna pentru a îngenunchea America.

Poate că Reich era realmente un bun psihanalist - de altfel, toţi ce l-au cunoscut în perioada *Vienna Ambulatorium* vorbesc despre el ca despre un excelent clinician – dar din păcate, lucrurile au luat-o razna în momentul în care a început să inventeze tot felul de chestiuni

pentru a-şi susţine teoriile sociale, ca şi Freud de altfel. Ca să nu mai vorbim despre exagerările aferente. Bunăoară el susţinea că *întregul univers poate fi explicat prin sex*.(sic!) A afirmat mai apoi că *orgon*-ul ar fi o formă de energie rezultând din interacţiunea dintre materia organică şi materialele metalice, şi că această energie s-ar afla la originea instinctului sexual. În fine, chiar Calea Lactee ar avea forma unui cuplu în aşa-zisa poziţie **69**, datorită unei *masive prezenţe de orgon,* care menţine universul într-o *perpetuă stare de orgasm*.(sic!)

Toate aceste fantezii, scrise spre sfârşitul vieţii, pe când era bolnav, dărâmat atât fizic cât şi psihic, hărţuit de justiţie, de FBI şi de presa de scandal, nu pot constitui un motiv de a neglija multe scrieri importante ale sale. Paradoxal, cea mai populară dintre teoriile sale, cea cu *orgon*-ul, nu numai că l-a trimis în puşcărie, dar era cât pe ce să compromită valoarea tuturor lucrărilor sale anterioare. Dacă el s-ar fi limitat doar la utilizarea *acumulatoarelor de orgon* pentru *orgasme mai puternice*, fără a pretinde că vindecă şi cancerul, ar fi murit în culmea gloriei poate, bogat şi celebru. Woody Allen chiar a parodiat aceste *acumulatoare de orgon* în filmul *The Sleeper* (1973), în care sunt denumite *orgasmatroane,* efectul parodiei fiind doar de moment, dat fiindcă astfel de *fucking machines* sunt azi extrem de populare printre obsedaţii sexuali de ambele sexe din America. Cu toate aceste neajunsuri, teoriile subversive ale lui Reich vor exploda literalmente după numai câţiva ani, fiind propagate în forţă de către **Stânga radicală**, devenind chintesenţa pop-culturii americane actuale. Astfel, în anii ’60, numai în SUA, circa 160,000 de exemplare din **Revoluţia Sexuală** s-au vândut ca pâinea caldă. E mult? E puţin? Greu de spus fără o analiză făcută de specialişti, ţinând cont şi de contextul epocii. În comparaţie cu zilele noastre, când romanele siropoase ale

Sandrei Brown se vând în milioane de exemplare, pare puţin, dar pe atunci această carte era o adevărată bombă cu explozie întârziată, cu atât mai mult cu cât presupun că primii care au cumpărat-o, au fost activiştii cei mai virulenţi ai **Stângii radicale**. Chiar termenul de Revoluţie Sexuală, omniprezent în media anilor ’60, se datorează tot cărţii lui Wilhelm Reich. Dintre membrii *Şcolii de la Frankfurt*, dr. Wilhelm Reich s-a dovedit a fi printre cei mai influenţi, provocând un adevărat cutremur la nivel cultural în America anilor ’60. Este drept că a avut *înaintaşi iluştri*, iar *lucrarea* sa, un monument de ură anticreştină, a fost preluată *de către cine trebuia* la momentul oportun. Dintre membrii *Şcolii*, el poartă cea mai mare răspundere pentru tot ce a urmat.

Cap. 6 Matriarhatul – viitorul de aur al omenirii

Cu multă vreme în urmă, pe când de-abia se înscrisese în Partidul Comunist din Austria, Wilhelm Reich sesizase grave disfuncţionalităţi în desfăşurarea aşa-zisului *proces revoluţionar* din Uniunea Sovietică. A înţeles rapid că toate aceste probleme au avut drept principală cauză chestiuni legate de conştiinţă. Era şi normal ca destui comunişti să aibă reticenţe atunci când erau obligaţi să comită cele mai oribile crime, fie ele şi contra *duşmanului de clasă*. În fond, ruşii, comunişti sau anti-comunişti, erau înainte de toate un popor creştin şi ortodox, pe care, aşa cum scria Churchill în 8 Feb. 1920, în *Illustrated Sunday Herald*, în articolul **Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People**, o *confederaţie sinistră a evreilor internaţionali, i-a înşfăcat de păr, devenind practic stăpânii necontestaţi ai acelui enorm imperiu.* O afirmă chiar ei, citez:

"The Bolshevist revolution in Russia was the work of Jewish brains, of Jewish dissatisfaction, of Jewish planning, whose goal is to create a new order in the world. What was performed in so excellent a way in Russia, thanks to Jewish brains, and because of Jewish dis-satisfaction, and by Jewish planning, shall also, through the same Jewish mental and physical forces, become a reality all over the world."

("The American Hebrew", 10 Septembrie 1920)

Sau, în româneşte:

"Revoluţia în Rusia a fost produsul creierelor evreieşti, expresia nemulţumirii evreilor, a planificării lor, al cărei scop este ***să creeze o nouă ordine în lume****. Ceea ce a putut fi realizat atât de bine în Rusia datorită creierelor evreieşti, din cauza nemulţumirii lor şi prin planificarea lor, prin acelaşi efort intelectual şi fizic va trebui să poată*

deveni o realitate şi la scară mondială."

Mai clar de atâta nici că se poate! În timp ce părinţii comunismului, Marx, Engels şi Lenin, estimau ca dintr-o economie etatizată de tip comunist să rezulte mai devreme sau mai târziu şi o cultură specifică, Wilhelm Reich susţinea exact contrariul. Clasa muncitoare nu era şi nici nu putea fi asimilată în mod mecanicist unui muşuroi de furnici. Atâta vreme cât muncitorul va avea credinţa creştină şi valorile familiei tradiţionale adânc ancorate în conştiinţă, indiferent de modul de producţie, capitalist sau comunist, *revoluţia mondială* nu va avea nici o şansă. De altfel, am subliniat anterior că membrii *Şcolii de la Frankfurt* s-au distanţat treptat de comunismul de tip sovietic, deşi în esenţă, tot comunişti au rămas. Nu pot să spun cu exactitate de ce. Poate datorită faptului că trăiau în America, care era în plin *război rece* cu blocul sovietic, poate pentru a câştiga aderenţi, poate pentru că Nikita Hruşciov dezvăluise o parte din crimele lui Stalin, astfel că pe atunci Uniunea Sovietică era percepută ca *imperiul Satanei*. Nu putem şti exact. Cert este că soluţia oferită de ei s-a dovedit istoriceşte valabilă şi viabilă, după cum se poate constata azi, spre deosebire de sistemul comunist construit pe baza *învăţăturii marxist-leniniste,* care nu a reuşit să supravieţuiască în forme specifice decât în Coreea de Nord şi în Cuba. Am mai spus-o şi o repet, indiferent de soluţia aleasă, revoluţie teroristă, violentă şi criminală de tip bolşevic, având drept model Revoluţia Franceză, sau Terorism Cultural şi Revoluţie Sexuală, scopul *Şcolii de la Frankfurt* rămâne acelaşi: **distrugerea din temelii a ordinii existente**. Despre această instituţie, *Şcoala de la Frankfurt*, un cunoscut cercetător evreu, Gershom Scholem, avea să afirme, citez: ***a fost una dintre cele mai remarcabile "secte evreieşti" produsă de iudaismul german***.(sic !)

Să vedem acum câteva din direcţiile de gândire ale teoriilor lui Wilhelm Reich. În studiile sale, a tras concluzia că *individualismul micburghez*, opus *colectivismului* preconizat de revoluţia mondială, îşi

are originea în educaţia autoritară şi creştină primită de copil în cadrul familiei patriarhale tradiţionale. Reich preconiza ruperea copilului de familie, rolul tatălui urmând a fi preluat de către stat, creşterea şi educarea noilor generaţii urmând a fi realizată în instituţii comunale, în care copiii vor putea fi îndoctrinaţi mai uşor în *spirit colectivist de turmă,* prin eliminarea oricăror constrângeri de natură sexuală şi religioasă. Vom vedea mai târziu cum toate aceste idei au fost puse treptat în practică, ele constituind azi coordonate de bază ale politicii actuale americane şi europene în domeniul educaţiei. În ceea ce-l priveşte pe dr. Wilhelm Reich, este posibil ca aceste idei să fi fost un reflex târziu al educaţiei rigide primite în copilărie, atunci când părinţii săi încercaseră să-l rupă de rădăcinile sale iudaice, interzicându-i să vorbească idiş şi îndepărtându-l de alţi copii evrei. În ceea ce priveşte constrângerile sexuale de natură religioasă, Reich gândea că acestea au ca scop întărirea familiei tradiţionale. În momentul în care aceste constrângeri ar dispărea, familia tradiţională patriarhală ar putea fi distrusă. Exact ceea ce gândea şi Georg Lukacs în 1919, idei puse în practică în timpul celor 133 de zile ale republicii sovietice maghiare. Sexul liber, lipsit de orice constrângere de natură morală, familială sau religioasă, va elibera pe muncitori, oferindu-le o viaţă relativ plăcută şi lipsită de grija zilei de mâine, cel puțin în ceea ce privește întreținerea unei familii. În esenţă, tot o teorie comunistă, statul totalitar care preia atribuţii rezervate familiei tradiţionale, în principal educaţia copiilor, pentru a crea *omul nou, constructor conştient al comunismului, visul de aur al omenirii*. Nu? parcă aşa se spunea în epoca de tristă aducere aminte.

Cum spuneam anterior, în 1929, dr. Reich a făcut o *vizită de lucru* în Uniunea Sovietică, unde este de presupus că a văzut cu ochii săi *realizările* regimului comunist. Demn de menţionat este faptul că liderii comunişti din Rusia ajunseseră la rezultatul preconizat de dr. Reich sau pe aproape, fără să-şi fi propus neapărat acest lucru, toate acestea apărând pe atunci ca eşecuri colaterale și nesemnificative ale po-

liticii economice sovietice. Mă refer la destrămarea familiilor prin concentrarea bărbaţilor pentru vaste operaţiuni militare, deportarea mai mult sau mai puţin forţată a muncitorilor pe uriaşe şantiere îndepărtate, promiscuitatea vieţii în barăci de şantier, viaţa sexuală dezordonată cu parteneri ocazionali, ravagiile produse de bolile venerice, imposibilitatea unei vieţi religioase normale, distrugerea de comunităţi întregi prin deportare sau relocare, abandonul familial, creşterea enormă a numărului de copii abandonaţi care s-au adăugat la numărul deja uriaş al orfanilor de război, etc…, toate acestea fiind consecinţa imediată a politicii sovietice de a aborda proiecte grandioase, insuficient fundamentate social, tehnic şi economic. Este evident că teoriile lui Wilhelm Reich puteau cel mult să provoace un zâmbet liderilor sovietici, familiarizaţi cu metode coercitive violente. Vom vedea pe parcursul acestei cărţi că până la urmă tot dr. Reich a avut dreptate. În timp ce Rusia de astăzi plăteşte şi azi un greu tribut politicii comuniste de industrializare forţată, *armatele* de homosexuali, lesbiene, transsexuali, feministe, negri, ţigani, metişi, drogaţi, bolnavi de SIDA, onanişti cronici, handicapaţi de toate felurile, ecologişti, sectanţi şi alţi marginali *în curs de afirmare,* precum pedofilii, zoofilii și necrofilii se vor dovedi în final mult mai eficiente decât armatele de mujici cu stea roşie la chipiu.

Dr. Wilhelm Reich a înţeles mai bine decât oricine efervescenţa tinerei generaţii, componenta cea mai dinamică a societăţii, ca şi interesul acesteia în domeniul relaţiilor sexuale prenupţiale, condamnate de biserică. Din păcate, a pus acest interes al tinerilor, normal sau de înţeles până la un punct, în slujba răului, a distrugerii societăţii prin sex, desfrâu şi promiscuitate. Cu atât mai mult cu cât, în timpul vizitei făcute în Uniunea Sovietică, a putut vedea la faţa locului rezultatele experimentului comunist sovietic: copii abandonaţi pe străzi, rezultat al căminelor destrămate, abandonarea familiei pentru un alt partener sexual, delincvenţă, droguri, alcoolism, promiscuitate, chestiuni care macină azi societatea americană, dar şi cea

europeană, și, într-o măsură mai redusă, cea din fostele ţări comuniste din Europa de Est, şi asta, la aproape un secol distanţă.

Câteva cuvinte acum despre esenţa filozofiei sale. Să facem pentru început observaţia că dr. Wilhelm Reich a fost un adevărat vizionar, observând de timpuriu problemele cu care se confrunta revoluţia bolşevică, fiind totodată printre primii care au sesizat contradicţia flagrantă dintre dogma comunistă aplicată brutal în Uniunea Sovietică şi interesele mărunte şi imediate ale oamenilor obişnuiţi. Soluţia preconizată de el, aşa cum este ea aplicată azi, cum spuneam deja, s-a dovedit a fi viabilă şi fiabilă, astfel că opera sa distructivă continuă şi în prezent să se dezvolte, în timp ce comunismul de tip stalinist a eşuat lamentabil în anii ’90 ai secolului trecut. Revoluţia sexuală, aşa cum o preconiza dr. Reich, a fost respinsă de către comuniştii ruşi, deoarece provoca haosul social, exact ceea ce Reich şi restul *Şcolii de la Frankfurt* urmăreau, şi în subsidiar, distrugerea familiei tradiţionale.

În lucrările sale fundamentale, **Psihologia de masă a Fascismului** (1933) şi **Revoluţia Sexuală** (1936) regăsim filozofia sa, care, însuşită în anii ’60 de stânga radicală şi pusă progresiv şi sistematic în practică, au condus la aspectul actual al societăţii occidentale. Ceea ce a propus dr. Reich cu lux de amănunte, a devenit esenţa *marxismului cultural* de azi, chintesenţa pop-culturii americane prezente. Spre deosebire de ideologii PCUS, care au realizat în scurt timp că promiscuitatea sexuală conduce la haos social, Reich considera că haosul social este esenţa însăşi a revoluţiei sexuale, dat fiindcă o mare parte a populaţiei, insensibilizată la valorile *familiei tradiţionale burgheze*, va fi complet dezinteresată de politică, tradiţii, constrângeri sociale, etc…, într-un cuvânt, va exista un haos la toate nivelurile vieţii sociale. Cum spuneam, prima atacată a fost familia tradiţională burgheză, în calitate de nucleu de bază al societăţii. Reich considera că autoritatea paternă este principalul atribut al familiei tradiţionale, cel care menţine coeziunea acesteia şi cel care influenţează în mod ho-

tărâtor educaţia şi comportamentul ulterior al copiilor. El considera că eliminarea acestuia ar putea permite distrugerea *familiei puritane burgheze*. Autoritatea paternă este cea care limitează afirmarea sexuală a copilului mic, cea care îl împiedică bunăoară să se masturbeze până la învineţire, precum nebunii din romanele lui Céline, sau să aibă contacte sexuale începând de la vârste fragede. El considera că educaţia primită de către copil în cadrul unei familii autoritare, prin astfel de constrângeri de natură sexuală, ar paraliza ulterior, la maturitate, orice tendinţă de răzvrătire contra ordinii existente, făcând imposibilă orice revoluţie. Pentru a ieşi din acest impas, Reich preconiza inversarea rolurilor tradiţionale ale părinţilor, prin transformarea familiei patriarhale într-una matriarhală, continuând astfel ideile lui Friedrich Engels, aşa cum fuseseră ele enunţate în **Originea familiei, proprietatea privată şi statul** (1884), în principal faptul că discriminarea femeii şi-ar avea originea în familia patriarhală. Chiar mai înainte, încă din 1845, în cartea sa **Ideologia germană**, Karl Marx considera că femeile şi copiii ar constitui cumva proprietatea *capului de familie* în cadrul familiei tradiţionale. Soluţia preconizată atunci, ar fi familia matriarhală, în care rolul principal ar reveni femeii, bărbatul având cel mult rolul de *partener sexual ocazional*. Odată autoritatea paternă înlăturată, vor dispărea toate constrângerile cu privire la libertatea sexuală a copiilor şi soţiei, unitatea familială fiind sfărâmată. Rolul părinţilor în educaţia copilului va fi preluat de stat, care va putea mai apoi spăla în linişte creierul copilului, îndoctrinându-l cu *marxism cultural*. Astfel, copilul, chiar dacă iniţial este un produs al capitalismului, creştinismului, conservatorismului, familiei patriarhale şi al represiunii sexuale, va fi eliberat prin îndoctrinare de orice fel de constrângere morală, familială şi creştină. Reich era de părere că autoritatea paternală este *ilegitimă*, deoarece deserveşte o *structură conservatoare* cu o *ideologie autoritară*, ea nefiind altceva decât reprezentantul autorităţii unui guvern anti-comunist la nivelul familial, ca atare trebuind să fie eliminată din structura familială. El a tras concluzia că educaţia creştină a copilului în cadrul familiei tradi-

ţionale porneşte de la conceptul de **familie** şi cel de **căsătorie**, dat fiindcă părintele pune accentul pe *alimentaţie* şi *excreţie* (sic!), în timp ce *activităţile sexuale* sunt strict prohibite. Reich era de părere că represiunea parentală asupra sexualităţii copilului trebuie să înceteze, copiii trebuind să fie încurajaţi să se masturbeze cât mai mult şi să aibă contacte sexuale cu copii de sex opus. (sic!) El era de părere că atitudinea morală şi responsabilă faţă de activitatea sexuală este legată de sentimente de **datorie** şi **onoare**, şi că acestea la rândul lor, constituie un suport pentru familie, biserică şi stat. Prin sexualizarea precoce a copilului, toate acestea ar putea să dispară. În concluzie, familia tradiţională, celulă de bază a societăţii, cea care generează valorile culturale, trebuie şi ea să dispară. Răzvrătirea copilului împotriva acestor constrângeri, de natură creştină în fond, sentimentele de ură şi frustrare faţă de aceste limite impuse de părinţi, familie şi societatea burgheză, transformate în *forţă revoluţionară*, ar putea fi folosite de Partid.(evident comunist) El a tras concluzia că în vederea distrugerii familiei tradiţionale nu trebuie decât stimulat instinctul sexual la vârste cât mai fragede. Astăzi, în plină eră a smartphone-ului şi a accesului nelimitat la internet, acest lucru a devenit o bagatelă. Nu a fost nevoie de cine ştie ce teorii savante pentru a satisface această dorinţă a tinerilor, firească până la un punct, încă o dovadă că dr. Reich a fost un adevărat vizionar. Iar de aici și până la excesele cunoscute de azi nu e decât un pas. Prostituție, uz şi abuz de droguri şi energizante, alcoolism, sex şi violuri în grup, etc... tot ce vedem zilnic la deschiderea canalelor de știri. Dar nu numai că a anticipat ceea ce avea să urmeze, dar a intuit şi posibilele consecinţe negative, dând şi soluţii.

Era evident că activitatea sexuală ne-controlată, promiscuitatea şi contactele sexuale întâmplătoare, adesea derulate sub influenţa drogurilor sau alcoolului, la toate acestea adăugându-se de cele mai multe ori insuficienta dezvoltare fizică şi intelectuală a părinţilor, nu pot să ducă decât la sarcini nedorite, dar şi, în cazul păstrării sarcinii, la

copii adesea anormali, cu diverse malformaţii congenitale sau cu diverse handicapuri psihice. Soluţia a fost dată imediat prin aşa numita *planificare familială, drepturile femeii, întreruperea voluntară de sarcină*, toate acestea dorind să oculteze o adevărată crimă, **avortul**, condamnat de biserică. Consecinţele pe termen lung au fost dezastruoase. Chiar dacă scăparea de o sarcină nedorită rezolva oarece probleme de moment, traumele psihice şi fizice ale femeii nu se pot neglija. Şi la care se adaugă şi riscurile inerente unei astfel de operaţii brutale. Vom discuta mai târziu în amănunt acest aspect.

Distrugerea familiei tradiţionale prin eliminarea bărbatului, *pater familias,* devenit acum *partener sexual ocazional*, prin eliminarea autorităţii paterne, cea care menţinea coeziunea familiei, la care s-a adăugat liberalizarea avortului, a permis ca femeia să poată întreţine concomitent relaţii sexuale cu mai mulţi bărbaţi. Se discuta chiar despre o anumită concurenţă între *masculi*, chestiune observată şi studiată mai târziu în cadrul haitelor de lupi, hiene, șacali și alte *canide*. Reich mergea şi mai departe, preconizând eliberarea femeii şi de constrângerile materiale ce o mai puteau ţine legată de viaţa de familie. În acest mod, ultima verigă ce mai putea menţine unitatea familiei tradiţionale era sfărâmată.

Şi să mai facem o observaţie. Tuturor acestor teorii, indiferent de scopurile finale mai mult sau mai puţin declarate, le lipseşte ceva. Despre dimensiunea umană este vorba. Am citit cu atenţie mai toate lucrările doctorului Reich, dar şi cele aparţinând celorlalţi membri ai *Şcolii de la Frankfurt*. Cuvinte ca *suflet, sentimente, iubire, devotament*, *păcat,* etc… apar extrem de rar. Relaţiile inter-umane sunt reduse la contactele sexuale ale femeii cu *masculul alfa, beta sau gama*. Produsul de concepţie, fetusul, atunci când intervine, de cele mai multe ori inoportun, devine un balast bun de aruncat la canal, un obstacol în calea *emancipării femeii*. Deducem de aici nu numai dimensiunea anti-creştină a marxismului cultural, dar şi cea anti-

umană în esenţa sa. Teologii ar putea vorbi şi de o dimensiune anti-christică şi satanist-drăcească a acestor teorii, care *lucrează* mult mai subtil, spre deosebire de comuniştii atei, care combăteau religia în mod grosolan, pe faţă, persecutând preoţii şi dărâmând bisericile, după modelul devenit deja clasic al *terorii* din timpul Revoluției Franceze.

Femeile sunt îndemnate să divorţeze, chiar dacă nu există motivaţie aparentă, pentru *a se elibera* de *tirania căsniciei*. Pentru a dispune de o oarece independenţă materială, Reich a propus ca tribunalele să dispună obligarea fostului soţ de a plăti o rentă lunară, în special pentru întreţinerea copiilor rămaşi în grija mamei. Opera destructivă nu se încheie însă aici. Odată ce tatăl este îndepărtat din familia monogamă, mai rămâne să fie distrusă legătura dintre mamă şi copil. Este de presupus ca nu totdeauna această rentă sau *pensie alimentară* cum se numeşte pe la noi, să fie întotdeauna suficient de consistentă încât să asigure întreţinerea copiilor rămaşi în grija mamei, dar şi independenţa materială totală a acesteia, astfel că femeia, eliberată sexual prin divorţ, să fie în continuare supusă la constrângeri materiale. Ca atare, s-a propus preluarea copiilor de către stat, în centre de asistenţă cu program extins, copilul fiind "înapoiat" mamei după-amiaza sau seara. Astfel, mama va petrece doar câteva ore pe zi cu copilul, de rest ocupându-se statul. În acest fel, mama va fi ruptă treptat de copil, copilul va fi lipsit de afecţiunea maternă, locul părinţilor fiind luat de stat. Educaţia în spirit *colectivist*, spălarea creierului şi îndoctrinarea marxistă se vor putea face astfel extrem de uşor în aceste centre, pericolul *individualismului mic-burghez* din cadrul familiei tradiţionale dispărând. Mama, odată eliberată de constrângerile materiale și maternale, va putea să întreţină contacte sexuale multiple cu mai mulţi masculi, *emancipându-se*.

A doua instituţie vizată de revoluţia sexuală preconizată de către dr. Wilhelm Reich a fost biserica. El a susţinut că sentimentul religios ar fi

similar orgasmului (sic!) şi că ideea centrală a oricărei religii patriarhale ar fi negarea oricăror trebuinţe de ordin sexual. Ca atare, creştinii suferă o eternă tortură în speranţa fericirii promise în viaţa de apoi. Reich scrie despre chestiuni pe care nu a reuşit niciodată să le înţeleagă pe deplin, fiind convins de diminuarea sau absenţa plăcerii sexuale în cadrul familiei creştine. Nu a reuşit însă să explice niciodată cum este posibil ca triburi păgâne, la care membrii sunt absolut liberi de orice constrângere de ordin sexual, pot să trăiască totuşi sentimente religioase. Explicaţia e simplă - Reich, fiind evreu şi ateu, ura din tot sufletul creştinismul şi pe creştini. Din păcate, "revoluţia" iniţiată de el cu privire la religie continuă şi în ziua de azi.

Partea II. Şcoala de la Frankfurt - altă poveste cu evrei

Motto:
”Pentru a lichida popoarele se începe prin a le altera, prin a le șterge memoria. Le distrugi cărțile, istoria, cultura și altcineva le scrie alte cărți, le dă altă cultură, le inventează o altă istorie. Între timp poporul începe să uite ceea ce este și ceea ce a fost, iar cei din jur îl vor uita și mai repede, limba nu va mai fi decît un simplu element de folclor, care mai devreme sau mai tîrziu va muri de moarte naturală.”
(Milan Hubl, 1927-1989, istoric ceh)

Cum spuneam, ceea ce avea mai apoi să se numească *Școala de la Frankfurt*, Institutul pentru Cercetări Sociale (*Institut für Sozial-Forschung),* a luat naștere în 1923, sub conducerea lui Carl Grünberg, un marxist convins, profesor la Universitatea din Viena, evreu născut în Focșani (sic!). Acesta a condus institutul, denumit inițial *Institutul pentru Marxism*, între anii 1923-29. Ca și restul de teoreticieni de la acest institut, și el a fost entuziasmat de teoria *marxismului cultural*, susținută de către Georg Lukacs în 1923, în cadrul *Săptămânii de studiu marxist*.*(Erste Marxistische Arbeitswoche)* Printre participanții la seminar s-a numărat și tânărul **Felix Weil**, evreu originar din Argentina, moștenitor al unei mari averi, cel care finanțase *săptămâna de studiu*, și care s-a hotărât să dea o nouă direcție activității din institut, asigurând și finanțarea acestuia. Scopurile lui erau clare, astfel că mai târziu îi va mărturisi lui Martin E. Jay, profesor de istorie la UC Berkeley, autor al unei lucrări fundamentale asupra *Școlii de la Frankfurt*, citez:

”Îmi doream ca institutul să devină cunoscut, poate faimos, pentru contribuţiile sale la marxism”.

Foarte frumos! Din păcate, dl. Felix Weil dorea ceva mai mult. Entuziasmat de teoriile lui Georg Lukacs și dispunând şi de mijloace

financiare suficiente, dorea ca acestea să devină o ideologie în toată regula, reorientând cercetarea asupra aspectelor sociale din Germania acelor ani înspre o nouă teorie a revoluției sociale. Astfel că în 1930, conducerea institutului a fost preluată de un tânăr marxist, **Max Horkheimer**, și el de origine evreiască. Acesta a avut grijă să completeze *schema* cu cadre noi, *revoluționare*, cei mai proeminenți dintre noii veniți fiind **Eric Fromm** şi **Wilhelm Reich**, ultimul devenind **promotorul feminismului şi al matriarhatului** şi un student tânăr absolvent pe nume **Herbert Marcuse**. Alt membru important al *Școlii*, care va deveni ulterior cel mai apropiat colaborator al său, a fost **Theodor Adorno.** În fine, alți membri proeminenți ai *Școlii* au fost **Friedrich Pollock**, **Otto Kirchheimer**, **Leo Löwenthal**, **Franz Leopold Neumann**, **Siegfried Kracauer, Alfred Sohn-Rethel** și **Walter Benjamin**. Inutil să mai repet, toți acești *gânditori* erau de origine evreiască.

În primul rând evrei, și de-abia mai apoi marxiști, să nu uităm acest lucru! În 1933, odată cu victoria în alegeri a național-socialiștilor, membrii *Școlii* au părăsit Germania pentru a-și stabili *cartierul general* în SUA. Singurele excepții au fost Alfred Sohn-Rethel care s-a stabilit în Anglia, şi Walter Benjamin, care s-a sinucis în momentul în care era să fie capturat de naziști. Odată ajunși pe pământ american, teoria a trebuit și ea adaptată noilor realități, aplicarea ei în Germania fiind amânată pentru vremuri mai bune.

Cap. 1 Un revizionist al creştinismului - Erich Fromm

Cum spuneam, printre cei mai cunoscuţi membri ai *Şcolii de la Frankfurt*, alături de dr. Wilhelm Reich, s-a numărat și **dr. Erich Fromm**. Câteva repere biografice acum. Erich Fromm s-a născut în Germania, în Frankfurt pe Main, copilul unic al unei familii de evrei ortodocși. A început studiile superioare în 1918, la universitatea din orașul natal, urmând două semestre jurisprudența, schimbând în anul următor cu studiul sociologiei la Heidelberg. În 1922 își încheie studiile de sociologie cu titlul de doctor (PhD). În anii următori se pregătește să devină psihanalist la sanatoriul din Heidelberg al Friedei Reichmann, și ea evreică de origine, cu care se va şi căsători ulterior. Își încheie studiile de psihanaliză în 1927, când începe și practica clinică. În 1930 devine membru şi/sau angajat, cum vreți Dvs., al *Institutului de Cercetări Sociale*, așa-numita *Școală de la Frankfurt*. De teama naziștilor, în 1934 pleacă la Geneva și apoi definitiv în America. A continuat toată viața să se ocupe cu psihanaliza, în paralel cu studiile legate de activitatea *revoluționară* a *Școlii de la Frankfurt*.

Aș dori să fac acum o scurtă paranteză. Rog cititorul să mă scuze pentru precizările pe care le fac totdeauna cu privire la originea etnică a celor pomeniți în această lucrare. Am considerat că e mai bine așa, să precizez cu claritate originea etnică, eventual și dacă respectivul este evreu ortodox sau ateu, pentru că am observat că afirmații de genul *marea majoritate... erau evrei*, conduc la acuzația de **stereotipie antisemită prin imprecizie**, cum spunea careva. Așa că am socotit că este mai bine să precizez care personaj este evreu, lăsând la latitudinea cititorului să tragă concluziile de rigoare.

Revenind la dr. Erich Fromm, să precizăm că întreaga sa filozofie este un amalgam al teoriei freudiene a determinismului sexual cu materialismul dialectic al lui Marx, ambele, teorii anti-creștine și vehement contestate de către dreapta conservatoare, la care Fromm a adăugat

dimensiunea libertății, cea care ajută omul să le depășească pe celelalte două, care, dacă e să fim simpliști, conform teoriilor dânșilor, se reduc doar la mâncare și sex. Orișicât, cum spuneam mai înainte, materialismul economic a dat faliment în mod iremediabil în anii '90 ai secolului trecut, la fel și teoria psihanalitică așa cum a fost formulată ea inițial de către Freud. Să vedem acum principalele direcţii ale gândirii lui Fromm cu privire la credinţă şi familie, pilonii civilizaţiei occidentale. Principalele sale idei se regăsesc în culegerea de eseuri intitulată *The Dogma of Christ and other Essays on Religion, Psychology and Culture*, (1955, 1958 & 1963), un fel de breviar al teoriilor sale. În ceea ce priveşte teoria sa privind creştinismul, vom lua ca referinţă cunoscutul eseu *Dogma lui Cristos* (*The Dogma of Christ*).

Să precizăm pentru început că ideea centrală a teoriei sale este că religia, ca substitut al unor satisfacţii reale de ordin material ale individului, nu este decât un mijloc de control social – idee tipic marxistă, care ocoleşte adevăratul fond al conştiinţei religioase. Ca şi în cazul lui Wilhelm Reich, explicaţia este simplă, Erich Fromm, fiind evreu şi ateu, nu avea cum să înţeleagă adevărata profunzime a creştinismului. Din perspectivă marxistă, el abordează sentimentul religios ca pe un fenomen de masă, ca pe un soi de *isterie colectivă*, termen atât de drag psihanaliştilor, negând individualul, considerând că deosebirile dintre psihologia individuală şi cea socială sunt mai degrabă cantitative decât calitative. Necesităţile sexuale ale individului nefiind atât de imperative precum satisfacerea unor cerinţe vitale precum foamea, setea sau nevoia de somn, ele pot fi uşor substituite cu *altceva*, respectiv credinţa. În acest mod, el reduce conştiinţa religioasă la nivelul simplist de substitut al unor cerinţe vitale precum *libido-ul* şi *dorinţa de împerechere*. Din punctul său de vedere, Dumnezeu se situează întotdeauna de partea conducătorilor. Din nou aceeaşi teorie marxistă privind caracterul *de clasă* al religiei. La rândul lor, conducătorii invocă întotdeauna divinitatea atunci când sunt expuşi criticii, iar aceasta, în calitate de autoritate supremă, confirmă

dominaţia acestora. Ca atare, scopul principal al religiei este de a preveni orice act de independenţă a spiritului celor dominaţi, intimidându-i din punct de vedere intelectual, asigurând astfel docilitatea acestora vis-à-vis de autoritate. Al doilea scop al religiei este acela de a oferi celor dominaţi un anume grad de satisfacţie, pentru a face viaţa lor mizerabilă cât de cât suportabilă şi pentru a preveni orice fel de tendinţă *revoluţionară* de a schimba situaţia existentă. Nu este vorba despre satisfacţii de ordin material, ci doar de a facilita resemnarea maselor dominate în faţa lipsurilor materiale. Satisfacţia oferită de către religie este din aceeaşi categorie cu satisfacţia de ordin sexual, ea fiind mai degrabă de ordin spiritual, satisfacerea cerinţelor religioase derulându-se în imaginaţie. Ideile religioase nu sunt rezultatul gândirii conştiente, ele nu sunt decât iluzii, ecouri ale dorinţelor imperioase ale fiinţei umane. Puterea lor izvorăşte din puterea acestor dorinţe. În concluzie, religia are un triplu rol: pentru umanitate – de a asigura consolarea pentru privaţiunile vieţii, pentru majoritatea dominată – suport moral pentru a-i ajuta să depăşească, cel puţin din punct de vedere psihic, starea precară în care se găsesc, pentru minoritatea dominantă - de a diminua sentimentul de vinovăţie faţă de cei pe care-i oprimă.

Primii creştini erau oamenii cei mai oprimaţi din Iudeea, *proletariatul Ierusalimului* spune Fromm, marea masă a poporului evreu, asuprit atât de propria aristocraţie cât mai ales de către autorităţile romane de ocupaţie. Aceştia nu au avut altă scăpare din mizerabila situaţie în care se găseau, decât în speranţa că o schimbare în bine va surveni cât de curând iar opresorii îşi vor primi pedeapsa. Două secole mai târziu însă, creştinismul încetează să mai fie religia celor oprimaţi şi umili. Sub împăratul Constantin, creştinismul va deveni religie de stat, devenind anterior şi credinţa claselor dominante din Imperiul Roman. Odată cu extinderea creştinismului, conceptul privind natura lui Iisus începe să se schimbe: nu omul Iisus a devenit zeu, ci dumnezeu însuşi a căpătat dimensiune umană, acesta fiind momentul cheie al creş-

tinismului. Erich Fromm explică cum dogma dumnezeirii lui Iisus, aşa cum a fost ea formulată la Sinodul de la Niceea (325 DC) şi-ar avea originea în *subconştient* şi că Iisus nu ar fi fost decât un om ca toţi oamenii. Ca atare, Iisus *nu s-a născut Dumnezeu, ci a devenit Dumnezeu*, idee pe care o regăsim şi la mulţi autori contemporani de mare succes la public. Ca atare, Iisus era un om obişnuit, dotat cu calităţi de profet, predicând iubirea între oameni. De-abia după moartea sa a fost divinizat, evident, din motive politice, creştinismul devenind religie de stat. Aici este cheia problemei. Dacă credinţa în Dumnezeu poate fi pusă permanent în discuţie, dat fiindcă disputa dintre atei şi creştini continuă azi cu şi mai multă înverşunare, istoria creştinismului nu mai este o problemă de conştiinţă, atâta vreme cât istoria este o ştiinţă exactă. Ori, există numeroase dovezi istorice care atestă în mod indubitabil că încă din epoca apostolică, creştinii au fost convinşi că Iisus era realmente fiul Domnului. La începuturile lui, creştinismul a fost ostil statului şi autorităţii, în acel moment satisfăcând dorinţele celor oprimaţi. În momentul în care a devenit însă religie oficială, rolul său a fost complet schimbat, intenţionându-se a fi o religie a tuturor, atât conducători cât şi conduşi. Departe de a fi o ideologie revoluţionară, aşa cum părea să fie la începuturi, în circa trei secole, creştinismul a devenit o metodă politică de a ţine sub ascultare masele “oprimate”.

În fine, Erich Fromm ajunge la problema schimbării relaţiei dintre Iisus şi Tatăl său, pentru că nu numai Fiul se schimbă, ci şi Tatăl, care devine o mamă iubitoare şi protectoare. Fiul, rebel la început, mai apoi resemnat în faţa sorţii, devine în final un copil mic, iar Dumnezeu Tatăl, renaşte sub aparenţa Sfintei Fecioare, dominând creştinismul Evului Mediu. Fromm oferă şi o explicaţie psihanalitică a reprezentării fecioarei cu pruncul, adevărata semnificaţie a acestei reprezentări fiind teama de foamete, combinată cu satisfacţia orală, de natură sexual – orgasmică (sic!) a pruncului alăptat.

Ideile lui Erich Fromm, prezentate într-o formă elevată şi atractivă deopotrivă sunt criticabile, atât din perspectivă conservatoare cât şi marxistă. Cu atât mai mult cu cât Erich Fromm este un excelent scriitor, ca atare ideile sale toxice s-au putut răspândi uşor, spre deosebire de scrierile marii majorităţi a *teoreticienilor Şcolii de la Frankfurt*, mult mai puţin accesibile publicului larg. Toate teoriile sale nu sunt decât un amalgam de adevăruri spuse cu jumătate de gură şi idei deformate, multe din ele sunt interpretări forţate, vom vedea mai târziu şi de ce. Aşa cum am afirmat deja, o explicaţie ar putea fi şi faptul că era evreu şi ateu, ca atare nu avea cum să înţeleagă adevărata dimensiune umanistă şi spirituală a creştinismului. Revenind la ideile expuse în *Dogma lui Cristos*, trebuie să menţionez că în nici un caz nu pot fi de acord cu punctul de vedere marxist asupra religiei. Ştiţi Dvs. despre ce este vorba, ideea pe care o regăsim şi la Eminescu în poezia *Împărat şi proletar,* citez : *Religia - o frază de dânşii inventată / Ca cu a ei putere să vă aplece-n jug.* Cât despre satisfacţiile oferite de credinţă, similare satisfacţiei de ordin sexual, interpretarea lui Fromm este exagerată şi tendenţioasă, dacă nu eretică de-a dreptul. Orgasmul, satisfacţia sexuală sau *climax-ul*, cum vreţi Dvs., nu are câtuşi de puţin o dimensiune spirituală, sau mă rog, această dimensiune este deja nesemnificativă. Personal, cred că orgasmul are mai degrabă o dimensiune transcendentă decât spirituală, oricât, nu are nimic în comun cu credinţa religioasă. Dar nici măcar cu conştiinţa. Deşi imaterial, orgasmul este cel mai adesea asociat cu trupul, cu prezenţa noastră fizică. De-asta se şi vorbeşte în mod metaforic despre aşa-zisele *plăceri ale cărnii*.

În ceea ce priveşte caracterul de clasă al religiei, sigur că se pot da numeroase contra-exemple privind relaţia dintre supuşi şi autorităţi, dintre conducători şi conduşi, etc…, multe le putem găsi chiar în Evanghelii, dar nu aceasta este esenţa profundă a creştinismului, pe care Fromm, ca şi restul gânditorilor *Şcolii de la Frankfurt* nu pot şi nu au avut cum s-o înţeleagă. Să nu uităm însă scopul declarat al aces-

tora, *critica* instituţiilor de bază ale civilizaţiei occidentale, **marşul** preconizat de Gramsci. Cum religia este una din componentele esenţiale ale civilizaţiei, era normal ca ea să fie cea mai atacată. Este evident că dezvoltarea în ritm alert a societăţii actuale lansează mereu provocări cărora creştinismul trebuie să le facă faţă. Mereu apar probleme noi asupra cărora biserica este chemată să se pronunţe, divorţ, avort, homosexualitate, înseminare artificială, etc… Dar aceasta este treaba teologilor şi nu a filozofilor. Este clar însă că nu o dispută teologică au dorit dânşii, pe care nici măcar nu ar fi putut s-o susţină. Erich Fromm, ca şi restul gânditorilor *Şcolii de la Frankfurt*, a dorit să fie revoluţionar, dar din păcate s-a coborât la nivelul unui detractor inteligent animat de interese obscure. De altfel, în eseul *The Revolutionary Character*, el defineşte revoluţia astfel, citez:

"Am putea defini revoluţia în accepţie psihologică, spunând că revoluţia este o mişcare politică organizată de oameni care au caractere revoluţionare şi atrăgând oameni cu astfel de caractere."

Revoluţionarul este prezentat ca un ins care s-a eliberat din constrângerile impuse de către familie şi stat, de sub autoritatea părintească, care şi-a declinat loialitatea faţă de stat, rasă, partid sau religie.(sic!) Să facem menţiunea că toate aceste teorii au suscitat şi critica marxiştilor *materialişti-dialecticieni* (marxişti-leninişti), bine-înţeles, din cu totul alte puncte de vedere. Într-o lucrare intitulată *Noua Stângă şi Şcoala de la Frankfurt*, apărută în Ed. Politică în 1976, Vladimir Tismăneanu menţionează câteva obiecţii în lumina ideologiei oficiale de atunci. Principalele critici ţin mai mult de substratul ideologic decât de finalitatea comună a celor două teorii. În principal, ceea ce marxiştii-leninişti reproşează teoreticienilor *Şcolii de la Frankfurt,* este distanţarea de leninism şi filiaţia freudiană. Respectiv distrugerea ordinii existente prin sex şi haos social în loc de lovitură de stat terorist-leninistă având ca model Revoluţia Franceză. Mă rog, dânşii vorbesc despre cucerirea puterii prin revoluţia socialistă a "cla-

sei muncitoare” condusă de către un partid revoluţionar, evident comunist. De altfel, Fromm este atacat şi el în cartea dlui Tismăneanu, afirmându-se că ar propaga, citez: *un socialism abstract, romantic şi utopic, având drept corolar practic-politic pasivitatea şi docilitatea*.

Cap. 2 Erich Fromm - revizionist neo-freudian

Să vedem acum părerile lui Erich Fromm privind familia şi rolul bărbatului şi al femeii în cadrul acesteia. Câteva din ideile sale se regăsesc în eseul *Sex and Character,* text conţinut în aceeaşi culegere de eseuri despre care am discutat anterior.

Erich Fromm începe prin a face observaţia că există o diferenţă fundamentală între sexe, diferenţă ce derivă din deosebirile anatomice, de caracter şi sociale dintre ele. Aceste diferenţe, de multe ori aparent contradictorii, aşa cum sunt ele prezentate încă în Vechiul Testament, au suscitat numeroase dispute filozofice şi politice începând cu secolele 18 şi 19. Pe de o parte, reprezentanţii iluminismului susţineau că nu există diferenţe notabile între sexe, raportându-se cu precădere la diferenţele de ordin cultural, în timp ce romanticii „reacţionari" susţineau exact contrariul, raportându-se la diferenţele fundamentale de ordin biologic şi fiziologic dintre bărbat şi femeie. Să facem observaţia că în timp ce unul din grupuri vorbeşte despre *diferenţe*, celălalt vorbeşte despre *deficienţe.* Nu se putea ca aceste discuţii să nu aibă şi implicaţii politice. În timp ce iluminiştii „progresişti" militau pentru drepturi politice egale ale femeii cu bărbatul, romanticii "reacţionari", deşi subliniau admirabilele calităţi ale femeii, totuşi susţineau că acestea nu sunt adecvate unei depline egalităţi politice şi sociale cu bărbaţii. Pe la începutul sec.20, unul dintre cei mai vocali reprezentanţi ai "romanticilor" a fost Sigmund Freud. El considera că diferenţa fundamentală dintre femeie şi bărbat derivă din anatomia acesteia, mai precis în lipsa penisului.(sic!) Ca atare, ea se va socoti toată viaţa inferioară bărbatului, căutând să compenseze lipsa organului genital masculin prin diverse satisfacţii oferite de un cămin, un copil, etc… Debutând ca o dispută filozofică între iluminişti şi romantici, în sec.20 ea a căpătat un caracter politic, ca o dispută între liberali şi conservatori. Este normal ca anumite diferenţe anatomice să implice anumite diferenţe comportamentale, dar asta nu are nimic

de-a face cu drepturile politice, iar diferenţele dintre bărbat şi femeie se manifestă exclusiv prin rolul lor social. **Egalitatea în drepturi a bărbatului cu femeia nu înseamnă implicit că ei ar fi egali din toate punctele de vedere**. Iar diferenţele, nici ele nu sunt de neglijat. Vom discuta mai târziu despre asta.

Erich Fromm remarcă diferenţe fundamentale între bărbat şi femeie la nivelul funcţiei sexuale. Pentru a realiza un contact sexual normal, bărbatul are nevoie de erecţie. De asemenea trebuie să poată să menţină penisul în erecţie cel puţin până în momentul orgasmului femeii. Amândouă condiţiile sunt indispensabile pentru un contact sexual reuşit, aceasta însemnând orgasmul femeii, asigurarea satisfacerii acesteia din punct de vedere sexual. Fromm face observaţia că în timp ce bărbatul trebuie să demonstreze anumite abilităţi de ordin sexual, femeia nu trebuie să demonstreze nimic. Desigur, anumite comportamente sexuale ale femeii pot mări excitaţia bărbatului, iar anumite modificări la nivelul organului sexual al femeii pot facilita contactul sexual, rezultând orgasme mai puternice, dar acestea nu sunt indispensabile. În timp ce femeia poate fi disponibilă oricând pentru un contact sexual, acesta fiind un act de voinţă, bărbatul nu, dat fiindcă el rămâne dependent de cele două condiţii, care ţin mai degrabă de fiziologie decât de voinţă. Pe de altă parte, orgasmul bărbatului este independent de cel al femeii şi complet diferit de acesta. Indiferent de condiţii, indiferent de comportamentul femeii, odată angajat într-un contact sexual, bărbatul ajunge invariabil, mai târziu sau mai devreme la orgasm. De aici rezultă şi tipul diferit de insatisfacţie sexuală pe care-l resimte fiecare din parteneri în cazul unui eşec. În timp ce la bărbat insatisfacţia este de tip egoist, privind doar modul în care apare în faţa femeii, dar şi teama de a nu o putea satisface, la femeie insatisfacţia priveşte doar propria sa plăcere genitală. Din această perspectivă am putea spune că bărbatul este urmărit toată viaţa de teama de a nu putea satisface femeia. Natura diferită a anxietăţilor pe care le încearcă cele două sexe implică şi

natura diferită a vanităţilor acestora. Vanitatea bărbatului constă în a arăta *ce poate,* în timp ce vanitatea femeii este caracterizată de dorinţa de *a place*, de a atrage bărbaţii.

O altă deosebire fundamentală între cele două sexe, legată tot de funcţia sexuală, este că femeia poate naşte copii, în timp ce bărbatul nu. Din punct de vedere patriarhal, Freud a presupus şi subliniat dorinţa ascunsă a femeii de a avea un organ sexual similar penisului, în timp ce bărbatul este invidios pe posibilitatea femeii de a purta o sarcină. Ambele opinii sunt discutabile. Multe din teoriile lui Freud sunt forţate sau se sprijină pe cazuri clinice contrafăcute. Este drept că la vremea respectivă cunoştinţele în domeniul hormonilor şi fiziologiei nu erau atât de dezvoltate pe cât sunt azi. În continuare, Erich Fromm sesizează o serie de contradicţii la nivelul miturilor biblice. Contrar realităţii, Eva este creată din coasta lui Adam. Realitatea este astfel întoarsă pe dos, pentru că bărbatul este creat din femeie şi nu invers. Femeia are un fel de "productivitate naturală" care bărbatului îi lipseşte. Apare ca evident faptul că indiferent de diferenţele dintre sexe, acestea sunt nesemnificative în raport cu deosebirile de caracter dintre persoanele de acelaşi sex.

Fromm este un revizionist freudian extrem de atractiv, dar nu este un promotor al matriarhatului, aşa cum au susţinut mulţi, fără a cunoaşte operele acestuia. Dintre gânditorii *Şcolii de la Frankfurt*, Fromm este cel mai atractiv şi probabil cel mai accesibil. Deşi critică societatea actuală de pe poziţii marxiste, ideile sale sunt benigne. S-ar putea spune că Erich Fromm doar analizează şi critică, fără a propune soluţii "revoluţionare". Exact ce afirma şi dl. Tismăneanu, citat anterior, Fromm *promovează un socialism abstract, romantic şi utopic*. În fond, Erich Fromm nu este decât un intelectual decepţionat de societatea de consum. Una din cele mai cunoscute şi accesibile lucrări ale sale este *The Art of Loving* (1956), în care analizează printre altele degradarea conceptului de *iubire* în societatea de consum. Prin a-

ceasta, el se situează oarecum de cealaltă parte a baricadei în raport cu restul membrilor *Şcolii de la Frankfurt* în frunte cu Georg Lukacs, Wilhelm Reich & Co., promotorii *amorului liber,* generator de haos social. Am considerat important de precizat acest lucru, deoarece mulţi îi bagă în aceeaşi oală pe toţi membrii *şcolii,* fără a cunoaşte în profunzime lucrările lor.

Revenind la lucrarea *The Art of Loving*, să precizăm că relaţiile erotice dintre bărbat şi femeie sunt analizate în partea a 3-a a lucrării, intitulată în mod sugestiv *Dragostea şi dezintegrarea ei în societatea occidentală contemporană.*(pag. 83-106) În analiza sa, Fromm porneşte de la principiile capitalismului contemporan, bazat pe libertatea politică şi piaţă ca principal regulator al relaţiilor economice, şi implicit, sociale. Aceasta a fost structura de bază a capitalismului încă de la începuturi. Capitalismul modern de după cel de-al doilea război mondial a adăugat nişte caracteristici noi, pe care Fromm, ca şi restul membrilor *şcolii* le-au analizat în profunzime. Din această perspectivă, unul din cele mai caracteristice aspecte este **concentrarea şi centralizarea capitalului**. Întreprinderile se dezvoltă tot mai mult, devenind nişte coloşi economici, firmele mici sunt înghiţite concomitent cu separarea activităţii de investiţie a capitalului de managementul întregului conglomerat de firme cu cele mai diverse obiecte de activitate. Drept consecinţă, se dezvoltă un uriaş aparat birocratic bine plătit, o nouă clasă socială, mai puţin interesată în sporirea calităţii producţiei şi profit maxim, cât în extinderea societăţii, concomitent cu sporirea puterii personale a managerilor. Concomitent, la nivelul de jos, al lucrătorilor, dispare orice interes şi iniţiativă, în acelaşi timp cu specializarea extremă a muncii. Individul devine tot mai mult o piesă dintr-un gigantic angrenaj, dependent de managerii din vârful ierarhiei. Capitalismul modern are nevoie de lucrători care să poată colabora cât mai bine între ei în cursul procesului de producţie – regăsim aici una din ideile caracteristice ale capitalismului modern – ideea de **echipă** (team). Nu mai există patron şi angajat, (“toţi sun-

tem o echipă"), care trebuie să funcţioneze perfect. Echipa trebuie să fie cât mai sudată, de unde şi ideea stupidă cu acele *team-buildinguri*, idee pornită tot de pe meleaguri americane. Omul devine o persoană alienată, ruptă de semenii săi şi de natură. El se confundă tot mai mult cu angrenajul din care face parte, nu este decât o *piesă de schimb* (spare part), care poate fi înlocuită oricând, un om fără iniţiativă, care trebuie să facă *ceea ce se aşteaptă de la el*, un individ cu reacţii şi gusturi previzibile, care să poată fi cât mai lesne manipulat. În compensaţie, i se oferă satisfacţii pe toate planurile, sloganul "să facem totul ca să ne simţim bine" este omniprezent. A te simţi bine, înseamnă a consuma cât mai mult, nu contează ce, nu numai hrană, băutură şi ţigări, dar şi cultura şi sexul devin obiecte de consum, filmele, cărţile, expoziţiile, toate sunt "mâncate pe pâine". Individul devine un fel de cameleon lipsit de personalitate, un cameleon care împrumută trăsăturile mediului înconjurător, de la care primeşte în permanenţă semnale coordonatoare. Omul devine un *automaton*, o persoană perfect previzibilă cu reacţii programate care se pierde în mulţimea de *automatoni. Automatonul* este un concept introdus de către Erich Fromm pentru prima dată în lucrarea *The Fear of Freedom* (1942), exprimând un mod de comportament opus comportamentului autoritarist. *Automatonul* este un individ care încetează de a mai fi el însuşi, devenind exact ceea ce aşteaptă ceilalţi de la el. Revenind la subiectul nostru, degradarea conceptului de iubire în societatea occidentală, Fromm precizează că *automatonii* sunt incapabili să iubească. Ei pot doar să ofere un "pachet personal atractiv", sperând să încheie, dacă nu o afacere profitabilă, cel puţin una echitabilă. Aceeaşi idee de **echipă** (team) însoţeşte conceptul de **căsnicie fericită**. Conceptul reproduce în mic conceptul de **echipă** (team) de la **locul de muncă**. Întocmai ca şi *la serviciu*, relaţiile de familie **sunt o cooperare pe orizontală**. Soţul trebuie să fie "înţelegător" cu soţia şi "util în gospodărie". Soţia la rândul ei, trebuie să răspundă în acelaşi mod. Căsnicia devine astfel un contract de colaborare comună "împotriva singurătăţii" şi fiecare aşteaptă ca celălalt "să se simtă bine".

Această formă de “egoism în doi” este doar un surogat de iubire şi intimitate. Conceptul de echipă (team work) este de dată relativ recentă şi el a apărut în anii de după cel de-al doilea război mondial. Să nu uităm şi celălalt aspect important al relaţiilor dintre soţ şi soţie, cel sexual. Importanţa acestui aspect a fost subliniată cu precădere după primul război mondial, odată cu răspândirea teoriilor lui Freud. Se presupunea că eşecul multor căsnicii se datora nepotrivirii “de caracter” a celor doi “parteneri”, practic fiind vorba de lipsa satisfacţiei sexuale în cadrul cuplului. S-a considerat atunci că totul nu se datorează decât unei insuficiente cunoaşteri a “tehnicii” de a realiza un contact sexual “perfect”. Se considera că problema nu are de-a face cu afecţiunea, fiind o problemă strict “tehnică”. S-a constatat ulterior că astfel de probleme grave precum nevroza astenică şi frigiditatea la femeie, ca şi forme mai mult sau mai puţin severe de impotenţă psihică la bărbat nu îşi au originea în lipsa unei “tehnici” adecvate, ci mai degrabă în inhibiţii de natură afectivă care fac imposibil contactul sexual între cei doi parteneri. Originea acestei teorii false privind tehnica sexuală se regăseşte tot în scrierile lui Freud. Acesta considera că dragostea este un sentiment iraţional, fiind de fapt un fenomen pur sexual. Pentru Freud, dragostea raţională nu există, iar dragostea este echivalentă cu satisfacţia sexuală reciprocă, ca rezultat al atracţiei sexuale. Multe din exagerările teoriilor lui Freud pot fi puse pe seama insuficientei cunoaşteri din epocă a fiziologiei şi mecanismului de funcţionare a hormonilor, dar şi rigidităţii moravurilor şi puritanismului din epoca victoriană. Conform teoriilor sale, fericirea şi sănătatea mintală sunt rezultatul satisfacerii tuturor dorinţelor instinctuale. Erich Fromm, un excelent clinician, îl contrazice categoric pe Freud, arătând că testele clinice au demonstrat că majoritatea cazurilor, atât femei cât şi bărbaţi, a căror preocupare principală în viaţă a fost sexul fără restricţii, nu au fost fericiţi niciodată – ba din contră, au dezvoltat adesea forme severe de nevroză. El ajunge la concluzia că trebuie făcută o distincţie clară între dragoste şi sex. El a arătat că dragostea înţeleasă unilateral ca satisfacţie sexuală mutuală şi con-

ceptul de căsnicie ca muncă în echipă (team work) sunt cele două cauze principale care au ruinat conceptul de dragoste în cadrul societăţii de consum occidentale. De fapt, cum spuneam anterior, Erich Fromm nu este decât un revizionist neo-freudian şi un intelectual de stânga dezamăgit de societatea de consum. De altfel, spre deosebire de restul membrilor şcolii, Fromm a practicat toată viaţa psihanaliza, fiind, cum am spus deja, un excelent clinician, astfel încât marea majoritate a ideilor sale privind sexul şi familia rămân perfect valabile şi azi.

Cap. 3 Herbert Marcuse - revoluţionarul de profesie

De departe însă, cel mai influent membru al *Şcolii de la Frankfurt* a fost **Herbert Marcuse**. În anii ’30, de teama naziştilor, a luat şi el calea Americii, ca şi restul membrilor *şcolii*. După război, spre deosebire de restul colegilor săi care vor reveni în Germania să refacă institutul sub oblăduirea autorităţilor americane de ocupaţie, el va rămâne în Statele Unite, devenind un adevărat **guru** al generaţiei **baby-boom** ce nu cunoscuse lipsurile şi ororile războiului. Lui i se datorează celebrul slogan **Make Love, Not War!** al pacifiştilor şi hipioţilor anilor ’60, slogan preluat două zeci de ani mai târziu de către un obscur versificator şi propagandist al regimului comunist, despre poetul Adrian Păunescu este vorba, cu acel penibil şi stupid **Iubiţi-vă pe Tunuri!** slogan “pacifist” menit să distragă atenţia tineretului de la gravele disfuncţionalităţi ale economiei planificate de către **marele cârmaci**. Ca şi acele marşuri *pentru pace*, cu un milion de români înfometaţi şi apelul *pentru pace*, semnat de *cel puţin un milion de persoane,* etc…

Eu cânt Conducătorul/ Nu pentru că în ierarhie/ El este cel mai Sus/ Ce înseamnă Sus?/ dacă nu Muncă…

Nu aşa suna unul din “poemele omagiale” scrise de bardul de la Bârca? Sau poate am visat eu! Ce repede s-au uitat toate acestea!

Revenind la Herbert Marcuse, să menţionăm acum câteva repere biografice ale acestuia. Herbert Marcuse s-a născut în Berlin, în anul 1898, fiul cel mare al unui bogat negustor evreu. Studiază filozofia la Universitatea din Freiburg, studii pe care le încheie în 1922 cu un doctorat (PhD). Câţiva ani după absolvire lucrează ca anticar, consacrând mult timp lecturii şi studiului. Cinci ani mai târziu, va reveni la Universitate cu intenţia de a deveni filozof profesionist, astfel că în 1928 devine asistentul lui Martin Heidegger. În 1932, Heidegger devine primul rector nazist al Universităţii din Freiburg. În consecinţă, în anul

următor, odată cu victoria în alegeri a naziştilor, Marcuse este nevoit să-şi caute o altă slujbă. Recomandat de către fostul său profesor Edmund Husserl, va avea o întrevedere cu Max Horkheimer, pe atunci directorul *Institutului de Studii Sociale* (Şcoala de la Frankfurt), ce se mutase deja în Elveţia. Angajat de către acesta, se va muta şi el în Elveţia, apoi va urma institutul la Paris şi în fine, în America, pe care nu o va mai părăsi niciodată. Marcuse face parte din generaţia ce a trecut brutal de la adolescenţă la maturitate în timpul primului război mondial. Recrutat în 1916, nu va mai apuca să primească *botezul focului*. Demobilizat după capitularea Germaniei, a privit cu scepticism la insurecţia spartachistă şi la mişcările revoluţionare ce urmăreau instaurarea unei republici comuniste în Germania. Atunci a constatat cu stupoare cum veteranii de război, simpli soldaţi organizaţi acum în aşa-numitele *Freikorps*, muncitori în timp de pace, au chemat ofiţerii, ofiţeri ce făceau parte din aristocraţie sau marea burghezie, să-i conducă la luptă contra *clasei muncitoare* ce urmărea acapararea puterii prin revoluţie comunistă de tip bolşevic. Adevărul este că veteranii de război germani văzuseră deja cam unde duce revoluţia comunistă. Nici nu era greu de văzut ce se întâmplase începând cu 1917 în Rusia, unde un grup de evrei bolşevici au pus mâna pe un imens imperiu prin lovitură de stat şi teroare. Soldaţii germani văzuseră foarte bine unde dusese revoluţia bolşevică în fostul imperiu ţarist: dezintegrarea statului şi armatei, decimarea oponenţilor politici, haos social, masacrarea familiei imperiale ruse, etc… toate *binefacerile* aferente revoluţiei, care va să zică. Cum spuneam deja, conducătorii insurecţiei spartachiste, Rosa Luxemburg şi Karl Liebknecht vor sfârşi în Spree Landwehrkanal, împuşcaţi de membrii *Freikorps*, trecând post-mortem în *panteonul eroilor clasei muncitoare*. Concluzia pe care a tras-o Herbert Marcuse a fost că muncitorii germani nu erau încă pregătiţi pentru revoluţie. Şi aşa *ne-pregătiţi* au rămas până în ziua de azi, aş adăuga eu. De aici au rezultat şi primele îndoieli ale filozofului asupra teoriei lui Marx. El a tras de aici concluzia că revoluţiile nu sunt determinate neapărat de factorii economici, pentru că

muncitorul german din 1919 nu mai gândea la fel ca cel de la mijlocul sec.19, atunci când îşi elaborase Marx teoriile. Nici nivelul lui de trai al *clasei muncitoare* nu mai era acelaşi. Un factor important în cristalizarea concepţiei asupra revoluţiei sociale a fost descoperirea în 1932 a unor scrieri inedite ale lui Marx, datând din 1844, aşa-numitele *Manuscrise Economice şi Filozofice*. În aceste scrieri, Marx afirma că sistemul capitalist nu este doar un simplu mod de producţie în care muncitorii îşi vând forţa de muncă capitalistului, cel ce deţine principalele mijloace de producţie şi capitalul necesar derulării producţiei. Capitalismul schimbă natura umană a muncitorilor, alienând individul, care devine "forţă de muncă", creativitatea sa fiind măsurată în unităţi cantitative per unitate de timp, creativitatea decăzând în productivitate. În aceste scrieri, Marcuse a avut revelaţia unei uimitoare analogii cu capitalismul din ziua de azi, Marx apărându-i ca un mare vizionar.

Cum spuneam deja, **Herbert Marcuse** este identificat drept cel mai influent membru al *Şcolii de la Frankfurt*. Acest grup de gânditori marxişti a fost una din verigile de bază a ceea ce numim azi *marxismul occidental*. Să menţionăm că viziunea marxistă a gânditorilor *şcolii* diferă radical de viziunea teoreticienilor dogmatici comunişti din Uniunea Sovietică, ca şi din restul ţărilor comuniste apărute mai apoi. Membrii şcolii s-au distanţat treptat de dogmatismul comunist de tip sovietic, considerând că revoluţia bolşevică a fost confiscată de către un grup de indivizi care au transformat materialismul dialectic al lui Marx, o teorie cu *profunde valenţe umaniste şi etice*, într-o ideologie totalitară în care represiunea a fost împinsă la extrem. Demn de remarcat este că reprezentanţii *şcolii* au evitat în mod sistematic să se pronunţe asupra celor ce se întâmplau în ţările comuniste, limitându-se la a pune în centrul teoriei lor libertatea individului şi libertatea politică. Practic, Uniunea Sovietică a ajuns la apogeul puterii ei prin anii '50, pe când a reuşit să impună cu forţa comunismul într-o serie de ţări *frăţeşti* din estul Europei. Declinul va

începe în 1956 cu insurecţia de la Budapesta, procesul continuând cu suişuri şi coborâşuri până la dezintegrarea Uniunii Sovietice, a întregului bloc comunist şi a Tratatului de la Varşovia, ce vor surveni 33 de ani mai târziu. Odată cu toate acestea va eşua şi marxismul economic. Marxiştii occidentali ai *Şcolii de la Frankfurt* vor elabora o teorie revoluţionară complet diferită, numită Teoria Critică. Această teorie a fost mai mult decât un marxism actualizat, "updatat", ca să folosesc un termen la modă. În primul rând s-a dorit a fi o teorie revoluţionară mai adecvată secolului 20. Practic, Europa anilor '30 era complet diferită de Europa lui Marx de la mijlocul secolului 19. Atunci, spre sfârşitul anilor '30, faţă în faţă stăteau două sisteme totalitare, cel comunist, reprezentat de către Uniunea Sovietică, şi cel nazist, reprezentat de Germania şi aliata sa fascistă, Italia, ambele apărute și drept contra-reacţie la *exportul de revoluţie* promovat în mod agresiv de Kremlin. Dogmaticii comunişti din est explicau insuccesul revoluţiei comuniste care ar fi trebuit să izbucnească mai întâi în ţările capitaliste dezvoltate, aşa cum preconizase Marx în lucrările sale, prin apariţia imperialismului pe care Marx nu-l mai apucase, *stadiul ultim al capitalismului*, în care *vârfurile cele mai obtuze şi mai reacţionare ale capitalismului industrial-bancar* împing *masele largi populare spre măcelul atomic,* aşa cum se afirma la şedinţele de învăţământ ideologic în epoca de tristă amintire, după care acesta (imperialismul american, evident) urma să-şi dea duhul definitiv şi irevocabil. Sigur, au uitat să spună că era vorba mai degrabă despre imperialismul comunist sovietic. Sigur, atunci, spre sfârşitul anilor '30, membrii şcolii considerau că principalul pericol pentru civilizaţia occidentală era reprezentat de nazism, căruia încercau să-i opună o ideologie ce urma să producă evoluţia societăţii spre un socialism democratic, bazat pe valorile fundamentale ale civilizaţiei occidentale. După cel de-al doilea război mondial, o parte din membrii şcolii, în frunte cu Horkheimer, se vor distanţa treptat de aceste principii, considerând că socialismul este incompatibil cu valorile fundamentale ale civilizaţiei occidentale. Herbert Marcuse însă, va rămâne convins

de aceasta până la sfârşitul vieţii, deşi practica a arătat până la urmă exact contrariul.

Cum spuneam deja, spre deosebire de restul membrilor *şcolii*, care au revenit în Germania după război, pentru a reface *Institutul de Cercetări Sociale* sub oblăduirea autorităţilor americane de ocupaţie, Herbert Marcuse a rămas în Statele Unite. Voi face observaţia că deşi preocupările filozofice şi sociologice ale *gânditorilor şcolii* au fost relativ diversificate, scopul final al teoriilor acestora a rămas permanent acelaşi: **distrugerea completă şi definitivă a ordinii existente**. Nu trebuie scăpat din vedere acest fapt. Spre deosebire de Max Horkheimer şi Theodor Adorno care se vor distanţa treptat, cel puţin aparent, de teoriile marxiste asupra schimbării revoluţionare a ordinii sociale, Herbert Marcuse a rămas toată viaţa un adevărat *revoluţionar de profesie*, un spirit subversiv, nu numai un critic acerb al capitalismului şi al societăţii de consum, ci un adevărat teoretician al revoluţiei.

Dintre membrii *şcolii*, Marcuse a fost cel mai apropiat de esenţa subversivă şi teroristă a marxismului. Nu a putut sau nu a vrut să înţeleagă niciodată esenţa totalitară a ideologiei pe care o promova prin scrierile sale. Cu atât mai mult cu cât avea în faţă "succesele" experimentului sovietic: gulagul cu milioane de "internaţi", zecile de milioane de victime nevinovate, înapoierea economică, culturală şi socială din Uniunea Sovietică, exportul de "revoluţie", neo-imperialismul comunist, toate însoţite invariabil de zdrobirea oricărei opoziţii şi călcarea în picioare a celor mai elementare drepturi ale omului. Nici vorbă, pentru Marcuse "revoluţia" este înainte de toate scopul final, astfel că în cartea *Contra-revoluţie şi Revoltă* (1972) îşi punea întrebarea, citez:

Revoluţia cubaneză şi cea chineză vor fi capabile să-şi urmeze propriul drum – să lupte contra blocadelor sufocante şi contra necesităţii, la

fel de sufocante, de a menţine un costisitor aparat defensiv.

Halal revoluţie cubaneză! O lovitură de stat teroristă, pe fondul nemulţumirilor fireşti ale populaţiei împotriva unui regim de dictatură mai degrabă benign şi paternalist, "revoluţie" condusă de doi terorişti cu ştate vechi de serviciu, Fidel Castro "Ruz" şi Ernesto "Che" Guevara. Ultimul, după ce a pus pe butuci prin planificare comunistă economia cubaneză, îşi dorea să arunce în aer omenirea prin declanşarea unui război termonuclear. Doar presiunile "tovarăşilor sovietici de la KGB" l-au împiedicat să apese pe butonul nuclear în momentul de apogeu al crizei rachetelor cubaneze, chestiune pe care a regretat-o până în ultima clipă a vieţii sale triste de *revoluţionar de profesie*. Documente recent scoase la iveală din arhivele sovietice au arătat fără nici un dubiu cât de aproape de Apocalipsa distrugerii totale am fost pe atunci. Şi acest terorist înnăscut, care cu pistolul în mână ştersese bucuria de pe faţa unui popor admirabil, este celebrat astăzi de către UNESCO. Culmea marxismului cultural! Să nu fi văzut Herbert Marcuse toate astea? Ba bine că nu! Din păcate, i-o fi fost lui dragă omenirea, dar şi mai dragă i-a fost *revoluţia*, ca şi lui Che Guevara de altfel.

Herbert Marcuse face observaţia că în ţările capitaliste dezvoltate, în SUA mai ales, societatea "de consum" susţine oarecum modul de producţie capitalist, "îmburghezind" *clasa muncitoare*, care îşi pierde astfel o parte din caracterul *revoluţionar*. Aparent, există un dezacord între relaţiile de producţie capitaliste şi capacitatea tehnică a industriei capitaliste. Socialismul preconizat de marxişti avea drept principal scop economic "creşterea nivelului de bunăstare al clasei muncitoare". Ori, în ţările capitaliste dezvoltate, acest nivel fusese atins deja de ceva vreme, creşterea nivelul de trai împingând încet *clasa muncitoare* spre nivelul de trai al *clasei de mijloc*. Cred că acest aspect era clar pentru oricine atunci în 1972, când a fost scrisă cartea, cu doar trei ani înaintea morţii autorului. Socialismul pierduse defi-

nitiv cursa economică cu capitalismul. Îmi amintesc că pe atunci, elev de liceu fiind, ni se spunea la lecţiile de *învăţământ politic* că România îşi propunea pentru anul 2000, adică pentru următorii 30 de ani, să atingă măcar nivelul de atunci al Spaniei *franchisto-fasciste*, chestiune care oricum s-a dovedit mai apoi imposibilă. Şi atunci unde e superioritatea socialismului, din moment ce pierduse deja competiţia economică? Mai mult ca sigur că aceleaşi întrebări îl frământau şi pe filozof. Era clar că marxismul economic eşuase definitiv şi irevocabil. Ideea de *revoluţie* însă nu, după cum vom vedea în continuare. Marcuse explică această contradicţie prin faptul că în societatea de consum, abundenţa de bunuri şi servicii cu care este "copleşit" literalmente *bietul muncitor*, camuflează în realitate *exploatarea crâncenă* a acestuia. În timp ce muncitorul socialist era liber să muncească cât, cum şi când vrea el. Aşa deci! Sună cunoscut! Aveam să mă conving în câţiva ani de diferenţă şi s-o simt "pe propria piele", care vasăzică. S-a întâmplat în timpul secetei ce a afectat România pe la mijlocul anilor '80, când proaspăt cercetător ştiinţific principal la Institutul de Fizică şi Inginerie Nucleară Măgurele, am fost scos din "producţie" pentru a "iriga" tulpinile de porumb cu o cutie de conserve pe care o umpleam cu apă dintr-o găleată aşezată la capătul şirului de plante. Metodă de irigaţie realmente *revoluţionară*, ceva cam la "nivelul intelectual" al unui Mao Zedong, "farul gândirii umane", cum l-a numit dl. Valery Giscard d'Estaing, fost preşedinte al Republicii Franceze. Concluzia pe care a tras-o Marcuse a fost că sistemul capitalist ajuns la apogeu are un scăzut potenţial revoluţionar, fără a renunţa însă la ideea de revoluţie, de ruptură violentă cu capitalismul. Din această perspectivă, el a criticat partidele comuniste occidentale, care ar fi abandonat *practica revoluţionară* pentru cucerirea puterii politice, pactizând cu burghezia pentru a se integra în sistemul democratic parlamentar occidental şi pentru a încerca o iluzorie tranziţie non- violentă la socialism.

Herbert Marcuse dovedeşte astfel că n-a înţeles nimic din istorie. De

la Revoluţia Franceză încoace, toate aşa-zisele revoluţii nu au fost decât un prilej de dezlănţuire violentă a instinctelor de ură ale unor criminali patologici precum Robespierre, Saint-Just, Troţky sau Lenin. Toate aceste ruperi violente de trecut nu au adus niciodată vreun progres economic sau de alt fel, ci numai suferinţă şi mizerie. Dacă se trage linie şi se face bilanţul, ce rămâne oare din Revoluţia Franceză al cărei model terorist a fost adoptat mai apoi şi de către bolşevici? Da, rămân drepturile omului! s-ar putea spune. **Liberté! Egalité! Fraternité!** Se învaţă încă de la şcoala primară. Tot atâta rămâne din măreaţa "revoluţie" din anul 1789 şi pentru 74% din francezi. (conform unui sondaj de opinie SOFRES, din ianuarie 1988, în ajunul bicentenarului revoluţiei) Da, dar se putea ajunge la drepturile omului şi pe cale non-violentă, spun eu. Sau trebuie să înţelegem că înainte de revoluţie, francezii trăiau fără drepturi? Întrebare fără răspuns. Iar bilanţul *revoluţiei* franceze este înspăimântător. Două milioane de morţi între 1789 şi 1815, pierderi economice în valoare de cca. 40% din întreaga producţie de aur a sec.18, pierderi patrimoniale incalculabile pentru biserică datorită vandalismului revoluţionar, mii de castele, clădiri şi monumente istorice incendiate, opere de artă de valoare inestimabilă distruse, etc... Cât despre drepturile omului, depinde pe cine considerau *revoluţionarii* a fi oameni. Desigur că nu ne putem referi la insurecţia din Vendeea unde regimentele de *revoluţionari* (coloanele infernale), au masacrat până şi animalele de casă şi de companie din gospodăria insurgenţilor, nu numai femeile şi copiii. S-a calculat precis şi cu cât a fost dată înapoi Franţa datorită aşazisei revoluţii. După modelul francez, de la 1789 încoace, toate aceste aşa-zise revoluţii au fost însoţite de teroare, plus milioanele de morţi în creştere direct proporţională cu progresul "tehnologic" al mijloacelor de exterminare în masă a opozanţilor reali sau presupuşi. De la Maximilien Robespierre la Pol Pot nu s-a schimbat nimic în plan moral, doar numărul de morţi diferă, victime nevinovate sacrificate pe altarul aşa-zisei revoluţii în numele unei false ideologii. Marcuse, la fel ca şi restul teoreticienilor ruperii violente de trecut prin revoluţie

de tip bolşevic, nu au vrut sau nu au putut înţelege că orice revoluţie poartă în esenţa ei germenul terorii, că iacobinii *intransigenţi* din jurul lui Robespierre prefigurau *partidul unic al clasei muncitoare*, că un partid unic exclude orice urmă de spirit critic, conducând în final la totalitarism ideologic, şi că totalitarismul ideologic va căuta întotdeauna complotişti şi ţapi ispăşitori pentru propriile eşecuri ale propriului proiect politic iluzoriu şi utopic. Negarea negaţiei atât de dragă adepţilor materialismului dialectic şi istoric marxist-leninist s-a dovedit a fi în practică pe cât de toxică, pe atât de criminală.

Critic extrem de corosiv la adresa societăţii de consum ce alienează individul, Marcuse nu vede în spatele acesteia decât extinderea exploatării *omului de către om*, însoţită de un standard ridicat de viaţă pentru categorii tot mai largi de *oameni ai muncii*. Faptul că până la urmă tot la factorul material ajunge, dovedeşte că tot marxist-leninist a rămas până în fundul sufletului. Mulţi din cei ce l-au cunoscut afirmă că era un revoluţionar pur-sânge. Da, sunt şi eu de acord cu asta – dar atâta vreme cât recunoaşte deschis că din punct de vedere economic socialismul de tip comunist al ţărilor din *lagărul socialist* pierduse competiţia cu capitalismul, din toate teoriile lui nu rămâne decât ideea de *revoluţie de dragul revoluţiei,* atât şi nimic mai mult. Exact cum au fost şi revoluţiile anterioare, începând cu cea franceză – pe fondul unei autentice mişcări revoluţionare, un mic grup de *iluminaţi* dă o lovitură de stat şi confiscă puterea pe care şi-o menţine ulterior prin metode teroriste şi represive. Atât şi nimic mai mult. O afirmă deschis şi Lenin în câteva interviuri dinaintea morţii. Bolşevicilor nu le-a trecut niciodată prin cap să pună pe primul plan interesele *clasei muncitoare*. Am mai spus-o, clasa muncitoare din Rusia a fost doar pretextul rezolvării pe cale teroristă a conflictului de veacuri dintre un grup de evrei deveniți comuniști şi restul populaţiei imensului imperiu ţarist. Cum spuneam, cartea *Contra-revoluţie şi revoltă* a apărut în 1972, trei ani înainte ca autorul să părăsească această lume. Ea este cu atât mai importantă cu cât pare a fi un fel de

testament politic al filozofului. Vom vedea mai târziu şi cât de valabile au fost previziunile acestuia, din perspectiva schimbărilor politice radicale ce au urmat după dezintegrarea Uniunii Sovietice şi a întregului *lagăr* socialist.

Cap. 4 Herbert Marcuse şi impasul ideologic

Herbert Marcuse considera apogeul societăţii de consum, aşa cum îl cunoscuse el în America anului 1972, ca fiind stadiul ultim al capitalismului. Influenţat de *mişcarea de eliberare naţională şi socială a eroicului popor vietnamez*, aşa cum se zicea pe atunci, a considerat intervenţia americană în sprijinul naţionaliştilor din Vietnamul de Sud drept imperialism, făcându-l să afirme că societatea occidentală a atins *stadiul terminal*, dacă e să să folosim un termen din domeniul oncologiei, **imperialismul**, pe care îl tot anunţaseră toţi teoreticienii marxişti de la Lenin încoace, ca şi iminenta *prăbuşire* a sistemului capitalist. În doar câţiva ani însă, preşedintele sovietic ce a urmat după Leonid Brejnev, Iuri Andropov, fost şef al KGB-ului, care înţelesese de mult că la sfârşitul sec.20 socialismul nu se mai poate construi şi nici măcar menţine cu pistolul la ceafă, va pregăti "capitularea" în condiţii onorabile a sistemului. După o scurtă paranteză de doar câteva luni cu dogmaticul Cernenko, Gorbaciov *va trage apa* aruncând la canal tot sistemul. A urmat tot ce se ştie, dezintegrarea *colosului cu picioare de lut*, reconfigurarea alianţelor politice şi militare, în final a hărţii întregii Europe, începută cu căderea zidului Berlinului. Comunismul rămâne azi doar o doctrină criminală, care mai poate îmbăta doar câţiva exaltaţi, dar şi o groază de nostalgici care au fost din totdeauna marea masă de manevră a manipulatorilor politici ai stângii comuniste. Socialismul de tip marxist-leninist a eşuat pe toate planurile în faţa capitalismului atât de detestat. Cu toate acestea, Marcuse considera că societatea de consum creează în mod artificial diverse cereri în scopul satisfacerii acestora prin creşterea productivităţii muncii, ceea ce ar fi chipurile motorul progresului. Realitatea este însă cu totul alta. Cu toate că societatea de consum prezintă suficiente aspecte criticabile, nu se poate însă nega progresul extraordinar în domeniul material chiar şi pentru cei mai prost plătiţi membri ai societăţii americane - autoturisme, locuinţe individuale, turism şi distracţii, chestie evidentă chiar şi pentru cel ce urmărea acest fapt de la

zeci de mii de kilometri distanţă, doar privind la tv câteva filme americane. Filozoful considera că toate acestea nu au absolut nici o semnificaţie atâta vreme cât munca majorităţii este exploatată în beneficiul unei mici clase de paraziţi. De altfel, chiar afirmă la un moment dat că celebra aserţiune privind clasa muncitoare, care *nu are de pierdut decât lanţurile robiei*, rămâne perfect valabilă şi în societatea de consum. Nu am de gând să-l contrazic aici pe Herbert Marcuse, realitatea de azi face acest lucru cu prisosinţă, eu nu am dorit decât să arăt că revoluţionarul nostru nu este altceva decât un *terorist intelectual* scârbit de societatea capitalistă, pentru care revoluţia nu este decât un pretext pentru a-şi revărsa ura asupra ordinii existente. De altfel, el comite o enormă greşeală în plan teoretic afirmând că rândurile clasei muncitoare se răresc datorită faptului că o mare parte trece în rândul clasei burgheze. Da, chiar aşa spune la pag. 5, citez*: while a large part of the working class has become a class of bourgeois society.*(sic!) Fals! Creşterea nivelului de trai al *oamenilor muncii* nu schimbă câtuşi de puţin esenţa relaţiilor de muncă exploatator-exploatat. Burghezul rămâne tot exploatator, iar muncitorul tot exploatat. Chiar şi metodele participative la împărţirea profitului, realizate în principal prin distribuirea unui număr mic de acţiuni salariaţilor unei întreprinderi oarecare, nu schimbă radical esenţa relaţiilor de muncă, muncitorul, chiar dacă se bucură şi el de o parte a profitului, tot *exploatat* rămâne. Chiar şi această creştere a nivelului de trai al *clasei muncitoare* este pusă de Marcuse în principal pe seama exploatării *sălbatice* a resurselor de materii prime şi pe exploatarea colonială a ţărilor lumii a treia. Curios lucru pentru un filozof de calibrul dlui Marcuse, să nu vadă că progresul tehnic şi tehnologic este principalul factor de dezvoltare economică. Pentru că nu trăia în epoca lui Marx. Chiar şi atunci, la mijlocul sec. 19, avea loc prima revoluţie industrială, cu maşina cu abur a lui James Watt, locomotiva şi calea ferată a lui Stephenson, construcţiile navale ale lui Brunel, etc… Darămite în America anului 1972 – fie şi numai programul Apollo cu primul om pe Lună, sau explozia industriei auto

şi electronice japoneze şi erau exemple mai mult decât suficiente. Şi apoi teza falsă de sorginte propagandist-comunistă cu exploatarea coloniilor de către metropolă. Pentru că s-a dovedit în mod ştiinţific că pentru majoritatea puterilor coloniale, "exploatarea" coloniilor s-a dovedit a fi nerentabilă pe termen lung. Mai apoi Marcuse schimbă perspectiva, vorbind despre capitalistul naţiune, sinonim cu imperialismul, universul exploatării fiind acum multilateral: uman, economic, politic, militar şi educaţional, cuprinzând o ierarhie ultra-specializată de manageri, tehnicieni, funcţionari, politicieni şi militari, acţionând la nivel global în interesul capitalului înţeles ca fiind al întregii naţiuni – este vorba despre capitalismul monopolist de stat, sau cel puţin asta se poate înţelege. Nu putea fi cazul cu economia de atunci a Statelor Unite, cea mai liberală cu putinţă, imixtiunea statului în economie fiind practic nulă. Sigur, statul poate interveni, inclusiv militar, acolo unde interesele strategice ale Statelor Unite o cer, de multe ori aceste interese strategice şi de siguranţă mascând şi oarece interese economice, istoria ultimelor decenii a probat cu prisosinţă acest fapt. Nu cred că este nevoie să mai amintim intervenţia militară din Irak, motivată de "armele chimice" ale lui Saddam Hussein, pe care acesta le-a ascuns atât de bine înainte să fie *judecat de popor*, încât nimeni nu le-a dat de urmă nici până în ziua de azi. Practic, în viziunea lui Marcuse, societatea devine o imensă structură tehnică şi administrativă, care susţine bogăţia membrilor societăţii. Cum afirmam deja, această viziune este falsă, nu aparent, ci tocmai în esenţa ei. Faptul că un manager are un salariu care îi permite să aibă un nivel de trai egal sau chiar mai ridicat decât al proprietarului de întreprindere, nu poate estompa câtuşi de puţin diferenţa fundamentală dintre proprietarul mijloacelor de producţie – exploatatorul, capitalistul, cel care are totul – şi funcţionar, fie el şi manager general, care este exploatat - la nivel înalt - e drept, dar care este nevoit în ultimă instanţă şi el să-şi vândă *forţa de muncă* - chiar dacă şi-o vinde foarte scump, exploatatorului. Faptul că de multe ori, capitalistul munceşte cot la cot cu salariaţii săi nu are iară absolut nici o semnificaţie,

diferenţa este fundamentală, pentru că el are totul, mijloacele de producţie şi capitalul, în timp ce restul au doar forţa de muncă şi atât. Curios lucru pentru un filozof marxist să amestece astfel nişte concepte clare. Evoluţia societăţii de la Marx încoace nu a schimbat câtuşi de puţin esenţa modului de producţie capitalist. Sigur că da, în prezent, la circa patru decenii distanţă, lucrurile s-au schimbat foarte mult, dar numai aparent, odată cu revoluţia informatică cu toate implicaţiile ei, pe care Marcuse nu avea cum să le anticipeze. Chiar şi aşa, esenţa modului de producţie capitalist nu s-a schimbat prea mult, capital putând reprezenta acum bunăoară şi un site web de succes sau o reţea de vânzări online.

Unul din marile defecte ale modului de gândire al teoreticienilor marxişti este maniheismul, iar Herbert Marcuse nu face nici el excepţie de la regulă. În viziunea sa, nu există decât două alternative postcapitaliste, socialismul sau fascismul. Cum capitalismul ajunsese la apogeu, apărea ca firească *prăbuşirea* urgentă a acestuia. Dar capitalismul nu ajunsese câtuşi de puţin la apogeu, aici Marcuse are o viziune extrem de îngustă şi mecanicistă asupra societăţii în ansamblu, dovedind că nu reuşise să se îndepărteze prea mult de doctrina marxist-leninistă, care şi ea avea o viziune extrem de mecanicistă. Dar asta se întâmpla pe la mijlocul sec.19, în plină revoluţie industrială, iar Marcuse scria toate acestea în 1972, când într-adevăr mecanizarea producţiei industriale ajunsese la apogeu. Şi totuşi, germenii revoluţiei informatice apăruseră deja încă de atunci. Mă rog, nu am de unde să ştiu dacă Marcuse avea deja cunoştinţă de toate acestea, cred totuşi că extrem de puţini anticipau implicaţiile revoluţiei informatice ce bătea la uşă. Ceea ce este însă cert, este că Marcuse a crezut că în 1972 capitalismul era pe cale să se prăbuşească. Unde altundeva, dacă nu în America, ţara cea mai dezvoltată din punct de vedere economic? Războiul din Vietnam, cedarea impusă de către politicieni armatei americane în faţa asaltului trupelor de gherilă comuniste, revoltele studenţilor, mişcarea hippy, protestele popu-

laţiei de culoare, toate erau “semne” ale *prăbuşirii iminente* a sistemului ajuns la apogeu. Şi cum sistemul ajuns la apogeu urma să se prăbuşească în curând, un alt sistem urma să-l înlocuiască. În viziunea lui Marcuse nu puteau fi decât două posibilităţi, socialismul sau fascismul. Cum nivelul de bunăstare al *oamenilor muncii* ajunsese la un nivel destul de ridicat, iar potenţialul revoluţionar al *clasei muncitoare* se erodase în mod corespunzător, filozoful are totuşi bunul simţ să recunoască măcar imposibilitatea de a trece la *societatea socialistă*, eventual multilateral dezvoltată, în Statele Unite. Să facem observaţia că el vorbeşte despre trecerea la socialism, nu la comunism. Mă rog, delimitarea este tendenţioasă, pentru că practica a arătat că tot acolo se ajunge, adică la partid unic *al clasei muncitoare* şi totalitarism. Şi cum socialismul se exclude din start, nu rămâne decât fascismul. Herbert Marcuse a văzut în cursa înarmărilor, reprimarea brutală de către forţele de poliţie a manifestaţiilor studenţeşti, atitudinea conservatoare a unei bune părţi a populaţiei, etc…, germenii unui proto-fascism. Cu toate că situaţia din 1936 din Germania era complet diferită - în Statele Unite nu avusese loc nici o criză economică majoră, nu exista nici pericolul comunist la graniţă, regimul politic din Cuba era doar o sperietoare necesară exacerbării pericolului comunist şi nu putea pune în real pericol sistemul, nu existau grupări paramilitare de dreapta, şi mai ales, partidul comunist din SUA era ca şi inexistent. Cu toate că şi el remarcă aceste deosebiri radicale, Marcuse nu se sfieşte să compare uniformele poliţiei americane cu cele ale SS-ului, considerând că armata şi poliţia sunt un adevărat sindicat al crimei şi represiunii de tip fascist.(sic!) Vom reveni mai târziu asupra acestor aspecte.

Pe la începutul anilor ’30, pe când abia se încropise *Şcoala de la Frankfurt*, Max Horkheimer a desfiinţat teza marxistă cu privire la cultură ca “suprastructură” a societăţii capitaliste determinată de factorii economici, demonstrând că aceasta este absolut independentă de factorul economic, fiind totodată cel mai important factor în con-

strucţia unei noi societăţi. De asemenea, a afirmat că aşa-zisa *clasă muncitoare* va înceta să fie factorul principal în cadrul revoluţiei sociale, afirmaţie ce a i-a adus numeroase critici din partea dogmaticilor marxişti-leninişti. De altfel, clasa muncitoare n-a fost niciodată vreun factor revoluţionar, cum spuneam, a fost doar pretextul pentru ca un grupuscul terorist ce nu avea nici în clin, nici în mânecă cu clasa muncitoare, să dea o lovitură de stat în numele "nobilelor idealuri" ale acesteia. Dar asta este însă altă discuţie. El lăsase totuşi fără răspuns întrebarea cu privire la "groparul" capitalismului. Cu atât mai mult cu cât în 1972, era clar că muncitorii "îmburgheziţi" nu aveau cum să mai constituie o clasă revoluţionară care să răstoarne sistemul capitalist. Ei bine, Herbert Marcuse a dat răspunsul la această întrebare, considerând că elementele cele mai *revoluţionare* ale societăţii americane erau în principal: **studenţii, feministele, populaţia de culoare şi homosexualii**. Să facem observaţia că nu mai este vorba despre clase sociale ci mai degrabă despre grupuri sociale mai mult sau mai puţin distincte din cadrul societăţii americane. În general este vorba despre grupuri marginalizate care s-au radicalizat mai mult sau mai puţin vis-à-vis de ordinea existentă, în funcţie de modul în care le erau afectate anumite interese de grup. Este clar că pe studentul serios la fizica particulelor elementare, cu capul doldora de formule matematice, îl durea *fix în pix* de drepturile negrilor şi homosexualilor. Nu despre aceştia este vorba, după cum nu este vorba despre aristocraţia negrilor, cei integraţi deja în societatea americană – este vorba mai degrabă despre grupuscule agresive şi violente, împotriva cărora forţele de ordine abilitate au răspuns pe atunci cu violenţă, în principal studenţii comunişti, anarhişti, troţkişti, pacifişti, hipioţi – victimele "sacre" ale *corectitudinii politice*, victime *intrate deja în istorie*. Apoi mai erau organizaţiile teroriste ale negrilor, **Pantera Neagră** fiind cea mai cunoscută, organizaţiile feministelor americane, diverse organizaţii care militau pentru "drepturile" homosexualilor, pedofililor, animalelor cu şi fără blană, etc…, toate acestea au fost considerate de Marcuse ca potenţial revoluţionare, capabile să răstoarne

ordinea existentă. Vom vedea mai târziu că, cel puţin în parte, Marcuse a avut dreptate, aceste grupuscule agresive, dacă nu au reuşit să răstoarne în mod violent şi brusc ordinea existentă, au reuşit totuşi s-o modifice oarecum conform scopurilor urmărite de ele. Vom vedea cum această modificare aparent radicală este numai de faţadă, fiind obţinută prin *terorism intelectual*. În acelaşi timp, bunul simţ şi tradiţia îndelungată a civilizaţiei occidentale vor respinge în mod hotărât aceste manifestări extremiste. Marcuse considera acea epocă a anilor '70 ca având un caracter *contra-revoluţionar,* datorită "îmburghezirii clasei muncitoare" şi faptului că partidele comuniste au renunţat la practica revoluţionar-teroristă de a pune mâna pe puterea politică, prin integrarea în sistemul democraţiei burgheze. Este drept că pe atunci partidele comuniste încă mai aveau ceva aderenţi, deoarece ecourile *anti-fascismului* nu se stinseseră încă. Astăzi, aceste partide sunt ca şi inexistente din punct de vedere politic. Pericolul pe care-l reprezintă încă aceste grupuscule teroriste nu s-a stins însă, eşecul economic al marxism-leninismului determinând-le să-şi modifice orientarea dinspre lupta anti-capitalistă spre lupta pentru "drepturile" homosexualilor, pedofililor, animalelor, contra anti-semitismului, pentru o planetă curată, pentru pace, contra bisericii, etc…, dat fiindcă **întotdeauna se găsesc *cauze* pentru care merită să lupţi**, în spatele cărora să se poată ascunde un **grupuscul terorist avid de putere**. Nimic nou sub soare, atât iacobinii cât şi bolşevicii au procedat la fel. Faptul că sunt o infimă minoritate în raport cu restul societăţii nu are nici un fel de relevanţă pentru dânşii. Cuvântul de ordine este "dacă voi nu ne vreţi, noi vă vrem!", vorba lui Vodă Lăpuşneanul, şi nici Marcuse nu-şi face probleme de conştiinţă din această perspectivă. **Esenţial este să se distrugă din temelii ordinea existentă**, să nu uităm. Faptul că o minoritate "luminată" se impune prin metode teroriste în faţa marii majorităţi "înapoiate" nu-i pune absolut nici o problemă de conştiinţă, atâta vreme cât socialismul este prin definiţie *bun*, iar puterea este acaparată de către *băieţii buni*, nu are rost să ne neliniştim, atâta vreme cât suntem *pe mâini bune*, care vasă-

zică. S-a văzut cât de buni au fost *băieţii buni* – de la cele două milioane de victime ale iacobinilor şi până la sutele de milioane de victime ale bolşevicilor, cifrele vorbesc de la sine, iar istoria se poate repeta oricând. În textele sale, aidoma lui Karl Marx şi Friedrich Engels, cei care cu un secol mai înainte îşi imaginau distrugerea societăţii germane, tot aşa şi Herbert Marcuse îşi imagina distrugerea societăţii americane, citez:

„Putem vorbi, pe drept cuvânt, de o revoluţie culturală, întrucât protestul este îndreptat împotriva întregii culturi dominante, incluzând sistemul moral al societăţii existente… Un singur lucru putem afirma cu deplină certitudine: ideea tradiţională de revoluţie şi strategia tradiţională prin care poate fi declanşată o revoluţie nu mai sunt valide. Aceste idei sunt demodate… Ceea ce trebuie să înfăptuim este un tip de ***dezintegrare difuză şi dispersivă a sistemului****”.*

Exact aici voiam să ajung. Marcuse stabilise deja anterior **cine**. Respectiv cine se va situa în fruntea revoluţiei ce urma să vină. A precizat extrem de clar. Mici grupuscule agresive de studenţi, negri, feministe şi homosexuali. Acum vedem că a stabilit şi **cum**. În fine, nu tocmai cum, ci mai degrabă **cum nu**. Adică se convinsese şi el de falsitatea teoriilor marxist-leniniste. Clasa muncitoare nu numai că n-a fost niciodată revoluţionară, dar nici nu va putea fi vreodată. O clasă muncitoare exploatată, şi mai ales, cu un nivel redus de cultură şi educaţie, nu va putea nicicând să se situeze în fruntea revoluţiei. Bolşevicii vor teoretiza prin scrierile lui Lenin rolul conducător pe care şi-l va asuma partidul comunist. În realitate, n-a fost decât o justificare teoretică impusă a faptului că un mic grup terorist format din evrei comunişti, favorizat de un complex de împrejurări istorice, a reuşit să pună mâna pe putere dând o lovitură de stat adevăratei revoluţii, grup care mai apoi se va menţine la putere prin crimă şi teroare, şi care, din necesităţi ideologice, se va autoproclama partid comunist conducător al clasei muncitoare. Ceea ce s-a întâmplat pe 7 noiem-

brie 1917, o spectaculoasă lovitură de stat dată de un mic grup de evrei comunişti în numele unei clase muncitoare nesemnificative numeric în raport cu populaţia imperiului ţarist, nu avea să se mai repete vreodată. Clasa muncitoare şi cu atât mai puţin aşa-zisul ei partid conducător, nu erau şi nu puteau fi decât reacţionare, nicidecum revoluţionare. Partidul comunist, *partidul revoluţionar al clasei muncitoare*, cum se spunea pe atunci, dovedindu-se inutil, va dispărea încet-încet din peisajul politic al ţărilor occidentale, mai ales după încetarea finanţării asigurate cu generozitate până atunci de către partidele *frăţeşti*, ca urmare a dezmembrării Uniunii Sovietice şi căderii **Cortinei de Fier**. Spuneam că Marcuse a preconizat mai degrabă **cum nu** ar trebui abordată revoluţia anti-capitalistă. Încetând din viaţă după trei ani, nu a mai apucat să explice exact cum trebuie procedat, adică fără să fi elaborat un fel de manual al practicii revoluţionare, tot aşa cum Che Guevara elaborase cu aproape două decenii mai înainte un manual al practicii teroriste.

Cu toate acestea, precizase cu claritate, revoluţia ce va veni, va fi o ***dezintegrare difuză şi dispersivă a sistemului.*** Chiar dacă nu a formulat soluţii clare în acest sens, cărţile sale au devenit adevărate Biblii ale mişcărilor revendicative de stânga din America. Cartea sa, *Omul uni-dimensional* (1964), ca şi cea anterioară *Eros şi Civilizaţie* (1955) au exercitat o considerabilă influenţă asupra mişcărilor sociale ce au explodat practic pe la mijlocul anilor ’60, respectiv mişcările de emancipare socială a populaţiei de culoare şi mişcările de protest contra războiului din Vietnam, dar şi, într-o mai mică măsură, mişcările feministe, ale homosexualilor şi mişcarea hippie. Toate acestea au dat naştere unei contraculturi specifice ce nega societatea de consum, familia tradiţională, reprimarea instinctului sexual, cu precădere cel feminin, şi adesea, credinţa creştină, fie total, fie încercând s-o înlocuiască cu alte credinţe, cel mai des făcându-se apel la budism. De asemenea, erau negate ideologiile ce acceptau războiul, rasismul şi inechitatea socială. Mişcările studenţeşti de protest din anii ’60

împotriva “escaladării conflictului militar din Indochina”, cu denumirea populară de **Războiul din Vietnam**, au constituit pentru Herbert Marcuse o oportunitate istorică, văzând în aceste mişcări de protest germenul revoluţionar capabil să iniţieze revoluţia socială. În realitate, nu a fost absolut nici o revoluţie. Armata americană a trebuit să se retragă din Indochina, cedarea în faţa comuniştilor cauzând mai apoi enorme suferinţe poporului vietnamez, dar şi celui cambodgian şi laoţian. Retragerea sprijinului american a avut cauze multiple, în principal fiind pierderile umane şi materiale mult prea mari în raport cu interesele strategice şi politice americane, tot mai reduse faţă de această zonă asiatică. În nici un caz nu a fost rezultatul protestelor maselor “populare”. ***Războiul din Vietnam a fost pierdut în Wall Street*** cum spunea careva, şi nu era câtuşi de puţin departe de adevăr. La fel a fost şi cu mişcările de “emancipare” a populaţiei de culoare. Drepturile acordate acestora, ca şi eliminarea segregaţiei rasiale, nu au fost câtuşi de puţin rezultatul mişcărilor şi marşurilor de protest ale negrilor, cât au fost rezultatul unei decizii politice la nivel înalt, cu consecinţe imprevizibile pe termen lung, astfel că azi, la mai bine de jumătate de secol, realitatea pe teren este cu totul alta decât cea prezentată în filmele de propagandă de la Holywood. În ciuda creşterii accentuate a nivelului de trai în Statele Unite, inclusiv pentru populaţia de culoare, diferenţele între albi şi negri nu numai că au rămas aceleaşi, dar s-au şi accentuat. Vom mai discuta despre asta. Cu toate acestea, o întreagă generaţie a înghiţit pe ne-mestecate aceste teorii toxice de sorginte marxistă ca şi cum ar fi fost cultura ei proprie, acceptând fără reticenţe această ideologie otrăvită. Acelaşi fenomen a avut loc în Franţa cu ocazia mişcărilor studenţeşti din mai 1968. Ca şi cele din America, nu au fost câtuşi de puţin revoluţii, ci mai degrabă nişte mişcări de protest avortate. Spiritul “revoluţionar” al generaţiei ’68 a rămas însă, mare parte din conducătorii Americii de azi fiind hipioţii acelor ani (vezi Bill Clinton), la fel cum “revoltaţii” din mai ’68 din Franţa sunt euro-parlamentarii ce decid politica europeană de azi. Cum spuneam deja, Marcuse este autorul celebrului

slogan **Make Love, Not War!** care a fost sloganul tinerei generaţii de acum jumătate de secol. Roadele acestei ideologii otrăvitoare le culege însă generaţia de astăzi, aşa cum vom vedea în continuare. Pe atunci, septuagenarul Marcuse, ajuns la apogeul carierei sale, se instalase confortabil în fruntea mişcărilor de protest ale tinerei generaţii din campusurile universitare americane şi europene deopotrivă. La aceasta a contribuit şi distanţarea foştilor săi colegi, Max Horkheimer şi Theodor Adorno faţă de noul marxism promovat promovat de către Marcuse. Lucrarea sa, *Omul Uni-dimensional* a devenit în acei ani cartea de căpătâi a activiştilor marxişti ai organizaţiei *Students for a Democratic Society* şi nu numai. El a văzut în progresul tehnologic din a doua jumătate a secolului 20 o nouă cale de ”scăpare” pentru sistemul capitalist ”muribund”, un alt mod de perpetuare şi supravieţuire a acestuia. Producţia *de masă*, consumul *de masă* şi cultura *de masă* sunt acum factorii hotărâtori ai erodării spiritului “revoluţionar” al “clasei muncitoare”, citez:

“Tehnologia serveşte instituirii unei noi, mai efective şi mai plăcute forme de control social şi coeziune socială.[…] În faţa caracterului tot mai totalitar al acestei societăţi, noţiunea tradiţională de “neutralitate” a tehnologiei nu mai poate fi multă vreme susţinută. Tehnologia ca atare nu poate fi izolată de utilizarea în slujba căreia este pusă; societatea tehnologică este un sistem de dominaţie care operează deja în concept şi construcţie de tehnici.[…] În calitate de univers tehnologic, societatea industrială avansată este un univers politic, stadiul ultim al realizării unui proiect istoric specific – care înseamnă experienţă, transformare şi organizare a naturii ca simplu mijloc de dominaţie.[…] Pe măsură ce proiectul se dezvoltă, el deformează întregul univers al discursului şi acţiunii, cultura intelectuală şi materială. În cadrul unui univers al tehnologiei, cultura, politica şi economia se contopesc într-un sistem omniprezent care atrage sau respinge orice alternativă. Productivitatea şi dezvoltarea potenţială a acestui sistem, stabilizează societatea şi conţine progresul tehnic în

cadrul dominaţiei. Raţiunea tehnologică devine raţiune politică. “
(Herbert Marcuse, One-dimensional Man, Beacon Press, Boston, 1964, pag. xlvi)

Herbert Marcuse a văzut în toate aceste mişcări ale studenţilor din anii ’60, dacă nu germenii unei adevărate revoluţii, măcar catalizatorul unei mişcări sociale ample de schimbare la nivelul întregii societăţi. Cum spuneam, mişcările de protest ale studenţilor contra intervenţiei militare a Statelor Unite în Indochina au avut o influenţă oarecum neglijabilă asupra deciziei de încetare a focului şi retragere a trupelor din Vietnamul de Sud. Din câte îmi amintesc, presa comunistă de atunci prezenta instaurarea comunismului în Indochina ca pe o măreaţă victorie a forţelor prograsiste, a socialismului. Nu se mai vorbea despre comunism, care devenise un ţel îndepărtat, nebulos şi oarecum incert, în documentele de partid fiind pomenit cu expresii bombastice de tipul “visul de aur al omenirii”. Preocuparea principală devenise “societatea socialistă multilateral dezvoltată”. Dar asta este deja o altă istorie. În fine, se insinua că retragerea americană reprezintă un recul al capitalismului ”putred” ce urma să se prăbuşească şi el cât de curând. Adevărul este că programul spaţial american înghiţea sume din ce în ce mai mari, şi în consecinţă, Congresul Statelor Unite a decis să retragă ajutorul economic şi militar acordat guvernului de la Saigon. Mişcările de protest ale tineretului american se vor prăbuşi singure datorită contradicţiilor interne ce le măcinau, datorită reacţiei violente a autorităţilor, reacţiei de respingere a unei bune părţi a populaţiei, dar şi datorită unor aspecte negative precum promiscuitatea modului de viaţă adoptat de către hipioţi şi în special datorită consumului de droguri ce va provoca numeroase victime. Vom reveni mai târziu asupra acestor aspecte.

Cap. 5 Theodor Adorno, anti-antisemitul

Şi în fine să discutăm despre **Theodor Adorno**, care a fost printre cei mai importanţi membri ai *Şcolii de la Frankfurt*. Colaborator apropiat al lui Max Horkheimer, cel care a condus mai bine de trei decenii efectiv institutul, Adorno, în colaborare cu acesta, dar şi cu alţi cercetători, a produs o serie de lucrări fundamentale pentru **marxismul cultural**, punând astfel bazele teoretice ale noii ideologii.

Pentru început, câteva repere biografice. Theodor Ludwig Adorno – Wiesengrund s-a născut în Frankfurt pe Main în data de 11 septembrie 1903, copilul unic al lui Oscar Alexander Wiesengrund, evreu convertit, şi al Mariei Calvelli - Adorno della Piana, catolică din Corsica. Tatăl său era un bogat negustor de vinuri, în timp ce mama sa era o cântăreaţă de operă cunoscută. Urmează studii de filozofie, psihologie şi sociologie la Universitatea din Frankfurt, încununate cu un doctorat în filozofie în vara lui 1924, având ca temă un studiu al lui Edmund Husserl şi drept îndrumător pe profesorul neo-kantian Hans Cornelius. Din această perioadă datează primele contacte cu Max Horkheimer şi cu Walter Benjamin cu care va colabora ulterior. În paralel cu filozofia, urmează studii de teorie muzicală la Viena cu compozitorul Alban Berg, dar şi de pian cu Eduard Steuermann. De altfel, preocupările muzicale îl vor însoţi toată viaţa, fie prin compoziţii muzicale, fie prin studii de muzicologie. În martie 1933, Adolf Hitler este investit cancelar al celui de-al treilea Reich. Câteva luni mai înainte, în septembrie 1932, naziştii îi retrăseseră lui Adorno dreptul de a mai preda, pentru ca în iulie 1933 să fie căutat acasă de către poliţie. În consecinţă, un an mai târziu, în toamna lui 1934, părăseşte Germania pentru a se stabili în Marea Britanie la Oxford University, unde va rămâne în calitate de student avansat (*advanced student*-sic!) circa patru ani, după care va pleca în Statele Unite, invitat de către Max Horkheimer, care mutase deja *Institutul de Studii Sociale* la New York, cu ajutorul universităţii Columbia. Va rămâne în America în următorii

11 ani, timp în care va colabora cu *Institutul* pentru diverse studii, va compune muzică, dar va scrie şi alte texte privind muzica şi cultura de masă. Cea mai importantă lucrare din această perioadă este *Personalitatea autoritară*, apărută în 1949, o culegere de studii aparţinând unui colectiv din care făceau parte Theodor W. Adorno, Else Frenkel-Brunswik, Daniel Levinson şi Nevitt Sanford. Odată cu tipărirea acesteia, Adorno va părăsi Statele Unite pentru a se întoarce în Europa. De-a lungul anilor ’50 şi ’60 va deveni o persoană publică populară, nu numai datorită cărţilor şi studiilor sale, ci şi prin apariţii în ziare, la radio şi tv, prin articole, interviuri şi participare la mese rotunde. Extrem de prolific, va publica în această perioadă studii de muzicologie, sociologie şi literatură. Deşi iniţial se implicase în mişcările studenţeşti de protest din 1968 din Germania, odată cu decăderea acestora în anarhie şi violenţă se va distanţa treptat de ele, atrăgându-şi furia studenţilor. Epuizat de activitatea intensă din ultimii ani ai vieţii, va muri în anul următor. Dintre scrierile sale, pentru lucrarea de faţă, cel mai mult ne interesează *Personalitatea autoritară,* despre care vom vorbi în continuare, fiind edificatoare în ceea ce priveşte scopurile *Şcolii de la Frankfurt*.

Lucrarea a apărut în 1949, rod al colaborării lui Adorno cu alţi trei cercetători în domeniul sociologiei, fiind sponsorizată de către *American Jewish Committee*. Chipurile, în scopul dezvoltării cercetării ştiinţifice asupra *anti-semitismului şi intoleranţei*, în cadrul acestei instituţii a fost creat un departament special de cercetare ştiinţifică, (Department of Scientific Research) sub conducerea dr. Max Horkheimer. Lucrarea s-a dorit a fi o contribuţie la *studiile privind prejudecăţile,* studii efectuate în diverse centre de pe teritoriul Statelor Unite, studii ce urmăreau să furnizeze o “interpretare calitativă”, care să pună în evidenţă anumite trăsături caracteristice ale *caracterului autoritar*. Cercetarea urma să fie făcută prin chestionare cuprinzând anumite întrebări indirecte adresate persoanelor intervievate. Fac precizarea că am tradus ***prejudice*** prin **prejudecată** şi nu prin **pre-**

judiciu, aşa cum apare în mod greşit în numeroase articole despre această carte, dovadă că autorii nu au înţeles despre ce este vorba. Cele două noţiuni sunt complet diferite ca sens în limba română, aşa că traducerea trebuia făcută în contextul în care apare termenul *prejudice*. În lucrarea despre care discutăm acum, cel mai adesea acesta apare cu sensul de *prejudecată* (vezi *religious prejudice, racial prejudice*, etc…)

Să facem pentru început precizarea că termenul de *personalitate autoritară* nu este o descoperire a dlui Adorno & Co., el se regăseşte în scrieri mai vechi ale lui Erich Fromm. Contribuţia originală a celor patru cercetători constă în definirea din punct de vedere psihanalitic a acestui tip de personalitate. Principalele premise ale teoriei au fost ascensiunea nazismului în Germania începând cu 1930 şi Holocaustul.(sic!) Ca atare, principala componentă a acestui tip de personalitate autoritară ar fi *anti-semitismul* şi anumite concepţii antidemocratice. Vom vedea în continuare **câte parale face toată această teorie**.

Aşa cum se afirmă încă din prefaţă, scopul principal al cercetării este de a afla de ce anumite persoane, într-un anumit context, se comportă într-o manieră tolerantă şi în altele se dovedesc a fi intolerante, citez:

Why does an individual behave in a "tolerant" manner in one situation and in a "bigoted" manner in another situation?
(Authoritarian personality*,* Foreword to Studies in Prejudice, AP1, pag. vii)

În studiile celor patru cercetători, aceştia au pornit de la ipoteza că ansamblul convingerilor politice, economice şi sociale ale unui individ la un moment dat, este o structură coerentă care exprimă un anume tip de mentalitate, individul fiind susceptibil de a avea un compor-

tament pro sau anti-democratic. În fine, scopul declarat al celor patru este de a defini cu metode "ştiinţifice" trăsăturile definitorii ale individului care este un potenţial "fascist". Nu putem face aceste observaţii fără a preciza şi contextul politic. Cartea iese de sub tipar în 1949 – an în care demonizarea Germaniei naziste era la apogeu. Şi nu numai în Uniunea Sovietică, cea care a suportat grosul pierderilor materiale şi umane ale războiului, şi unde propaganda anti-germană ar fi putut avea o oarece justificare, dar şi în mai toate ţările Europei Occidentale. Ştiţi Dvs., **legendele şi miturile holocaustului**, mitul celor 6 milioane de evrei gazaţi la Auschwitz, mitul săpunului din grăsime de evreu (Judische Fett), al abajururilor din piele de evreu ca şi cel al capetelor de evrei micşorate.(sic!) Între timp, după de-secretizarea arhivelor lagărului de la Auschwitz capturate de către sovietici şi după *re-calcularea numărului de cadavre*, cele şase milioane se făcură doar unul singur, şi acela incert, iar progresele metodelor de cercetare ştiinţifică au arătat că toate acele orori prezentate la procesul de la Nürnberg citate anterior nu au fost decât de minciuni propagandistice în scopul demonizării Germaniei. De altfel, încă din 1943, circulau zvonuri conform cărora naziştii îi ucid pe evrei cu aburi, cu electricitate, cu gaz, scoţând aer din încăpere, fierbându-i, prăjindu-i şi dizolvându-i în var nestins. (vezi şi "The Black Book: The Nazi Crime Against the Jewish People", New York, 1946, p. 270, 274, 280, 313; această carte a fost prezentată Comisiei de la Nürnberg drept "probă" la dosar). Sigur că da, trebuiau justificate cumva zecile de miliarde de dolari pe care trebuia să le plătească Germania drept "reparaţii" noului "cămin al evreilor", statul Israel, ce avea să se autoproclame în scurt timp, miliarde la care plăteşte şi azi. În fine, trebuie să fim înţelegători, evreii au avut **absolută nevoie** de capital pentru finanţarea noului lor stat, şi cum *scopul scuză mijloacele,* trebuiau să scoată de undeva aceste sume imense. Adevărul este că toate părţile au căutat să-şi tragă *partea leului* din această istorie, anti-fascismul fiind pretextul instaurării comunismului într-o serie de ţări din Europa de Est printre care şi România, sub presiunea armatelor sovietice de

ocupaţie şi a comisarilor politici, în marea lor majoritate evrei, veniţi călare pe tancurile sovietice, ca să ne ofere darul *poporului vecin şi frate* (devenit *vecin şi frate* prin ocuparea Basarabiei şi Bucovinei), *comunismul, visul de aur al omenirii.* Cum spuneam, cu mici excepţii (Spania, Portugalia, Elveţia şi ţările nordice), sub pretextul anti-fascismului şi de-nazificării ţării, comuniştii au încercat să pună mâna pe puterea politică, în unele ţări prin forţa armelor, aşa cum s-a întâmplat în Grecia, totul culminând cu un sângeros război civil, sau prin *teroare revoluţionară*, aşa cum s-a întâmplat în timpul *epurării sălbatice* (l'Epuration sauvage) în Franţa, ce a produs peste o sută de mii de victime, în bună parte nevinovate, executate fără judecată de către comunişti fanatici. Au mai avut loc în acei ani *zvârcoliri ale fiarei comuniste* soldate cu victime omeneşti şi în Italia şi Austria, dar toate aceste mişcări subversive au fost sugrumate în faşă de către autorităţi. Am subliniat contextul apariţiei cărţii pentru a arăta că şi ea face parte din componenta teoretică a *demonizării Germaniei* şi a *sacralizării evreilor*, în calitate de victime nevinovate ale naziştilor.

Cap. 6 Doi americani luaţi la întrebări

Acestea fiind zise, să vedem acum cam ce conţine cartea. Vom sări peste prefaţă, introducere, prezentare şi cuprins, mergând direct la capitolul II, elaborat de către dl. R. Nevitt Sanford şi intitulat: *Contrastul ideologic la doi studenţi: studiu preliminar (The Contrasting Ideologies of two college men: A preliminary view)* Este vorba despre câteva păreri ale celor doi studenţi intervievaţi privind modul în care aceştia se raportează la diverse aspecte privind cariera, familia, politica, religia, etc…, fără a lipsi, cine credeţi? **evreii**. Evident că este vorba de a se raporta la evrei nu în raport cu numărul lor, ponderea numerică a acestora, atunci ca şi acum, în cadrul populaţiei Statelor Unite fiind nesemnificativă în raport cu cea a altor grupuri etnice precum italienii, irlandezii sau polonezii, fără a mai vorbi de hispanici, ci mai mult sau mai puţin în calitate de *victime sacre* ale *bestiilor naziste*. Cum spuneam, au fost intervievaţi doi studenţi, Mack şi Larry. Să facem observaţia că întrebările adresate celor doi nu par a fi identice, şi mai ales, răspunsurile posibile nu sunt bivalente sau după o anumită scală, ca atare, deşi nu sunt sociolog de profesie, am serioase dubii asupra metodei utilizate de către cercetători, dar şi asupra concluziilor trase de către aceştia. Şi nu sunt singurul, după cum vom vedea mai târziu. Atunci să vedem interviurile pe scurt. Voi menţiona absolut tot ce mi s-a părut semnificativ pentru subiectul ce ne interesează.

Pentru început, **Mack – un tip extrem de ETNOCENTRIC**. Mack este irlandez de origine, născut în Statele Unite, amândoi părinţii săi fiind născuţi pe pământ american. Mama sa a murit pe când el avea doar şase ani. Tatăl său, fost tâmplar în construcţii, acum pensionar, are propria casă şi o pensie modestă de cca. 1000$/an, care îi permite să trăiască cât de cât decent. În privinţa carierei, Mack s-a decis să studieze dreptul. Consideră că **în viitor importanţa oamenilor legii va creşte**. Are aceeaşi religie ca și cea a mamei sale, cea metodistă, fără

a fi totuşi creştin practicant, religia neînsemnând prea mult pentru dânsul. Tatăl său este catolic, fără a fi foarte religios. Mack subliniază însă că **a încercat întotdeauna să trăiască conform preceptelor celor 10 Porunci**. Are aceleaşi preferinţe politice ca şi tatăl său, respectiv Partidul Democrat. S-ar declara mulţumit cu un venit anual de 5000$, cam cât ar câştiga în calitate de avocat modest într-un orăşel de provincie. **Este conştient şi mândru de ascendenţa sa irlandeză**. În ceea ce priveşte asimilarea, nu doreşte neapărat să rămână irlandez, **dar îi admiră pe cei ce-şi păstrează intactă originea etnică**. Şi în fine, se ajunge şi la întrebările cheie, cele privind evreii, evident, la care vizitorul om al legii a răspuns extrem de tranşant, aşa că am redat absolut totul.

Afirmă că într-o oarecare măsură nu-i prea plac evreii, citez: ***I have a little dislike for Jewish people***. Explică şi de ce, pentru că au spirit de clan şi pentru că sunt prea materialişti, citez: ***they accent the clannish and the material***. Susţine că i se pare că le strălucesc ochii când le pui în palmă o monedă, citez: ***it seems to me you can see their eyes light up when you hand them a coin***. Nu-i plac croitorii evrei, pentru că au materiale de mâna a doua, iar lui îi place să poarte haine de bună calitate. Întrebat cum îi recunoaşte pe evrei, Mack precizează ce crede el că-i caracterizează cel mai mult: respectiv să se strângă împreună, să se ajute între ei, să se organizeze în cluburi şi alte asociaţii exclusiv evreieşti. De asemenea, menţionează pasiunea lor pentru bani şi avere, citez: ***their attention is directed very greatly toward wealth***. Demn de menţionat este că Mack defineşte aceste trăsături ca fiind caracteristice în general pentru evrei, fără a considera că ar fi neapărat negative. De altfel şi spune, am citat deja, că datorită acestora îi displac puţin (**a little dislike**) evreii. Ba chiar menţionează că i-a plăcut o tânără evreică, cu care s-ar şi însura eventual, cu toate că nu este de acord cu toate ideile ei. Apoi explică şi de ce, dând drept exemplu faptul că evreicele au blănuri şi alte haine scumpe dar care sunt lipsite complet de gust. Aceasta ar implica o falsă

idee de superioritate. (a evreilor, pe care el nu o poate accepta) În continuare, întrebările ca şi răspunsurile, devin tot mai interesante. Întrebat dacă crede că aportul evreilor în război a fost suficient de consistent, Mack a răspuns că probabil a fost, dar menţionează totuşi că **evreii au avut grijă să-şi recupereze investiţia făcută cu vârf şi îndesat**.(sic!) La întrebarea dacă consideră că evreii constituie o forţă în Statele Unite, răspunsul a fost afirmativ, dat fiindcă mai ales în New York evreii au organizaţii extrem de puternice pentru a sprijini imigrarea şi pentru a-i ajuta pe noii veniţi. El afirmă că acest lucru nu ar trebui să se întâmple, citez: ***this should not be allowed***. Întrebat care ar putea fi pericolul, Mack răspunde că pericolul derivă **din concentrarea bogăţiei în mâinile unei singure etnii.** De asemenea, nu este de acord ca americanii să preia problemele celor care nu au reuşit să se adapteze pe alte meleaguri. Susţine că America are şi aşa destule probleme pentru a mai ajuta pe cei oprimaţi din alte ţări. Nu face referire directă la evrei, dar este clar că la ei se referă. Cu atât mai mult cu cât în fraza următoare explică cu claritate şi de ce. Pentru că evreii nu se amestecă cu alte popoare. (**won't intermingle**) Pe de altă parte, el consideră că evreii nu au o contribuţie semnificativă pentru America, cu toate că sunt destui oameni de ştiinţă şi medici evrei. Afirmă că a verificat cifrele imigraţiei. Conform datelor statistice, trei sferturi din evreii ce părăsesc Europa vin în America. **Este îngrijorat că aceştia vor exercita presiuni asupra Congresului**, fiind atât de mulţi. În concluzie, consideră că pe viitor ar trebui limitată imigrarea evreilor şi că cei existenţi ar trebui stimulaţi să se amestece cu populaţia americană. Voi relua acum exact cele afirmate de către subiectul **Mack "etnocentricul"**. Deci, citez:

"*I hate to see people in this country take on the burdens of people who have been misfits in other countries. We have enough problems at home without helping the oppressed of other countries. The Jews won't intermingle. So they are not a great contribution to our country—though Jewish scientists and doctors have contributed a great*

deal. I checked on the immigration. Three-quarters of those leaving Europe arrive here. They are very thorough in it. They are businessme and they will bring pressure to bear on Congress. We ought to prevent further immigration and concentrate on trying to get them to mingle and become a part of our people. "

Şi acum Larry, o persoană cu un "etnocentrism" scăzut. (**LARRY: A man low on ETHNOCENTRISM**) Larry are 28 de ani şi este student în anul al doilea la facultatea de administrare a afacerilor (Business Administration). A pierdut deja patru ani deoarece a fost bolnav de tuberculoză. Este născut în Chicago, fiind american get-beget, la fel ca şi părinţii săi. Tatăl său are o mică afacere, un cafe-bar care îi aduce un venit anual de cca. 12,000$. Tatăl său are propria casă şi mai deţine alte câteva proprietăţi imobiliare. La fel ca părinţii săi, Larry aparţine cultului creştin-metodist. Merge destul de rar la biserică. În ceea ce priveşte opiniile politice, este republican, ca şi părinţii săi. Are convingeri politice republicane deoarece nu-i plac taxele, restricţiile şi birocraţia. În privinţa carierei, Larry îşi doreşte să aibă propria sa afacere, în domeniul imobiliar sau ca broker. I-ar plăcea să ajungă să câştige cca. 25,000$ anual şi să aibă un capital de min. 100,000$. Cu aceşti bani ar putea să călătorească şi să trăiască fără griji. În ceea ce priveşte *minorităţile*, afirmă că este lipsit de prejudecăţi. În ceea ce priveşte negrii (**negroes**), consideră că ar trebui să li se acorde drepturi egale (**social equality**) şi o muncă conform calificării fiecăruia. Apoi ar trebui ca negrii să poată locui oriunde, citez: (**they**) **should be able to live in any neighbourhood**. Nu mi-este prea clar ce vrea să spună, dacă este vorba despre înlăturarea restricţiilor din domeniul imobiliar, care există şi azi, deşi oficial discriminarea este interzisă, sau despre disponibilitatea negrilor de a trăi printre cei de altă rasă sau etnie. Din punctul meu de vedere, a doua ipoteză se exclude, din moment ce realitatea actuală de pe teren corespunde mai degrabă cu prima ipoteză. Orice agent imobiliar din SUA vă poate spune că atunci când un negru, fie el şi judecător la Curtea Supremă, se mută

pe o stradă locuită de albi, preţurile locuinţelor alăturate scad semnificativ. Aceasta este realitatea, nu este cazul să despicăm acum firul în patru. Vom explica mai târziu şi de ce. Afirmă că în trecut avea şi el anumite prejudecăţi, dar că s-a lecuit de când cu războiul. Problema minorităţilor în SUA i se pare nesemnificativă în raport cu problemele pe care le-au avut ţările europene, pe care acestea au reuşit totuşi să le rezolve. În acest sens, dă ca exemplu Rusia. Deşi afirmă că nu-i place sistemul economic egalitarist, crede că ruşii au luptat atât de admirabil în război pentru că toţi sunt egali.(sic!) Sigur că da! Comunismul, dacă e să ne luăm după el, *visul de aur al omenirii,* îi mâna pe ruşi în luptă, şi nu politrucii evrei ce le ţineau pistolul la ceafă – aici omul nostru dovedeşte o mare naivitate, explicabilă de fapt - marea majoritate a americanilor, chiar şi azi, în epoca internetului de mare viteză 4G, se dovedesc a fi complet ignoranţi în ceea ce priveşte restul lumii şi mai ales, Europa. În continuare, Larry vorbeşte despre Franţa, Anglia, Olanda, dovedind chipurile bune cunoştinţe despre imperialism, exploatarea colonială,(sic!) etc…, în conexiune cu problema minorităţilor. Consideră că lipsa de unitate a americanilor este cauza discriminării. În acest sens, dă drept exemplu deportarea americanilor de origine japoneză, chestiune extrem de ruşinoasă, cu nimic mai prejos decât deportarea evreilor din Germania nazistă. El consideră că deportarea japonezilor a avut drept cauză faptul că mulţi americani au dorit să le preia abuziv proprietăţile. Din nou aici se dovedeşte extrem de naiv. Ceea ce a făcut grupul de spioni Fuchs – Gold, aproape toţi evrei, soţii Ethel şi Julius Rosenberg, şi ei evrei, Jonathan Pollard, evreu şi el, puteau face la fel de bine şi japonezii în timpul războiului, dacă ar fi avut acces la cele mai bine păzite secrete de stat americane. Americanii puteau foarte bine să împiedice pe cale perfect legală accesul cetăţenilor de origine japoneză la documente secrete, în apropierea bazelor militare şi a uzinelor de armament, etc… Prin deportarea acestora au dovedit că nu sunt cu nimic mai prejos decât naziştii sau sovieticii. Şi asta cu atât mai mult cu cât spre deosebire de evreii germani, greu de deosebit de arieni, fizionomia

americanilor de origine japoneză îi trăda imediat. În ceea ce-i priveşte pe evrei, Larry consideră că aceştia ar fi discriminaţi din cauza abilităţii lor în afaceri, dar şi temerii că ar putea prelua controlul economic al întregii ţări.(sic!) Exact asta spune, citez: ***towards Jews it's because of their business ability—the fear that they'll take over business control of the country.*** Atât şi nimic mai mult, spre deosebire de Mack, care a avut destule de spus despre evrei.

Să vedem acum şi concluziile trase de către grupul de cercetători. Aşa cum era de aşteptat, au trecut direct la părerile exprimate la adresa evreilor, urmând apoi în ordine preferinţele politice, religioase şi opţiunile privind cariera. Fac observaţia că nu i-au interesat câtuşi de puţin părerile exprimate la adresa negrilor, deşi aceştia sunt de departe cea mai numeroasă minoritate din Statele Unite. Ca atare, *studiul* priveşte exclusiv **raporturile dintre populaţia majoritară albă şi evrei**. Este bine de reţinut, dat fiindcă în acel moment (1949) statul Israel se auto-proclamase cu doar un an în urmă, iar mişcarea pentru drepturile civile ale negrilor nici nu începuse încă. Apoi mai este de remarcat faptul că ordinea în care sunt discutate afirmaţiile celor doi concordă cu ordinea de priorităţi înscrisă în agenda evreilor sionişti, în primul rând o atitudine binevoitoare, în cel mai rău caz indiferentă faţă de imigraţia masivă a evreilor în Statele Unite, o adevărată invazie de fapt, pe locul al doilea fiind infiltrarea evreilor în sferele înalte ale politicii americane, şi în final atacuri asupra creştinismului în special, asupra valorilor civilizaţiei occidentale şi a tradiţiilor americane în general, **în buna tradiţie talmudică a urii anti-goym**. Vom mai discuta despre asta.

Cap. 7 Doi americani complet diferiţi

În continuare sunt analizate punct cu punct afirmaţiile celor doi studenţi. În ceea ce-l priveşte pe Mack, cercetătorii remarcă trei grupe de acuzaţii aduse evreilor: 1. **violarea valorilor convenţionale** 2. **spirit tribal** (în original - *ingroup characteristics* – am tradus astfel, deoarece caracterizează cel mai bine acest gen de comportament 3. **povară pentru societate** şi inadaptabilitate. În ceea ce priveşte violarea valorilor convenţionale (în orig. *violation*, nu este cel mai potrivit termen, eu aş prefera *lipsa de interes*), deci, în ceea ce priveşte lipsa de interes a evreilor pentru valorile unanim acceptate ale societăţii americane, Mack precizează că se referă la lipsa de loialitate şi la interesul scăzut pentru valorile umane (**not courteous or interested in humanity**), fiind în schimb materialişti şi avizi de bani. (**materialistic and money-minded**) În calitate de oameni de afaceri, au mărfuri de mâna a doua şi sunt înclinaţi să tragă pe sfoară clienţii. Nimic nou sub soare, de la Martin Luther şi până la Eminescu şi Corneliu Zelea Codreanu, toţi au menţionat aceste aspecte cu privire la evrei, ca şi cum s-ar fi înţeles între ei. Desigur, există şi excepţii, nu este vorba chiar despre **toţi evreii**, ci de marea lor majoritate, percepută ca un grup strâns unit, faţă de care membrii săi manifestă o loialitate oarbă. Evreii au organizaţii proprii pentru că nu doresc să se amestece cu creştinii. Solidaritatea etnică le permite să acumuleze **avere** şi **putere**. Dar dacă există o anume putere a evreilor, există şi o anume slăbiciune a lor, pentru că printre ei se găsesc şi evrei oprimaţi, care sunt inadaptabili şi constituie o povară pentru societate. Autorii îl citează pe Mack, încercând să demonstreze că greşeşte, că ar fi evrei de toate felurile, bogaţi şi săraci, adaptaţi şi neadaptaţi, etc… respectiv ar vrea să înţelegem că evreii sunt oameni ca toţi oamenii, şi nicidecum un grup compact, perfect organizat şi cu o agendă clară. Nici vorbă, Mack a fost extrem de tranşant şi de de clar, degeaba încearcă dânşii *să dreagă busuiocul*. Viitorul avocat a explicat cu claritate că evreii cu ceva vechime în America, au acumulat

suficientă avere şi putere pentru a putea face presiuni asupra Congresului, în scopul de a admite cât mai mulţi evrei amărâţi din Europa. Puternicul lobby evreiesc este destinat susţinerii evreilor nou-veniţi pentru a-i ajuta să acumuleze şi ei putere şi bogăţie, evident, **ÎN DETRIMENTUL AMERICANILOR DE BAŞTINĂ**. **Simplu, exact cum face cucul cu puii din cuibul străin. Cui nu-i convine, să plece!** În schimb, în cel mai pur stil evreiesc, autorii dau la întors precum o haină veche cele afirmate de către Mack, răstălmăcindu-i spusele. Întocmai cum *tovarăşul* în '33 la Griviţa, înfruntând călăii, s-a transformat din acuzat în acuzator, tot aşa procedează şi dânşii. Ei afirmă că spre deosebire de Mack care tot timpul vorbeşte despre **ce nu este în regulă cu evreii**, Larry vorbeşte despre **ce nu este în regulă cu ne-evreii.** Şi tot aşa… Sigur că da! Mack se înşeală amarnic. Cum poate el să afirme aşa ceva, când **pe evrei nu i-au interesat niciodată banii, ci doar mulţimea lor?** Istoria completă a *cămătăriei*, revizuită și adăugită, din cele mai vechi timpuri şi până azi o dovedeşte cu prisosinţă. Cicero, Seneca, Martin Luther, Shakespeare, atâţia şi atâţia papi şi împăraţi, până la Eminescu, Xenopol şi Kogălniceanu – **toţi aveau ochelari de cal** – cămătarii nu erau evrei, ci extratereştri, romulani sau klingonieni deghizaţi în cămătari evrei. Dar nici puterea nu i-a interesat niciodată – drăguţii de ei! cum au fugit ei totdeauna de putere ca dracul de tămâie! În staff-ul Băncii Mondiale, FMI-ului, Departamentului de Stat, Rezervelor Federale, ca să nu mai vorbim despre American Israel Public Affairs Committee, sau AIPAC, în toate posturile cheie ale administraţiei americane nu e nici urmă de evrei. Poate ar trebui să-i întrebăm şi pe americani, nu credeţi? Sigur că da! Vedeţi D-vs., adevărul e că sunt foarte, foarte mulţi evrei – disproporţionat de mulţi chiar – poate verifica oricine imediat - dar nu pentru că ar vrea putere; cum putem afirma astfel de aberaţii cu iz antisemit? nu! **ei vor controlul total, ei vor puterea absolută, atât şi nimic mai mult**. Spre binele americanilor, evident! Şi vom demonstra asta, fără doar şi poate, arătând şi motivele. Americanii adevărați, proștii de ei, cum nu realizează cine le vrea binele? Între timp, *dânşii*

au rezolvat şi această problemă, astfel că de la afacerea de spionaj Pollard încoace, evreii nu s-au mai complicat să infiltreze spioni la nivel inferior, plasând pe faţă agenţi de influenţă total devotaţi Israelului până în sferele cele mai înalte ale puterii în Statele Unite, inclusiv în Consiliul Național de Securitate al Președintelui. În timp ce Mack are păreri negative despre evrei – nu sunt neapărat negative, din această cauză am citat exact – spune doar că îi displac puţin (**a little dislike**) anumite chestiuni, pe care le şi menţionează precis arătând şi de ce, Larry se declară mai degrabă indiferent la aceste aspecte. Dar opiniile lui Mack nu sunt neapărat negative. În fond şi la urma urmei, unora le pot plăcea evreicele îmbrăcate în haine de prost gust, alţii se pot amuza atunci când evreii încearcă să-i tragă pe sfoară, de ce nu? Ce e aşa rău în asta? Mă întreb uneori dacă nu cumva antisemiţi sunt desemnaţi mai degrabă cei ce nu le plac (tot **a little dislike**) evreilor. Autorii vorbesc despre un stereotip al atitudinilor antisemite la Mack, deoarece acesta consideră evreii un grup omogen cu o agendă de priorităţi complet deosebită de interesul general al americanilor. Adevărul e că orice acuzaţii de antisemitism ar lansa dânşii, exemplele date de Mack îi contrazic categoric. Sigur că da! Ce ar fi de spus despre tot felul de organizaţii evreieşti, nu vorbesc despre asociaţia gospodinelor evreice cu copii mici sau ceva de genul acesta, ci despre asociaţii cu un program dacă nu clar anti-american, cel puţin clar pro-israelian. Cumva *Liga Anti-Defăimare a B'nai B'rith*, sau A.D.L. pe scurt, cu un buget de multe milioane de dolari, sau *American Jewish Committee*, cel care a finanţat cu generozitate *cercetarea* despre care discutăm, au cumva vreo tangenţă cât de cât cu interesele poporului american? Să fim serioşi. Nu am auzit despre indienii americani să aibă astfel de organizaţii, deşi sunt şi ei destul de numeroşi şi au şi ei mult mai multe şi mai stringente probleme. Din contră, văd ca de mai bine de un secol stau liniştiţi în rezervaţiile ce le-au fost "alocate" de către guvern. Sau eschimoşii din Alaska. Există cumva vreun *American Eskimo Committee*? N-am prea auzit de aşa ceva. Şi atunci cine are dreptate? Mack, un american de bun simţ,

care a înţeles extrem de bine cum devine treaba cu evreii, sau Larry, un individ interesat mai degrabă de bani şi de poziţie socială decât de problema evreiască din Statele Unite? Se pare că de partea primului este dreptatea. Nu numai că evreii au propriile organizaţii care au o agendă anti-americană clară, dar s-au infiltrat în majoritatea organizațiilor de toate coloraturile politice posibile, de la feminism la comunism, îmbrăţişând cele mai diferite puncte de vedere, fără însă să scape nici un moment din vedere interesele evreilor şi ale statului israelian. Mack a sesizat foarte bine cum devine chestiunea. Dacă e să analizăm la rece exact cele afirmate, rezultă mai degrabă că el are o atitudine lucidă, de observator lucid, fără a manifesta vreun resentiment faţă de evrei. El doar constată realitatea şi afirmă că îi displace puţin ceea ce a constatat. Dar se pare că şi aşa este mai mult decât suficient pentru a trezi ura feroce a evreilor. Mark Twain a scris parcă pe undeva, citez: ***"Toate naţiunile se urăsc între ele, dar toate la un loc îi urăsc pe evrei"***, se înţelege de ce, şi probabil că nu era prea departe de adevăr.

Este uimitor şi revoltător cum colegii dlui Theodor Adorno, cercetători într-ale "etnocentrismului", întorc totul pe dos, prezentându-l pe Mack drept etnocentric, când acesta vorbeşte clar despre faptul că ar trebui stimulaţi evreii să se amestece cu populaţia americană, şi când el însuşi afirmă că s-ar însura cu o fată evreică. Sigur că da! Cum spuneam deja, se pare că este mai mult decât suficient pentru a declanşa ura încrâncenată a evreilor, atâta vreme cât aceştia sunt de departe cel mai etnocentric popor de pe faţa pământului. E drept că *nu e frumos să vorbeşti de funie în casa spânzuratului*, aşa parcă spunea un vechi proverb. Iar etno-centrismul evreilor nu datează de azi, de ieri, ci de vreo patru mii de ani, o bagatelă acolo. Vechiul Testament este plin de exemple de acest fel, din care se vede că evreii nu au acceptat niciodată să se amestece cu alte popoare, citez:

Pentru aceasta nu daţi de soţii pe fiicele voastre feciorilor lor şi nici pe

fiicele lor să nu le ia feciorii voştri. (Ezra, 9:12)

Să nu te încuscreşti cu ele: pe fiica ta să nu o măriţi după fiul lui şi pe fiica lui să n-o iei pentru fiul tău (...). (Deuteronomul, 7:2-6)

Edificator, nu? S-ar putea spune că toate acestea s-au petrecut în negura vremurilor şi că realitatea de la mijlocul secolului 20 este cu totul alta. Desigur, dar nu şi din acest punct de vedere, şi oricum nu s-a schimbat câtuşi de puţin pentru evrei. Atâta vreme cât în statul Israel actual nu este recunoscut drept evreu decât cel ce-şi dovedeşte genealogia pur evreiască sau cel puţin mama sa este evreică (Kiddushin 66b, Shulchan Aruch, EH 4:19), pare absurd să-i acuzi pe alţii de etnocentrism. Chiar şi azi, la început de secol 21, în Israel sunt circa 300,000 de evrei care nu se pot căsători sau a căror căsătorie nu poate fi recunoscută de stat, deoarece partenerul nu este evreu sau nu-şi poate dovedi evreitatea. Din păcate, aşa cum cele menţionate aici o dovedesc cu prisosinţă, evreii nu s-au putut plânge niciodată de lipsa tupeului sau a neruşinării. Comentariile privind convingerile politice şi religioase ale celor doi sunt mai puţin interesante, cu atât mai mult cu cât colegii dlui Adorno încearcă şi aici să găsească "urme de antisemitism" şi convingeri anti-democratice în cele afirmate de către Mack, şi evident contrariul, în cele afirmate de către Larry. Tristă consecvenţă demnă de o cauză mai bună! În fine, în ceea ce priveşte opţiunile vocaţionale ale celor doi, din nou accentul este pus pe critica celor afirmate de către Mack, pentru a sublinia *anti-semitismul* acestuia, începând cu modul în care vede acesta societatea, afirmând, citez:

[…]"Mack tinde să gândească structura unui grup ca o ierarhie a puterii. […] Larry doreşte ***plăcere****, Mack pare mai interesat de* ***putere****. Larry simte că principalul obiect al muncii şi eficienţei este că-şi va lua mai repede o vacanţă şi să se bucure de viaţă; Mack pare a privi aceste chestiuni ca scopuri în sine. În general, ambii subiecţi exprimă idei*

foarte apropiate de ideologiile lor politice… "

pentru ca în final să tragă şi concluziile de rigoare, citez:

"Dacă etnocentrismul este înţeles ca tendinţa de a exprima păreri şi atitudini ostile faţă de anumite grupuri etnice şi favorabile grupului cu care se identifică respectivul, atunci este posibil să se ordoneze mai mulţi indivizi în funcţie de gradul lor de etnocentrism, aşa cum este cazul anti-semitismului."

Clar de tot! Aşa cum am presupus deja, acesta era scopul. Cel puţin aparent, pentru că vom vedea că acesta este mai degrabă pretextul, scopurile reale fiind de fapt cu totul altele. Deci, dacă e să tragem linie, pare că s-a dorit să se facă o cercetare ştiinţifică, un studiu academic al antisemitismului. Atunci să vedem ce consideră dânşii că ar fi antisemitismul, citez:

***„Antisemitismul** poate fi înţeles ca o ideologie, care este un sistem relativ stabil, relativ organizat de opinii, valori şi atitudini privind atât evreii cât şi relaţia evrei-creştini. În mod specific se referă la atitudini negative privind evreii, atitudini ostile faţă de aceştia şi valori morale care justifică atitudinile."*

Câteva observaţii acum. Definiţia datează din 1949, dată la care cartea a ieşit de sub tipar. Dacă am rămâne doar la această definiţie, antisemitismul n-ar avea conotaţiile grave pe care le are azi. Adică nu mi se pare prea grav faptul de a avea o atitudine negativă faţă de evrei. Aşa cum am arătat aici, dânşii au oferit şi oferă suficiente motive, și de altfel, nu cred că vreun popor poate fi atât de perfect încât să primească numai aprecieri pozitive. Mai degrabă cred că incriminarea antisemitismului nu este de fapt decât o metodă de a impune tuturor ne-evreilor, pe principiul *noi contra restul*, o anumită opinie prefabricată despre evrei. Am văzut deja anterior cum opiniile

oarecum negative dar totuşi benigne, exprimate extrem de delicat ale lui Mack, au fost catalogate drept antisemitism. Sigur, în contextul de atunci poate părea o exagerare, tipic evreiască zic eu, cu atât mai mult cu cât am citat şi definiţia dată de către dânşii. De aici şi până în ziua de azi, au trecut totuşi 64 de ani, conotaţiile s-au agravat extrem de mult, astfel că azi, pentru mulţi, anti-semitism este similar cu intoleranţă oarbă, ură de rasă şi îndemn la exterminare şi pogrom. Este clar cine este responsabil pentru toate aceste exagerări, atâta vreme cât principiul este *noi contra restului lumii*.

Revenind la lucrările de cercetare ale colectivului condus de către dl. Adorno (cunoscute şi sub numele de *Berkeley Studies*), următoarele investigaţii s-au concentrat asupra "prejudecăţilor" în cadrul teoretic al psihanalizei freudiene. *Personalitatea autoritară* este văzută ca o stare de spirit sau atitudine caracterizată de credinţa unei persoane în obedienţa şi supunerea absolută faţă de propria autoritate ca şi a dirijării acestei atitudini spre oprimarea subordonaţilor. Adorno & Co. au văzut în *personalitatea autoritară* existenţa unui aşa-numit *supra-eu* (superego-ul lui Freud) care controlează *eul* slab, incapabil să facă faţă impulsurilor interioare. Acest conflict personal cauzează dezechilibre interioare care determină supra-eul să adere la norme externe impuse (convenţionalism), dar şi la autorităţile care impun aceste norme.(supunere faţă de autorităţi) Mecanismul de apărare al *eu-lui interior* în faţa anxietăţilor, le proiectează pe acestea asupra grupurilor "minoritare", împreună cu alte idei "preconcepute". În plus, putem constata o atitudine cinică faţă de omenire şi o nevoie de putere şi duritate rezultată din neliniştile produse de disfuncţionalităţile ce apar în societate. O altă caracteristică a acestui tip de personalitate este tendinţa generală de a se concentra asupra celor care încalcă valorile convenţionale şi de a acţiona cu severitate contra acestora (agresiune autoritară-sic!), manifestând şi o opoziţie contra tendinţelor subiective şi o tendinţă spre determinare mistică. (superstiţii) În ceea ce priveşte dezvoltarea copilului, formarea *perso-*

nalităţii autoritare începe încă din copilărie, fiind puternic influenţată de către părinţi şi familie. Relaţiile "ierarhice", "autoritare" şi "exploatative" dintre părinţi şi copii sunt cele care conduc la formarea personalităţii adultului de mai târziu. Părinţii care simt nevoia să domine, cei care tratează copilul cu asprime, cei care obligă prin ameninţări la supunere faţă de valorile convenţionale ale societăţii, favorizează dezvoltarea acestui tip de personalitate. Copilul suferă mult datorită acestor constrângeri, dezvoltând puternice resentimente faţă de părinţii săi. Nimic nou sub soare deci. Aceleaşi teorii binecunoscute, cu deosebirea că Wilhelm Reich, care s-a ocupat şi el de subiect, a pus accentul pe componenta sexuală a personalităţii şi familiei autoritare, potenţial generatoare de "fascism". Scurtele interviuri luate celor doi studenţi au fost doar pretextul pentru a arăta că *cercetările* trebuie continuate şi aprofundate, dorindu-se a cuantifica fenomenul, adică de a vedea în ce măsură, pe o anumită *scală de măsură*, un individ este potenţial "fascist".

În acest scop a fost creată o scală de nivele diferenţiate, numită **scala-F** (de la fascism). Diferenţierea a fost făcută prin cuantificarea răspunsurilor posibile la întrebări indirecte privind atitudinea faţă de evrei.(sic!) Trebuie reţinut acest fapt, nu este vorba despre pretinse discriminări şi prejudecăţi referitoare la "minoritari" în general, ci doar la evrei, *victimele sacre* ale discriminării. Deci reţineţi, nu este vorba de negri, amerindieni, eschimoşi, etc…, ci numai şi numai despre evrei, vom încerca mai târziu să desluşim şi motivele.

Cap. 8 Cu F de la fascism

Şi acum câte ceva despre metodica *ştiinţifică* adoptată de colectivul de cercetători de sub conducerea dlui Theodor Adorno. Aşa-numita **scală-F** a fost destinată a evalua modul în care un set de convingeri sunt asociate *personalităţii autoritare* fără a ţine cont de apartenenţa individului la un anumit grup social. Ideea de la care porneşte grupul de cercetători este *iraţionalitatea* evidentă a părerilor negative despre evrei. De aici înţelegem că dânşii împart oamenii în două categorii, evreii şi *restul lumii,* ca atare, din start precizează implicit că evreii sunt o populaţie aparte, urmărită şi persecutată permanent de către ne-evrei. Oare de ce? Din păcate, după cum vom vedea, grupul de cercetători nu va da niciodată un răspuns tranşant la această întrebare, considerând probabil răspunsul ca evident. Să precizăm că scala-F rezultă din evaluarea cantitativă a unui număr de 9 dimensiuni, respectiv: antisemitism, convenţionalism, agresiune autoritară, antiintracepţie, superstiţie şi stereotipie, putere şi duritate, caracter distructiv şi cinism, caracter proiectiv şi sex. Fiecare din aceste scale de evaluare posedă un număr de sub-scale, destinate a realiza o evaluare precisă a fiecărei componente. Nivelele de evaluare pe aceste scale sunt asociate cu nivelul de educaţie şi capacitatea intelectuală. Practic, au fost completate un număr de chestionare folosind un număr de subiecţi, în cea mai mare parte studenţi, dar şi alte categorii de persoane, fiecare chestionar conţinând un număr de aserţiuni cu privire la evrei, răspunsurile fiind asociate cu un anumit punctaj. Nu voi intra prea mult în amănunte tehnice privind metoda utilizată ca şi acurateţea rezultatelor obţinute. Pur şi simplu nu mă interesează. Mult mai mult mă preocupă însă aspectele calitative, respectiv conţinutul întrebărilor, extrem de edificator. Am luat drept exemplu prima scală definită şi investigată de către cei patru cercetători, scala antisemitismului. Aceasta este la rândul ei împărţită în cinci subscale, subscale ce conţin la rândul lor opinii *ofensive* şi *ameninţătoare*, opinii despre *ce ar trebui făcut împotriva* evreilor, opinii

privind *posibilitatea de a fi asimilaţi*. Fiecare subscală luată ca atare pare a trata un anume aspect al antisemitismului. Să precizăm că fiecare subscală este la rândul ei împărţită în două secţiuni, fiecare conţinând câte 26 item-uri, nu rezultă prea clar de ce. Mă rog, or fi având dânşii vreo metodă nouă de investigaţie sociologică, pentru că eu n-am prea înţeles nimic. Practic, aserţiunile cu privire la evrei sunt împărţite aparent fără nici o noimă printre seturile subscalelor. Câteva exemple alese la întâmplare acum. Bunăoară Tabelul I – Antisemitism – Subscala "caracter ofensiv", citez:

I-1. *Evreii par să prefere cel mai luxos, extravagant şi senzual mod de viaţă.* (sic!)
I-4. *Defectul major al evreilor e vanitatea lor, mândria lor exagerată, dar şi ideea că ar fi popor ales.*
I-10. *Cartierele în care sunt mulţi evrei sunt întotdeauna urât mirositoare, murdare, urâte şi respingătoare.*
I-13. *Există puţine excepţii, dar în general evreii sunt toţi la fel.*

Iar în secţiunea a doua, citez:

II-1. *Pentru a nu mai fi persecutaţi, evreii trebuie să facă eforturi sincere să se debaraseze de defectele lor care irită şi atrag atenţia.*
II-4. *E ceva deosebit şi ciudat cu evreii, nimeni nu ştie ce gândesc şi ce pun la cale.*
II-10. *Nu mă pot imagina căsătorit(ă) cu un evreu.*
II-13. *Un defect general al evreilor este agresivitatea lor exagerată* (oare? – sic!)*, tendinţa puternică de a arăta a evrei, de a-şi arăta obiceiurile şi originea.*

Mărturisesc că habar nu am de aceste metode statistice, dar chiar şi aşa, nu văd vreo legătură între cele două seturi de afirmaţii, după cum nu văd nici o logică oarecare între ele sau altcum. Mult mai logic ar fi fost să se fi făcut seturi omogene de afirmaţii, împărţite pe ca-

tegorii clare, gen atitudini vis-à-vis de evrei, relaţii evrei-creştini, etc …, cu diverse grade de aprobare sau negare. Mă rog, probabil că au avut dânşii ceva în cap, dar nu mă interesează. După cum nu mă interesează nici rezultatele obţinute. **Din punctul meu de vedere, nu au nici o valoare**. Pentru că din start întrebările nu au nici o noimă. **Ele nu reflectă în nici un caz antisemitismul celor care sunt de acord sau nu cu respectivele aserţiuni**. Bunăoară chestiunea cu poporul ales de Dumnezeu (Iahve). Oricum am socoti-o, mit, legendă sau chiar s-o luăm în serios, ea se găseşte de mii de ani atât în Vechiul Testament cât şi în scrierile lor sfinte. Dacă o parte din evrei o crede sau nu, nu mai are absolut nici o semnificaţie. Mult mai important este faptul că evreii, cu intoleranţa binecunoscută faţă de alte naţii specifică religiei lor, având la dispoziţie finanţele, logistica şi organizarea sionismului internaţional, **promovează ei înşişi mitul poporului ales, un rasism de cea mai joasă speţă**, ca atare ar fi "îndreptăţiţi" să comită orice crimă. Nu este antisemitism, este chintesenţa istoriei milenare a poporului evreu, şi nu o spun eu, o afirmă clar Vechiul Testament, citez:

"*Iar Domnul a dat Lachişul în mâna lui Israel, care l-a cuprins a doua zi şi l-a trecut prin ascuţişul sabiei, împreună cu toate sufletele din cetate, la fel cum făcuse cu Libna. Atunci Horam, regele Ghezerului, a venit să dea ajutor celor din Lachiş, dar Joshua l-a înfrânt pe el şi pe oastea lui, astfel că n-a mai scăpat nici un fugar cu viaţă. Apoi Joshua şi tot Israelul cu el au trecut de la Lachiş la Eglon şi au tăbărât în faţa lui şi au pornit război împotriva-i. Şi l-au cuprins în ziua aceea şi l-au trecut prin ascuţişul sabiei cu toate sufletele care erau în cetate, nimicindu-i pe toţi în aceeaşi zi, întocmai cum făcuseră şi cu Lachişul.* " ***(Joshua, 10:32-34)***

Toată istoria lor o confirmă. S-ar putea spune, stai, Dle! toate acestea sunt legende! Iar dacă totuşi există un sâmbure de adevăr în ele, sunt fapte de acum patru mii de ani. Da, perfect de acord! Dar din păcate,

adevărul e că istoria se repetă identic şi în zilele noastre. Câteva exemple doar.

Masacrul de la Deir Yassin, Masacrul de la Sharafat, Masacrul de la Kibya, Masacrul de la Kafr Qasem, Masacrul de la Al-Sammou', Masacrul de la Sabra si Shatila, Masacrul de la Oyon Qara, Masacrul de la Moscheea Al-Aqsa, Masacrul de la Moscheea Ibrahimi, Masacrul de la Jabalia.

Nu, nu sunt titlurile unor pelicule hollywoodiene, **sunt masacre comise de evrei**. Primul dintre cele enumerate, Masacrul de la Deir Yassin, a avut loc în ziua de 9 aprilie 1948, în timpul "Războiului pentru Libertate"(sic !) ce a urmat proclamării unilaterale a statului Israel. În acea zi, un comando al organizaţiei sioniste *Irgun* a asasinat cu bestialitate 254 palestinieni (107 după alte surse), în majoritate bătrâni, femei şi copii, în localitatea Deir Yassin. La recensamântul efectuat de către autorităţile britanice în 1922, evreii reprezentau cam zece la suta din populaţia Palestinei. La recensamântul ulterior, realizat 25 de ani mai târziu, în 1947, evreii alcătuiau cam jumătate din populaţia zonei ce urma sa devina ulterior statul Israel. Tot în acel an, palestinienii, în număr de cca. 800 de mii, deţineau 93,5% din pamânturi. Astăzi mai sunt doar 170 de mii de palestinieni şi nu deţin mai nimic. Restul s-au refugiat în ţările vecine. Aceasta este realitatea. Cifrele spun totul fără a avea câtuşi de puţin de-a face cu antisemitismul. **Evreii au intrat cu forţa în Palestina, împotriva locuitorilor ţării, pentru ca mai apoi, prin teroare, să-i deposedeze de bunuri şi pământuri**. Dinamica creşterii numărului imigranţilor evrei în Palestina o dovedeşte. Pentru că există statistici începând încă de pe la 1530. Bunăoară, populaţia evreiască a Palestinei a crescut de la 5,000 de locuitori (1530) şi 43,000 (1890), la 630,000 (1947), adică populaţia evreiască din Palestina, pe atunci sub mandat otoman şi mai apoi britanic, a crescut în doar 57 de ani de 14,6 ori, în timp ce musulmanii, cca. 145,000 (1530) şi 432,000 (1890), au ajuns la un număr de cca. 1,181,000

(1947) adică numărul musulmanilor a crescut de cca. 2,7 ori în aceeaşi perioadă de timp, de 5,4 ori mai puţin decât evreii. Palestina nu era o regiune nelocuită, aşa cum pretind dânşii astăzi, cifrele statistice furnizate chiar de către evrei arată în mod clar **invazia evreiască** în Palestina. Pentru cei ce încă se mai îndoiesc de acest fapt, recomand lucrarea ***Israel's Sacred Terrorism***, autor Livia Rokach. Se poate descărca liber de pe net. Precizez că cifrele menţionate anterior au fost extrase din documentul intitulat ***First Memorandum: historical survey of the waves of the number and density of the population of ancient Palestine; Presented to the United Nations in 1947 by Vaad Leumi on Behalf of the Creation of a Jewish State***. Procedeul utilizat pentru ocuparea Palestinei nu era nici el nou, exact aşa au procedat cu un secol mai înainte în România, printr-o adevărată invazie evreiască în provinciile istorice româneşti Basarabia, Bucovina, Maramureş şi nordul Moldovei.

Curând după apariţia cărţii, ea avea să devină ţinta a numeroase critici. Au fost criticate în special interpretarea psihanalitică a personalităţii, dar şi problemele metodologice de evaluare a scalei-F. Exact ce am observat şi eu anterior, fără a fi de meserie, faptul că aserţiunile din chestionare nu au aparent nici o noimă. Şi aş mai adăuga eu, toate chestiunile ridicate în acele chestionare, cum ar fi bunăoară atitudinea relativ la amestecarea populaţiilor, în mod special căsătoria evreilor cu ne-evrei, ca şi viceversa, nu sunt chestiuni legate de antisemitism. Nici măcar nu au câtuşi de puţin de-a face cu atitudinea unora sau altora vis-à-vis de aceste chestiuni, pentru simplul motiv că ele au fost reglementate cu stricteţe chiar de către statul Israel. Israelul modern este singurul stat cu o teocraţie declarată, care se auto-proclamă cu neruşinare o naţiune al cărei unic scop este acela de a împinge înainte o singură religie şi un unic popor. Israelul defineşte iudaismul ca religie de stat, cu o separaţie extrem de limitată din punct de vedere legislativ între biserică şi stat. Alte critici au fost aduse faptului că teoria grupului condus de către Adorno se referă exclusiv

la dreapta spectrului politic, ca atare este părtinitoare din punct de vedere politic. Mă rog, este mult prea puţin spus, dat fiindcă apare ca evident că ea este destinată în primul rând să deservească pe evreii sionişti ca şi scopurile acestora.

Mulţi cercetători au demonstrat că există numeroase similitudini între personalităţile autoritare şi cele anti-autoritare. Exact ceea ce spuneam, teoria aceasta nu are aparent nici o noimă. De altfel, un studiu asupra celor 16 căpetenii naziste judecate şi condamnate la Nürnberg a condus la rezultate pozitive doar pentru trei dimensiuni din toate cele nouă ale scalei F, respectiv în cazul anti-intracepţiei, superstiţiei şi stereotipiei şi proiectivităţii. Ca atare, ori teoria e greşită, ori cele 16 căpetenii naziste erau nevinovate sau pe aproape, ori amândouă ipotezele sunt valabile. În fond, nici nu mai contează – ideea e că teoria nu este verificată în practică. Şi am examinat critic doar câteva aspecte luate la întâmplare, demonstrând, chiar şi parţial, câte parale face. O altă presupunere făcută pe baza acestei teorii a fost că "personalităţile autoritare" au dificultăţi în apropierea şi asimilarea disciplinelor "umaniste". Sigur că da! Umaniştii, respectiv filozofii, psihanaliştii, psihoterapeuţii, etc… sunt *oiţele domnului*, în timp ce adepţii ştiinţelor exacte se pare că sunt personalităţi autoritare, "fascişti" potenţiali, dacă nu nazişti pur-sânge. Eu însumi sunt un împătimit al tehnicii şi tehnologiei, practicând ingineria cu pasiune de aproape patru decenii, ca atare sunt mai mult ca sigur un potenţial "fascist", culmea, fără să-mi dau seama. Recent, un număr de cercetători a semnalat faptul că această teorie confundă, şi nu tocmai involuntar, variabilele psihologice, aşa cum sunt toate caracteristicile personalităţii, cu criteriile politice precum atitudinile conservatoare. Ca să fiu mai explicit, nici un om nu se naşte "fascist", ci devine "fascist" în anumite condiţii istorice. Din nou este utilizată aceeaşi metodă de a răsturna o teorie cu susul în jos în beneficiul evreilor. Pentru că antisemiţii nu sunt totdeauna "fascişti", aşa cum teoretizează dl. Adorno & Co., ci "fasciştii" sunt cel mai adesea şi antisemiţi. Este

evident, nu mai trebuie să spun, cui servesc astfel de teorii. Ideea este extrem de simplă. Orice apreciere cât de cât negativă la adresa evreilor este automat etichetată drept antisemitism. Şi cum antisemitismul caracterizează din totdeauna un potenţial fascist, atâta vreme cât fasciştii s-au dovedit criminali, este clar că orice referire lipsită de admiraţie la adresa evreilor este echivalentă cu o crimă. Straşnică logică! Vom discuta mai tîrziu în detaliu aceste aspecte.

Cu toate că acest tip de personalitate autoritară este de fapt o construcție teoretică, Adorno & Co. au susţinut că mediul social influenţează prejudecăţile exprimate de către anumite persoane, subliniind importanţa "curentului de opinie" existent la un anumit moment dat în societate, astfel încât ideile apărute în cadrul unei culturi şi forţele sociale modifică prejudecăţile unei personalităţi autoritare. Studii stufoase realizate în 1981 de către cercetătorul canadian Bob Altemeyer, au stabilit că doar trei direcţii din cele nouă iniţiale ale modelului teoretic creat de Adorno & Co. se corelează cu realitatea, respectiv supunerea faţă de autoritate, agresiunea autoritară şi conven̦ionalismul. O serie de studii asupra personalităţii autoritare de dreapta, cercetări realizate de acelaşi Bob Altemeyer, au relevat trei tendinţe în atitudinea subiecţilor, respectiv supunerea faţă de autorităţile legitime ale statului, înţeleasă ca adeziune la valorile şi normele de conduită unanim acceptate, agresiunea asupra anumitor minorităţi percepute negativ de către societate, înţeleasă ca distanţare faţă de cei care nu aderă la valorile unanim acceptate şi aderenţa la valorile şi ideile percepute ca fiind în concordanţă cu cele ale conducătorilor, respectiv conformarea la valorile unanim acceptate ale societăţii. Să precizăm în încheiere că în ciuda tuturor deficienţelor conceptuale şi metodologice pe care le-am precizat aici, teoriile lui Adorno au avut o puternică influenţă în mediile intelectuale americane.

Punem punct aici discuţiei privind geneza acestor teorii care vor

constitui în curând o adevărată ideologie ce se va impune şi va domina societatea occidentală în a doua jumătate a secolului 20. Consecinţele nu se vor lăsa nici ele mult aşteptate, iar rezultatul e la îndemâna oricui: **civilizaţia occidentală este în declin în acest moment**. Iar cultura tradiţională occidentală este deja o ruină. Vom vedea în continuare cum seminţele otrăvite ale noii ideologii vor da roade pe pământ american, pentru ca mai apoi să fie exportate în Europa.

Partea III. Revoluţia începe în dormitor

Motto :
”*stai şi te uiţi, tâmpitule, staţi şi vă uitaţi cu toţii şi nu ştiţi ce vă aşteaptă, uite-i cum râd, or să plângă cu lacrimi amare…*”
(Nicolae Steinhardt – Jurnalul fericirii, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1991)

Cuvintele îi aparţin ing. Oskar Steinhardt, tatăl lui N. Steinhardt, rostite în 30 august 1944, pe când privea împreună cu alţi bucureşteni la coloanele sovietice care intrau în Bucureşti dinspre Colentina)

Cap. 1 Revoluţie sexuală sau morală mai flexibilă?

Am văzut mai înainte cum profeţii “noii stângi“, cu precădere Wilhelm Reich şi Herbert Marcuse, de departe cei mai virulenţi şi mai radicali reprezentanţi ai *şcolii de la Frankfurt*, au altoit psihanaliza freudiană pe teoria marxistă clasică, pentru a obţine un radicalism sexual revoluţionar complet diferit de tot ceea ce cunoscuse omenirea până atunci. Dar nu a fost numai asta. Marea conflagraţie de la mijlocul sec.20 avea să schimbe radical viaţa a zeci şi zeci de milioane de oameni. Nu este vorba numai despre cele peste 60 de milioane de victime, cca. 2,5% din populaţia globului, ci de faptul că în această teribilă încleştare militară care a reprezentat cel mai sângeros conflict din istoria umanităţii a fost angrenat un număr şi mai mare de oameni în producţia de război, femei mai ales, ceea ce avea să le schimbe radical modul de viaţă. Nici cei neimplicaţi direct în confruntările armate nu aveau să fie scutiţi de ororile războiului, numărul victimelor civile fiind de asemenea uriaş, consecinţă directă a bombardamentelor teroriste, bolilor şi crimelor contra umanităţii comise de către ambii beligeranţi. Nimic nu avea să fie ca mai înainte de atunci! Apoi trebuie luat în considerare progresul tehnic, în special în ceea ce priveşte armele de nimicire în masă, mă refer la cele două bombe atomice lansate de către aviaţia americană asupra oraşelor japoneze

Hiroshima şi Nagasaki, care nu numai că aveau să transforme în scrum în câteva secunde sute şi sute de mii de oameni nevinovaţi, dar vor schimba complet strategia şi tactica militară, "arta" militară, ca să zic aşa. Ulterior, aşa cum am precizat anterior, afacerea de spionaj şi înaltă trădare Fuchs-Gold, în urma căreia soţii Ethel şi Julius Rosenberg vor fi condamnaţi la moarte şi executaţi prin electrocutare, va conduce la pierderea monopolului nuclear american, dar şi la o cursă a înarmărilor nemaiîntâlnită până atunci în istorie. În mai puţin de două decenii, arsenalele nucleare ale Statelor Unite şi Uniunii Sovietice vor conţine focoase nucleare suficiente să distrugă de câteva ori întreaga omenire. Ca atare, în ciuda anilor de prosperitate ce au urmat marii conflagraţii mondiale, în cadrul societăţii occidentale, cu precădere în Statele Unite, s-a instalat o anumită teamă de un nou război, şi mai devastator decât cel ce abia se încheiase, teamă accentuată şi de aşa-numitul război "rece", nu numai de cursa înarmărilor şi de provocările reciproce. Toate acestea au condus la o stare generală de nesiguranţă, de teamă că totul se poate sfârşi într-o secundă, într-o apocalipsă atomică generală. Aşa cum am precizat anterior, desecretizarea arhivelor secrete sovietice a arătat cât de aproape am fost de distrugerea nucleară totală, mai ales în momentul *crizei rachetelor cubaneze*.

Această stare de nesiguranţă, imensele pierderi umane datorate războiului, lipsurile suferite în acei ani, împreună cu anii de prosperitate de după, au creat terenul fertil pe care vor rodi seminţele otrăvite ale noii ideologii promovate de către *gânditorii Şcolii de la Frankfurt*. Anii de prosperitate de după război, dar şi pierderile umane imense din timpul acestuia, aveau să conducă la o relaxare a respectului faţă de criteriile moralei tradiţionale şi a atitudinii vis-à-vis de sexualitate. În acest sens, se consideră că un rol important l-a jucat şi independenţa financiară pe care şi-au câştigat-o femeile angrenate în producţia de război, fără a mai vorbi de cele înrolate efectiv în cadrele armatei, ceea ce a permis afirmarea *egalităţii între sexe* în domenii de neconceput altă dată. Adevărul este că dincolo de cei 15 ani de criză econo-

mică, urmaţi de alţi 4 ani de război, a existat o extraordinară dorinţă a americanilor de a se bucura din plin de plăcerile vieţii, fiind totodată tot mai puţin dispuşi să se supună criteriilor moralei tradiţionale care restrângeau oarecum anumite componente ale comportamentului sexual. Statisticile epocii menţionează o creştere dramatică a numărului de divorţuri, concomitent cu scăderea corespunzătoare a numărului de căsătorii. Procesul a început încă din anii războiului şi continuă până în prezent. Astfel, numărul de americani necăsătoriţi în vârstă de 20-24 de ani a crescut de la 4,3 milioane în 1960 la 9,7 milioane în 1976. Totodată, a crescut şi numărul de contacte sexuale între adulţi necăsătoriţi. În acelaşi timp, prosperitatea de după cel de-al doilea război mondial a atins un nivel fără precedent în istorie. Cei douăzeci de ani ce au urmat marii conflagraţii mondiale au fost unici în istoria Americii. Acelaşi fenomen, dar la un alt nivel, a fost constatat şi în Europa occidentală şi în Japonia, ţări ce suferiseră imense pierderi materiale şi umane în timpul războiului. Boom-ul economic a permis o creştere nemaiîntâlnită în istorie pentru *toate categoriile de oameni ai muncii*, aşa cum se spunea în epoca de tristă amintire. Niciodată până atunci, categoriile sociale cele mai defavorizate nu au cunoscut o asemenea prosperitate, un nivel de trai atât de ridicat. Societatea de consum se născuse. Un muncitor alb avea practic tot ce-şi putea dori înainte de război: o locuinţă confortabilă şi un autoturism; din salariul pe care-l primea, putea întreţine o familie cu 2-4 copii, soţia era casnică şi se ocupa de gospodărie şi cu creşterea copiilor, două treimi din femeile albe erau casnice, copiii puteau să meargă la un colegiu sau chiar la facultate, sistemul de asigurări le putea asigura un viitor fără surprize neplăcute şi o bătrâneţe liniştită. De asemenea, îşi putea permite o vacanţă sau mai multe pentru el şi familia sa, toate acestea fiind înainte de război privilegiul americanilor avuţi. În 1960, 62% din americani aveau o locuinţă proprietate personală. Clasa muncitoare *se îmburghezise*, cum spunea Herbert Marcuse citat anterior. De fapt nu se îmburghezise, am explicat anterior şi de ce – atâta doar că progresul tehnic şi

boom-ul economic de după război contribuiseră din plin la creşterea nivelului de trai al tuturor categoriilor de *oameni ai muncii*. Este vorba, aşa cum am precizat anterior, numai despre albi, despre *oamenii muncii de culoare* vom discuta separat. În concluzie, putem constata două tendinţe complet divergente în societatea americană postbelică : pe de o parte întărirea familiei tradiţionale care a condus la o rată a natalităţii nemaiîntâlnită până atunci, acel baby-boom postbelic, dar şi la o liberalizare a moravurilor, şi implicit, la o creştere a numărului de adulţi necăsătoriţi sau divorţaţi. Cel de-al doilea război mondial a condus nu numai la o anumită scădere a nivelului standardelor morale ale vieţii sociale, dar a influenţat absolut toate componentele acesteia.

Revoluţia sexuală nu a început în anii ’60, odată cu sloganul **Make Love, Not War!** şi cu muzica rock, aşa cum se afirmă îndeobşte, ea a debutat încă din anii războiului, într-o oarecare măsură şi datorită scăderii speranţei de viaţă a tinerilor angrenaţi în această încleştare. Nimic nou sub soare, toate catastrofele soldate cu milioane de victime din istorie - războaie, epidemii, revoluţii, etc…, toate au fost însoţite invariabil de o relaxare a moravurilor, consemnată de cronicari, povestirile din *Decameronul* lui Boccacio fiind printre cele mai cunoscute. Trebuie să precizăm că majoritatea istoricilor consideră revoluţia sexuală începută în anii războiului ca fiind de fapt o a doua revoluţie, prima având loc între anii 1870-1910, prin renunţarea la morala victoriană rigidă, înlocuită cu o morală mai liberală vis-à-vis de sexualitate, mai mult sau mai puţin influenţată de teoriile lui Sigmund Freud. Trecerea de la morala victoriană la cea “freudiană“ din anii ’20, anii “nebuni“ cum mai sunt numiţi, s-a făcut de sus în jos în mod treptat, continuând până la începutul războiului. Ea a început cu elitele, a continuat cu clasa de mijloc şi s-a încheiat cu clasa *de jos*, *clasa muncitoare*, ca să zic aşa. Ea s-a manifestat mai degrabă la nivelul convenţiilor privind logodna şi căsătoria decât la nivelul vieţii sexuale în cadrul sau în afara familiei tradiţionale, deoarece cerinţa ca mirea-

sa să fie virgină în noaptea nunţii era deja de mult depăşită, cu precădere în mediul urban. Statisticile menţionează că în anii marii conflagraţii, printre femeile măritate, procentul celor care au *experimentat* contactul sexual înainte de căsătorie ajunsese la 40%, faţă de doar 10% în anii ’20. Ca de obicei, metodele statistice s-au dovedit a fi cele mai adecvate şi eficiente procedee pentru a evalua evoluţia convenţiilor sociale. Dat fiindcă nivelul de cunoştinţe general privind sexualitatea era încă precar, iar metodele anti-concepţionale erau cvasi-inexistente sau extrem de rudimentare şi nesigure, s-a urmărit numărul de sarcini “nedorite“ raportate în epocă. S-a constatat că între 1940 şi 1960, numărul nou-născuţilor “nelegitimi“ a crescut de la 3,6 la 9,2 la 1000 de femei albe nemăritate. Iar dacă ne referim la toate femeile americane în general, atât cele albe cât şi cele de culoare, creşterea a fost de la 7,1 la 21,6 nou-născuţi “nelegitimi“ la 1000 de femei. Datele de mai sus sunt extrase dintr-un studiu al cercetătorului american **Alan Petigny**, studiu intitulat *Illegitimacy, Postwar Psychology, and the Reperiodisation of the Sexual Revolution, Journal of Social History, fall 2004*. Meritul excepţional al acestui studiu este că utilizează datele statistice, care reflectă aproape 100% obiectiv realitatea acelor ani, spre deosebire de sondajele de opinie care, cel puţin în ceea ce priveşte viaţa sexuală, pot avea o marjă de eroare nu tocmai neglijabilă. De altfel, el însuşi afirmă, citez :

“Because rates of single motherhood focus on what people have done as opposed to what people claim to have done — or not to have done — they are significantly more reliable than either subject interviews or polling data”, adică :

“Deoarece statistica mamelor ce au născut copii nelegitimi se concentrează pe ceea ce acestea au făcut, astfel că rezultatele sunt mult mai fiabile decât cele obţinute în urma unui interviu, bazate pe ceea ce subiecţii pretind că au făcut sau nu au făcut.“

Este limpede ca lumina zilei că aceste rezultate se corelează direct cu creşterea frecvenţei contactelor sexuale pre-maritale (înainte de căsătorie), chestiune de neconceput sau pe aproape cu jumătate de secol mai înainte. Iată că deşi îndeobşte se consideră că revoluţia sexuală ar fi început în anii ’60, datele statistice spun cu totul altceva. Chiar şi *wikipedia* afirmă în mod greşit acest lucru, citez :

“The sexual revolution (also known as a time of "sexual liberation") was a social movement that challenged traditional codes of behavior related to sexuality and interpersonal relationships throughout the Western world ***from the 1960s to the 1980s****.“*

În realitate, în condiţiile menţionate anterior, încă din anii războiului s-a produs o schimbare majoră, cu un ritm de creştere constant, în cadrul convenţiilor sociale tradiţionale. Ceea ce era considerat înainte a fi un comportament respectabil, s-a schimbat enorm din punct de vedere calitativ, pe măsură ce convenţiile sociale tradiţionale au trebuit să se adapteze noilor realităţi. Nu a fost în nici un caz o revoluţie, ci mai degrabă o schimbare treptată a moralei tradiţionale la nivel individual, căreia i s-a adaptat treptat morala publică, cu un decalaj de circa două decenii. Termenul de revoluţie este tendenţios şi exagerat, sugerând o rupere brutală de trecut, care implicit este privit în mod negativ. Acest maniheism este periculos, dat fiindcă criteriile morale fundamentale nu evoluează aşa cum ar dori unii să credem. Această perspectivă “evoluţionistă“ asupra moralei, conform căreia principiile morale depind de o anumită conjunctură istorică şi de nivelul de dezvoltare la un moment dat al unei societăţi, nu este chiar atât de nevinovată pe cât pare, vom vedea mai târziu şi de ce, dar şi cine sunt *vectorii purtători* ai acestor teorii. Apoi ideea de revoluţie implică imposibilitatea întoarcerii în trecut, idee preluată din "filozofia" marxist-leninistă, nici ea tocmai nevinovată, dat fiindcă permite adepţilor "noului" să bage pumnul în gură celor ce tânjesc după valorile tradiţionale, caracterizaţi drept retrograzi, bigoţi, "potenţial

fascişti", aşa cum rezulta din chestionarele dlui Adorno & Co., ca să vedem şi cum totul se leagă. Ceea ce trebuie însă reţinut este că nu a fost o revoluţie în adevăratul sens al cuvântului şi cred că am venit cu destule argumente. După cum nici cea considerată drept prima "revoluţie sexuală" nu a fost o revoluţie în adevăratul sens al cuvântului. Vorbesc de cea dintre 1870-1910, trecerea de la moralitatea rigidă victoriană la o moralitate mai "relaxată", sub influenţa teoriilor lui Sigmund Freud, nici ele chiar aşa de nevinovate. Că doar n-o să credem că înainte de Freud femeile nu aveau *orgasm*, sau că a trebuit să-l s*tudieze* pe Freud ca să-şi descopere propriile impulsuri sexuale. De altfel, chiar autorul studiului citat anterior afirmă:

“People didn’t start having sex because Elvis Presley was shaking his hips or because Hugh Hefner came out with Playboy”, respectiv :

”lumea nu a descoperit plăcerea sexuală pentru că Elvis Presley îşi mişca şoldurile, (într-un mod lasciv, ceea ce a determinat pe mulţi să-l acuze de obscenitate, NA) *sau datorită faptului că Hugh Hefner a ieşit pe piaţă cu revista Playboy”.*

Cap. 2 Pilulele fac diferenţa

Perfect punctat! Ceea ce a urmat în anii ’60 nu a fost decât continuarea firească a schimbărilor treptate ce au afectat masiv convenţiile sociale tradiţionale. Şi totuşi, au fost şi alţi factori care par să fi determinat schimbările la nivelul moralei tradiţionale. Studii recente au remarcat rolul pe care l-a avut descoperirea penicilinei şi utilizarea acesteia în tratamentul sifilisului. Descoperită în 1928, penicilina a început să fie utilizată efectiv pentru tratamentul sifilisului în 1943, când au fost obţinute primele succese în tratamentul acestei teribile maladii.

Considerat de către biserică drept o pedeapsă divină pentru desfrânare, originea virusului a rămas necunoscută până în ziua de azi. Se presupune că virusul a fost adus în Europa de către marinarii participanţi la expediţiile lui Columb. Alte teorii presupun că boala exista deja în Europa, mascată de alte maladii precum lepra, fără a se cunoaşte exact diferenţa. Majoritatea cercetărilor recente însă, înclină tot spre prima ipoteză. Ceea ce este cert însă, este că după numai trei ani de la întoarcerea lui Columb, în 1494/95, boala făcea deja ravagii la Napoli, în Italia. De-a lungul timpului, s-au încercat diverse remedii, de la cele mai fanteziste, începând cu vrăjitoria, până la diverse tratamente cu mercur, extrem de periculoase pentru organismul uman. De-abia în primii ani ai sec.20 au fost descoperite câteva medicamente cât de cât eficace contra acestui flagel, dar rezultatul tratamentului rămânea adesea incert. Într-un târziu, prin 1943, tratamentele cu penicilină au reuşit să stopeze în mod categoric boala, posibilitatea de recidivă fiind extrem de redusă. La izbucnirea celui de-al doilea război mondial, rata îmbolnăvirilor cu sifilis în Statele Unite era extrem de ridicată. Decesele cauzate de sifilis atinseseră deja cote alarmante. Anul de vârf a fost chiar anul declanşării marii conflagraţii mondiale, 1939, an în care numai în Statele Unite au murit de sifilis cca. 20,000 de persoane, adică aproximativ o persoană din zece mii.

Aşa cum am menţionat deja, unul din protagoniştii acestei cărţi, dr. Wilhelm Reich a murit şi el de sifilis în anul 1957, an în care rata îmbolnăvirilor cu sifilis scăzuse la nivelul minim înregistrat vreodată în istoria omenirii. Boala dr. Wilhelm Reich era pe atunci în stadiul terminal, ca atare nu sunt sigur că se mai putea face ceva pentru ca să poată fi salvat, astfel că acesta a murit datorită complicaţiilor adiacente bolii. De-a lungul timpului, această teribilă maladie a ucis enorm de mulţi oameni, fără a ocoli capete încoronate, celebrităţi sau genii. Al Capone, Eminescu, Hernán Cortés, şi mulţi, mulţi alţii, lista e nesfârşită, toţi au căzut victime acestei teribile maladii. La sfârşitul marii conflagraţii, prin 1945, numărul americanilor infectaţi cu sifilis era de cca. 600,000 de persoane, din care foarte mulţi erau militari, care au contribuit şi ei la răspândirea bolii pe vechiul continent, dat fiindcă Europa stătea ceva mai bine la acest capitol. Primele succese în tratamentul bolii, au dat curaj şi speranţă sutelor de mii de bolnavi, astfel că extinderea tratamentului cu penicilină şi o propagandă eficace au condus în următorii ani la eradicarea aproape completă a bolii, incidenţa îmbolnăvirilor cu sifilis în Statele Unite scăzând cu 95% între 1947 şi 1957.

Odată cu eradicarea aproape completă a sifilisului spre sfârşitul anilor ’50, rata îmbolnăvirilor a reînceput să crească încet dar sigur, creşterea fiind aproximativ constantă, cu o rată de cca. 10,000 de cazuri noi/deceniu, ritmul de creştere accentuându-se spre sfârşitul sec.20, când s-a constatat o creştere explozivă a numărului de cazuri înregistrate, cel mai adesea combinate cu îmbolnăvirea cu HIV, virusul imuno-deficienţei dobândite. Astfel, în Statele Unite, între 2000 şi 2007, rata îmbolnăvirilor cu sifilis a început să crească din nou în mod alarmant. Rata infectărilor cu sifilis a fost de 6 ori mai mare la bărbaţi în comparaţie cu femeile şi de 7 ori mai ridicată la persoane de culoare faţă de caucazieni. Majoritatea zdrobitoare a cazurilor de îmbolnăvire a survenit la vârste de 15-40 de ani**. Peste 60% din cazurile noi de îmbolnăvire s-au datorat relaţiilor homosexuale dintre bărbaţi.** Cifrele sunt date de statistici oficiale, la îndemâna oricui, astfel

încât sunt aproape imposibil de contestat, interpretarea lor însă, diferă adesea în funcţie de poziţia celor ce le pun în discuţie, vis-à-vis de comandamentele *corectitudinii politice*. În ceea ce mă priveşte, voi reveni adesea asupra acestor cifre, dat fiindca sunt mai mult decât edificatoare în ceea ce priveşte societatea occidentală actuală. Dat fiindcă adepţii *corectitudinii politice* se bazează mai totdeauna pe statistici rezultate de pe urma unor chestionare, pentru care nu există garanţia unor răspunsuri 100% sincere, exact aşa cum am văzut că a procedat echipa Adorno & Co. atunci când a evaluat "potenţialul fascist" al unei persoane, noi vom evalua *libertinajul privind relaţiile sexuale* prin analiza a trei factori : rata îmbolnăvirilor cu boli cu transmitere sexuală, rata naşterii de copii nelegitimi şi rata copiilor născuţi de minore, (teenage births) fiecare din aceşti factori exprimând într-o anumită proporţie, dar absolut obiectiv, abaterea de la normele sociale unanim acceptate. Subliniez faptul că este vorba de norme **unanim acceptate**, pe care nimeni, absolut nimeni, nici măcar adepţii cei mai înverşunaţi ai *corectitudinii politice*, nu le neagă. Nu le neagă, dar, aşa cum vom vedea în amănunt mai târziu, proiectează consecinţele unui comportament sexual cel mai adesea iresponsabil asupra altor factori precum societatea, întâmplarea, anturajul, etc…, şi nicidecum asupra individului. Pentru că nu am auzit vreodată pe cineva îndemnând pe altcineva să frecventeze prostituatele, cu toate că cifrele menţionate anterior exact asta exprimă. Faptul că rata infectării cu boli grave cu transmitere sexuală este de 6 ori mai ridicată printre bărbaţi decât printre femei, tocmai asta indică, faptul că prostituatele sunt principalii vectori ai răspândirii bolii. Dar şi datorită contactelor sexuale dintre homosexuali. Sifilisul nu se ia decât prin contact sexual, normal, oral sau anal, nu datorită mâinilor sau ceştilor nespălate. Chiar şi aşa, nici un bărbat nu *vizitează* o prostituată doar ca s-o ţină de mână sau să bea o cafea împreună. Relaţia dintre obiceiul nesănătos de a frecventa prostituatele şi rata infectării cu sifilis este mai mult decât clară. Sigur că da! Nu şi pentru liber-cugetătorii atei ce susţin legalizarea *celei mai vechi meserii din lume* în ţările în

care aceasta este ilegală, dar şi pentru a lovi în biserică, cea care din *bigotism*, refuză să se modernizeze, respingând legalizarea acesteia. Dacă e să discutăm cinstit, o astfel de măsură poate avea consecinţe diferite de la ţară la ţară, funcţie de tradiţiile locale, religie, cultură, etc… Prostituţia, condamnată din toate timpurile, a existat din totdeauna şi nici nu cred că va înceta vreodată să existe. În general, măsurile de reglementare a acestei activităţi de *prestare de servicii* să zicem, au fost din totdeauna luate pentru a preveni anumite fenomene negative în societate precum comportamentul anti-social, violurile, atentatele la pudoare şi alte delicte de ordin sexual. Pe de altă parte, prostituţia a fost asociată adesea cu delicte grave precum traficul de droguri, traficul de persoane, tâlhărirea clienţilor, tăinuire de bunuri furate, exploatare sexuală, etc… În fapt, legalizarea acestei activităţi *comerciale* depinde de proporţia dintre avantaje şi dezavantaje. Practic, în istoria milenară a prostituţiei s-a constatat că avantajele au fost mai mari decât dezavantajele doar în societăţile civilizate, cu un solid sistem juridic şi poliţienesc, care să poată ţine sub control această *activitate*, aşa cum este reglementată ea în unele ţări occidentale de azi, bunăoară.

Dincolo de aceste considerente, este clar că indiferent de cultură, educaţie, civilizaţie, tradiţii şi religie, tentaţia *"fructului oprit"* a fost din totdeauna extrem de puternică. Cu cât riscurile de contacta o boală cu transmitere sexuală au fost mai mici, cu cât şansele de vindecare ulterioară au fost mai mari, cu atât tentaţia unui comportament sexual periculos a fost mai ridicată. Ceea ce s-a constatat după anii '60 datorită progreselor în eradicarea sifilisului, o creştere constantă dar sigură, a numărului de infectări cu sifilis, corelată direct cu comportamentul sexual dezordonat şi libertin, se poate constata identic după anul 2000 cu creşterea numărului de infectări cu HIV, în corelaţie directă cu progresele înregistrate în tratarea acestei teribile maladii. Cu alte cuvinte, cu cât *fructul oprit* a devenit mai puţin otrăvit, cu atât tentaţia de a se înfrupta din el a fost mai mare. Acest fapt

este confirmat şi de faptul că ratele deceselor datorate îmbolnăvirii cu sifilis, respectiv HIV, în anii de vârf ai celor două epidemii, 1939, respectiv 1995, au fost cam de acelaşi ordin de mărime.

Apoi, am văzut că spre sfârşitul sec.20, prin anii ’80, odată cu creşterea ratei îmbolnăvirilor cu sifilis, a început să crească şi rata îmbolnăvirilor cu HIV, mai cunoscută în România sub denumirea prescurtată de SIDA, cele două maladii fiind adesea asociate. Am văzut de asemenea anterior că peste 60% din cazurile de infectare înregistrate atunci s-au datorat relaţiilor sexuale homosexuale ne-protejate dintre bărbaţi. Istoria SIDA este scurtă, dar teribilă. De la prima semnalare clinică din anul 1981, în SUA, şi până în prezent, maladia a provocat mai bine de 30 de milioane de decese. În România, primul caz înregistrat oficial a fost semnalat în 1985, un homosexual angajat al CFR pe liniile internaţionale. Originea bolii este necunoscută. S-a stabilit că virusul provine de la maimuţe (cimpanzei) din Africa centrală şi de vest. Cum anume a ajuns virusul să sufere o mutaţie şi cum s-a ajuns ca acesta să infecteze omul, nu se ştie însă. Se presupune că datorita consumului de carne de maimuţă sau datorită contactului cu carnea sau sângele animalului, dar până în prezent nu au fost produse dovezi suficient de convingătoare. O cercetare făcută asupra unui număr de 1099 vânători de maimuţe africani a demonstrat că doar 1% din ei fuseseră infectaţi de virusul SVF, provenit de la maimuţe, un retrovirus al HIV, dar care nu conduce la îmbolnăvire cu SIDA. Alţii au presupus că mutaţia virusului, produsă pe la începutul sec.20, s-ar fi produs datorită contactelor sexuale orale, normale şi anale cu maimuţe.(sic!) Negată cu vehemenţă de către adepţii *corectitudinii politice*, ai egalitarismului rasial şi ai supremaţismului negrilor, această ipoteză nu este chiar aşa de fantezistă pe cât pare, atâta vreme cât în lumea civilizată mai persistă legenda urbană că s-ar putea dobândi imunitate la boală prin contactul sexual cu o maimuţă sau cu un alt animal purtător al virusului, sau chiar cu o femeie virgină. Demn de menţionat este şi faptul că până în prezent, nici în spri-

jinul acestei ipoteze fanteziste nu au fost aduse argumente convingătoare. Şi nici nu cred că acest mister va putea fi dezlegat atâta vreme cât Statele Unite vor fi conduse de către *oameni de culoare*. Cum un Henry Ford nu cred că se va naşte prea curând, nu văd cine ar putea avea interesul să finanţeze astfel de cercetări de-a dreptul neo-naziste, dacă e să ne luăm după părerile *dânşilor*. Alte ipoteze au sugerat faptul că mutaţia s-ar fi produs datorită experimentării diverselor vaccinuri pe cimpanzei, iar altele sunt teorii conspiraţioniste elaborate în *laboratoarele* KGB-ului, ce afirmă că virusul a fost produs în mod intenţionat la ordinul Pentagonului sau în beneficiul marilor companii farmaceutice. Dincolo de toate acestea rămâne cruda realitate. Pornită iniţial din SUA, această epidemie a devenit deja o *pandemie* globală ce face ravagii, iar pe moment nu se întrevede nici o speranţă să fie stopată prea curând. Şi acum, o ultimă chestiune. Virusul HIV are totuşi un grad de infectivitate extrem de redus – de ce oare avem totuşi o epidemie gigantică la scară planetară? Grea întrebare! **Asistăm oare la adevărata revoluţie? Să fie oare virusul HIV teribila armă cu care a fost înarmat sexul pentru a distruge din temelii ordinea existentă şi civilizaţia occidentală?** Cea la care visa Herbert Marcuse, decedat cu doar 6 ani înainte de prima semnalare oficială a virusului? Da, este posibil, de ce nu? Oricum am privi toate acestea, este clar că sunt şi ele o componentă esenţială pe care nu o putem neglija, a **revoluţiei sexuale** preconizate de gânditorii *şcolii de la Frankfurt*. Dar despre toate acestea, ceva mai târziu.

Dacă progresele înregistate de medicină în combaterea şi tratamentul sifilisului par a fi catalizatorul aşa-zisei revoluţii sexuale, începute în anii războiului, un alt factor care a contribuit în mod hotărâtor în procesul de eliberare sexuală din chingile moralei tradiţionale, a fost dezvoltarea tehnicilor contraceptive, de departe cea mai importantă dintre ele fiind descoperirea şi generalizarea utilizării anti-concepţionalelor orale, aşa-numita *pilulă orală*. **Pilula** pe scurt, (the pill) nu a fost decât rezultatul firesc al progreselor făcute în domeniul chimiei,

farmacologiei, biologiei şi fiziologiei reproducerii umane. Pe măsură ce aceasta a devenit tot mai răspândită şi accesibilă, tot mai multe cupluri, fără a mai vorbi de femei singure, au putut să-şi pună problema stabilirii exacte a numărului de copii pe care doresc să-i aibă, ca şi posibilitatea de a nu avea copii deloc. Pilula s-a impus în mod categoric, cu toată opoziţia bisericii, ca şi a diverselor organizaţii religioase, consecinţa imediată fiind o mai mare libertate de mişcare a femeii în ceea ce priveşte planificarea familială, dar şi o libertate crescută în ceea ce priveşte propria sexualitate. Chiar şi aşa, lansarea ei pe piaţă nu a fost lipsită de restricţii. Bunăoară, puţini ştiu că ea a fost autorizată pentru prima dată de către National Health Service în 1960, **pentru început doar pentru femeile măritate**, de abia după încă un deceniu fiind ridicată restricţia cu privire la femeile nemăritate. Este clar că lansarea pe piaţă a pilulei a avut ca efect, pe lângă o cale extrem de accesibilă pentru femeie de a evita o sarcină nedorită şi posibilitatea de a a avea contacte sexuale extraconjugale, cu unul sau mai mulţi parteneri. O altă consecinţă importantă în plan social a fost faptul că ea a acordat pentru prima dată femeii posibilitatea de a se gândi la propria carieră profesională. Înainte de apariţia *pilulei minune*, din cauza maternităţii prelungite cu tot ceea ce ea implică, femeile nu se puteau gândi decât la slujbe temporare, nici nu se punea problema unei cariere. În consecinţă, pilula a conferit o mai mare libertate femeii, nu numai din punct de vedere sexual, dar şi profesional. De asemenea nu sunt de neglijat nici consecinţele negative : creşterea numărului de divorţuri, de femei singure, de familii monoparentale. Fără a mai vorbi de consecinţele negative în plan moral : promiscuitatea relaţiilor sexuale cu parteneri ocazionali sau de scurtă durată, riscul infectării cu diverse boli venerice, dezinteresul pentru întemeierea unei familii, scăderea natalităţii, etc… Prima pilulă a apărut în farmacii în anul 1960. În numai cinci ani, şase milioane de femei americane utilizau pilula. 12 ani mai târziu, în 1972, Curtea Supremă a abolit o lege din Massachusetts care restricţiona distribuţia şi consumul de anticon-

cepţionale pentru femeile nemăritate. Un an mai târziu, deja zece milioane de femei utilizau regulat pilula. Cu toate acestea, disponibilitatea pilulei pe teritoriul SUA a devenit totală de-abia pe la începutul anilor ’70, dat fiindcă spre sfârşitul sec.19, multe guverne federale conservatoare votaseră o mulţime de legi care incriminau vânzarea şi chiar discuţia despre mijloacele anti-concepţionale. Eroinele luptei cu autorităţile pentru legalizarea pilulei anti-concepţionale au fost milioane de femei anonime, necăsătorite, care doreau să aibă un control deplin asupra propriei sexualităţi şi fertilităţi. La fel ca şi alte mişcări radicale începute în anii ’60, şi această mişcare de emancipare a femeii în general, pentru controlul deplin asupra propriei sexualităţi şi fertilităţi, a debutat în rândurile studenţilor din campusurile universitare americane.

Deşi legată de controlul asupra sexualităţii şi fertilităţii femeilor, utilizarea pilulei a avut o oarece influenţă şi asupra bărbaţilor, în sensul că a simplificat lucrurile, banalizând sexul. Bărbatul nu mai avea de ce să se teamă de răspunderea unei sarcini nedorite, dat fiindcă pilula permitea acum femeii *să se ferească* în mod eficient şi sigur de un eveniment neprevăzut, descărcând total de răspundere bărbatul, care se putea concentra acum doar pe satisfacerea deplină din punct de vedere sexual a femeii. Sau cel puţin aşa presupun, în marea majoritate a cazurilor. Să mai facem precizarea că deşi biserica cerea castitate, curăţenie trupească şi sufletească, fidelitate conjugală pentru ambii soţi, morala burgheză din epoca victoriană, dar şi de mai apoi, situaţie perpetuată până în prezent, admitea un dublu standard, o morală dublă în ceea ce priveşte relaţiile sexuale pre-maritale ale soţului. În timp ce era de dorit ca femeia să fie virgină înainte de căsătorie, în acelaşi timp se admitea ca bărbatul să fi avut relaţii sexuale înainte de căsătorie. Ba unii susţineau că este recomandat ca bărbatul să aibă o experienţă sexuală anterioară, pentru a fi capabil chipurile, să satisfacă cât mai deplin femeia. Paradoxal, astfel de păreri se vehiculează şi azi în anumite medii. O astfel de morală

dublă este absurdă din toate punctele de vedere. Ea nu este decât ecoul unor concepţii aberante şi retrograde privind superioritatea bărbatului dar şi dominaţia acestuia asupra femeii. În ceea ce priveşte virginitatea femeii, în societatea occidentală de azi ea este considerată mai degrabă un handicap în calea emancipării acesteia. Refuz să mă pronunţ dacă este bine sau rău. Nu sunt un moralist şi nici nu voi fi vreodată. Singurul lucru pe care pot să-l afirm, am mai spus-o şi o repet, este că orice rupere prea radicală şi bruscă de tradiţii nu poate duce la nimic bun. Vom mai avea prilejul să discutăm acest aspect. Revenind la situaţia de după cel de-al doilea război mondial, trebuie să spunem că totuşi o bună parte dintre americani, atât bărbaţi cât şi femei, după aproape 15 ani de depresiune economică şi război, erau atraşi de modul de viaţă tradiţional american, adică familie cu cel puţin doi copii şi soţie casnică. În 1957, nouă din zece americani îi considerau anormali, alături cu drumul, pe cei decişi să rămână celibatari. În consecinţă, peste jumătate din femeile americane se căsătoriseră înainte de 25 de ani. Femeile erau în general mai prost plătite decât bărbaţii pentru aceeaşi muncă, această practică fiind curentă şi perfect legală. Chiar dacă piaţa muncii era plină de oferte, femeile nu erau încă pregătite pentru a ocupa posturile disponibile din lipsă de calificare. Bunăoară, în 1961, în SUA, doar 8% dintre femei absolviseră un colegiu, iar în ceea ce priveşte studiile superioare, situaţia era şi mai dramatică. Doar 6% din posturile de medici, 4% din cele de economişti şi 2% din cele de avocaţi erau ocupate de femei. Astăzi, privind aceste cifre, totul pare neverosimil. Este uluitor cât de mult s-a schimbat societatea civilizată în aproape jumătate de secol. În anul în care presedintele J.F.Kennedy anunţa decizia sa de a trimite un om pe Lună, majoritatea tinerelor americane visau să se mărite la 21 de ani şi îşi doreau 4 copii. Trebuie menţionat că toate acestea erau valabile doar pentru femeile albe şi că doar o mică parte din femeile de culoare se găseau în aceeaşi situaţie, veniturile majorităţii familiilor de culoare fiind extrem de reduse, femeile fiind constrânse să muncească din greu cot la cot cu bărbaţii. Ceea ce tre-

buie reţinut, am mai spus-o deja, este că nu am avut de-a face cu o revoluţie în adevăratul sens al cuvântului. Cu rădăcinile în anii ’20, ceea ce denumim azi drept revoluţie sexuală, a fost doar o schimbare lentă şi continuă a moravurilor, a atitudinii vis-à-vis de sexualitate. Fenomen ce a debutat în anii războiului, nu a fost decât o relaxare a atitudinilor faţă de sexualitate la nivel individual, căreia i s-a adaptat cu un decalaj din ce în ce mai redus, morala publică şi convenţiile sociale, pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul sec.20. Toate aceste schimbări au fost determinate într-o oarecare măsură şi de diverse mişcări mai mult sau mai puţin *“revoluţionare“.* Spre deosebire însă de revoluţia comunistă, vectorii purtători ai acestor schimbări în societate nu au fost clase sociale, precum *clasa muncitoare şi al său partid comunist conducător*, ci doar anumite grupuri de persoane marginalizate, care s-au radicalizat mai mult sau mai puţin vis-à-vis de ordinea existentă în funcţie de modul în care le erau afectate anumite interese de grup. În anii ’50, Herbert Marcuse i-a desemnat extrem de precis ca fiind o coaliţie de femei feministe, negri, studenţi pacifişti şi homosexuali, exact cei care au fost nucleul revoltelor studenţești din anii ’60 și victimele *“*sacre*“* ale *“prejudecăţilor“* sexuale şi rasiale. Despre mişcările feministe vom discuta mai târziu, deoarece rolul lor în cadrul aşa-zisei “revoluţii sexuale“ din anii ’50-’70 a fost minor, preponderentă, aşa cum am văzut, fiind revolta *mută* a zeci şi zeci de milioane de femei americane şi occidentale ce doreau să aibă control deplin asupra propriei sexualităţi şi fertilităţi, în final asupra propriei lor vieţi. Exagerat de către mişcările feministe de astăzi, din dorinţa de a avea o istorie şi o mitologie proprie care să confere legitimitate unor revendicări aberante, “marile“ feministe din acea epocă, scriitoare de extracţie comunistă precum Simone de Beauvoir în Franţa, sau iudeo-comunistă precum Gloria Steinem, Betty Friedan şi Bella Abzug în SUA, au avut un rol mai degrabă nesemnificativ în formidabilul proces de emancipare a femeii din acei ani.

Cap. 3 Negrii sunt “băgaţi la înaintare“

Un rol realmente important în *“schimbarea la faţă“* a Americii l-au avut însă mişcările pentru drepturi civile ale populaţiei de culoare americane, proces specific pentru SUA din acei ani (1955-1968), despre care vom discuta puţin în continuare. Evident, fără a scăpa din vedere consecinţele asupra societăţii americane de azi. Nu voi insista prea mult asupra cronologiei acestor mişcări, dat fiindcă majoritatea informaţiilor pot fi găsite cu uşurinţă pe net. Mult mai mult m-au interesat alte aspecte importante precum implicarea activiştilor de origine evreiască în aceste mişcări de protest ale populaţiei de culoare, a comuniştilor evrei americani, dar şi alte aspecte precum influenţa asupra politicii americane în domenii precum învăţământul şi educaţia, demografia şi componenţa rasială actuală a poporului american, dinamica schimbărilor în societatea de astăzi.

Atunci să începem cu începutul. În urma războiului de secesiune (1861-65) au fost adăugate trei amendamente constituţiei Statelor Unite : al 13-lea amendament, care punea capăt sclaviei, al 14-lea amendament, care acorda celor 4 milioane de foşti sclavi negri cetăţenia americană, şi al 15-lea amendament, care acorda bărbaţilor negri dreptul de vot, în acea vreme doar bărbaţii având dreptul de a vota. Primul era şi cel mai important, dat fiindcă punea capăt sclaviei, un sistem anacronic şi inuman. Războiul a cauzat enorme suferinţe Americii prin pierderi umane şi materiale considerabile. Peste 620,000 de morţi, 325,000 dispăruți, alte sute sau zeci de mii de victime civile din cauza foametei, blocadei economice, bolilor, oraşe și ferme devastate, ruinarea unor regiuni altă dată înfloritoare, pauperizarea a milioane de americani, lagăre de prizonieri devenite lagăre de exterminare, crime de război, propaganda mincinoasă a ambelor tabere, într-un cuvânt, toate atributele unui adevărat război “total“ modern. Această teribilă încleştare fratricidă a fost prilejul de a pune la “treabă“ inventivitatea americană, de a experimenta “pe viu“ cele

mai noi invenţii în domeniul tehnicii militare precum mitraliera Gatling, carabina cu repetiţie Spencer, tunurile cu ţeavă ghintuită, mortierele de mare calibru, vasele cuirasate şi submarine. Fie că le privim sau nu din perspectivă marxistă, cauza războiului a fost în principal persistenţa în statele din sud a unui mod de producţie anacronic, a unor relaţii sociale inumane, dar şi necesitatea de forţă de muncă ieftină pentru statele industrializate din nord. Aşa a început totul. Dacă a fost bine sau a fost rău, acum nu mai contează. Am spus-o şi o repet, orice rupere bruscă şi violentă de tradiţii şi trecut nu poate aduce decât jale şi suferinţă, în primul rând pentru învinşi, dar şi pentru învingători. Se putea şi altfel, fără război adică? Eu cred că da. Eliberarea sclavilor se putea face în mod treptat, eventual prin răscumpărare, nu era nevoie neapărat de un război cu o astfel de anvergură. Din păcate, oamenii politici sudişti nu s-au situat la înălţimea eroismului şi devotamentului de care au dat dovadă militarii confederaţi, de la general şi până la ultimul soldat. Din păcate, orgoliul marilor proprietari de sclavi din Sud, dar şi obiceiul tipic american de a folosi pistolul drept argument suprem, au înlăturat orice posibilitate de rezolvare paşnică a conflictului dintre Nord și Sud. Mişcarea de *emancipare* a populaţiei de culoare începută odată cu războiul civil a continuat şi continuă până în ziua de azi.

Se pune acum întrebarea dacă America de azi seamănă cu cea preconizată de *părinţii fondatori* ai naţiunii americane. Din păcate, răspunsul e negativ. America de azi e cu totul altceva decât ţara la care au visat Thomas Jefferson şi Abraham Lincoln. Ca de obicei, voi face apel la citate, pentru că, nu-i aşa, *scripta manent*. Citez :

See our present condition---the country engaged in war!---our white men cutting one another's throats, none knowing how far it will extend; and then consider what we know to be the truth. But for your race among us there could not be war, although many men engaged on either side do not care for you one way or the other.(…) You and

we are different races. We have between us a broader difference than exists between almost any other two races. Whether it is right or wrong I need not discuss, but this physical difference is a great disadvantage to us both, as I think your race suffer very greatly, many of them by living among us, while ours suffer from your presence. In a word we suffer on each side. If this is admitted, it affords a reason at least why we should be separated.

sau în românește:

Priviţi situaţia noastră actuală - ţara angajată în război! - flăcăii noştri albi tăindu-şi unii altora beregăţile fără să ştie nimeni unde se va ajunge (...) şi apoi gândiţi-vă la ceea ce ştim că este adevărul. Dacă rasa voastră nu ar fi existat între noi, nu ar fi avut loc nici un război, deşi multora dintre cei angajaţi de ambele părţi nu le pasă câtuşi de puţin de voi (...). Prin urmare, este mai bine şi pentru unii şi pentru ceilalţi să ne despărţim (...). Voi şi noi suntem rase diferite. Ne despart deosebiri mai mari decât există aproape între oricare alte două rase. Dacă e corect sau nu acest lucru, nu e nevoie să discut, dar această diferenţă fizică este un mare dezavantaj şi pentru voi şi pentru noi, pentru că eu cred că rasa voastră va suferi foarte mult, mulţi dintre ai voştri din cauza vieţii printre noi, iar dintre ai noştri, din cauza prezenţei voastre. Într-un cuvânt, fiecare vom avea de suferit. Dacă admitem asta, avem cel puţin un motiv pentru a ne despărți.
(Abraham Lincoln - Cuvântare despre colonizare, ţinută unei delegaţii de negri la Washington D.C., în data de 14 august 1862, Opere complete, The Abraham Lincoln Assoc. Springfield, Illinois, redactor Roy P. Basler, Rutgers University Press 1953, vol. V, pag. 375 & 371)

Abraham Lincoln se referea la colonizarea foştilor sclavi negri în Africa, proces început cu mult înaintea războiului civil, în urma căruia a luat naştere statul Liberia şi naţiunea liberiană. Sigur că da! Idei extrem de *incorecte politic*, rasiste de-a dreptul - ce-i aia colonizare?

Cam seamănă cu colonizarea evreilor în Madagascar, preconizată de naziști. N-am ce face, dar exact astea au fost cuvintele rostite atunci de către Abraham Lincoln. Iar dacă vom analiza ceea ce se întâmplă azi în America, vom face asta ceva mai târziu, mai că înclin să-i dau dreptate părintelui fondator al naţiunii americane. Să facem acum observaţia că cele trei amendamente adăugate constituţiei Statelor Unite în urma războiului civil asigurau deplina egalitate a negrilor cu albii în faţa legii. Punct! Nu exista vreo lege care să se aplice în mod diferit persoanelor de culoare. Cel puţin din punct de vedere juridic, toţi cetăţenii americani, fără deosebire de culoarea pielii erau egali în faţa legii şi aveau cu toţii aceleaşi drepturi şi îndatoriri. Sigur că da! Existau anumite discriminări rasiale, perpetuate până prin anii ’60, multe reglementate prin aşa-zisele legi *rasiale*, iar altele fiind pur şi simplu atitudini şi decizii la nivel individual, de la patronii ce refuzau să angajeze negri şi până la separarea completă a serviciilor şi administraţiei publice. Celor care nu cunosc realitatea de azi, sau o cunosc doar din filmele propagandistice *made in Hollywood* li se poate părea aberant ca într-un parc să existe bănci separate pentru albi şi negri, exemplul clasic pe care ni-l dădea învăţătoarea pe vremea *dictaturii proletariatului*, dar toate aceste reglementări au apărut din cauze extrem de concrete, nu a fost nicidecum o *nebunie rasistă*, aşa cum susţin adepţii *corectitudinii politice* de azi. Repet, nu au fost o *grea moştenire* de dinainte sau de după războiul de secesiune, aceste măsuri au fost luate datorită unor cauze reale, în urma unor fapte antisociale extrem de grave. Iar negrii de azi nu sunt cu nimic mai buni decât cei de acum 150 de ani, ba din contră, în ciuda propagandei din mass-media, realitatea confirmată de statisticile oficiale este înspăimântătoare : rata criminalităţii populaţiei de culoare a atins astăzi cote nemaiîntâlnite în întreaga istorie a Statelor Unite. Vom mai discuta asupra acestor aspecte cu cifrele în față, ca să zic așa.

Atunci când vorbim despre mişcarea populaţiei de culoare din SUA

pentru drepturile civile, ne referim la o serie de proteste, mergând de la acte individuale de nesupunere la legile rasiale şi până la acte de de nesupunere civică în masă, dar şi de adevărate revolte urmate de lupte de stradă cu forţele de ordine, soldate cu victime de ambele părţi. Aceste mişcări acoperă perioada dintre 1955 şi 1968, an de cotitură, aşa cum vom vedea ulterior, în lupta diverselor grupuri aşazis *marginalizate* din SUA, dar şi din ţările dezvoltate din vestul Europei, pentru obţinerea de *drepturi*. Evident că mişcări de protest şi revolte ale populaţiei de culoare au avut loc şi înainte de 1955, dar au fost mai degrabă nesemnificative în raport cu ceea ce s-a întâmplat mai apoi. Am studiat cu atenție mai multe studii dedicate mișcărilor pentru drepturile civile ale populației de culoare acoperind perioada 1896- 1954 și nu am găsit nimic semnificativ. Nimic, absolut nimic! O revoltă cât de mică! Fie ea chiar şi verbală! **Nimic, absolut nimic!** Să înțelegem că mai bine de jumătate de secol, populația de culoare a fost foarte mulțumită și brusc a devenit foarte nemulțumită? Sau că, așa într-o doară, au realizat cruzimea legilor rasiale care impuneau wc-uri separate pentru albi și negri în restaurante? În treacăt fie spus, e și asta o dovadă că albii pricepuseră tâlcul discursului lui Lincoln citat anterior, cu toate că acesta se adresase unei delegații de negri. **Ei bine, aşa nu mai merge!** Ceva nu se potrivește. Chiar și părtinitoarea *wikipedie* împarte istoria mișcării de emancipare a negrilor în aceleași două perioade. Iar explicaţia cu legile rasiale şi politica opresivă a autorităţilor nu prea stă în picioare. Sigur, au avut și acestea rolul lor, nu neagă nimeni, dar totuși, diferența este mult prea clară. Pentru că între liniște aproape totală și lupte de stradă între grupări înarmate de negri și forțele de ordine, soldate cu morți și răniți, e o uriașă diferență. Ca de la cer la pământ! *Ce-i mâna pe ei în luptă, ce-au voit acel Apus?*, vorba poetului. Pentru că este clar că *cineva* i-a împins de la spate. Iar acel cineva nu poate fi decât o elită conducătoare, o grupare cu interese extrem de concrete. Răspunsul este extrem de simplu. Nu trebuie decât să vedem cine conducea principala organizație a negrilor americani. Această organizație se numește

National Association for the Advancement of Colored People (**NAACP**), și a fost fondată în anul 1909. De atunci și până în ziua de azi NAACP rămâne cea mai puternică organizație a populației de culoare americane. Până aici, nimic deosebit. Atâta doar că printre membrii fondatori, în afară de **William Edward Burghardt** "**W.E.B.**" **Du Bois**, care era mai degrabă mulatru, regăsim nume cu rezonanțe cunoscute, un anume **Henry Moskowitz**, evreu născut în România (sic!), apoi **Julius Rosenwald, Lillian Wald, Rabbi Emil G. Hirschun**, toți evrei evident, și în fine, un anume **William English Walling**, american get-beget. Acesta din urmă a petrecut mai mulți ani în Rusia, pentru a "studia" revoluția de la 1905. Și mai sunt astfel de "activiști" albi pentru *drepturile* negrilor, nu mai stau să-i enumăr pe toți. Absolut toți apropiați de partidul comunist (CPUSA) și aproape toți evrei. Singurul membru fondator de culoare era Du Bois, responsabil cu *cercetarea* și *publicitatea*, și el *atașat* ideilor comuniste. A avut chiar și o *întâlnire prietenească* cu tov. **Mao**. Ceea ce este însă cert, este că de-a lungul întregii sale istorii, din 1909 și până azi, **NAACP a fost condusă de către evrei**. **Joel Springarn, Jacob Schiff, Jacob Billikopf, Rabbi Stephen Wise, Kivie Kaplan** și atâția alții care s-au perindat pe la cârma NAACP erau evrei. **Stanley Levison**, cel care-l dirija din umbră pe pastorul Martin Luther King și cel care-i scria discursurile, era evreu și făcea parte din conducerea partidului comunist din SUA. Chiar și printre membrii de rând ai organizației se găseau numeroși evrei. **Albert Einstein** însuși era membru al organizației din Princeton a NAACP. În perioada de *luptă* a NAACP, (1955-1968) *majoritatea acțiunilor și activităților revendicative specifice* au fost conduse tot de *"activiști"* evrei. Așa cum este cazul celor trei "cavaleri ai libertății" lichidați de către membri ai Ku-Klux-Klan-ului în Philadelphia, Missisippi, **Andrew Goodman, Michael H. Schwerner** și James Earl Chaney, din care doar ultimul era negru, ceilalți doi fiind evident, evrei. Apoi toată *activitatea* NAACP a fost însoțită de numeroase procese lungi și costisitoare contra statului american. Finanțarea acestora a fost asigurată cu dărnicie de către organizațiile evre-

ieşti *American Jewish Committee, American Jewish Congress* şi *Anti-Defamation League,* dar şi de către numeroşi avocaţi evrei. Toate aceste fapte enumerate anterior ar putea suna în urechile unora drept antisemitism. Numai că datele sunt extrase din lucrarea unui remarcabil istoric evreu, dl. prof. Howard Morley Sachar, *A History of the Jews in America*. Knopf. p. 1051. ISBN 0-394-57353-6.(1992), *Professor Emeritus* de istorie şi relaţii internaţionale la *George Washington University* din Washington, D.C. Din această lucrare, pe care am studiat-o extrem de atent, rezultă nu numai că evreii au fost implicaţi *până în gât* în *activităţile* NAACP, dar îşi fac chiar un titlu de glorie din asta. Prof. Howard Sachar consemnează în cartea sa că **pluralismul** sprijină **„legitimarea conservarii unei culturi minoritare în mijlocul unei societăţi-gazdă majoritare“**. Întrebarea care se pune acum este DE CE? Nu de ce îşi fac un titlu de glorie, asta ştim deja – pentru că le place să se laude, ci de ce s-au amestecat în lupta populaţiei de culoare pentru drepturi civile. Nu numai că s-au amestecat, ci au condus-o şi finanţat-o în mod făţiş. Păi nu este clar? Aşa sunt ei miloşi şi buni la suflet cu cei sărmani şi asupriţi. Ba chiar *wikipedia* afirmă că evreii *s-ar fi înduioşat* când au realizat asemănarea dintre fuga lor din Egipt urmată de eliberarea din robie şi de asuprirea Faraonului, şi eliberarea negrilor din ghearele *nemiloşilor rasişti* albi. Să-ţi dea şi lacrimile, nu alta! Nici vorbă de setea avidă de putere, de dorinţa de a penetra şi controla cele mai înalte sfere ale puterii americane, aşa cum afirma **Mack etnocentricul**, despre care am discutat anterior. Fără a pierde din vedere scopurile sioniste, să nu uităm. În fine, demn de menţionat este că relaţiile dintre evrei şi NAACP au început să se răcească prin 1964, odată cu alegerea unui negru, Roy Wilkins, în fruntea organizaţiei. După doar doi ani, lupta NAACP a intrat într-o nouă fază, cea violentă şi teroristă. **Pruncul moşit de evrei în 1909 ajunsese la maturitate**. De-acum încolo putea zburda în voie, aşa cum vom vedea în capitolul următor.

Câteva cuvinte acum despre două momente importante, istorice s-ar

putea spune, din lupta NAACP cu autoritățile pentru drepturi civile (1955-1968). Cele două evenimente semnificative sunt procesul Brown contra Consiliului Educației din Topeka, Kansas *(Brown vs. Board of Education)*, iar al doilea este o lege din 1965, numită Legea Serviciilor de Imigrare și Naționalitate *(Immigration and Nationality Services Act of 1965)*. Ambele aveau să schimbe radical peisajul american de astăzi. În ceea ce privește procesul menționat, intrat în istorie ca să zic așa, să precizăm că în 1951 a fost facută o plângere la Tribunalul Teritorial al Districtului Kansas împotriva Comitetului Educației din orașul Topeka, Kansas. Plângerea viza schimbarea politicii de segregare rasială în cadrul școlilor elementare. Să precizăm că școlile elementare segregate din punct de vedere rasial funcționau în baza unei legi din 1879, care permitea, **fără să oblige însă**, ca districtele să poată menține școli elementare separate pentru albi și negri în 12 comunități cu peste 15,000 de locuitori. Reclamanții au fost selectați cu grijă de către liderii NAACP. Cel care a dat numele acestui proces, Oliver R. Brown, era sudor la căile ferate. Problema lui, menționată în reclamație, era că fetița sa, Linda, era nevoită să meargă cu autobuzul cca. o milă (cca.1,6 km) până la școala pentru negri, în timp ce școala pentru albi se găsea la șapte case distanță de locuința sa. În reclamație se menționa de asemenea, că stația de autobuz se găsea la șase case distanță de locuința sa. Tactica NAACP era de a demonstra că viitorul copiilor negri era în mare pericol datorită segregării școlilor, insistând asupra faptului că **elevii negri trebuie să învețe alături de cei albi, în școli mixte**. Iar chestiunea cu distanța dintre casă și școală era doar o stratagemă ieftină în scopul de păcăli juriul. Juriul nu s-a lăsat însă păcălit, și în consecință a dat câștig de cauză Consiliului Educației, argumentând cu cazul *Plessy contra Ferguson* din 1896, arătând că atâta vreme cât condițiile ma-

teriale ale celor două școli, programa școlară, dar și calitatea profesorilor erau absolut egale, școlile pot să rămână separate. Evident că avocații NAACP nu s-au lăsat învinși, așa că procesul a ajuns la Curtea Supremă. De data aceasta a fost folosit argumentul sentimental. În acest scop, a fost adus să depună mărturie un sociolog negru, un anume dr. Kenneth Clark. Acesta a declarat că atunci când copiii negri din școli segregate rasial sunt puși să aleagă între păpuși albe și păpuși negre, majoritatea aleg păpuși albe, dovada chipurile, că elevii negri din școli segregate ar fi *traumatizați*, prin urmare psihicul lor ar fi afectat, și în perspectivă, tot viitorul lor ar fi compromis. Ce a omis însă să spună *doctorul* nostru, a fost că același test, realizat pe un eșantion de copii negri din școli mixte din punct de vedere rasial, aleg tot păpuși albe. E și normal, păpușile negre sunt urâte *(ca dracul, ca moartea)*, iar copiii, albi sau negri, nu contează, chiar dacă nu au o educație estetică, în schimb au o intuiţie curată, așa că aleg instinctiv păpușile albe, fără a avea nici o tangență cu prejudecățile rasiale. Dincolo de acest proces absurd, prin care Curtea Supremă a SUA a dat în final câștig de cauză NAACP, rămâne o decizie istorică ce a deschis calea desegregării învățământului de toate gradele în Statele Unite. Întrebarea care se pune acum este dacă a fost bine sau a fost rău, pentru că multora ar putea să li se pară un nonsens această întrebare azi, la început de secol 21. Dacă însă vom compara ce a ajuns azi învăţământul american, faţă de ce era el acum mai bine de jumătate de secol, atunci când Curtea Supremă a decis desegregarea învăţământului, s-ar putea să ne schimbăm întrucâtva părerea. Droguri, violuri, violenţă, elevi care masacrează o clasă întreagă – tot ceea ce vedem din ce în ce mai des la deschiderea canalelor de ştiri. Învăţământul american este o adevărată ruină. Oricâte argumente s-ar aduce, o şcoală care nu poate sădi în mintea tinerilor morala

creştină şi principiile decalogului din Vechiul Testament, nu mai este şcoală în sensul profund al cuvântului, este doar un *sistem de învăţământ*, care doar transmite o oarece cantitate de informaţii elevilor, fără însă a le sădi în suflet şi un set de valori morale. S-a propus ca în fiecare sală de clasă să fie disponibilă o armă automată de asalt, dotată cu muniţie de război, pe care profesorul s-o poată utiliza pentru apărarea elevilor de agresiuni. Sigur că da! Între linia de lemn cu care învăţătorul Walters îl bătea la palmă pe Tom Sawyer şi puşca mitralieră de azi se pare că e o oarece diferenţă. Şcoala nu trebuie să devină un poligon de tir, un *teatru de război* pe care să se facă vânătoare de oameni. De la războiul civil încoace, timp de 150 de ani, învăţământul american s-a tot erodat, astfel că el este azi o ruină. Exact ceea ce Abraham Lincoln anticipase. S-ar putea spune – stai Dle! - nu e chiar aşa, atâtea şi atâtea premii Nobel, etc… Nu, nu au absolut nici o semnificaţie. Toţi acei laureaţi ai premiului Nobel, chiar dacă sunt un produs al învăţământului american, provin din instituţii private şi elitiste. Iar majoritatea nici măcar nu sunt născuţi pe pământ american, fiind racolaţi din vreme, direct de pe băncile şcolilor din Europa occidentală, Japonia, China sau India. Care să fie acum explicaţia? Nu trebuie decât să facem apel la statisticile oficiale privind criminalitatea tinerilor americani. Este vorba de statistici elaborate de FBI şi alte instituţii guvernamentale, aşa că nu pot fi acuzate de părtinire. Cifrele sunt înspăimântătoare. Ele arată fără absolut nici un dubiu, că desegregarea masivă a şcolilor americane, începută atunci, în 1951, odată cu verdictul dat în favoarea NAACP de către Curtea Supremă în procesul Brown contra Consiliul Educaţiei a condus la o dezvoltare fără precedent a rasismului negrilor, a sentimentului de duşmănie faţă de elevii albi, a frustrării şi disperării negrilor care nu puteau ţine pasul cu aceştia, iar consecinţa imediată

a fost scăderea nivelului de şcolarizare şi creşterea ratei criminalităţii printre elevi. Cifrele furnizate de către FBI sunt edificatoare, rata criminalităţii din şcolile americane este la cel mai înalt nivel atins vreodată. Atunci, să vedem cifrele care exprimă sec o realitate fără precedent în toată istoria civilizaţiei. Să facem precizarea că anul de vârf în care criminalitatea a atins cote maxime a fost 1993. Între timp, datorită intensificării măsurilor represive, Statele Unite devenind un uriaş stat poliţienesc, criminalitatea a fost redusă cam la jumătate, rămânând totuşi extrem de ridicată în raport cu cea înregistrată în ţările din vestul Europei. Vom exemplifica în continuare cu statisticile criminalităţii juvenile (10-24 ani) înregistrate în anul 2010. Rata criminalităţii la această grupă de vârstă, exprimată prin numărul de crime la 100,000 de locuitori, a fost de **28,5 crime pentru negri şi doar 2,5 pentru albi**. Este vorba numai de omoruri, nu s-au luat în calcul şi alte delicte grave precum jaf cu mână armată, viol, tâlhărie şi alte asemenea. În consecinţă, rata criminalităţii juvenile a fost de 11,4 ori mai ridicată printre negri decât printre albi. Trebuie spus că mass-media vorbeşte extrem de rar despre criminalitatea tinerilor de culoare, pentru a nu-i *discrimina* chipurile, şi pentru a nu oferi prilejul unui *hate speech*. Majoritatea americanilor nici nu cunosc aceste cifre, ştiu doar despre creşterea criminalităţii, nu şi despre ponderea criminalităţii de culoare în cadrul acesteia, cu toate că o constată pe propria piele zilnic. Apoi, din totdeauna, prin cărţi, seriale tv şi filme, a fost inoculată în mentalul colectiv ideea că rasismul albilor şi sărăcia ar fi chipurile cauza principală pentru violenţa tinerilor de culoare, de multe ori insinuând chiar că albii înşişi ar fi de vină pentru excesul de criminalitate al negrilor. Este de altfel, şi explicaţia ce ni se dădea în *epoca de aur* la cursurile de marxism-leninism. O altă idee falsă inoculată de mass-media este că victimele criminalităţii de culoare ar fi

majoritar tot negri, în consecinţă albii nu prea au motive ca să se teamă. Statisticile spun exact contrariul. O statistică oficială din 1987 găsită pe net, afirmă că 50% din agresiunile savârşite de negri au avut drept victime albi, în timp ce doar 3% din crimele comise de albi au avut drept victime negri. **Un raport FBI din 1993, anul de vârf în ceea ce priveşte criminalitatea, arată că negrii au avut o probabilitate de 22 de ori mai mare de a ucide albi decât albii de a ucide negri**. Segregarea rasială din trecut, mă refer în special la şcoală şi cartiere de locuinţe, nu permitea ca negrii să suporte violenţele albilor şi viceversa. Integrarea forţată, începută prin acea decizie a Curţii Supreme, a deschis Cutia Pandorei, astfel că zeci de milioane de copii albi au fost abandonaţi cu bună ştiinţă la cheremul violenţei şi rasismului de culoare. Iar consecinţele asupra procesului de învăţământ nu au întârziat să apară, în ciuda bugetului tot mai generos alocat de către guvern. Astăzi, peste 40% dintre elevi nu reuşesc să termine liceul, din care marea majoritate abandonează şcoala înainte de terminarea primului ciclu de şcolarizare. Aceasta este situaţia. Oricum am întoarce-o, orice interpretare i-am da, orice explicaţie mai mult sau mai puţin corectă din punct de vedere politic am căuta, legătura dintre decizia de eliminare a segregării rasiale din şcolile americane şi creşterea criminalităţii pe de o parte, şi scăderea calităţii procesului de învăţământ pe de altă parte, nu poate fi ignorată. Întrebarea care se pune acum este dacă se putea şi altfel. Sigur că da! În fond negrii au fost, şi sunt şi în prezent, o minoritate naţională ca orişicare alta în cadrul societăţii americane. Astfel, negrii, într-un număr de aproape 39 de milioane, la un număr de aproape 309 milioane de americani, reprezintă 12,6% din populaţia Statelor Unite, deci sunt o minoritate. Nu văd de ce nu ar putea avea şcoli separate precum alte minorităţi, aşa cum au surdo-muţii bunăoară. Eventual, prin concursuri de admi-

tere, cu burse şi alte asemenea, s-ar fi putut admite un număr de elevi de culoare în şcolile rezervate albilor, urmând ca desegregarea să se facă într-un mod gradat şi firesc, în concordanţă cu evoluţia societăţii americane. Am mai spus-o şi o repet, orice rupere brutală de tradiţii nu poate să aducă decât jale şi suferinţă pentru ambele părţi implicate în conflict. Orice astfel de *inginerie socială* poate avea consecinţe grave şi imprevizibile pe termen lung. Astfel de inginerii sociale pe scară largă au încercat şi comuniştii, fără succes de altfel, iar rezultatele au fost extrem de dureroase pentru noi, cei care am trăit în comunism. Dacă ar fi să amintim doar admiterea în învăţământul mediu şi superior pe criteriul originii sănătoase, *civilizarea* ţiganilor prin amestecarea lor cu românii în cazul acordării de locuinţe, sau regiunea creată artificial *Mureş Autonomă Maghiară,* şi mai sunt o droaie. Ca atare, autorităţile americane aveau deja în faţă eşecul sistemului comunist, nu mai era nevoie să declanşeze acest vast experiment social cu consecinţe dramatice. Vom reveni mai târziu asupra acestui aspect, atunci când vom pune în discuţie alte aspecte ale aceleiaşi *inginerii sociale*, pusă în practică în prezent în Statele Unite, şi *exportată* mai apoi în Europa occidentală.

Cap. 4 Imigraţia – o bombă cu efect întârziat

Cum spuneam, al doilea moment important al luptei NAACP cu autorităţile americane a fost adoptarea şi promulgarea unei legi ce va schimba complet peisajul american actual. Este vorba despre **Immigration and Nationality Act of 1965**, lege ce urma să amendeze anumite articole de lege anterioare, ce reglementau imigrarea şi naturalizarea noilor veniţi pe pământ american. Cunoscută şi sub numele de **legea Hart-Celler**, legea a devenit efectivă în 3 octombrie 1965, dată la care a fost semnată de preşedintele Lyndon B. Johnson. Legea a reprezentat o schimbare radicală în politica americană privind imigrarea. Legislaţia veche, datând din 1921, prevedea acordarea unui număr de 170,000 de vize de intrare anual, fiind preferaţi imigranţii din Europa occidentală, cei care erau perfect sănătoşi, cei care aveau deja rude apropiate stabilite în SUA, etc…, în fine, era un sistem de punctare, aşa cum este şi azi, dar ceea ce trebuie reţinut este că ţara de origine a imigrantului era criteriul principal de admitere, pe considerentul păstrării status-quo-ului, respectiv de a nu se schimba componenţa etnică a societăţii americane, aşa cum era ea în anul 1890, socotit an de referinţă. Practic, prin legea veche erau aproape excluşi imigranţii din Africa, Asia şi America de Sud. Era şi normal, statul american a fost construit în principal de imigranţi proveniţi din Germania, Anglia, Irlanda, Franţa şi Italia, nu de negri din Madagascar sau Burkina Fasso. Dar se pare că presiunea venită din partea anumitor cercuri politice oculte, despre care vom discuta imediat, a fost mult prea puternică, aşadar s-a decis modificarea vechii legislaţii, astfel că a fost deschis accesul noilor veniţi din Asia, Africa, America Latină şi Orientul Mijlociu. Demn de menţionat este faptul că **majoritatea populaţiei americane s-a pronunţat în mod categoric contra**

acestei legi. Adoptarea acestei legi a constituit un caz clar de nesocotire a voinţei unui întreg popor. Preşedintele J.F. Kennedy a afirmat chiar că prevederile vechii legi ar fi *intolerabile*. Este posibil ca acesta să fi fost unul din motivele pentru care a fost asasinat. Cel care i-a urmat la Casa Albă, Lyndon B. Johnson, a afirmat şi el că vechea lege ar viola unul din principiile de bază ale Americii, respectiv principiul conform căruia valoarea unei persoane rezidă în meritele proprii ale acesteia, adăugând că **legea nu va schimba în mod radical componenţa rasială a Statelor Unite**. Astăzi constatăm că toţi cei care au votat legea într-un dispreţ total faţă de opinia majorităţii poporului american s-au înşelat, dacă presupunem că au fost de bună credinţă. Mulţi nu au fost însă, pentru că în timp au apărut numeroase rapoarte care trăgeau semnalul de alarmă, aşa că nu se poate invoca necunoaşterea anumitor factori. Pe termen lung însă, legea s-a dovedit a fi o adevărată catastrofă. **Componenţa rasială a Statelor Unite a fost schimbată în mod dramatic**. Cifrele statistice vorbesc de la sine : în mai puţin de un sfert de secol, în 1990, populaţia albă cu origine europeană a SUA a ajuns să aibă o pondere de 75% în totalul populaţiei, ajungând la 70% în 2000 şi în fine, 63,4% în 2011. Cu un astfel de ritm, este clar că este chestiune de câţiva ani ca populaţia albă să devină minoritară. Se apreciază că în anul 2042 populaţia albă chiar va fi minoritară. Sau chiar mult mai devreme, datorită exploziei imigraţiei ilegale, cu precădere via Mexic. Urmaşii temerarilor care au colonizat America, ai celor care au cucerit Vestul sălbatic, ai celor care au murit cu arma în mână în războiul de secesiune apărând valori creştine şi o etică devenită demodată, care au construit oraşe şi drumuri de fier, care au dat ţării cea mai democrată constituţie a acelor vremi, **vor fi înlocuiţi de asiatici cu zâmbetul viclean şi africani buni la fotbal**. Nu este decât rezultatul unei politici iresponsabile,

încă o dovadă că **în politică greşelile se plătesc întotdeauna**, mai devreme sau mai târziu. Odată ce America şi-a deschis larg porţile imigraţiei din Africa, Asia şi America Latină, odată cu adoptarea noii legi au fost ridicate restricţiile ce priveau anumite categorii de *deviaţi sexuali*, în principal fiind vorba despre homosexuali, creşterea exponenţială a numărului acestora având de asemenea consecinţe grave pe termen lung. Vom discuta imediat şi despre acest aspect. Aşa cum am precizat anterior, legea s-a numit Hart-Celler, după numele celor doi senatori ce au promovat-o. Principalul *autor* al legii a fost senatorul **Emanuel Celler** din NY. Evreu de origine, acesta a încercat încă din 1924 să modifice textul legii, în sensul celei din 1965. Nu a reuşit atunci, dat fiindcă mult prea mulţi senatori au prevăzut ce avea să se întâmple. Va reuşi după patru decenii, ca o încununare cumva a întregii sale activităţi *în slujba poporului american,* care vasăzică. Iar rezultatele nu au întârziat să apară. Dat fiindcă ştim cine a fost autorul legii, mai rămâne doar să stabilim şi DE CE aveau *dânşii* nevoie de ea. Ca şi în cazul mişcărilor pentru drepturile civile ale populaţiei de culoare, evreii s-au situat în avangarda luptei pentru anularea status-quo-ului reglementat prin legea din 1924, ducând un adevărat război mediatic cu adversarii schimbării compoziţiei etnice a populaţiei SUA, printr-un lobby extrem de puternic, ce avea în spate puternice organizaţii ale evreilor americani, precum *American Jewish Committee, American Jewish Congress* şi *Anti-Defamation League*. Întrebarea care se pune acum este ce interes ar fi avut evreii să schimbe status- quo-ul reglementat de legea din 1924. Pentru că este clar că interesul lor era uriaş, din moment ce reuşiseră să-i înregimenteze în favoarea lor chiar şi pe amândoi fraţii Kennedy. Răspunsul îl dau chiar ei, astfel încât voi apela la citate, pentru a nu fi acuzat aiurea de anti-semitism. Menţionez că sunt citate din lucrări

de referinţă în domeniu, având autori reputaţi, lucrări ce tratează exact aceste aspecte luate aici în discuţie. Câteva citate atunci :

"Indeed, the "primary objective" of Jewish political activity after 1945 "was ... to prevent the emergence of an anti-Semitic reactionary mass movement in the United States."
(Svonkin, S., Jews against prejudice: American Jews and the fight for civil liberties. New York: Columbia University Press, 1997)

"În realitate, obiectivul principal al politicii evreieşti după 1945 a fost de a preveni apariţia unei mişcări antisemite masive în Statele Unite."
(Svonkin, S., Evreii contra prejudecăţilor: Evreii americani şi lupta pentru drepturi civile. New York: Columbia University Press, 1997)

Edificator, nu? **De ce să apară oare o astfel de opoziţie antisemită?** Răspunsul îl dau tot dânşii, respectiv un anume domn, Earl Raab, asociat cu *Anti-Defamation League of B'nai B'rith,* care remarcă succesul obţinut prin revizuirea politicii americane privind imigraţia:

"The Census Bureau has just reported that about half of the American population will soon be non-white or non-European. And they will all be American citizens. We have tipped beyond the point where a Nazi-Aryan party will be able to prevail in this country. "
(Lipset, S. M. & Raab, E. (1995). Jews and the new American scene. Cambridge: Harvard University Press), adică :

"Biroul de Recensământ al populaţiei tocmai a anunţat că în curând aproape jumătate din populaţia Americii va fi de culoare sau ne-europeană. Şi toţi vor fi cetăţeni americani. Am trecut (noi, evreii) *de momentul în care un partid nazist şi arian ar fi putut să ajungă la putere în această ţară. "*
(Lipset, S. M. & Raab, E. (1995). Evreii şi noul peisaj american. Cambridge: Harvard University Press).

Iarăşi edificator! Faptul că exista pericolul ca un partid conservator, naţionalist sau tradiţionalist, cum vreţi Dvs., nici vorbă de partid nazist, să ajungă la putere în SUA, din motive care se subînţeleg cu uşurinţă, adică americanii să se trezească *din somnul cel de moarte*, a fost mai mult decât suficient pentru dânşii, pentru evrei adică, care nu reprezintă nici măcar 2% din populaţia Americii, ca să încerce **să schimbe componenţa etnică a unui întreg continent**. Şi, după cum se vede, au şi reuşit. Nu o spun eu, *dânşii* o afirmă, şi chiar îşi fac un titlu de glorie din asta. Aceasta este situaţia, orice s-ar zice! Iar rezultatele sunt la vedere.

Bun! Acum că am văzut scopul, să vedem şi explicaţiile *dânşilor*. Vom apela tot la un citat:

"American Jews are committed to cultural tolerance because of their belief—one firmly rooted in history—that Jews are safe only in a society acceptant of a wide range of attitudes and behaviors, as well as a diversity of religious and ethnic groups. It is this belief, for example, not approval of homo- sexuality, that leads an overwhelmming majority of American Jews to endorse "gay rights" and to take a liberal stance on most other so-called "social" issues."
(Silberman C. E. (1985). A certain people: American Jews and their lives today. New York: Summit Books, p. 350), adică :

"Evreii americani sunt devotaţi toleranţei culturale datorită credinţei lor - cu rădăcini adânci în istorie – că evreii nu se pot simţi în siguranţă decât într-o societate care acceptă o paletă largă de atitudini şi obiceiuri, ca şi o largă diversitate de grupuri etnice şi religioase. Acest principiu, şi nu faptul că bunăoară sunt de acord cu homosexualitatea, face ca majoritatea zdrobitoare a evreilor americani să se pronunţe în favoarea "drepturilor homosexualilor", şi să aibă o atitudine liberală vis-à-vis de alte aşa-zise "probleme sociale".
(Silberman C. E. (1985). Un popor anume: Evreii americani şi viaţa lor

de azi. New York: Summit Books, p. 350)

Clar de tot! Să înţelegem de aici, că dacă interesele evreilor o vor cere, va trebui să acceptăm şi pedofilia, zoofilia, necrofilia şi alte ***filii** la fel de *normale şi benefice* pentru fiinţa umană? Cine ştie? Ideea este, am spus-o şi o repet, că într-o societate eterogenă, cât mai dezbinată din punct de vedere rasial, social, sexual şi cultural, **GRUPUL ETNIC CEL MAI UNIT DEŢINE SUPREMAŢIA**. QED. *Divide et Impera* nu e numai un simplu dicton uitat în cărţile de istorie, ci politică conştientă a unei întregi etnii. Vom vedea mai târziu şi în amănunt cum devine chestiunea. Până atunci, să remarcăm că toată această politică, anti-americană în fond, din care evreii îşi fac un titlu de glorie, are aspectul unui conflict etnic, *noi contra tuturor*. De o parte evreii, de cealaltă americanii de baştină, urmaşii pionierilor care au colonizat America, iar între ei, *băgate la înaintare*, grupuri mai mult sau mai puţin marginalizate : negri, homosexuali, feministe, pacifişti, handicapaţi, bolnavi de SIDA, onanişti, etc… Nu sunt adeptul teoriei privind conspiraţia mondială evreiască. Cred mai degrabă că evreii, pragmatici ca întotdeauna, şi-au adaptat atitudinea faţă de politica americană de imigrare şi naturalizare în funcţie de priorităţile lor de moment. La începutul sec.20 au dorit să fie admişi tot mai mulţi evrei din Rusia şi Polonia datorită persecuţiilor la care erau supuşi în imperiul ţarist, apoi, prin anii ’30, au dorit să fie admişi evreii din vestul Europei, persecutaţi de naziști, iar după război tot mai mulţi evrei din blocul ţărilor comuniste. Conform principiului *cu cât mai mulţi, cu atât mai bine*. Şi exact aşa a fost - cu cât au fost mai mulţi, cu atât organizaţiile lor au fost mai puternice, iar presiunile exercitate asupra legislativului american au fost mai mari, exact de ce se temea mai mult Mack, etnocentricul, citat anterior. Practic nu a fost domeniu, de la politica externă şi până la legislaţia privind *"drepturile homosexualilor",* care să nu fi fost influenţat de presiunile lobby-ului evreiesc. Exact aşa cum au modelat politica americană de imigrare conform propriilor interese, complet străine de interesul ţării gazdă,

la fel au procedat şi în cazul secularizării culturii americane, deoarece *dânşii* nu au avut nici un interes ca în America să domine o cultură şi o morală de esenţă creştină. De aici şi interesul lor pentru aşa-zisele *"drepturi civile"* ale negrilor. Fiind prea puţini - chiar şi dacă toţi evreii din lume ar imigra în America şi tot ar fi o minoritate nesemnificativă în SUA, au fost *băgaţi la înaintare* negrii, homosexualii, lesbienele, pacifiştii, etc…, fără a pierde o secundă din ochi scopurile sioniste. Nu a fost nici o revoluţie, şi în nici un caz cea preconizată de către Herbert Marcuse. Eliminarea segregării rasiale s-a făcut în mod treptat, datorită presiunilor exercitate de NAACP pe de o parte, şi prin decizie politică a justiţiei americane pe de altă parte. Dacă această mişcare pentru *drepturile civile* ale populaţiei de culoare a avut succes, aceasta s-a datorat forţei şi determinării populaţiei de culoare, cât şi presiunilor exercitate de către puternicele organizaţii ale evreilor.

Cap. 5 Intră în joc și sodomiţii

Nu acelaşi lucru se poate spune însă despre mişcarea pentru "*drepturile civile*" ale homosexualilor, mult mai timidă, ca să zic aşa. În continuare, prin homosexuali voi înţelege toate cele patru categorii de persoane cu comportament sexual *deviant*, ca să nu zic anormal de-a dreptul, respectiv lesbiene, gay, bisexuali şi transsexuali (LGBT). Se impun acum câteva precizări privind aceste comportamente sexuale anormale. Sexualitatea fiind o componentă esenţială a comportamentului uman, este de presupus că astfel de manifestări deviante să fi existat de când lumea. De-a lungul întregii istorii a civilizaţiei, aceste *perversiuni sexuale* au avut o răspândire mai mult sau mai puţin redusă, în funcţie de poziţia autorităţilor civile sau religioase vis-à-vis de acestea, mergând de la încurajare oficială până la condamnare drastică. Vom discuta mai pe larg toate aceste aspecte în capitolele următoare. Pe moment, facem precizarea că pe întreg teritoriul SUA, până în 1962, *sodomia*, respectiv contactul sexual între persoane de acelaşi sex, era considerată un act de o gravitate excepţională, o *felonie* (felony = serious crime). Abia în anul 2003, Curtea Supremă a SUA a declarat ca fiind neconstituţionale legile privind sodomia în ultimele 14 state americane ce nu aboliseră aceste legi. Este vorba despre pachete de legi ce incriminau nu numai sodomia, dar şi altfel de comportamente sexuale deviante, inclusiv între persoane de sex diferit. Nu întâmplător aceste 14 state erau exact statele confederate din sud, din timpul războiului de secesiune. Legi similare existau în majoritatea statelor europene, ele fiind abolite în unele ţări mai devreme (Danemarca – 1933, Elveţia – 1942, Suedia – 1944) sau mai târziu (România - 1996), existând şi ţări în care aceste perversiuni sexuale nu au fost niciodată incriminate, precum Polonia. Asta nu este o dovadă de liberalism, aşa cum susţin azi anumiţi *activişti* homosexuali, ci pur şi simplu că în ţările respective, aceste manifestări fiind extrem de rare, s-a considerat că nu este necesar să facă obiectul unei legi restrictive. Desigur că este şi o dovadă de

liberalism în ceea ce priveşte legislaţia, dar asta vine mai apoi, să nu uităm că Polonia este o ţară catolică, cu un popor extrem de credincios şi de fidel valorilor şi moralei tradiţionale creştine, biserica fiind extrem de influentă, astfel de *exotisme* de ordin sexual fiind respinse în mod categoric. Ceea ce este însă cert, este că vechiul continent în totalitate, a întâmpinat noul secol şi mileniu cu toate legile ce condamnau sodomia abolite, pe întreg teritoriul său, inclusiv Rusia. Dacă a fost bine sau a fost rău, vom vedea mai apoi, atunci când vom discuta mai în amănunt această adevărată ofensivă homosexuală asupra culturii şi moralei tradiţionale. Pe moment, vom discuta despre SUA, în contextul mişcării pentru *drepturile civile* ale homosexualilor în perioada 1945- 1967.

Imediat după capitularea Germaniei şi încheierea marii conflagraţii mondiale, pe când ambele tabere, atât învingători cât şi învinşi, îşi lingeau rănile, mici grupuri de homosexuali au început să se organizeze pe tot cuprinsul Statelor Unite, cu precădere în nord, ca şi pe teritoriul bătrânului continent, cu precădere în Germania, Franţa, Olanda, Marea Britanie şi ţările scandinave. Mişcarea a debutat spre sfârşitul anilor ’40 în Danemarca şi Olanda, imediat ce legile contra sodomiei au fost abolite, fenomen ce se va repeta identic pe tot cuprinsul Europei de vest. Alt aspect caracteristic al acestei perioade este că promotorii mişcării au fost homosexualii, de altfel, grupul cu cea mai mare pondere numerică şi cel mai radical din cadrul acestei categorii de persoane ce azi se auto-intitulează LGBT. Vom vedea mai târziu că nici aceste abrevieri nu sunt chiar aşa de nevinovate pe cât ar părea la prima vedere. În aceeaşi ordine de idei, demn de remarcat este şi faptul că această mişcare s-a auto-intitulat *homofilă* şi nu homosexuală cum era de fapt, încercând să mascheze prin redenumire preferinţele preponderent sexuale cu cele sentimentale, procedeu tipic pentru modul dânşilor de a acţiona, una din armele principale din arsenalul *corectitudinii politice*. Pentru că toate studiile serioase arată că în marea lor majoritate, homosexualii consideră sexul un

scop în sine, complet detaşat de componenta afectivă, care cel mai adesea este nulă sau pe aproape, dacă nu chiar nedorită. Termenul exact ce caracterizează acest comportament este cel de *promiscuitate*, oricât ar dori dânşii să ne convingă de contrariul.

Practic, această mişcare a constat în diverse forme de organizare în cluburi, asociaţii şi alte asemenea, editarea de reviste şi alte mijloace propagandistice, înfiinţarea de localuri specifice, în paralel cu comunicate, conferinţe, marşuri şi demonstraţii pentru a *ieşi la suprafaţă* şi pentru *a-şi cere drepturile*. Toate acestea evident, doar în ţările în care homosexualitatea era dezincriminată deja. În rest, ţinând cont că doar actul sexual în sine între persoane de acelaşi sex era aspru condamnat, fiind totodată extrem de greu de probat, pe principiul că *homosexualitatea există dar nu poate fi dovedită*, activiştii mişcării s-au rezumat doar la organizare şi editarea de reviste. Astfel că, pe la începutul anilor ’50 a apărut şi prima organizaţie homosexuală înregistrată legal în Statele Unite, ONE, Inc., finanţată de către un bogat om de afaceri transsexual, Reed Erickson. Organizaţia era cu precădere orientată spre obţinerea de recunoaştere publică a transsexualilor şi travestiţilor care, aşa cum vom vedea mai apoi, sunt categorii cu totul aparte, spre deosebire de homosexuali, lesbiene şi bisexuali. De altfel, activiştii homosexuali radicali de mai târziu vor acuza aceste mişcări de *asimilaţionism*. Scopul tuturor rămânea însă acelaşi : recunoaştere oficială drept *minoritate sexuală* şi exercitarea de presiuni asupra factorilor de decizie politică pentru obţinerea de *drepturi civile*. Un alt aspect demn de remarcat este că toate marşurile, demonstraţiile, mitingurile din această perioadă (1945-1965) au fost paşnice, desfăşurându-se fără incidente. Din punct de vedere istoric, un marş gay prin faţa *Independence Hall* în Philadelphia, este considerat ca debutul oficial al mişcării pentru drepturile civile ale homosexualilor. Nu am găsit alte informaţii despre acest marş şi nici imagini, aşa că menţionez acest eveniment cu rezerve, dat fiindcă azi asistăm la crearea unei adevărate mitologii în domeniu. Un alt eve-

niment semnificativ, cert de această dată, a avut loc în 1966, când la Universitatea Columbia, un adevărat *centru spiritual* al acestor *mişcări revoluţionare*, dacă e să ne amintim cum aceasta a acordat sprijin necondiţionat *gânditorilor Şcolii de la Frankfurt* atunci când au *transplantat* Institutul de Studii Sociale pe pământ american, un anume Robert A. Martin, activist bisexual, a înfiinţat Liga Homofilă (sic !) a studenţilor de la Universitatea Columbia, ligă recunoscută oficial de către conducerea instituţiei. Această ligă este menţionată peste tot în lucrările hagiografice homosexuale drept prima organizaţie a studenţilor gay. Să facem acum observaţia că totul s-a petrecut în mod gradat, printr-o *politică a paşilor mărunţi* (mărunţi şi deşi), exact cum procedează şi azi – la început au fost băgaţi la înaintare transsexualii şi travestiţii, care cel mult puteau fi condamnaţi pentru scandal public, apoi bisexualii, să *pregătească terenul* ca să zic aşa, *să fezandeze opinia publică* care va să zică, pentru ca mai apoi, aşa cum vom vedea în continuare, să cedeze ştafeta activiştilor radicali homosexuali. Dacă *mişcările homofile* din perioada 1945-1965 au fost paşnice, fiind considerate de către activiştii homosexuali drept conservatoare şi urmărind acceptarea de către societate a modului lor de viaţă, marea majoritate a opiniei publice americane a considerat cererile lor drept inacceptabile, dovadă că relaţiile homosexuale au fost legalizate pe tot teritoriul SUA abia în 2003, la aproape un deceniu de ultimele ţări din Europa ce au acceptat să dezincrimineze relaţiile sexuale între persoane de acelaşi sex, astfel că în perioada următoare protestele vor fi însoţite sistematic de violenţe. Bine-înţeles că nici căile legale nu au fost abandonate, exact ca în cazul luptei pentru *drepturile civile* ale populaţiei de culoare, avocaţii organizaţiilor de homosexuali ducând o luptă crâncenă cu autorităţile. Este clar că acestea, dat fiindcă erau înarmate cu legi aspre privind contactele sexuale homosexuale, îi persecutau şi îi hărţuiau în toate modurile posibile, adesea ilegal sau la limita legii, pe toţi cei bănuiţi sau afişaţi ca homosexuali. Nu numai poliţia, dar şi autorităţile civile, de multe ori din exces de zel sau din bigotism, de data aceasta real, prin dispoziţii aberante, nu au

făcut decât să dea apă la moară activiştilor homosexuali. Bunăoară, în NY era în vigoare o dispoziţie, *emanată* de la *New York State Liquor Authority*, care interzicea barurilor să servească homosexuali. Întrebarea pe care o pun este cum anume îi identificau? aveau homosexualii cumva o legitimaţie, un ecuson? Nu vorbesc de cei travestiţi, îmbrăcaţi şi machiaţi ca femeile, care orişicât, provocau scandal public, ca atare puteau fi poftiţi afară din local – ci de restul. În consecinţă, majoritatea homosexualilor, reali sau bănuiţi, pentru a bea ceva, erau nevoiţi să apeleze la barurile clandestine ale Mafiei sau *să se ia la trântă* cu autorităţile. Mişcările de protest, timide la început, vor deveni tot mai violente spre sfârşitul anilor ’60, pe măsură ce conducătorii mişcării vor înţelege că este mai avantajos să se integreze în mişcarea pentru *drepturile civile* ale negrilor, pentru a câştiga în forţă şi credibilitate. Nu este de mirare deci, că acesta a fost încă un motiv ca evreii americani să le acorde sprijinul total *dezinteresat*, aşa cum am văzut deja. În ciuda persecuţiilor poliţiei, mişcarea a continuat să se dezvolte, dezvoltând o adevărată sub-cultură homosexuală, concretizată în publicaţii, cărţi, dar şi un centru (cultural?) comunitar. Exemplul şi succesele obţinute de homosexualii din NY s-a extins încet-încet înspre coasta de vest, astfel că în noaptea de Anul Nou 1967, oraşul Los Angeles va asista la prima mişcare gay mai serioasă. În acea noapte, mai mulţi poliţişti în civil au descins în taverna *Pisica Neagră* (sic !), local frecventat de homosexuali. Pe la miezul nopţii, în momentul în care mai mulţi clienţi se îmbrăţişau pentru a sărbători sosirea noului an, poliţiştii au început să bată clienţii din local şi pe cei trei barmani, arestând apoi 16 din ei. Toate acestea au cauzat o revoltă ce a antrenat şi alte persoane ce sărbătoreau revelionul la localuri din imediata vecinătate, în final strângându-se cca. 200 de protestatari. Pentru ca protestul acestora să nu degenereze în alte acte de violenţă, a fost adusă o echipă suplimentară de poliţişti înarmaţi, care au calmat spiritele prea încinse. În urma acestui incident, a apărut pentru prima dată publicaţia *The Advocate*, care va deveni principala tribună a homosexualilor din America. În anul 1969,

altă revoltă serioasă va izbucni în NY, în cartierul Greenwich Village, spre sfârşitul lunii iunie 1969, revoltă ce se va numi mai apoi **Revolta din Stonewall** (Stonewall Riot). Scenariul a fost identic cu cel din LA, raiduri repetate ale poliţiei, urmate de revolte şi confruntări violente cu forţele de ordine. Pentru prima dată a apărut sloganul *"Gay power".* Demn de menţionat este că la protestele homosexualilor s-au raliat şi alte mişcări de stânga ce militau pentru drepturile negrilor şi contra războiului din Vietnam. Activiştii homosexuali de azi, dorind să creeze o mitologie şi o istorie a luptei pentru *drepturile homosexualilor,* care să justifice cumva prin continuitate acţiunile lor actuale, afirmă că toate aceste mişcări de protest ar avea drept cauză abuzurile poliţiei. Astăzi, la peste patru zeci de ani de la acele evenimente, istorici serioşi ce au cercetat arhivele poliţiei, au demonstrat că acele localuri patronate de Mafie nu aveau licenţă, în plus patronii erau proxeneţi ce furnizau pederaştilor copii care se prostituau şi care făceau în plus şi trafic de droguri. Imaginile din epocă surprind printre protestatari, drogaţi, travestiţi, prostituate şi boschetari, un mare număr de copii şi adolescenţi cu figura efeminată, vezi foto, *"carne proaspătă"* ce se vindea în barurile din zonă. Un anume Robin Lloyd afirmă că numărul "băieţior" care se prostituau pe atunci în Times Square era de cinci ori mai mare decât numărul prostituatelor, aceştia erau cei vizaţi în primul rând de raidurile poliţiei, nu homosexualii şi nici consumul ilegal de băuturi alcoolice din barurile Mafiei. (vezi ROBIN LLOYD, *For Money or Love: Boy Prostitution in America* - 1976)

Astăzi, cum spuneam, asistăm la crearea unei adevărate mitologii în domeniu, prin cărţi şi filme ce edulcorează acele evenimente, pe care activiştii homosexuali le consideră o adevărată piatră de hotar în istoria mişcării pentru drepturile civile ale homosexualilor. S-a ridicat chiar şi un monument pe locul aşa-zisei Revolte din Stonewall.

Cap. 6 Un război pentru pace

Alte mişcări cu mare răsunet în epocă, care au antrenat un mare număr de americani, au fost mişcările de protest contra intervenţiei militare a SUA în conflictul din Vietnam. Acest conflict sângeros (1955-75), a urmat imediat după primul război din Indochina (1950-54), conflict ce a pus capăt regimului colonial francez în regiune. Începând de pe la 1850, regimul colonial francez va lua sfârşit după un secol, în data de 7 mai 1954, când forţele Viet Minh, controlate de comunişti, sub conducerea gen. Giap, au reuşit o formidabilă victorie asupra trupelor franceze la Dien Bien Phu. Din cei 12,000 de prizonieri francezi capturaţi atunci de către trupele comuniste, doar 3,000 vor mai apuca să scape cu viaţă.

În continuare, scenariul din cadrul războiului din peninsula coreeană s-a repetat identic, respectiv împărţirea unei ţări în două zone separate de o linie de demarcaţie, zona de nord, cu regim comunist, sprijinit de China şi Uniunea Sovietică, în sud, un regim pseudo-democratic naţionalist, adesea condus de militari, sprijinit economic şi militar de către SUA. Odată cu întărirea regimului comunist din nord, acesta a devenit tot mai agresiv, urmărind *"reunificarea" paşnică* a ţării, practic urmărind instaurarea regimului comunist pe întreg teritoriul ţării, dar şi în ţările vecine, Laos şi Cambodgia. Bine-înţeles că gherilele Viet Minh, ca şi sponsorii acestora, nici nu au vrut să audă de alegeri libere sau referendumuri cu privire la forma de guvernământ viitoare, ca atare războiul dintre cele două tabere a început în scurt timp, şi va dura aproape două decenii provocând enorme suferinţe poporului vietnamez. Concomitent, a crescut şi implicarea americană în conflict, între 1965 şi 1975, cheltuielile SUA cu acest război ajungând la cifra enormă de 111 miliarde de $ (cca. 686 miliarde de $ la nivelul anului 2008). De asemenea, şi pierderile umane au fost considerabile, 58,220 soldaţi americani ucişi în luptă, cca. 150,000 de răniţi, mulţi dintre aceştia, mutilaţi pe viaţă. De partea

cealaltă însă, pierderile au fost uriaşe, circa un milion de soldaţi comunişti ucişi, alte sute de mii victime colaterale ale războiului, plus alte sute de mii decedaţi ulterior datorită intoxicării cu agenţi chimici, vorbindu-se chiar de 4 milioane de victime directe şi indirecte.

În ciuda acestui uriaş efort de război pentru a stopa comunismul ce se întindea *ca o ciumă* în Asia de Sud-Est, o bună parte a populaţiei americane a privit acest război, dacă nu cu simpatie, cel puţin ca pe un rău necesar. Chiar şi în 1968, an de cotitură în procesul de radicalizare a tuturor mişcărilor de protest, cca. 35% din americani aprobau politica administraţiei Johnson în Vietnam, 50% fiind contra acesteia. Iar anii precedenţi, majoritatea celor care se declarau de acord era categorică, opinia publică fiind direct influenţată de ştirile privind atrocităţile comise de către comunişti. Cu timpul, în presă şi la televiziune au început să apară şi ştiri despre atrocităţi comise de către armata americană, ceea ce a produs o schimbare majoră în cadrul opiniei publice americane. Ulterior, atunci când s-a tras linie, s-a văzut că cele imputate armatei americane au fost mult exagerate, în raport cu crimele celeilalte tabere. Ce trebuie însă subliniat, este că deşi extrem de ample, mişcările de protest ale tineretului american, cu deosebire cele ale studenţilor, nu au avut un impact major asupra politicii americane. Războiul din Vietnam a luat sfârşit *atunci când trebuia să se încheie*, atunci când cele două tabere din spatele conflictului, Uniunea Sovietică şi SUA, şi-au atins în bună parte scopurile propuse. SUA nu a reuşit să stopeze comunismul în Indochina, dar a experimentat noi tehnici de luptă, şi-a rodat trupele într-un război real, a experimentat noi arme şi le-a amortizat pe cele vechi, iar Uniunea Sovietică şi China au reuşit să instaureze comunismul în câteva state tampon, avanposturi ale *luptei contra capitalismului*. Războiul a luat sfârşit prin decizie politică, în acelaşi mod în care a şi început. Nu a însemnat victoria nici uneia din părţi, ci doar enorme suferinţe pentru poporul vietnamez, la care s-au adăugat pierderile planificate ale statului major al armatei americane. SUA ar fi putut

extrem de uşor să câştige acest război, dar nu a fost câtuşi de puţin interesată de acest aspect. Nu a dorit decât să slăbească puterea comunistă printr-un război de uzură de două decenii, pentru că dincolo de admirabilul efort militar al poporului vietnamez, mai sunt şi enormele cheltuieli făcute de China şi Rusia cu înarmarea armatei vietnameze, cel puţin de acelaşi ordin de mărime cu cheltuielile americane. Iar câteva sute de miliarde de dolari nu-s de colea, chiar şi pentru două mari puteri precum Uniunea Sovietică sau China.

Revenind la mişcările de protest ale tineretului şi studenţilor contra intervenţiei SUA în Vietnam, să facem precizarea că ele au început extrem de timid în 1964, pe când America era deja implicată în conflict de aproape un deceniu, odată cu escaladarea conflictului militar. Mişcările de protest au luat diverse forme, în principal marşuri, mitinguri şi demonstraţii de protest pe de o parte, dar şi refuzul de a se prezenta la încorporare sau dezertarea în ţările vecine, Mexic şi Canada, pe de altă parte. Cum spuneam anterior, influenţa acestor mişcări de protest a fost neglijabilă asupra administraţiei americane, ele mai degrabă au influenţat oarecum opinia publică, alături de mass-media. Principalele critici aduse implicării *"imperialiste"* a SUA în Vietnam au fost costurile tot mai mari, materiale la început, dar şi umane mai apoi, distrugerile produse ţărilor din sud-estul Asiei, şi mai apoi, atrocităţile comise de către soldaţii americani. De asemenea, trebuie subliniat că şi argumentele celeilalte părţi erau la fel de puternice, dacă nu chiar mult mai convingătoare decât cele ale taberei pacifiste, astfel că încet-încet, toată această mişcare de protest s-a transformat într-o mişcare ce contesta valorile tradiţionale americane. Ideologii comunişti de atunci, ca şi cei politic corecţi de acum, încearcă să ne convingă că marea parte a tineretului, a poporului american în general, s-a opus războiului, protestând vehement, etc… ştiţi Dvs, tot arsenalul propagandistic din epoca comunistă. Adevărul este că, în ciuda minciunilor cinematografice *emanate* direct de la Hollywood, opinia publică americană a susţinut masiv acest război, o

adevărată **cruciadă contra comunismului** în ultimă instanţă. Nu mai contează acum din ce cauză, dacă a fost din pură convingere sau doar în urma presiunii sistemului, cert este că 58,220 de militari americani, adevăraţi eroi ce nu vor fi niciodată uitaţi, şi-au dat viaţa în lupta contra *fiarei comuniste*. Cifrele statistice sunt zdrobitoare, în ciuda unei mizerabile propagande cu iz de înaltă trădare. Bunăoară, de a-i prezenta pe aceşti adevăraţi eroi ca pe nişte rataţi, dezmoşteniţi ai soartei, mulţi dintre ei criminali scăpaţi din puşcării, drogaţi şi dezaxaţi, aşa cum se sugerează în multe producţii hollywoodiene de succes la public. **În realitate, 73% din cei căzuţi în luptă erau voluntari**. Gestul boxerului de categorie grea, Muhammed Ali, care se numea anterior Cassius Clay, de a refuza încorporarea, chestiune care l-a făcut să-şi piardă titlurile obţinute în ring, în plus primind şi încă vreo trei ani de puşcărie, gest ridicat în slăvi de presa comunistă, apare azi ca un act ruşinos, pentru că este clar că un campion de talia sa nu ar fi fost trimis în linia întâi, după cum nu a fost trimis nici Jimi Hendrix.

În ceea ce priveşte restul de 27%, cei încorporaţi în mod obligatoriu, trebuie spus că sistemul american de încorporare trata în mod egal pe cei din clasa de jos cu cei din clasa de mijloc, încorporarea funcţionând într-un mod tipic american, pe principiul loteriei. Cu toate acestea, studenţii erau întotdeauna protejaţi, aşa că nu aveau prea multe motive să se teamă. În consecinţă, mişcarea pacifistă de protest a degenerat într-o mişcare contra valorilor tradiţionale americane : patriotism, familie, credinţă. Trebuie spus că spre sfârşitul anilor ’60, numărul studenţilor din SUA ajunsese de cca. 25 de milioane. Aceştia au căutat să schimbe vechile regulamente de ordine interioară din campus-uri, socotite mult prea rigide, să impună o altă programă de studiu şi în general, au cerut mai multă libertate. În acest context s-au înscris toate manifestările studenţeşti contra intervenţiei americane în Vietnam. Evident că nici de această dată nu au lipsit activiştii evrei care s-au plasat în fruntea mişcărilor de protest, cei mai cunoscuţi fiind Jerry Rubin şi Abbie Hoffman. Prima victimă

americană în război s-a înregistrat în data de 10 octombrie 1957. I-au urmat încă 58,192 militari americani. **Dintre aceştia, doar 269 erau evrei. Normal, mai bine organizezi proteste decât să mori pentru libertate.** Statisticile confirmă acest fapt: în 1964, numărul evreilor care cereau oprirea imediată a războiului era dublu față de de catolici și protestanți luați la un loc, deși evreii reprezintă doar 1,7% din populația SUA, în timp ce protestanții 51,3%, respectiv catolicii 23,9%. Edificator, nu? Mai ales în ceea ce privește aderența dânșilor la politica americană. Iar în 1970, pe când marea majoritate a catolicilor și protestanților se pronunța pentru continuarea războiului, mai bine de jumătate din evreii americani cereau încetarea lui imediată. Întrebarea care se pune din nou, este DE CE? Ei bine, nu mă voi hazarda să caut explicații, pentru a nu fi acuzat din nou de antisemitism, așa că voi da cuvântul unuia din conducătorii mișcărilor studențești din acea vreme. Domnul cu pricina se numește Mark Rudd și explică totul pe blogul propriu, într-un voluminos articol intitulat: **WHY WERE THERE SO MANY JEWS IN SDS?** Să facem acum mențiunea că SDS (Students for a Democratic Society) a fost cea mai importantă organizație studențească a Noii Stângi în acei ani. Fără a fi neapărat pro-comunistă, organizația a fost mai degrabă anti-capitalistă și anti-imperialistă (sic!), practic contra întregii politici americane din anii ’60-’70. Și acum câteva cuvinte despre dl. Mark Rudd. Provenit dintr-o familie evreiască, tatăl său, Iacob S. Rudd (Iacov Samuel Rudnitzky) provenea din Galiția, imigrat în SUA în 1917, și-a schimbat ulterior numele, pentru a putea avansa în armată. Nimic deosebit, obiceiul binecunoscut al *dânşilor* de a-şi ascunde originea. Despre dl. Rudd Jr. vom mai discuta în această carte, în capitolul următor, atunci când vom analiza activitatea sa teroristă. Până atunci să-i dăm cuvântul, ca să ne explice exact ce și cum. Deci, citez:

I got to Columbia University as a freshman, age 18, in September, 1965, a few months after the United States attacked Vietnam with main force troops. There I found a small but vibrant anti-war move-

ment. In my first semester I was recruited by David Gilbert, a senior who had written a pamphlet on imperialism for national SDS, Students for a Democratic Society. David was one of the founders of the Columbia SDS chapter, along with John Fuerst, the chapter Chairman. Both were Jewish, of course, as were my mentors and friends, Michael Josefowicz, Harvey Blume, Michael Neumann, and John Jacobs. Ted Kaptchuk and Ted Gold were Chairman and Vice-Chairman of Columbia SDS the year before I was elected Chairman, along with my Vice-Chairman, Nick Freudenberg. All of us were Jewish. (...) I don't remember one single conversation in which we discussed the fact that so many of us were Jewish. (...)...by being radicals we thought we could escape our Jewishness. Left-wing radicalism was internationalist, not narrow nationalist; it favored the oppressed and the workers, not the privileged and elites,... (...) My friends in SDS taught me, quite correctly, that the world was in revolt against U.S. domination. (...) I learned to admire the Vietnamese and the Cubans and the Chinese and the Russian peasants who had stood up to make a new society. (...) I myself joined the cult of Che Guevara, putting posters of him on my apartment wall and aching to be a revolutionary hero like him.(...)We saw American racism as akin to German racism toward the Jews. (...) Only a few of us came to Columbia from red-diaper backgrounds, children of communists. We were good Jewish kids, the cream of the crop, who had accepted the myths of America —democracy, opportunity for all, good intentions toward the world—and of the university—free and open inquiry toward the truth. We were betrayed by our country and the university when we learned, in a relative instant, that the reality wasn't even close to these myths. (...) I also recognize that in my social activism I am one of thousands working in the grand tradition of Jewish leftists, the Trotskys and the Emma Goldmans and the Goodmans and Schwerners of the twentieth century. (...)...today Jews sit at the right hand of the goy in the White House advising him whom to bomb next in order to advance the Empire.(...) As a child I never fell for the seduction of

patriotism. It seemed so arbitrary, who's an American and who's not., adică:

Am intrat la Universitatea Columbia ca boboc, la vârsta de 18 ani, în septembrie 1965, câteva luni după ce Armata SUA a atacat Vietnamul. Acolo am găsit o mică dar vibrantă (sic!) mișcare contra războiului. Încă din primul semestru am fost ***recrutat*** *de către David Gilbert, un student mai vechi care scrisese pentru SDS un pamflet anti-imperialist. David era unul din membrii fondatori ai* ***celulei*** *SDS de la Universitatea Columbia, împreună cu John Fuerst, președintele celulei. Amândoi erau evrei, evident, împreună cu mentorii și prietenii mei Michael Josefowicz, Harvey Blume, Michael Neu- mann, și John Jacobs. Ted Kaptchuk și Ted Gold au ocupat funcția de președinte, respectiv vice-președinte în anul anterior celui în care am fost ales eu însumi președinte, împreună cu Nick Freudenberg, în calitate de vice-președinte.* ***Toți eram evrei****. (...)* ***Prin radicalismul nostru am căutat să uităm de originea noastră evreiască.*** (oare?) *Radicalismul de stânga era internaționalist, opusul naționalismului, în favoarea celor oprimați și a clasei muncitoare, nu a elitelor și privilegiaților...(...) Prietenii mei din SDS mi-au explicat, în mod corect, că lumea se revoltă contra hegemoniei SUA. (...) Am învățat să-i admir pe țăranii vietnamezi sau cubanezi, chineji sau ruși, care s-au ridicat* (la luptă) *să construiască o nouă societate. (...) Eu însumi l-am admirat pe Che Guevara, astfel că am pus postere cu el pe pereții apartamentului și acționam pentru a deveni un erou asemenea lui. (...) Am văzut în rasismul American o altă față a rasismului german față de evrei. (...) Numai câțiva dintre noi proveneau din familii cu antecedente comuniste. Eram niște buni copii evrei, crema cremelor, care acceptasem visul American: democrație, șanse egale pentru toți, bune intenții față de restul lumii – cât despre universitate – libertate și deschidere spre adevăr. Am fost trădați de țară și de universitate, în clipa în care am realizat că realitatea este departe de aceste mituri. (...) Recunosc că în cadrul activismului social am fost unul din miile de*

evrei care s-au încadrat în marea tradiție a stângii evreiești, de la Trotzky și Emma Goldman, la Goodman și Schwerner în sec.20. (...) ***Astăzi evreii stau la dreapta creștinului (goym-ului) de la Casa Albă, sfătuindu-l pe cine să mai bombardeze, pentru ca imperiul să avanseze.*** *(...) Copil fiind, nu am dat atenție patriotismului. Părea o chestie atât de nesemnificativă, cine e American și cine nu…*

Edificator! În special ante-penultima frază, am și subliniat-o, în care stimabilul **își dă arama pe față**, ca să zic așa. Pentru restul, orice comentarii sunt de prisos. Ăsta era scopul, nici vorbă de oprimați, clasă muncitoare, etc… Exact ca și pe Marx, Engels, Lenin, Stalin, Che Guevara & Co., **îi durea pe ei la bască de clasa muncitoare!** Nu, nici vorbă! De ce să consume bombele pe amărâții de vietnamezi, când pot *ei* foarte bine să arate asupra cui să fie aruncate bombele? Mai cu folos! Pentru *dânșii*, evident. **Siria, și mai apoi va veni și rândul Iranului, cred că este evident, nu?** Şi ce bine se potrivește cu situaţia actuală din Orientul Apropiat! Punct și de la capăt! Încheiem aici discuţia despre mişcările de protest ale tineretului american contra războiului din Vietnam. Deşi extrem de numeroase, adesea cu un mare număr de participanţi, ele nu au reuşit să schimbe câtuşi de puţin cursul politicii americane cu privire la implicarea militară în conflictul din Asia de sud-est. Să precizăm că proteste similare, dar de mai mică amploare, au avut loc şi în ţările din vestul Europei, ele apărând mai degrabă ca o expresie a anti-americanismului. De asemenea, şi în ţările din *lagărul socialist* au avut loc demonstraţii *"spontane"* de protest contra escaladării conflictului din Vietnam, în fapt, doar manevre propagandistice ale regimului comunist pentru a masca gravele probleme economice ale sistemului, un fel de *supapă de refulare* a nemulţumirilor populaţiei. Pentru majoritatea americanilor însă, ca şi pentru restul nemulţumiţilor de pe bătrânul continent, războiul din Vietnam rămânea o realitate abstractă, câteva noutăţi la începutul jurnalelor de actualităţi, atât şi nimic mai mult. În rest, extrem de mulţi participau la aceste demonstraţii doar pentru a

fi în ton cu moda, pentru a fi *cool.* Ca şi azi, demonstraţiile şi marşurile de protest erau *"places to get laid, get high, and listen to some great rock",* cum îşi amintea careva. În acest sens, mulţi au asociat mişcările pacifiste de protest ale tineretului american cu aşa-zisa *mişcare hippie*.

Să facem precizarea că această aşa-zisă mişcare a fost mai degrabă o sub-cultură care s-a manifestat cu precădere în domeniul artistic, cu deosebire în muzică. Cu origini mergând până la începutul sec.20, ba unii teoreticieni au afirmat că şi-ar avea originile în filozofia şi modul de viaţă adoptat de anticii stoici, în frunte cu Diogene din Sinope. Toate acestea sunt pure speculaţii, în scopul de a crea o istorie şi o mitologie specifică. Originea acestei sub-culturi este pur americană, nu trebuie căutată în Grecia antică. Este evident că anumite atitudini, filozofia de viaţă, dar şi alte aspecte pot fi preluate mai mult sau mai puţin din alte culturi, dar nu aceasta este esenţa fenomenului. Cum spuneam, originile lui trebuie căutate în America. Eu consider că această sub-cultură s-a dezvoltat din altă sub-cultură, tipic americană, a aşa-numiţilor **hobos**. Hobos sau *hobo-people*, erau şi sunt în continuare, vagabonzi – în sensul bun al cuvântului, de *globe-trotters*, care călătoreau de-a lungul şi de-a latul Americii folosind trenuri de marfă, uneori şi autostopul. Adesea având drept tovarăş doar un câine şi o chitară, mâncau şi dormeau pe unde se nimerea, mergând acolo unde îi ducea trenul. Din lipsă de bani, nemaiapucând să treacă pe la frizer, mulţi aveau plete şi bărbi. Îmbrăcămintea era cel mai adesea un costum de blue-jeans Levi's, ghete rezistente, iar pentru iarnă, o jachetă de piele îmblănită. Tot *avutul* lor era cărat într-un rucsac. Adesea înnoptau sub cerul liber, în natură, fără a evita contactul cu oamenii ci mai degrabă cu civilizaţia urbană, având totdeauna la ei un sac de dormit şi un cort. În fond, aceşti hobos nu făcuseră decât să adopte modul de viaţă al pionierilor americani, cei care descoperiseră vestul sălbatic, practic adoptând multe din elementele modului de viaţă tradiţional american. Uneori călătoreau şi în gru-

puri, femei şi bărbaţi, împărţind totul în mod egal. Nu furau niciodată, mai degrabă preferau să ceară, să cerşească. Nefiind violenţi, rareori erau deranjaţi de către autorităţi. Aceşti hobos există şi azi, nu numai în SUA, am întâlnit astfel de călători neobosiţi şi în Germania şi în Franţa. Sub-cultura hippie a preluat de la **hobos** modul de viaţă parazitar (în sensul că nu aveau vreun venit stabil din muncă), ideea de a trăi şi călători liber, costumaţia şi ţinuta exterioară (plete). La toate acestea, s-a adăugat apoi muzica rock, în special varianta *psihedelică* a acesteia (Jimi Hendrix, Grateful Dead, The Doors), tricourile vopsite prin imersie (aşa-zisele *tie-died T- shirts*), o concepţie de viaţă non-violentă cu elemente împrumutate din filozofia budistă şi din gândirea lui Gandhi, viaţa în armonie cu natura (flower-power), etc… În dorinţa de a experimenta această filozofie de viaţă, mulţi s-au stabilit în ferme şi cabane părăsite, încercând să facă un fel de agricultură ecologică, cel mai adesea trăind în promiscuitate, femei, bărbaţi şi copii laolaltă, practicând adesea sexul dezordonat prin schimbarea partenerilor în cadrul grupului. Un element definitoriu al acestei sub-culturi era consumul de droguri, cu precădere cele halucinogene de tipul LSD (legal pe întreg teritoriul SUA până în 6 octombrie 1966) Adesea asociată în mod greşit cu mişcările de protest ale studenţilor americani contra războiului din Vietnam, influenţa mişcării hippie asupra politicii administraţiei americane a fost nulă. Ulterior, spre sfârşitul anilor ’70, mişcarea s-a stins datorită promiscuităţii modului lor de viaţă, măsurilor oficiale contra consumatorilor de droguri, reacţiei de respingere a unei bune părţi a populaţiei, oroarea stârnită de o serie de crime oribile comise în Bel Air de către membrii *familiei* lui Charles Manson, discreditării prin presă şi emisiuni tv. Astăzi, din toată această mişcare ce a avut adepţi pe tot globul nu a mai rămas decât costumaţia pestriţă ce mai influenţează din când în când câte un creator de modă şi muzica excepţională a lui Jimi Hendrix, Jim Morrison (Doors) şi Jerry Garcia (Grateful Dead). Ici şi colo, nostalgici ai nudismului, naturismului şi amorului liber mai încearcă să re-învie această *mişcare* demult apusă.

Şi acum o ultimă observaţie. Am arătat anterior că în cadrul organizaţiilor studenţeşti care formau Noua Stângă, numărul evreilor era disproporţionat de mare, ei deţinând toate funcţiile de conducere, dar dispunând şi de numeroşi activişti. În organizaţii precum *Students for a Democratic Society* (SDS), *Congress of Racial Equality*, *Student Non-Violent Coordinating Committee*, *Free Speech* dar şi în cadrul mişcărilor de protest contra războiului, evreii au făcut presiuni asupra politicului, respingând sistemul instituţional american. Spre sfârşitul anilor ’60, odată cu ascensiunea mişcării Black Power, dar şi a mişcărilor teroriste de tipul *Black Panther* şi *Black Liberation Army,* evreii s-au trezit deodată că nu mai au pe cine conduce în *lupta pentru drepturi civile*, rămânând fără obiectul muncii, care vasăzică. Dilema era totală, cu atât mai mult cu cât, în urma **războiului de 6 zile** din 1967, stângiştii evrei trebuiau acum să condamne statul evreu drept stat *imperialist*. Dar despre toate acestea vom vorbi în capitolul următor.

Până atunci, aş dori să menţionez o formă extremă de protest, utilizată şi contra războiului din Vietnam, auto-incendierea. Această formă extremă de sinucidere în semn de protest are o lungă tradiţie în cadrul budismului, prima consemnare istorică certă datând din anul 396 DC, un călugăr chinez, pe nume Fay. Cronica descrie cu lux de amănunte acest eveniment. Prima dată când am auzit de o astfel de formă de protest a fost prin 1963, în data de 11 iunie. În acea zi, un călugăr budist în vârstă de 66 ani, Thich Quang Duc, a hotărât să-şi dea foc într-o intersecţie din Saigon, în semn de protest faţă de persecuţiile exercitate asupra budiştilor de către regimul lui Ngo Dinh Diem, primul ministru catolic al Vietnamului de Sud în acea perioadă. Prin auto-incendiere se urmărea atragerea atenţiei întregii lumi asupra acestor persecuţii. Protestul a fost pregătit extrem de minuţios, fiind chemaţi reporteri şi cameramani de la toate marile agenţii de presă, călugărul sinucigaş a fost înconjurat de un cordon format din alţi călugări pentru a împiedica pe cei tentaţi să stingă focul, un asis-

tent l-a stropit cu combustibil din abundenţă după care i-a dat foc. În momentul în care flăcările s-au stins, corpul călugărului era complet carbonizat. Imaginile filmate atunci de un cameraman se găsesc pe *youtube*. Impresionează liniştea interioară a călugărului, aşteptând în poziţia lotusului să fie incendiat. Absolut nici o tresărire timp de câteva zeci de secunde cât durează carbonizarea completă. Exemplul său a dat idei şi altora, astfel că în anii următori, mai mulţi americani, dar şi un japonez (sic!) îşi vor da foc în faţa unor instituţii publice, în semn de protest faţă de escaladarea războiului din Vietnam. Aceştia au fost în ordine : Alice Herz, 82 ani, în 16 martie 1965, Norman Morrison, 31 ani, în 2 noiembrie 1965, Roger Allen La Porte, 22 ani, în 9 noiembrie 1965, Florence Beaumont, 55 ani, în 15 octombrie 1967, Chũnoshin Yui, Japonia, 73 ani, în 12 noiembrie 1967, şi în fine, George Winne, Jr., 23 ani, în 10 mai 1970. NY Times a făcut un fel de inventar al acestor evenimente, stabilind că între 1963-71 au avut loc cca. 100 de auto-incendieri, în special în SUA și în Asia. Ca unul ce am trăit aceste evenimente pot spune că spre deosebire de călugărul budist Thich Quang Duc, care a beneficiat şi de o *punere în scenă* de excepţie, dacă se poate spune aşa, auto-incendierea celorlalţi nu a modificat cu nimic politica americană în Vietnam. Absolut toţi cei menţionaţi au murit în chinuri groaznice la câteva ore sau zile de la propria auto-incendiere prost făcută, fără a influenţa câtuşi de puţin opinia publică sau administraţia americană. O treabă prost începută şi la fel de prost terminată.

Partea IV. Anul 1968 – O revoluţie avortată

Motto :
”Tinerii din Franţa se închină la Mao. Mâine crimele lui vor fi dezvăluite, va fi denunţat la fel ca Stalin. Dar nu se va schimba nimic. Îşi vor găsi un idol nou, cât mai departe cu putinţă, ca să nu fie văzut de aproape… Revoluţiile sunt urzite de necăjiţi şi de trântori; unii din nevoie, din deznădejde; ceilalţi din plictiseală, din ură de sine. Trântorii tânjesc după răsturnări. În fond, toţi îmbuibaţii se urăsc în chip tainic şi doresc să fie măturaţi într-un fel sau altul”.
(Emil Cioran despre “revoluţia” din mai ’68, Franţa)

Cap. 1 Panterele negre ies pe cărare

Am socotit anul 1968 ca un an de cotitură în lupta pentru *drepturi civile* a diverselor grupuri *marginalizate*, în principal, persoane de culoare şi homosexuali, dar şi a mişcărilor de protest contra implicării americane în războiul din Vietnam, dat fiindcă începând cu acest an se constată o radicalizare a acestor mişcări, cu tendinţe clare de evoluţie spre terorism şi luptă armată. Tot-odată, influenţa celor ce se întâmplau în Statele Unite şi nu numai, va genera mişcări de protest ale tineretului şi studenţilor şi pe bătrânul continent. Concomitent, vor apărea şi mişcări teroriste de mare răsunet în epocă, croite după acelaşi calapod cu cele din America.

Am văzut în capitolul anterior că deşi timp de mai bine de jumătate de secol, principala organizaţie a negrilor americani a fost direct condusă de către activişti evrei, prin 1964, odată cu alegerea unui negru, un anume Roy Wilkins, în fruntea NAACP (National Association

for the Advancement of Colored People) s-a pus capăt colaborării *reciproc avantajoase,* cel puţin de faţadă, cu organizaţiile evreieşti. Caracteristic pentru această perioadă este radicalizarea multor militanţi de culoare, care ulterior va da naştere unor organizaţii ce se vor face cunoscute prin activităţi teroriste precum crime, jafuri armate şi extorcări de fonduri, în paralel cu activităţi legale de faţadă. În acest sens, cea mai reprezentativă organizaţie din epocă a fost **Pantera Neagră** (Black Panther Party), despre care am mai vorbit pe aici. Black Panther Party sau BPP pe scurt, denumită iniţial Black Panther Party for Self-Defense a fost o organizaţie revoluţionar socialistă a negrilor. Concepută iniţial ca o organizaţie de auto-apărare a populaţiei de culoare contra atacurilor comise de către extremişti albi, ulterior a degenerat într-o mişcare violentă şi criminală. Fondată în data de 15 octombrie 1966, în Oakland, CA, de către Huey Newton şi Bobby Seale, gruparea a avut la apogeu, în anul 1969, un număr de cca. 10,000 de membri, cu filiale în mai toate marile oraşe americane, precum NY, San Francisco, LA, Chicago, etc… Gruparea s-a făcut extrem de cunoscută prin provocări adresate forţelor de ordine, urmate de schimburi de focuri cu victime de ambele părţi. Până în 1970, 34 de *pantere* au fost ucise în timpul schimburilor de focuri cu poliţia, cu agenţii FBI sau cu grupări rivale. Scenariul era întotdeauna acelaşi. Bunăoară, în 17 octombrie 1967, unul din cei doi membri fondatori ai grupării, Huey Newton, în cursul unei opriri în trafic, în urma unei altercaţii, îl împuşcă mortal pe ofiţerul de poliţie John Frey. Arestat şi condamnat pentru crimă, va fi eliberat după numai trei ani, în urma unei campanii publice iniţiate de *pantere,* sprijinită puternic de mass-media controlată în bună parte de evrei, campanie intitulată **Free Huey**. Mai târziu va recunoaşte că l-a provocat în mod intenţionat pe ofiţer pentru a-l putea împuşca. Va fi şi el ulterior împuşcat în cursul

altei confruntări cu forţele de ordine. În cadrul campaniei pentru eliberarea criminalului, în data de 17 februarie 1968, la Oakland Auditorium a avut loc un miting unde au luat cuvântul mai mulţi capi ai *mişcării*. Unul din aceştia, Black Forman, *Ministrul Panterelor Negre pentru Afacerile Externe* (sic ! – nu e o glumă), a declarat textual, citez : *"We must serve notice on our oppressors that we as a people are not going to be frighttened by the attempted assassination of our leaders. For my assassination—and I'm the low man on the totem pole—I want 30 police stations blown up, one southern governor, two mayors, and 500 cops, dead. If they assassinate Brother Carmichael, Brother Brown ... Brother Seale, this price is tripled. And if Huey is not set free and dies, the sky is the limit!",* adică :

"Trebuie să-i atenţionăm pe cei ce ne oprimă că noi ca popor nu ne înspăimântăm de asasinarea conducătorilor noştri. Pentru asasinarea mea, eu fiind printre cei mai mici în grad, vreau ca 30 de secţii de poliţie să fie aruncate în aer, un guvernator, doi primari şi 500 de poliţişti să fie ucişi. Dacă îl vor asasina pe fratele Carmichael, fratele Brown sau fratele Seale, preţul plătit să fie triplu. Iar dacă Huey nu e eliberat şi moare, limita este cerul". (sic! – nici asta nu e o glumă)

Nu este glumă, dar e sinistră! Fără a mai vorbi de grandomanie. Exact ca cea manifestată adesea de ţigani, arabi şi evrei. Reacţia autorităţilor a fost pe măsură, nu la discursurile bombastice ale dânşilor, ci la violenţele acestora. De la înfiinţare şi până în 1970, au fost ucişi nouă ofiţeri de poliţie şi zece *pantere* în confruntările armate, care s-au soldat şi cu un mare număr de răniţi. Într-un singur an, 1969, 368 de *pantere* au fost arestate pentru diverse activităţi criminale, de la trafic de droguri şi extorcări de fonduri, până la asasinate la comandă. În

fond, mai mult sau mai puţin extremistă, gruparea *panterelor negre*, ca şi NAACP de altfel, lupta pentru *drepturile civile* ale populaţiei de culoare. Despre asta aş vrea eu să discut acum, dar şi despre *activitatea teoretică* a *gânditorilor* mişcării. Pentru că dacă tot am ajuns aici se impune să discutăm şi acest aspect. Am arătat că în urma victoriei republicanilor asupra confederaţilor în războiul de secesiune, au fost adăugate constituţiei americane trei amendamente ce asigurau deplina egalitate în drepturi a populaţiei de culoare cu cea albă. Întrebarea care se pune acum este oare ce *drepturi civile* mai doreau dânşii? Nu este cumva vorba despre nişte drepturi *mai speciale*, cu dedicaţie, ca să zic aşa? Atunci să vedem exact ce doreau dânşii. Există un document ce conţine exact doleanţele dânşilor, despre care vom discuta puţin în continuare. Inspiraţi de celebra **cărticică roşie a învăţăturilor lui Mao**, *panterele* sau mă rog, teoreticienii *panterelor*, au produs un document în 10 puncte în care îşi exprimă doleanţele adresate autorităţilor. Spicuiesc câteva la întâmplare, ca să vedem exact ce se dorea de fapt. Păi dânşii doreau totul, absolut totul. De la libertate (pct.1) până la *pământ, pâine, locuinţă, educaţie, îmbrăcăminte, justiţie şi pace*. (pct.10) Tare de tot! Totul moka! Din partea guvernului american, pe banii albilor. Cică drept plată pentru cele peste 50 de milioane de negri masacraţi de-a lungul timpului de către rasiştii albi.(sic !) Nu erau ei proşti, vom vedea mai târziu cum au obţinut ei toate acestea şi încă altele pe deasupra. Ce mai cereau dânşii? De pildă, ca toţi negrii să fie scutiţi de serviciul militar (pct.6), apoi să fie eliberaţi toţi negrii din închisori, indiferent ce delict au comis (pct. 8). Mai cereau ca negrii să fie judecaţi numai de către judecători negri (pct.9), apoi mai cereau pentru fiecare negru contravaloarea celor 40 de acri de pământ plus doi măgari promişi chipurile fiecărui sclav eliberat la sfârşitul războiului de secesiune. (pct.3) În

acest sens, ei au dat drept exemplu Germania, care plătea și plăteşte și în prezent bani grei pentru *masacrarea celor 6 milioane*, ştiţi Dvs. de care 6 milioane este vorba. Şi tot aşa, nici nu mai are rost să le enumăr pe toate. Cred că deja sunt mai mult decât suficiente. În fond, *nu-i prost cine cere…*, parcă aşa se zice. Dar nici cu tupeul nu stau deloc prost. La faze de genul acesta se pot lua foarte bine de mână cu evreii. Adică să împuşti cu sânge rece un ofiţer de poliţie şi apoi să ceri să fii eliberat necondiţionat, pentru că nu-i aşa? omul alb este întotdeauna de vină, cine l-a pus să iasă în calea negrului? Și cum negrii sunt cam nervoși după atâția ani de sclavie a strămoșilor, și mai au și arme... Cam asta e logica dânşilor, exact ce spuneam, *nu-i prost cine cere…* O chestiune interesantă este cerută la pct.5, aşa că o voi cita parţial:

”5. We want education for our people that exposes the true nature of this decadent American society. We want education that teaches us our true history and our role in the present- day society.(…) ”, adică :

”5. Dorim o educaţie pentru poporul nostru care ***să arate adevărata natură a acestei societăţi americane decadente****. Vrem o educaţie care să ne înveţe istoria noastră adevărată şi rolul nostru în societatea actuală,(…) ”*

He, he, he! Păi dacă e să vorbim de rolul negrilor în istoria SUA, terminăm în câteva fraze. Cât despre rolul lor în societatea actuală, mai bine o lăsăm baltă. După perioada de glorie (1966-72), în care organizaţia a fost mai activă, au început să apară disensiuni la nivelul conducerii operative a grupării, dat fiindcă unii membri doreau confruntarea violentă cu poliţia, în timp ce alţii ar fi dorit o participare mai consistentă la guvernarea locală şi la administrarea treburilor publice,

abandonând politica de violenţă. Orişicât, rezultatele electorale au fost extrem de modeste, chiar şi în epoca de glorie a *panterelor*. Gruparea a decăzut încet, începând prin 1972, astfel că în 1980 mai avea doar 27 de membri (sic !).

Cap. 2 Meteorologii intră în acţiune

Creşterea în amploare a mişcărilor de protest contra escaladării implicării americane în conflictul din Asia de sud-est a alarmat autorităţile guvernamentale, astfel că în 16 august 1966, Comitetul pentru Activităţi Anti-americane, (House Un-American Activities Committee - HUAC), a început investigarea indivizilor suspectaţi că sprijină Frontul Naţional de Eliberare din Vietnam (NLF), cu intenţia declarată de a scoate în afara legii toate aceste activităţi de protest. În consecinţă, activiştii SDS, pe atunci cea mai importantă asociaţie studenţească a Noii Stângi, în marea lor majoritate, evrei, s-au radicalizat, punând bazele unei organizaţii teroriste clandestine, cunoscută sub numele de **Weather Underground** Organization (WUO). Câteva cuvinte acum despre activitatea acesteia.

WUO, pe scurt **Weather Underground**, a fost o grupare radicală, înfiinţată în 1969 în campusul Universităţii Ann Arbor din Michigan, grupare desprinsă din SDS (Students for a Democratic Society), despre care am discutat deja aici. Scopul declarat al grupării era de a se împotrivi *cu toate mijloacele posibile* războiului din Vietnam. Ulterior s-au adăugat şi alte scopuri, precum lupta contra imperialismului american, pentru drepturile civile ale populaţiei de culoare, etc…, tot tacâmul ideologic al activiştilor comunişti de ieri şi de azi. Deşi nu se declarau totdeauna comunişti, este de înţeles de ce, în iulie 1969, cca. 30 de membri ai grupării s-au deplasat în Cuba, pentru a avea un *schimb de experienţă* cu *revoluţionarii* Frontului Naţional de Eliberare din Vietnam. Vietnamezii le-au cerut *meteorologilor* să înceapă să desfăşoare acţiuni armate pentru a determina guvernul american să-şi retragă trupele din Vietnam. În afara de *sfaturi*, au primit de

asemenea arme şi explozivi, astfel că, dotaţi material şi ideologic pentru *activitatea revoluţionară*, vor trece în scurtă vreme *la treabă*. Prima ieşire în public a avut loc în 8 octombrie 1969, în Chicago, cu ocazia revoltei denumite *”Zilele Furiei ”* (Days of Rage). Un anume John Jacobs, evreu, afirma cu privire la intenţiile organizaţiei, citez:

"Weatherman would shove the war down their dumb, fascist throats and show them, while we were at it, how much better we were than them, both tactically and strategically, as a people. In an all-out civil war over Vietnam and other fascist U.S. imperialism, we were going to bring the war home. 'Turn the imperialists "war into a civil war", in Lenin's words" adăugând : *"We will burn and loot and destroy. We are the incubation of your mother's nightmare.",* adică:

"Meteorologii le vor băga războiul pe gât, pe <u>gâtul lor prost fascist</u> (sic!) *Le vom arăta cât de buni suntem faţă de ei ca popor,* (evreii, probabil, NA) *atât din punct de vedere tactic cât şi strategic. Le vom aduce acasă războiul din Vietnam şi alte intervenţii imperialiste americane folosind orice mijloace. Să transformăm războiul în război civil, aşa cum a spus Lenin."* adăugând apoi, citez : *"Vom arde, vom jefui şi vom distruge. Suntem întruchiparea coşmarului mamei tale."*

Edificator, nu? S-ar putea spune, stai D-le? Sunt doar nişte slogane aiurea ale unor copii rătăciţi. Ei bine, nu este chiar aşa, pentru că *meteorologii* erau hotărâţi să treacă *la fapte,* pe care le vom vedea imediat. Să enumerăm pentru început câţiva din membrii mai proeminenţi ai organizaţiei, care s-au făcut remarcaţi prin diverse acţiuni teroriste. Deci : Kathy Boudin, Mark Rudd, Diana Oughton, Terry Robbins, Ted Gold, Naomi Jaffe, Cathy Wilkerson, Jeff Jones, Eleanor

Raskin, David Gilbert, Susan Stern, John Jacobs, Bob Tomashevsky, Sam Karp, Russell Neufeld, Matthew Landy Steen, Laura Whitehorn, şi în fine, cuplul Bernardine Dohrn şi Bill Ayers. Cu unii din ei ne-am întâlnit deja, cu alţii ne vom întâlni în continuare. Inutil să mai menţionez că marea majoritate, cu extrem de mici excepţii, degetele de la o mână fiind mai mult decât suficiente să-i numeri, erau evrei. Unii proveniţi din familii cu antecedente comuniste, alţii din contră, proveniţi din familii înstărite, bancheri, proprietari de restaurante şi posturi de radio. În ceea ce priveşte numărul membrilor organizaţiei, cifrele estimate de autorităţi variază foarte mult, între un minim de 50 şi un maxim de 600 de membri. Dintre aceştia, *nucleul dur* al organizaţiei, era compus din 38 de membri, marea majoritate evrei, cei care au participat direct la acţiuni teroriste, luând mai devreme sau mai târziu contact cu justiţia.

Cum spuneam deja, prima ieşire în public a *meteorologilor* a avut loc cu ocazia aşa-ziselor *"zile ale furiei"* din 8 octombrie 1969, în Chicago. Practic, activitatea *revoluţionar*ă ce viza declanşarea unui război civil în Statele Unite (sic !), a constat într-o serie de demonstraţii cu cca. 300-2000 de participanţi, care a degenerat în confruntări cu poliţia, soldate cu distrugeri de vitrine şi autoturisme. Presa din epocă a rezumat foarte bine cele întâmplate, citez :

"Here we see a new breed of pro-black, pro-Viet Cong hooligan revolutionaries who not demanding this or that change", adică :

"Ne găsim faţă în faţă cu o nouă specie de huligani revoluţionari pronegri şi pro-Viet Cong, care nu mai cer să se schimbe doar câte ceva, pe ici şi acolo…"

Distrugerile produse în cursul activităţilor *revoluţionare* s-au ridicat la cca. 183,000$. Un număr de 28 poliţişti au fost răniţi, apoi un număr de 6 *meteorologi* au fost răniţi de gloanţe şi un număr neprecizat, câteva zeci probabil, au avut de suferit datorită loviturilor de baston aplicate de către forţele de poliţie sau gazelor lacrimogene cu care au fost *trataţi* demonstranţii. 68 de protestatari au fost arestaţi, o parte din ei trebuind să suporte plata pagubelor plus cheltuielile aferente, cu un total de cca. 243,000$, recuperaţi integral de la cei arestaţi, pentru că nu-i aşa, statul american nu este o vacă de muls pentru toţi derbedeii. În ciuda acestui prim eşec, *meteorologii* nu au renunţat la lupta *revoluţionară* şi văzând că nu e de glumit cu poliţia, au hotărât să atace simbolurile acesteia. Esenţial este că toată această revoltă a fost un eşec, meteorologii nereuşind să antreneze la proteste urmate de anarhie, distrugeri şi încăierări cu poliţia decât un număr extrem de mic de tineri, astfel că ulterior *activitatea* lor va evolua spre terorism şi clandestinitate.

Cu doar câteva zile înainte de *zilele de furie*, *meteorologii* au pus o bombă care a pulverizat un monument ridicat în memoria unor poliţişti asasinaţi în cursul aşa-numitei revolte din Haymarket, din 1886. Statuia a fost refăcută, fiind inaugurată în 4 mai 1970, pentru ca în 6 octombrie al aceluiaşi an, să fie din nou aruncată în aer. Refăcută a doua oară, conducerea poliţiei a dispus ca aceasta să fie păzită 24/24. Cu toate acestea, după câţiva ani, *meteorologii* vor reuşi din nou să o distrugă, astfel că în prezent, monumentul complet refăcut a fost plasat definitiv în curtea Cartierului General al Poliţiei din Chicago. Sigur că da! Jalnică şi tristă consecvenţă demnă de o cauză mai bună – să te lupţi cu statuile! La aşa revoluţionari, aşa revoluţie! Tot în urma

eşecului revoltei din *zilele de furie*, în urma unor întâlniri conspirative a conducerii organizaţiei, în zilele de 27-31 decembrie 1969 s-a hotărât trecerea în clandestinitate a activităţii, concomitent cu dizolvarea SDS, care la apogeu reunea un număr de cca. 100,000 studenţi. Iarăşi edificator, nu? Cu un număr de membri aşa ridicat, SDS era deja o organizaţie de masă, dar care deja începuse să incomodeze planurile **nucleului dur evreiesc** al conducerii WUO. În consecinţă, un *mic grupuscul terorist compus în majoritate din evrei* a decis dizolvarea unei organizaţii de masă a studenţilor. Nimic nou sub soare! Exact aşa cum procedaseră cu jumătate de secol în urmă bolşevicii, micul grup de terorişti evrei în frunte cu Lenin, Trotzky, Zinoviev, Buharin, Radek, Sverdlov & Co., dând o lovitură de stat adevăratei revoluţii. Totodată, decizia de dizolvare a SDS a reflectat divizarea acesteia în facţiuni rivale. Un rol important în pregătirea teoretică şi practică a *meteorologilor* l-au avut deplasările periodice în Cuba, organizaţi în aşa-numitele brigăzi *Venceremos,* în cadrul campaniilor anuale de recoltare a trestiei de zahăr, prilej de îndoctrinare dar şi de pregătire tactic-operativă în vederea acţiunilor teroriste ulterioare. Acest fapt este indiscutabil. Atâta vreme cât metodica de fabricare a bombelor artizanale nu se predă în şcoală, este clar că în cursul acestor *vizite de lucru*, *meteorologii* au fost instruiţi şi antrenaţi de către serviciile speciale cubaneze. În consecinţă, în mod dialectic, şi activitatea teroristă s-a dezvoltat şi diversificat în mod corespunzător. Astfel că la scurt timp după dizolvarea SDS, WUO a început să se organizeze. În acest scop, a fost creat un *Comitet Central*, care a desemnat cadrele ce urmau să extindă activitatea clandestină pe tot cuprinsul Statelor Unite. Au fost create astfel celule teroriste în mai multe oraşe americane precum NY, Boston, Seattle, Philadelphia, Cincinnati şi Buffalo, mici grupări semi-autonome, după modelul preconizat de

către **Che Guevara** în manualul său de practică teroristă. Tot din această perioadă datează primele încercări de elaborare a unei doctrine, încercări ce nu vor fi niciodată finalizate, dat fiindcă *meteorologii* considerau *acţiunea directă* mult mai importantă. În declaraţiile publice din această perioadă, îşi vor face loc totuşi oarece idei *la modă* în epocă, ca şi astăzi de altfel, respectiv critica relaţiilor sexuale exclusive şi a monogamiei, fiind încurajate bisexualitatea şi homosexualitatea. Dacă în epocă toate acestea au apărut drept idei teribiliste, contra familiei burgheze tradiţionale, vom vedea că în timp ele au avut bătaie lungă, astfel că azi asistăm la o adevărată ofensivă contra valorilor tradiţionale în general, a familiei în special.

Cum spuneam anterior, trecând în clandestinitate şi hotărând să declanşeze lupta de gherilă contra autorităţilor, în calitate de adepţi ai acţiunii directe, *meteorologii* au trecut la confecţionarea de bombe. În data de 6 martie 1970, în timp ce pregăteau două bombe destinate a exploda, una la o serată dansanta a tinerilor ofiţeri (NCO - Non-Commissioned Officers) ce urma să se desfăşoare la Fort Dix US Army Base, iar cealaltă pentru Biblioteca Butler de la Universitatea Columbia, din motive necunoscute, cele două bombe au explodat, ucigând pe loc trei *meteorologi*, respectiv Diana Oughton, Ted Gold şi Terry Robbins. Două dintre cele mai radicale membre ale grupării, care se găseau de asemenea în clădirea din Greenwich Village, Cathy Wilkerson şi Kathy Boudin au scăpat nevătămate deoarece se găseau în altă parte a clădirii. Anchetatorii de la Poliţie şi FBI au stabilit că în acel laborator clandestin, *meteorologii* dispuneau de exploziv suficient să distrugă clădirile de pe ambele părţi ale străzii, pe toată lungimea ei. De asemenea, experţii au stabilit că era vorba despre bombe de tip **schrapnel** – o ţeavă de oţel astupată la capete cu do-

puri de oţel înfiletate, umplută cu un amestec de exploziv (dinamită) şi cuie din oţel, prevăzută cu un sistem electric de detonare. O astfel de bombă de dimensiunea unei cărţi, poate face zeci de victime. Este suficient ca un singur cui să pătrundă într-un organ vital. Chiar şi în cazul în care cuiele sau schijele nu pătrund până la un organ vital, rănile sunt îngrozitoare, necesitând cel mai adesea amputări masive. Iar *destinatarii* ca să zic aşa, erau tineri ofiţeri şi prietenele sau soţiile lor şi studenţi care frecventau biblioteca. Unul din *meteorologi,* Brian Flanagan avea să declare că acţiunea prevăzută pentru balul ofiţerilor de la Fort Dix avea să fie, citez : *"the most horrific hit the United States government had ever suffered on its territory"*. Se pare că doar *incompetenţa* celor trei terorişti a zădărnicit o acţiune ce se putea solda cu zeci de morţi şi mutilaţi. Trebuie reţinut. Pentru că mai târziu, un anume Bill Ayers, unul din conducătorii WUO, care, împreuna cu Brian Flanagan erau **singurii ne-evrei** din conducerea WUO, avea să scrie într-o carte menită să-i reabiliteze pe *meteorologi*, (Bill Ayers, *Fugitive Days*, 2001, Beacon Press, ISBN 0-8070-7124-2, pag.263) citez :

"Terrorists terrorize, they kill innocent civilians, while we organized and agitated. Terrorists destroy randomly, while our actions bore, we hoped, the precise stamp of a cut diamond. Terrorists intimidate, while we aimed only to educate. No, we're not terrorists.", adică :

"Teroriştii terorizează, omoară civili nevinovaţi, în timp ce noi am organizat şi am dus diverse campanii. Teroriştii distrug la întâmplare, în timp ce acţiunile noastre poartă marca precisă ***a muchiei unui diamant****, cel puţin asta sperăm. Teroriştii intimidează, în timp ce noi dorim numai să educăm. Nu, nu am fost teroriştii."*

Sigur că da! Aşa ar trebui să fie, numai că *până la teorie, practica ne omoară*. Că doar n-o să credem că acele cuie din bombă erau destinate să omoare muştele din sala de bal, cu *precizie de diamant*, evident. Acelaşi individ, fost profesor la Universitatea Illinois din Chicago, avea să declare într-un interviu, citez : ***"I don't regret setting bombs",*** afirmând ulterior că a fost greşit înţeles. Indiferent de modul în care a fost înţeles, indiferent de ce declară dânsul, faptele rămân – faptul că au confecţionat bombe pentru a ucide nişte tineri nevinovaţi, care nu aveau absolut nici o treabă cu războiul, cu comunismul, cu evreii, etc… Asta este absolut clar. Omorârea acestor tineri, *"the most horrific hit the United States government had ever suffered on its territory",* cum afirma unul din *meteorologi*, urma să atragă atenţia opiniei publice americane nu asupra politicii administraţiei în Asia de sud-est, ci asupra acestui **grupuscul terorist, compus în majoritate din evrei**. Aşa că nu e de mirare că mulţi politicieni, printre care Hillary Clinton, John McCain şi Sarah Palin, în cursul campaniei pentru alegerile prezidenţiale din 2008, *l-au tras de urechi* pe dl. Barack Obama cu privire la relaţiile acestuia cu fostul terorist. Și nu a fost vorba numai de faptul că timp de mulți ani, familia lui Barack Obama și cuplul format din Bill Ayers și Bernardine Dohrn au fost vecini în cartierul Hyde Park din Chicago, ci de faptul că relațiile nu au fost numai de simplă vecinătate, ci mult mai strânse. Din păcate, aşa cum vom vedea mai târziu, nu numai în America, dar şi în Europa, foştii terorişti şi militanţi comunişti, anarhişti şi maoişti, acum profesori şi politicieni respectabili, conduc azi destinele unor naţiuni.

Revenind la WUO, să precizăm că după incidentul din Greenwich Village, în urma căruia trei *meteorologi* au fost ucişi de propriile bombe, strategia grupării s-a schimbat. Deşi au urmat alte şi alte atacuri

cu bombă, locul şi data au fost anunţate în prealabil din vreme pentru a se evita pierderile de vieţi omeneşti. Urmăriţi de poliţie şi FBI pentru deţinere ilegală de explozivi, pentru conspiraţie şi atacuri cu bombă, o parte din membrii grupării s-au predat autorităţilor, fiind condamnaţi la diverse termene, ulterior fiind amnistiaţi în urma unor campanii zgomotoase din mass-media controlată în bună parte de evrei. Deşi prin 1973 au fost anulate unele din capetele de acuzare pentru care membrii WUO erau urmăriţi, cum ar fi cel de conspiraţie, gruparea a continuat să rămână în clandestinitate încă 4-5 ani. Unii membri mai radicali au decis să continue însă lupta, apropiindu-se de alte mişcări teroriste. Astfel, în vara lui 1969, la nivelul conducerii operative, SDS s-a scindat în două grupări, prima sub conducerea lui Mike Klonsky, mai puţin radical, cunoscut sub numele de RYM II (Revolutionary Youth Movement II), va continua cu proteste de stradă şi comunicate de presă, dispărând din arenă încet-încet, pe măsură ce se apropia sfârşitul conflictului din Asia de sud-est, celălalt, mult mai radical, cunoscut şi sub numele de RYM I, sub conducerea lui Bernardine Dohrn, va continua cu activităţile teroriste, apropiindu-se de *panterele negre*. Uciderea lui **Panther Fred Hampton**, unul din membrii marcanţi ai BPP, în cursul unui raid al poliţiei, va determina pe *meteorologii* din RYM I să dea o aşa-numită *declaraţie de război* adresată guvernului SUA. Şi aveau să se ţină de cuvânt, fără doar și poate.

În data de 16 februarie 1970, o bombă de acelaşi tip cu cele care erau confecționate în Greenwich Village, pusă pe marginea ferestrei unei secţii de poliţie din cartierul Upper Haight din San Francisco, avea să explodeze, omorând pe loc un sergent de poliţie, Brian McDonnell şi rănind grav un altul, Robert Fogarty. Din nou au fost suspectaţi *meteorologii*, dar ancheta nu a reuşit să găsească probe suficiente. Do-

sarul a fost redeschis în 2001 şi în 2009, fără să se ajungă la o concluzie clară, astfel că principalii suspecţi, Billy Ayers, Bernardine Dohrn, Howie Machtinger şi încă câţiva, au fost scoşi de sub acuzare. În lipsă de alţi suspecţi, s-a tras concluzia că responsabili ar fi membrii unei alte organizaţii, *Black Liberation Army*, la care aderaseră şi o parte din membrii WUO. În fapt, dosarul unei oribile crime a fost îngropat cu bună știință din lipsă de probe. Nu este exclus ca peste câţiva ani, când toate aceste crime vor fi prescrise, cei trei terorişti, acum profesori universitari, să-și recunoască crimele, şi chiar să-şi facă un titlu de glorie din asta, aşa cum vom vedea în continuare.

În septembrie 1970, acelaşi grup terorist avea să dea o nouă lovitură spectaculoasă. Finanţaţi cu 25,000$ de o organizaţie internaţională de distribuţie a drogurilor halucinogene, *The Brotherhood of Eternal Love,* vor înlesni evadarea psihologului Timothy Leary, activist și promotor al utilizării LSD, din puşcăria San Louis Obispo, la nord de Santa Barbara, ajutându-l apoi să fugă în Algeria. În consecinţă, o lună mai târziu, FBI o va adăuga pe Bernardine Dhorn pe *Ten Most Wanted List*, lista celor mai periculoşi 10 criminali. Anterior, în 23 iulie, un juriu federal pusese sub acuzare un grup de 13 *meteorologi* pentru conspiraţie în vederea atacurilor teroriste cu bombă. Cu toate acestea, alte şi alte atacuri cu bombă au continuat să se producă, cel mai spectaculos având loc chiar în incinta Pentagonului, în data de 19 mai 1972, de ziua lui Ho Chi Minh.(sic !) Explozia nu a produs victime, dar a distrus numeroase dosare clasificate. Cu toate acestea, în mod inexplicabil, în 1973, la cererea guvernului, probabil şi sub presiunea lobby-ului evreiesc, majoritatea acuzaţiilor la adresa membrilor WUO au fost retrase, de asemenea, Bernardine Dhorn fiind scoasă de pe lista celor mai căutaţi 10 criminali. Cu toate acestea, prudenţi, cei ră-

maşi în libertate au continuat să rămână ascunşi, renunţând temporar la activitatea teroristă, activitatea lor rezumându-se doar la scrierea şi răspândirea de manifeste comuniste. De altfel, indiferent de voinţa lor, conflictul din Asia de sud-est se sfârşise, astfel că dispăruse *obiectul muncii* lor, principalul scop al activităţii teroriste, stoparea implicării americane în Vietnam. Ultimii *meteorologi* au fost condamnaţi în 1977, pentru conspiraţie în vederea aruncării în aer a biroului senatorului de California, John Briggs, în urma denunţului făcut de doi agenţi FBI sub acoperire, care se infiltraseră în urmă cu doi ani în organizaţie. În consecinţă, gruparea va incepe să se dezintegreze, dat fiindcă majoritatea *meteorologilor* fie se predaseră, fie erau arestaţi sau daţi în urmărire generală.

Cap. 3 Lupta de clasă nu se stinge, ci se ascute

Alţii însă aveau să continue linia teroristă, pentru că nu-i aşa? oricând se poate găsi justificare. **Lupta de clasă nu se stinge ci se ascute, zi de zi şi ceas cu ceas, tovarăşi!** Trei dintre cei mai radicali *meteorologi*, **Kathy Boudin, Judith Alice Clark,** și **David Gilbert**, toți trei evrei, se vor alătura grupării **Organizaţia Comunistă 19 Mai** (ziua de naştere a lui Ho Chi Minh-sic!), activitatea lor *revoluţionară* rezumându-se la jafuri şi spargeri de bănci, după exemplul tovarăşului **Iosif Vissarionovici Stalin**, care avusese şi el aceleaşi preocupări *revoluţionare* în tinereţea sa. În 20 octombrie 1981, în mall-ul Nanuet din Nyack, NY, grupul lui Gilbert, cel care-l recrutase pe Mark Rudd cu ani în urmă, avea să atace un vehicul blindat ce transporta bani, reuşind să fure 1,6 milioane de dolari, ucigând doi ofiţeri de poliţie şi un agent de pază. Prinşi în scurt timp, judecaţi şi condamnaţi, toţi trei au primit ani grei de puşcărie. Gilbert este şi azi în închisoare, unde va rămâne probabil până la sfârşitul vieţii, dat fiincă va putea fi eliberat condiţionat de abia în 13 octombrie 2056. Judith Alice Clark a fost și ea condamnată la 75 de ani de detenție, fără posibilitate de eliberare condiționată. Kathy Boudin, ultima participantă la jaful armat, a fost eliberată condiţionat în 2003. În ciuda protestelor din mass-media, cu ajutorul lobby-ului evreiesc din învăţământ şi administraţie, a fost numită profesor adjunct la Universitatea Columbia, acolo unde cu decenii în urmă, îşi găsiseră adăpost şi membrii *Şcolii de la Frankfurt*. Astăzi, biografia ei, publicată pe situl universităţii, menţionează cât se poate de simplu, citez : *“an educator and counselor with experience in program development since 1964, working within communities with limited resources to solve social problems.”* Sigur că da! O viaţă dedicată comunităţii! Unul din cei doi ofiţeri de poliţie uciși în cursul jafului armat la care participase (ei numeau aceste jafuri *exproprieri de bunuri furate* - sic!) se numea Waverly Brown, tată a 9 copii, primul ofiţer de poliţie negru din NY. Culmea *corectitudinii politice*, aflu din *NY Times* că în 2013 a fost numită cercetător rezident la NYU

Law School, facultatea de drept a Universităţii din New York, considerându-se probabil că e *chic* să laşi 9 copii orfani de tată. (*Convicted killer Kathy Boudin accorded celebrity treatment at NYU Law School*, editorial în *NY Daily News*, 22 november, 2013) Din alt ziar aflăm că Rutgers University a concediat antrenorul echipei de baschet, dl. Mike Rice, pentru că ar fi aruncat cu mingea după câțiva studenţi, făcând tot odată aluzii homofobe la adresa acestora. (*Rutgers Leaders Are Faulted on Abusive Coach* by Steve Eder and Kate Zernike, *NY Times*, 3 April, 2013) Conducerea universității a afirmat că această măsură a fost luată la presiunea ***părinților revoltați***. Să deducem de aici că în SUA e preferabil să pui bombe cu cuie dacă doreşti să-ţi clădeşti o carieră academică şi că tot-odată este suficient să spui un banc cu homosexuali ca să ţi-o ruinezi ? Cine mai ştie? Iar un anume domn, **Codrin Liviu Cuţitaru** este numele dânsului, cadru didactic universitar cu mentalitate de politruc, într-un articol intitulat *Din nou despre corectitudinea politică*, publicat în mizerabila fiţuică antinaţională *Observator Cultural*, nr.251/ 2004, în timp ce înfiera cu *mânie proletară* cartea jurnalistului francez Edward Behr, *O Americă înfricoşătoare*, ne spunea să stăm liniştiţi, în America nu se întâmplă absolut nimic anormal. Putem dormi fără grijă, America *lucrează* pentru noi. Numai că faptele vorbesc de la sine. Una din ultimele teroriste eliberate a fost Susan Lisa Rosenberg, condamnată la 58 de ani de puşcărie pentru activități teroriste și deţinere ilegală de armament şi explozivi. În 1985, când a fost arestată, s-au găsit în portbagajul maşinii sale, citez : *“740 pounds of dynamite and weapons, including a submachine gun.”* (NY Times) Nu a efectuat decât 16 ani de detenţie, timp în care a devenit poet şi activist SIDA (sic !), fiind graţiată de către preşedintele Bill Clinton, şi el un *"rebel de stânga"* în tinereţe, în 20 ianuarie 2001, ultima zi a mandatului său. Suspectată că ar fi condus maşina ce-i transporta pe cei trei bandiţi în timpul jafului armat de la Nyack, nu a mai fost inculpată în această afacere, poliţia nereuşind să adune probe suficiente. Biografia ei oficială afirmă că ar fi “human rights activist”(sic !). În prezent este cadru didactic la John

Jay College. Restul de foşti *meteorologi*, au lucrat mai toţi în învăţământ, mulţi sunt azi pensionari, alţii au încetat din viaţă între timp, cam toţi şi-au scris memoriile. Nici unul nu-şi regretă trecutul terorist. Ei zic anti-imperialist, contra războiului din Vietnam, etc…, dar tot la terorism ajungem – pentru că asta a fost – **terorism 100%** - bombe cu cuie, oameni nevinovaţi ucişi, jafuri pentru auto-finanţarea activităţii *revoluţionare…* Trist sfârşit al unor vieţi inutile, care au distrus la rândul lor alte vieţi în numele unui ideal străin de tradiţia americană, în numele unor false valori. Nu numai că nu au reuşit *să ridice la luptă revoluţionară masele largi populare*, dar nici măcar nu au reuşit să impresioneze pe nimeni. Nişte paria de origine evreiască de care orice societate este datoare să se descotorosească într-un fel sau altul, mai devreme sau mai târziu. Presa de stânga şi toată gaşca de onanişti tardivi care de mai bine de un secol visează la *o societate mai bună şi mai dreaptă* îi consideră *prizonieri politici*, dacă nu chiar au tupeul să-i numească *prizonieri de conştiinţă*, în realitate nefiind altceva decât nişte criminali de cea mai joasă speţă. Între două jafuri armate, grupul de *revoluţionari* dădea comunicate cu iz de proclamaţie, aşa cum a fost şi manifestul din 1974 intitulat **The Politics of Revolutionary Anti-Imperialism**, din care citez :

"The only path to the final defeat of imperialism and the building of socialism is revolutionary war.... Socialism is the violent overthrow of the bourgeoisie, the establishment of the dictatorship of the proletariat, and the eradication of the social system based on profit.... Revolutionary war will be complicated and protracted.... It includes mass struggle and clandestine struggle, peaceful and violent, political and economic, cultural and military, where all forms are developed in harmony with the armed struggle. Without mass struggle there can be no revolution. Without armed struggle there can be no victory", adică :

"Singura cale pentru zdrobirea finală a imperialismului şi construcţia

socialismului este războiul revoluţionar… Socialismul este răsturnarea violentă a burgheziei, instaurarea dictaturii proletariatului şi eradicarea sistemului bazat pe profit…. Războiul revoluţionar va fi complicat şi îndelungat. El include revolta de masă şi revolta clandestină, pacifistă şi violentă, politică şi economică, culturală şi militară, unde toate aceste forme de luptă se dezvoltă în concordanţă cu revolta armată. Fără revolta de masă nu poate avea loc o revoluţie. Fără revoltă armată nu poate avea loc victoria. "

Sigur că da! Cam mare diferenţa între lupta *revoluţionară*, revolta armată contra statului imperialist, cum vreţi Dvs., şi jaf cu mână armată a băncilor, însoţit de asasinate cu sânge rece. Chiar dacă dânşii numeau toate astea *exproprieri în numele poporului*, precum Stalin odinioară. Atunci ca şi acum evreii comunişti au ştiut întotdeauna să camufleze cu lozinci *revoluţionare* scopurile lor reale.

Demn de menţionat este că în present mai există o facţiune legal autorizată a organizaţiei Weather Underground – nu ştiu dacă este vorba de *"dinozauri"* nostalgici ai vechii organizaţii sau de tineri evrei dornici de *acţiune* – de altfel nici nu mă interesează, pentru că vor avea soarta Partidului Comunist din SUA, există şi aşa ceva, dacă nu ştiaţi. Ceea ce putem citi pe situl acestei facţiuni este însă edificator, citez :

"We oppose oppression in all its forms including racism, sexism, homophobia, classism and imperialism. We demand liberation and justice for all peoples. We recognize that we live in a capitalist system that favors a select few and oppresses the majority. This system cannot be reformed or voted out of office because reforms and elections do not challenge the fundamental causes of injustice", adică :

"Ne opunem opresiunii de orice fel, incluzând aici rasismul, sexismul, homofobia, diferenţa de clasă şi imperialismul. Cerem libertate şi

justiţie pentru toate popoarele. Recunoaştem că trăim într-un sistem capitalist care favorizează pe câţiva aleşi şi oprimă majoritatea. Sistemul nu poate fi reformat sau respins prin vot deoarece reformele şi alegerile nu pot schimba cauzele fundamentale ale injustiţiei."

Cu alte cuvinte, cum democraţia *burgheză* nu e bună de nimic, ***aux armes citoyens! să ne luăm cu mâna noastră ce e al nostru! Expro-prierea expropriatorilor*** – nu mai ştiu cine a spus asta din urmă cu exproprierea! Edificator, nu?

Și acum câteva citate din *gândirea* câtorva din persoanele pomenite mai sus, pentru a vedea că nu bat câmpii.

"Kill all the rich people. Break up their cars and apartments. Bring the revolution home, kill your parents, that's where it's really at."

"Omorâți toți bogații. Făceți-le țăndări mașinile și apartamentele. Aduceți revoluția acasă, omorâți-vă părinții, asta este cazul să faceți. "

(Bill Ayers, fost profesor la Universitatea Illinois, în prezent pensionar, *Bring the War Home: The Ayers Tapes : NO QUARTER*)

“First they killed those pigs, then they ate dinner in the same room with them, then they even shoved a fork into the pig Tate's stomach! Wild!”

“Întâi i-au omorât pe porcii ăștia, pe urmă au mâncat în aceeași camera cu cadavrele lor, apoi au înfipt o furculiță în burta scroafei de Tate! Marfă! “

(Bernardine Dohrn, fost profesor la Northwestern University School of Law - din discursul ținut în decembrie 1969 în cadrul *Consiliului de*

Război organizat de WUO în Flint, Michigan.)

Bernardine Dohrn se referea la crimele sadice comise de patru din membrii *familiei* lui Charles Manson, uciderea actriței Sharon Tate, soția cunoscutului regizor Roman Polanski, însărcinată în luna a 9-a, împreună cu patru prieteni în 9 august 1969. Legistul a stabilit că actrița fusese de 16 ori înjunghiată în abdomen. Cadavrele au fost batjocorite, iar la plecare, asasinii au scris "porci" pe ușa de la intrare cu sângele actriței. Bill Ayers va afirma mai târziu că partenera sa, Bernardine Dohrn, a încercat doar să fie ***puțin ironică***. (sic!)

"I did a lot of educational work in that time. Other people built bombs during that time, and I thought that it was all right to do that, because I felt that it was a way to protest."

"Am făcut multă muncă educativă în acea vreme. Alții au făcut bombe pe atunci iar eu gândeam că este corect acest lucru, pentru că am simțit că este și asta o formă de protest."

(Kathy Boudin, profesor adjunct la Columbia University, NY)

"Two-thirds of the white Freedom Riders who traveled to Mississippi were Jewish; a majority of the steering committee of the 1964 Berkeley Free Speech Movement were Jewish; the SDS chapters at Columbia and the University of Michigan were more than half Jewish; at Kent State in Ohio, where only five percent of the student body was Jewish, Jews constituted 19 percent of the chapter. I might add a strange statistic which I became aware of in the course of two trips to Kent State to commemorate the events of May, 1970: three of the four students shot by the National Guard at Kent State were Jewish. "

"Două treimi din Cavalerii albi ai Libertății care au activat în Missisippi erau evrei; majoritatea comitetelor de conducere ale

Mișcării pentru Libertatea Cuvântului de la Berkeley în 1964 erau evrei; filialele SDS la Columbia și la Universitatea din Michigan erau mai mult de jumătate evrei, la Kent State în Ohio unde doar 5% din studenți erau evrei, evreii constituiau 19% din filială. Aș mai putea adăuga o cifră stranie de care am devenit conștient în cursul celor două vizite pe care le-am făcut la Kent State pentru a comemora evenimentele din mai 1970: trei din cei patru studenți împușcați de Garda Națională la Kent State erau evrei."

(Mark Rudd, pensionar, fost profesor de matematică la Central New Mexico Community College)

Masacrul de la universitatea Kent State din 4 mai 1970 este unul din cele mai ruşinoase episoade ale istoriei recente americane. Este vorba despre deschiderea focului complet aiurea şi fără motivaţie aparentă asupra unui grup de studenţi ce protestau în urma anunţului televizat din 30 aprilie făcut de către preşedintele Richard Nixon, de a continua războiul din Asia de sud-est prin extinderea lui în Cambodgia. Apelul la unităţi ale Gărzii Naţionale nu avea absolut nici o justificare, câteva vitrine distruse în timpul protestelor puteau fi foarte bine rezolvate de poliţie. Garda Naţională nu avea ce căuta într-o universitate, şi oricum, nu înarmată cu carabine M1 încărcate cu muniţie de război, cu atât mai puţin cu cât nu se decretase starea de urgenţă. Indiferent de ordinul primit, militarii nu aveau nici un drept să ceară studenţilor să se împrăştie în incinta unei universităţi, şi cu atât mai puţin să utilizeze arme de război în acest scop. Iar studenţii erau în interiorul universităţii şi puteau să protesteze cât şi cum voiau. Apoi, în momentul deschiderii focului, se găseau la o distanţă de 50-100m de soldaţi aşa că sticlele şi cutiile de bere cu care aruncau spre ei nu aveau în nici un caz cum să-i rănească pe aceştia. În ciuda tuturor acestor evidenţe, fără absolut nici un avertisment, somaţie sau foc în aer, şi în plus, fără absolut nici un ordin verbal sau scris, în minutul fatal, 12:24 pm, 29 din cei 77 militari au încărcat armele şi au

tras în plin, în total fiind trase 67 de cartuşe timp de 13 secunde. Doi studenţi din grupul de protestatari au fost loviţi în plin, Allison Krause şi Jeffrey Miller, alţi doi, Sandra Scheuer şi William Knox Schroeder nici nu participau la protest, fiind loviţi mortal de gloanţe rătăcite. Deşi se putea afla cu exactitate din arma cui a pornit glonţul ucigaş, ancheta a muşamalizat toate aceste fapte reprobabile şi nimeni nu a fost condamnat. Familiilor îndurerate li s-a acordat suma jenantă de câte 15,000$ în compensaţie pentru copiii pierduţi. Totul nu apare azi decât ca un exces de zel al autorităţilor, primarul oraşului Kent, LeRoy Satrom şi al guvernatorului statului Ohio, Jim Rhodes, fără a mai vorbi de iresponsabilitatea militarilor, încă o dovadă, dacă mai era nevoie, că în armată şi poliţie, indiferent de ţară, se găseşte un număr deloc neglijabil de tâmpiţi, care se pierd cu firea exact atunci când ar trebui să-şi păstreze sângele rece. În fine, revenind la cele afirmate de către dl. Mark Rudd, faptul că din cei patru tineri, trei erau evrei, nu are nimic de-a face cu aşa-zisul *militantism* al dânşilor, pentru că, după cum am văzut, doi dintre tineri au fost omorâţi cu totul întâmplător. Asta ne dă cel mult o idee despre procentul exagerat de evrei din facultăţile aşa-zis umaniste, filozofie, sociologie & co. Normal, zic eu – că doar n-or să se ducă ei la minerit, petrol-gaze sau poduri şi şosele!

”We felt that doing nothing in a period of repressive violence is itself a form of violence. That's really the part that I think is the hardest for people to understand. If you sit in your house, live your white life and go to your white job, and allow the country that you live in to murder people and to commit genocide, and you sit there and you don't do anything about it, that's violence. ”

”Am simţit că nefăcând nimic într-o perioadă de represiune violentă este în sine tot o formă de violenţă. Asta este, cred eu, cel mai greu de înţeles pentru restul. Stai acasă, trăieşti <u>viaţa ta albă</u> şi mergi la <u>slujba ta albă</u> şi realizezi că ţara în care trăieşti ajunge să omoare oameni şi să comită un genocid, şi tu stai acolo şi tu nu ştii nimic, asta este violenţă. ”

Naomi Jaffe

Edificator, nu? Să menţionăm că toţi aceştia sunt menţionaţi la loc de cinste la categoria *Social Activists and Union Leaders*, în lucrarea ***The Golden Age of Jewish Acheivement ©*** (sic!). Totul apare mai degrabă ca un război total declarat de evrei civilizaţiei occidentale (albe), şi vedem că îşi fac chiar un titlu de glorie din asta. Faptul că evreii *făceau legea* în SDS şi în Weather Underground, apare ca un succes al atacului evreiesc asupra civilizaţiei şi culturii tradiţionale americane. Nu o spun eu, dl. Mark Rudd o face permanent pe blogul personal. În modul cel mai straniu, autorităţile, în loc să dea o replică pe măsură unor astfel de activităţi teroriste, au adoptat mai degrabă o atitudine tolerantă, chiar dacă aceasta a însemnat pe termen lung o sinucidere lentă. S-ar putea replica că este vorba despre extraordinara putere a lobby-ului evreiesc. Da, sigur, este posibil, dar nu e numai asta. Se constată că grupurile conservatoare care apără cultura tradiţională, nu neapărat cei situaţi la dreapta spectrului politic, sunt permanent atacaţi, acuzaţi că ar fi naziști, fascişti, antisemiţi, retrograzi, de multe ori sunt văzuţi ca nişte bolnavi mintali, aşa cum vom vedea mai târziu, în timp ce extremiştii de stânga, de multe ori asasini înnăscuţi, mânjiţi de sânge până în vârful urechilor, sunt luaţi în braţe de opinia publică şi de mass-media. Dacă din punctul de vedere al evreilor este de înţeles interesul lor pentru a distruge o Americă *albă*, creştină şi tradiţionalistă, mai greu este de înţeles cum a fost posibil ca ne-evrei să adere la activităţile teroriste ale acestei organizaţii criminale. S-ar putea spune, stai D-le! Chiar dacă au utilizat mijloace teroriste, în fond, ei luptau contra războiului din Vietnam, chestie care nu e chiar aşa de negativă. Da, dar doar în aparenţă, pentru că nu ăsta era scopul principal. Că doar nu-şi închipuiau că vor stopa războiul aruncând

în aer o statuie, sau mutilând câţiva tineri nevinovaţi. **Nu, nici vorbă, dânşii voiau să atragă atenţia asupra *lor* în primul rând, a *evreilor* care se situau în linia întâi a luptei contra unei Americi creştine şi tradiţionaliste**. O spune chiar dl. Rudd, citat anterior, că prin radicalismul de care au dat dovadă, ar fi încercat să scape de ***evreitatea*** lor (*by being radicals we thought we could escape our Jewishness).* Or fi încercat *dânşii* şi asta, nu zic nu, dar nu au reuşit şi nici nu aveau cum să reuşească. *Ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus*, parcă aşa se zice. În anii 60', 70', şi 80', evreii s-au simţit cumva marginalizaţi într-o societate dominată de *"goi albi"*, astfel că au simţit cumva nevoia să răspundă cu violenţă acestei aşa-zise *"marginalizări",* cel mai adesea, împingând în faţă în vederea cofruntării violente alte grupuri marginalizate, în primul rând negri, aşa cum am văzut deja, evreii rezervându-şi rolul de leaderi. Privind retrospectiv, este de ne-înţeles pasivitatea autorităţilor vis-à-vis de aceste activităţi anti-americane şi anti-statale în fond. Pentru că au fost planuri de a proclama state suverane negre în cadrul SUA, state care să fie conduse de grupări separatiste. Nu este o glumă, istoricul Dan Berger, care s-a ocupat de mişcările sociale din acei ani, menţionează că un grup auto-intitulat New Afrika, a încercat să proclame un stat independent şi suveran în Missisippi în 1968. Şi nu a fost singura încercare. Alte grupări extremiste sau teroriste precum Black Panther, despre care am vorbit deja, Black Liberation Army, Brown Berets, Young Lords Party, şi El Comité, printre multe alte grupări, au pescuit în ape tulburi, iniţiind acţiuni separatiste şi secesioniste. Weather Underground nu numai că a aderat la ideologia toxică a acestor grupări, dar a participat la acţiuni teroriste comune cu *panterele* şi cu *Black Liberation Army*. Nu este prea clar ce impact asupra politicului au avut în epocă aceste acţiuni, se pare că impactul a fost nul sau pe aproape, un lucru este

cert însă : **de atunci unitatea unei Americi albe, creştine şi conservatoare, a început să se clatine**. Iar astăzi ea este în ruine. Tipul de discurs extremist practicat pe atunci de către grupările teroriste a început să dispară, ca şi genul de activitate *revoluţionară* practicat de către dânşii, parte datorită reacţiei autorităţilor, parte datorită faptului că mulţi activişti evrei au intrat mai apoi în elita academică. Bill Ayers, Bernardine Dohrn, Kathy Boudin, Mark Rudd, şi nu numai, din terorişti sanguinari au devenit profesori universitari, concomitent cu afirmarea multiculturalismului ca ideologie dominantă pe continentul nord-american.

Se pune acum întrebarea : cum a fost posibil? Uite că a fost! Un profesor de sociologie de la universitatea din Arizona, Doug Mc Adam, îşi aminteşte, este un film pe *youtube*, cum la ultimul Consiliu Naţional al WUO, din 26-31 decembrie, 1969, din Flint, Michigan, unul din seminarele organizate avea ca subiect *"etica valabilităţii noilor-născuţi albi ca posibile ţinte ale activităţii teroriste"* (**newborn white babies as valid targets**), iar *conferenţiarul*, Kathy Boudin, a atins între altele şi subiectul *mamelor scroafe* albe. Se pune acum întrebarea dacă un conferenţiar cu părinţii foşti nazişti, cu o bogată activitate neo-nazistă anterioară, ar putea avea acces în învăţământul american. Exclus, nici măcar în calitate de spălător de wc-uri, darămite de profesor universitar. Iată că în timp ce un antrenor de baschet este concediat instant sub presiunea *părinţilor revoltaţi*, doar pentru nişte aluzii la adresa orientării sexuale *homofile* a unora din studenţi, aceiaşi părinţi nu sunt câtuşi de puţin revoltaţi ca o fostă teroristă şi spărgătoare de bănci evreică, asasină cu sânge rece, teoreticiană a folosirii drept *ţinte valabile* a noilor născuţi albi, născuţi evident, din *mame scroafe*, la fel de albe, să predea Dumnezeu ştie

ce bazaconii studenţilor (*integrarea socială* chipurile – printre care şi a foştilor terorişti evrei printre *porcii albi*, probabil). Iată că în America se poate, nu degeaba este ţara tuturor posibilităţilor. La fel este cazul şi cu restul de foşti terorişti, iar opinia publică americană asistă neputincioasă la toate acestea.

O copie la indigo a organizaţiei *meteorologilor*, neagră de această dată, a fost **Black Liberation Army**, despre care am amintit deja anterior. The Black Liberation Army (BLA) a fost o organizaţie subversivă ilegală, activă pe teritoriul SUA între 1970-1981. S-a afirmat printr-o serie de atacuri cu bombă, crime şi jafuri armate, pe măsură ce organizaţia *panterelor* începuse să alunece pe panta declinului. Mulţi din membrii organizaţiei proveneau din BPP, *pantere* ce au părăsit partidul după ce Eldridge Cleaver a fost exclus din Comitetul Central(sic!) al partidului. Gruparea a ajuns rapid în atenţia poliţiei şi FBI prin atacuri prin surprindere asupra ofiţerilor de poliţie, urmărind uciderea acestora. Conform datelor furnizate de Departamentul de Justiţie, membrii grupării au fost implicaţi în peste 70 de incidente armate între 1970-76, soldate, printre altele, cu uciderea a 13 ofiţeri de poliţie. În 31 iulie 1972, cinci membri înarmaţi ai grupării au deturnat cursa 841 a companiei Delta Air Lines ce opera pe traseul Detroit-Miami, cerând o răscumpărare de 1 milion de $. După care au eliberat pasagerii şi au fugit în Algeria şi ulterior în Franţa, unde patru dintre ei au fost arestaţi pentru diverse tâlhării. Ultimul dintre terorişti, George Wright, a fost arestat în 26 septembrie 2011 în Portugalia, autorităţile refuzând să-l extrădeze până în prezent. Astăzi, în ciuda declaraţiilor programatice, BLA apare ca o organizaţie teroristă, având câteva zeci de membri, mai degrabă un sindicat al crimei, în stilul familiilor mafiote, decât o organizaţie reprezentativă pentru

populaţia de culoare. Ca şi WUO, prin activitatea teroristă au fost împinşi spre periferia societăţii, a crimei organizate, s-au auto-marginalizat singuri, determinând o reacţie energică a poliţiei şi FBI, care le-au decimat rândurile încet-încet. Assata Shakur, una din conducătoarele bandei de asasini, evadată în 1979 din închisoarea în care era deţinută pentru uciderea a două persoane, răpire şi spargeri de bănci, care mai apoi a fugit şi a primit azil în Cuba, menţionează în autobiografia sa, citez : *"… Black Liberation Army nu a fost o organizaţie centralizată şi organizată, cu o conducere comună şi o ierarhie stabilită. A fost mai degrabă constituită din grupuri şi colective ce* ***lucrau*** *împreună, în acelaşi timp independente unul de celălalt."* Sigur că da! Împreună! Mai ales împreună! La atacul asupra maşinii blindate din 20 octombrie 1981, în mall-ul Nanuet din Nyack, NY, alături de cei trei membri ai WUO despre care am mai vorbit, a participat şi Jeral Wayne Williams aka Mutulu Shakur, membru al BLA. Capturat în 1986, a primit şi el 60 de ani de puşcărie.

Punct şi de la capăt! Câteva concluzii înainte să ne mutăm peste ocean, în Europa. Să facem observaţia că pe termen scurt, indiferent de scopurile declarate, toate aceste mişcări teroriste au suferit un eşec total. Reprimate energic de către autorităţi, marea majoritate a membrilor acestora au ajuns fie în puşcării, fie au fost ucişi în timpul confruntărilor armate cu forţele de ordine. Nu au reuşit să declanşeze nici un război civil, nici nu au oprit intervenţia militară americană în Asia de sud-est, nu au declanşat nici o revoluţie socială. Practic, nu au reuşit decât să-şi atragă oprobiul populaţiei prin activităţi ce caracterizează mai degrabă crima organizată. O mică parte, sub presiunea lobby-ului evreiesc din marile universităţi americane au revenit în calitate de profesori în mediul academic, continuând să propage

aceeaşi ideologie toxică. Pe termen lung însă, ideologia acestor grupuscule teroriste avide de putere, controlate în bună parte de evrei, combinată cu ideile promovate de filozofii *Şcolii de la Frankfurt*, cu deosebire cele ale lui Herbert Marcuse, vor constitui baza ideologiei otrăvitoare ce domină azi societatea americană, multiculturalismul, chintesenţa marxismului cultural preconizat de Gramsci în urmă cu jumătate de secol. Inutil să mai repet rolul evreilor în toată această istorie.

Cap. 4 J' aime Paris au mois de Mai

Cum spuneam, ne întoarcem în timp, în anul 1968, în Europa, unde vor izbucni revolte ale tineretului, complet deosebite de cele din State, care şi ele vor da la rândul lor naştere unor mişcări radical-teroriste de extracţie marxistă. În Europa de vest, cele mai ample mişcări de protest ale studenţilor au avut loc în Franţa şi Germania, în mai 1968, în fiecare din aceste ţări, protestele având cauze diferite. Cu toate acestea, se pot totuşi decela nişte cauze comune. Astăzi, privind retrospectiv, este uluitor cât de mult s-a schimbat societatea occidentală în decurs de o generaţie. Pentru cei de azi pare straniu că în urmă cu mai puţin de jumătate de secol, în Franţa liceele erau separate, de fete şi de băieţi. Chiar şi în România comunistă, subsemnatul, în 1970, în calitate de proaspăt boboc, am prins primul an ca elev la ultimul liceu de băieţi din Bucureşti, Lic. Cantemir-Vodă, ultimul liceu de fete fiind Zoia Kosmodemianskaia, fosta şcoală normală de lângă Grădina Icoanei, mixtat ulterior şi el. Fetelor le era interzis să poarte pantaloni, fumatul în şcoli, cu excepţia învăţământului superior, era strict interzis, studenţilor le era interzis accesul în căminele studentelor şi viceversa, măsură menţinută în România până la căderea comunismului în 1989. Situaţia era identică în Franţa anului 1968. Biserica fiind încă puternică, un anume paternalism, combinat cu autoritate şi tradiţie, domina sistemul de învăţământ. Diferenţele sociale erau încă extrem de accentuate, 92% dintre studenţi provenind din rândurile burgheziei. Trebuie precizat că, spre deosebire de restul statelor occidentale, mişcările de protest din Franţa au avut un caracter aparte, prin faptul că peste revendicările tinerilor s-a suprapus şi o puternică mişcare muncitorească, revendicările celor două grupuri sociale fiind complet diferite. Cum spu-

neam, Franţa anului 1968 prezenta o situaţie paradoxală, un amestec de bogăţie şi sărăcie, de avânt economic şi criză, de modernitate şi tradiţie. Practic, criza din 1968 a însemnat declinul industriei clasice, poluante şi mare consumatoare de materii prime şi energie, care în deceniile următoare va migra treptat spre ţările lumii a treia, anunţând totodată revoluţia informatică. Ca şi în SUA, criza din 1968 a survenit după trei decenii de prosperitate nemaiîntâlnită nicicând în istorie. Societatea de consum era puternic consolidată. În aproape 30 de ani de la declanşarea marii conflagraţii mondiale, în viaţa tuturor francezilor se produseseră schimbări majore : aproape toate familiile posedau un automobil, toate locuinţele rurale erau electrificate şi dispuneau de canalizare. Cu toate acestea, primele semne ale crizei ce avea să zguduie Franţa începuseră să apară cu câţiva ani mai înainte, marea grevă a minerilor din 1963 anunţând decesul unei mari industrii poluante construită pe baza extracţiei de cărbune. Cărbunele, *pâinea industriei* cum spunea Lenin, nu mai era bun de nimic, Franţa fiind deja împânzită de centrale nucleare ce produceau energie electrică la un preţ derizoriu. Consecinţele sociale nu s-au lăsat nici ele prea mult aşteptate, depopularea satelor şi creşterea şomajului. La începutul lui 1968 Franţa număra peste 500 de mii de şomeri, marea majoritate tineri, astfel că guvernul s-a văzut nevoit să înfiinţeze L'Agence Nationale pour l'Emploi (ANPE). Două milioane de angajaţi erau plătiţi la nivelul salariului minim pe economie (SMIC), care pe atunci însemna ceea ce înseamnă azi în România, o existenţă la limita supravieţuirii. Studenţii aveau şi ei destule revendicări de natură economică : aglomeraţia din cămine, din sălile de curs, lipsa mijloacelor de transport. Creşterea fără precedent a numărului de studenţi a pus pe gânduri guvernul, care a anunţat măsuri restrictive privind accesul la anumite specialităţi, cu precădere la cele umaniste,

ceea ce a trezit furia studenţilor. Mulţi studenţi cereau o *liberalizare a moravurilor,* contestând valorile tradiţionale considerate ca învechite, dar şi adesea, capitalismul şi societatea de consum. Cu doar un an în urmă fuseseră anulate restricţiile privind distribuirea şi utilizarea pilulei anti-concepţionale, cu toate acestea, pilula continua să rămână puţin răspândită. Pe plan politic se manifesta de asemenea o criză, o stare de lehamite, dat fiindcă preşedintele Charles de Gaulle conducea ţara de aproape 10 ani. Partidul Comunist Francez (PCF), cea mai puternică formaţiune politică de stânga, întârzia să se destalinizeze, închistat în dogmatismul *"tovarăşilor".* Tătucul Stalin era deja depăşit, alţii erau noii idoli ai tinerilor *"revoluţionari" :* Mao, Ho Chi-Minh, Pol Pot, Fidel Castro, Che Guevara. Tinerii erau *ţinuţi în priză* de comitetele de sprijin pentru Vietnam care denunţau aşa-zisul *imperialism* american. Pe acest fond general au început tulburările din mai 1968, evenimente care au fost denumite mai apoi **revoluţia ratată** *(la revolution manquée).* Pe plan teoretic, în afară de scrierile gânditorilor *Şcolii de la Frankfurt,* cu Herbert Marcuse în frunte, s-a adăugat şi francezul Raoul Vaneigem cu al său *Traité de savoir vivre à l'usage des jeunes générations*, apărut în 1967. Filozoful marxist Louis Althusser, la şcoala normală superioară va forma o serie de *gânditori* marxişti-leninişti, care vor constitui nucleul primelor organizaţii maoiste. Având o *extraordinară importanţă teoretică şi practică*, cum spunea Marele Ciuruit, **Cărticica roşie cu învăţăturile Tov. Mao**, o adevărată mostră de imbecilitate, biblia activistului politic comunist, a constituit şi ea un suport teoretic al mişcărilor de protest ale studenţilor. Câteva mostre din butadele stimabilului, e păcat să se uite, citez:

„Revoluția este o dramă pasională." ; „Comunismul este un ciocan cu

care strivim dușmanul." ; „E dăunător să citești prea multe cărți." ; „E mai folositor să omori țânțari decât să faci dragoste."

Mare vorbă, la *Scripta manent* mă refer! Revoluţia culturală care era în plină desfăşurare în China comunistă, practic **răfuiala finală a partidului comunist cu intelectualii**, a fost interpretată de studenţi ca o creştere în importanţă a rolului politic al tinerilor în societate.

Tulburările au început în data de 22 martie 1968, prin ocuparea unui etaj al blocului administrativ al universităţii din Nanterre, în semn de protest faţă de arestarea unor studenţi în cursul unei manifestaţii contra războiului din Vietnam. Ziua de 2 mai a fost *decretată* zi *anti-imperialistă*, conducând la întreruperea unui curs al profesorului René Rémond. În aceste condiţii, decanul Pierre Grappin decide închiderea facultăţii, ceea ce va provoca a doua zi răspândirea protestelor în facultăţile din Cartierul Latin şi de la Sorbona. Două chestiuni sunt de remarcat aici. Prima ar fi că protestul a pornit de la facultăţile aşa-zis umaniste, filozofie, sociologie, litere, etc…, nu de la medicină sau politehnică, şi nu tocmai întâmplător, am explicat anterior şi de ce, Franţa nu avea nevoie de regimente peste regimente de filozofi, pe cât avea nevoie de ingineri şi medici. Demn de remarcat este faptul că în 1956, pentru prima dată în istoria învățământului superior francez, numărul studenților de la facultățile de științe și litere îl depășise pe cel al studenților de la medicină și drept. A doua ar fi că, deşi la proteste au participat extrem de numeroşi tineri, liceeni, studenţi, dar şi destui pierde-vară, acestea s-au desfăşurat într-un haos total, fără a avea o conducere centralizată. Câteva nume s-au făcut cunoscute totuşi, mai degrabă în calitate de purtători de cuvânt decât de lideri ai studenţilor : Daniel Cohn-Bendit, Serge July, Alain Krivine, despre care vom mai avea prilejul să discutăm. Alți indivizi

care s-au erijat în lideri ai studenților în acele zile au fost Alain Geismar, Pierre Victor (Benny Lévy), Henri Weber, Roland Castro și André Glucksmann. Mai toți au fost arestați și întemnițați pentru apartenența la organizații extremiste de stânga, dacă nu teroriste de-a dreptul. Astăzi toți se regăsesc în înalte funcții guvernamentale, cu precădere în domeniul învățământului sau în calitate de parlamentari europeni. Nu și-au renegat niciodată trecutul extremist, singura excepție notabilă fiind André Glucksmann, devenit ulterior un anticomunist redutabil, cu toate că luările sale de poziție față de diversele probleme apărute după căderea zidului Berlinului sunt discutabile. **Toți, absolut toți aceștia erau evrei, evident**. Spre deosebire de SUA, faptul că unii dintre aceştia erau evrei, nu a avut nici o semnificaţie asupra evenimentelor din Parisul acelor zile. Singura idee care trebuie reținută, am mai afirmat-o pe parcursul acestei cărți, este că într-o țară dezbinată politic, religios și moral, **grupul etnic cel mai unit deține supremația**, aceasta este explicația faptului că peste tot unde apar mișcări teroriste și subversive în cadrul unui sistem democratic cu tradiție, evreii sunt primii care *se înfig* în fruntea acestor mișcări. Chestia cu internaționalismul comunist care-i făcea să-și uite evreitatea este doar o diversiune ieftină. Așa cum vom vedea imediat, în Germania nu au avut nici o șansă, din motive lesne de înțeles, la fel în Italia, dat fiindcă comunitatea evreiască italiană este nesemnificativă, cca. 45,000 de evrei la cca. 60 de milioane de locuitori. Cum spuneam, vineri 3 mai, curtea universităţii Sorbona a fost ocupată de cca. 400 de studenţi de stânga dornici de *mitingeală.* În faţa pericolului real ca aceştia să fie atacaţi brutal de către studenţii de dreapta, conducerea universităţii, prin rectorul Jean Roche, a făcut apel la forţele de poliţie, care au intervenit violent, împrăştiindu-i pe studenţi şi arestând o bună parte din ei. Cu această ocazie să mai

facem o observaţie. Deşi în general, mass-media îi prezintă pe studenţi ca fiind vectori ai progresului, ai noului, totdeauna evident, de stânga, **puţin comunişti** care vasăzică, în fruntea cărora se situează întotdeauna, invariabil, unul sau mai mulţi evrei, crema-cremelor care vasăzică, iată că există şi opusul acestora, studenţii de dreapta, în general studenţi creştini sau conservatori, majoritatea studiind la discipline *realiste* ca să zic aşa, medicină, drept, politehnică, agronomie, prezentaţi cel mai adesea ca aparţinând extremei-drepte, naziști, fascişti, homofobi, xenofobi şi anti-semiţi. Nici aceştia din urmă nu erau chiar puţini, este important de precizat acest fapt, pentru că aceştia nu au participat la tulburări, *de retrograzi şi bigoţi ce erau*, evident, si nu pentru a-i lăsa pe studenţii comunişti & co. *să se dea în stambă*. Aflând de intervenţia violentă a forţelor de ordine în Sorbona, studenţii de la alte universităţi reacţionează violent, blochează străzile principale, ridică baricade, aruncă cu tot ce le vine la mână, sticle, pietre de pavaj, în forţele de ordine. Ameninţarea cu închisoarea pentru tulburarea ordinii publice nu face decât să-i îndârjească pe protestatari, care se strâng în număr tot mai mare. Escaladarea confruntărilor violente dintre studenţi şi poliţie îi ia prin surprindere pe dinozaurii din conducerea Partidului Comunist Francez. Conform doctrinei marxist-leniniste, însuşită la Moscova, revoluţia ar fi trebuit să înceapă cu *ridicarea la luptă a clasei muncitoare*. Cu toate acestea, au încercat să ralieze *clasa muncitoare* la protestele studenţilor. Numai că acea clasă muncitoare nu mai era atât de comunistă pe cât fusese în 1934, majoritatea muncitorilor optând pentru lupta sindicală în detrimentul *luptei de clasă*. Confédération Générale du Travail (CGT) era şi este până în ziua de azi, cea mai puternică organizaţie a *oamenilor muncii* din Franţa, iar Georges Séguy, pe atunci secretarul general al acestei organizaţii, **nu a pus**

botul, ca să zic aşa, la protestele anarhice ale studenţilor. Confruntările ating apogeul în noaptea de 10-11 mai, cînd studenţii ocupă Cartierul Latin, ridicând câteva zeci de baricade, care sunt luate cu asalt în aceeaşi noapte de către forţele de poliţie. Pentru prima dată se înregistrează zeci de răniţi de ambele părţi. În primul rând, comandantul Journiac, ofiţer de poliţie, lovit în frunte cu o cărămidă aruncată de la etaj, va muri după numai un an. În ciuda reticenţei manifestate anterior, revoltate de acţiunea violentă a poliţiei faţă de studenţi, organizaţiile sindicale fac apel la o manifestaţie de solidaritate cu studenţii, pentru data de 13 mai, două zile mai târziu. Între timp, pe 11 mai, primul ministru în funcţie, Georges Pompidou, întors din Afganistan, face apel la ordine şi ordonă redeschiderea universităţilor. Manifestaţia anunţată are totuşi loc şi va reuni un număr imens de oameni. Sindicatele vorbesc de un million de participanţi, poliţia doar de două sute de mii, probabil că dacă facem media vom fi mai aproape de adevăr. Astfel se termină prima parte a *revoluţiei din mai ’68* din Franţa, cea **studenţească**. Concluziile le vom trage ceva mai târziu.

Revenind la demonstraţia din 13 mai, sindicatele sperau prin aceasta, ca mişcarea de protest a studenţilor să nu contamineze *mediul sănătos muncitoresc*. Afirmarea unei noi forţe în arena politică, fie ea chiar şi anarhică, nu putea să fie văzută cu ochi buni nici de sindicate, nici de către partidul comunist. Sorbona, redeschisă la ordinul primului ministru din 11 mai, devine cel mai puternic centru al protestelor studenţeşti ulterioare şi al contestării ordinii existente. Paradoxal, fără nici un plan prealabil, greva simbolică ce a însoţit manifestaţia de sprijin a revendicărilor studenţilor din 13 mai, nu se va opri. A doua zi, 2862 salariaţi de la uzina Sud-Aviation din Bouguenais, intră

spontan în grevă pe termen nelimitat. Alte şi alte societăţi intră în grevă în zilele următoare. Ţara devine în scurt timp paralizată complet. Pe 22 mai, deja 10 de milioane de salariaţi sunt în grevă generală. Începe astfel cea mai mare grevă din istoria modernă a Franţei şi prima **grevă generală sălbatică** din istorie. Pe 16 mai studenţii de la Sorbona fac apel către clasa muncitoare ***să ocupe imediat toate uzinele***. Liderii sindicali, luaţi prin surprindere, au încercat treptat să preia conducerea şi coordonarea grevei, reuşind în scurt timp acest lucru. În vederea obţinerii de salarii mai mari pentru sindicalişti, evident. În zadar au încercat studenţii să determine muncitorii să treacă la ocuparea *revoluţionară* a întreprinderilor, liderii sindicali au ordonat ca porţile uzinelor ocupate de greviști să rămână permanent închise. Mulţi se temeau de aceşti studenţi prea de stânga, prea comuniști, mult prea porniţi contra capitalismului, în care vedeau totuşi patronii şi managerii de mâine. Și nu erau prea departe de adevăr. Cu toate acestea, studenţii au continuat să lanseze apeluri către *clasa muncitoare*, chemând la revoluţie. Situaţia devenea tot mai periculoasă, în special pentru partidul comunist, dar şi pentru sindicate, astfel că în secret au fost iniţiate negocieri cu patronatul pentru deblocarea grevei. Trebuiau totodată moderate cererile greviştilor, multe din ele, imposibil de satisfăcut. În final, după mai multe runde de negocieri s-a ajuns la un acord cu greviştii, astfel că salariul minim (SMIC) a crescut cu 35%, fiind stabilit la un nivel de 600F (peste 600€ azi), apoi o creştere cu 10% a salariilor pentru restul salariaţilor, şi în fine, încă o săptămână de concediu plătit, adăugată la cele trei legale deja. (acordurile de la Grenelle) Demn de subliniat este faptul că măsurile preconizate de aceste acorduri, niciodată ratificate, nu au fost aplicate imediat, ele fiind impuse treptat în anii următori. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu cererile studenţilor. Ca de obicei, pun aceeaşi

întrebare. **Se putea şi altfel?** Era cumva absolut necesară această *pseudo-revoluţie*? Pentru că pierderile materiale au fost extrem de ridicate, clădiri şi magazine distruse, autoturisme incendiate, la care s-au adăugat şi pierderile considerabile pentru economie datorită grevei generale. Aşa s-a încheiat a doua etapă importantă a *revoluţiei* din mai 1968, cea **grevistă**. Nici pe plan politic lucrurile nu stăteau prea bine. În cei zece ani de dominaţie a gaulliştilor, regimul politic se uzase suficient ca să determine o atitudine negativă a unei bune părţi a electoratului. Era nevoie de o nouă politică. Dreapta reproşa adesea generalului pierderea Algeriei, a Indochinei şi procesul de la Vichy, stânga reproşa o atitudine prea conservatoare a gaulliştilor, la toate acestea adăugându-se rivalitatea surdă dintre general şi primul său ministru, Georges Pompidou. Sloganul *"Dix ans, ça suffit! "* **– 10 ani, ajunge!** era omniprezent. Spre deosebire de general, adept al unei represiuni imediate şi severe a revoltelor, Georges Pompidou a adoptat o strategie a tergiversării şi negocierilor, aşteptând ca mişcarea *revoluţionară* să se stingă de la sine. Ultimul avea să câştige. De cealaltă parte, generalul Charles de Gaulle era neliniştit datorită ascensiunii forţelor anarhiste, maoiste şi trotzkiste, care încercau să agite spiritele, îndemnând populaţia la jafuri şi distrugeri de bunuri, urmărind instaurarea unui soi de haos pre-insurecţional, preludiu al unei revoluții comuniste. De asemenea, avea în vedere pe comuniştii din PCF, avizi şi ei de putere, dorind să-şi adjudece *partea leului* din toate aceste tulburări. Revenit în Paris pe 30 mai (fusese plecat în vizită oficială în România, l-am văzut și eu atunci de la câţiva metri), generalul acceptă propunerea primului ministru de a dizolva parlamentul (l'Assemblée Nationale), în vederea organizării de alegeri legislative anticipate, dar după doar câteva ore va reveni asupra hotărârii luate, determinat de o uriaşă manifestaţie a susţinătorilor săi. În

discursul său, va denunţa amestecul comunist în toate aceste tulburări, avertizând totodată că este gata să pună în practică articolul 6 din Constituţie, care permitea şefului statului, în împrejurări de o gravitate excepţională, să-şi asume puterea absolută. În acest scop, va face apel la unităţi militare, care vor fi dislocate în capitală pentru liniştirea spiritelor prea înfierbântate. În următoarele ore, poliţia împreună cu armata vor restabili ordinea şi controlul autorităţilor asupra instituţiilor ocupate de manifestanţi, în special asupra postului central de televiziune, ORTF. Încet, încet, liniştea va fi restabilită. Toţi cei ce agitaseră spiritele, îndemnând la revoltă şi distrugeri vor fi concediaţi. Daniel Cohn-Bendit, fiind cetăţean german, va fi expulzat, fără a mai avea drept de sejur în Franţa timp de 10 ani. Vom mai auzi de el însă, cu siguranţă. Sindicaliştii vor reveni la locurile lor de muncă, reluând lucrul. Un număr mic de extremişti însă, îndoctrinaţi până în măduva oaselor cu teoria revoluţiei comuniste, vor încerca să se opună, tovarăşii lor abandonându-i în mâinile forţelor de ordine, cu această ocazie fiind consemnate şi câteva victime, în urma confruntărilor violente cu armata şi poliţia de la uzinele Renault-Flins şi Peugeot-Montbéliard-Sochaux. Este vorba despre Gilles Tautin, elev de 17 ani, înecat în Sena în timp ce încerca să scape în fugă de poliţie, Pierre Baylot, 24 de ani, împuşcat de un agent de pază, Henri Blanchet, 49 ani, căzut de la înălţime, dezechilibrat de explozia unei grenade, şi Philippe Mathérion, 26 ani, găsit mort pe baricada din Rue des Ecoles, *victime sacre ale clasei muncitoare* în lupta ei pentru *o orânduire mai bună şi mai dreaptă*. La aceştia s-a mai adăugat şi comisarul de poliţie René Lacroix, strivit în mod intenţionat de un camion. Pe 31 mai se redeschid benzinăriile, închise în timpul tulburărilor, din motive lesne de înţeles, dovadă că Parisul revenise la normal. Ultima etapă a revoluţiei din mai ‘68, cea **politică**, tocmai se

încheiase.

Şi acum câteva cuvinte despre bilanţul celor patru săptămâni de tulburări. Marele câştigător va fi generalul Charles de Gaulle, care obţinuse o victorie categorică asupra partidului comunist şi extremiştilor de stânga, consolidându-şi puterea datorită sprijinului necondiţionat al forţelor *sănătoase* ale naţiunii. Francezii, indiferent de orientarea politică, au înţeles şi ei ceva : că generalul nu e de neînlocuit. Va trebui şi el să plece din funcţie în anul următor, în urma eşecului referendumului din 28 aprilie 1969. Îi va urma la preşedenţia Republicii Georges Pompidou, alt mare câştigător. Jacques Chirac, cel ce condusese tratativele cu greviştii, va ajunge şi el ulterior preşedinte. Deşi cum spuneam, acordurile de la Grenelle n-au fost niciodată ratificate, măsurile preconizate au fost puse ulterior în practică. În consecinţă, se poate considera că şi CGT, marea centrală sindicală, se situează în tabăra câştigătorilor. Astfel, **clasa muncitoare şi-a dat arama pe faţă**, dovedindu-se reacţionară, trădând idealurile revoluţiei şi partidul comunist. Studenţii, cei care duseseră tot greul luptelor de stradă, vor trebui să revină în amfiteatre, fără a reuşi să obţină mare lucru. Dorinţele lor se vor îndeplini totuşi treptat, în anii ce vor urma. Preşedintele Valery Giscard d'Estaing în 1974, va îndeplini după 6 ani câteva din dorinţele studenţilor, printre care dezincriminarea avortului, anularea cenzurii, scăderea vârstei majoratului la 18 ani, etc., în paralel cu reforma sistemului de învăţământ superior. Studenţii au căzut cumva la mijloc, nici învingători, pentru că n-au reuşit să declanşeze o revoluţie care să schimbe societatea din temelii, nici învinşi, pentru că o bună parte din cerinţele lor au fost satisfăcute ulterior. Marele perdant a fost Partidul Comunist Francez, care va culege un procent nesemnificativ de voturi la alegerile legislative. Vremea *epurării săl-*

batice din 1945, când comuniştii lichidau instant orice fost, prezent şi viitor adversar politic trecuse. Procentul pe care-l obţinuse în anii ’50 PCF, partidul *“*celor 75,000 de împuşcaţi*“,* (sic! n-au fost nici măcar 10% din acest număr – o imensă minciună propagandistică) nu se va mai repeta vreodată. Odată cu reducerea sprijinului acordat de către *partidele comuniste frăţeşti*, PCF va dispărea de pe scena politică. În acelaşi timp a început răfuiala cu forţele extremiste. Prin decretul prezidenţial din 12 iunie 1968, 11 organizaţii şi partide de extremă stângă vor fi scoase în afara legii. Alain Krivine va fi condamnat şi întemniţat, Daniel Cohn-Bendit va fi expulzat, mulţi alţi extremişti vor lua drumul penitenciarelor. Dar vor reveni ulterior, fără doar şi poate. Şi nu oricum, ci direct *în fruntea bucatelor*, care va să zică. Alain Geismar, Alain Krivine, Pierre Victor (născut Benny Lévy), Henri Weber, Roland Castro, şi bine-înţeles, Daniel Cohn-Bendit, toţi evrei, indivizi dubioşi, unii cu studii neterminate şi fără a avea o calificare clară, pescuitori în ape tulburi în acel incendiar mai ’68, ca nişte adevăraţi *revoluţionari de profesie,* sunt azi politicieni cunoscuţi, unii chiar deputaţi în parlamentul european, după cum vom vedea mai târziu. Adevăraţii agitatori însă, **incendiatorii de profesie**, Louis Althusser, Jean Paul Sartre, Simone de Beauvoir, şi încă mulţi, mulţi alţii, vor rămâne nepedepsiţi, continuând să răspândească până în ultima clipă a vieţii lor seminţele unei ideologii otrăvitoare. Şansa, sau neşansa lor, depinde cum o luaţi, a fost că n-au fost luaţi în serios de către *clasa muncitoare*, care a dovedit încă o dată că nu este şi nu va putea niciodată să fie revoluţionară. Demn de menţionat este faptul că printre cele 11 organizaţii scoase în afara legii, nu s-a găsit nici o grupare sau organizaţie conservatoare, de dreapta, sau de extremă dreaptă. Cea mai importantă dintre ele, puternica organizaţie de extremă dreaptă **Occident**, nu a participat în nici un fel la tulburări, deşi

avea suficiente motive s-o facă. Decretul menţionează în mod special faptul că organizaţia respectivă nu s-a dovedit a fi câtuşi de puţin subversivă.

Se pune acum problema ce a rămas din *revoluţia* din mai 1968? Spiritul revoluţionar? Nici măcar atâta. Nu cred că Parisul va mai vedea vreodată baricade. Dar cine ştie? Se pare că fiecare generaţie visează la un moment dat la o revoluţie. Pentru că, aşa cum sublinia Cioran, necăjiţi şi trântori se vor găsi întotdeauna cu prisosinţă. Pînă la urmă, în aproape jumătate de secol de atunci, trăgând linie, nu rămâne decât exact ce a rămas din revoluţia de la 1789, lozincile. Câteva din cele mai celebre, citez :

Il est interdit d'interdire! L'ennui est contre-révolutionnaire! Soyez réalistes, demandez l'impossible! Même si Dieu existait, il faudrait le supprimer! Veuillez laisser le Parti communiste aussi net en sortant que vous voudriez le trouver en y entrant!, adică :

Este interzis să interzici! Plictiseala este contra-revoluţionară! Fiţi realişti, cereţi imposibilul! Dacă Dumnezeu ar exista, ar trebui suprimat! Lăsaţi Partidul Comunist la plecare, tot atât de curat pe cât aţi vrea să-l găsiţi la intrare! Sic! Presupunând că **am urinat pe el** între timp, îmi permit să adaug. Edificator, nu?

Astăzi, încă mai sunt nostalgici care visează la acele zile, la atmosfera de haos ce se crease atunci, dar şi la gărzi revoluţionare cu stea roşie la chipiu, vânând pe străzi presupuşi contra-revoluţionari. Şi cu asta, basta, ne mutăm în Germania.

Cap. 5 Germania – revoltă de dragul revoltei

Mişcările de protest ale tinerilor din Germania anului 1968 nu au avut nici pe departe amploarea celor din Franţa, caracterizate prin lupte de stradă, baricade, etc…, dar şi prin suprapunerea peste protestele studenţilor a unei uriaşe greve generale. Mişcările studenţilor germani au fost mai degrabă proteste spontane, reprimate rapid de către forţele de ordine. Deşi astfel de proteste au avut loc în mai toate centrele universitare din Germania de vest, ele nu au reuşit să antreneze *clasa muncitoare*. De altfel, spre deosebire de Franţa, cred că nici nu şi-au propus aşa ceva. Apoi mai trebuie spus că spre deosebire de Franţa, cu o bogată tradiţie comunistă, în Germania, comuniştii, rău văzuţi de populaţie, erau ca şi inexistenţi, într-un fel de pseudo-ilegalitate. Germania avusese şi ea înainte de ascensiunea nazismului o bogată tradiţie comunistă. Problema germanilor era că aveau în faţă, la o aruncătură de băţ, modelul comunist, la germanii din est, în plus şi sub ocupaţie sovietică, realitate crudă care-i lămurea perfect chiar şi pe cei mai sceptici. Doar puteau vedea la câteva zile, în direct la tv, mame cu copii în braţe secerate de mitralierele automate montate de STASI la zidul Berlinului. Başca faptul că majoritatea aveau rude *dincolo*, deci era practic imposibil să-şi poată face iluzii asupra acestui regim criminal. Pe urmă, în Germania nu existau atâtea organizaţii şi grupuscule de extracţie comunistă, anarhiste, troţkiste, maoiste, castriste, etc…, precum erau în Franţa, şi nici nu erau atât de active. Apoi, spre deosebire de Franţa, în universităţile din Germania era interzisă categoric orice formă de activitate politică, ca atare indivizi precum Sartre, Althusser sau Marcuse ar fi fost opriţi în mod politicos la intrare. În consecinţă, deşi cel puţin în parte a avut cauze comune cu mişcarea de protest a studenţilor francezi, cea din Ger-

mania a fost complet diferită. Ca şi în Franţa, mişcările de protest au debutat la marile universităţi din capitală, cu reverberaţii mai apoi în tot restul ţării. Criza economică cu care se confrunta Germania în acei ani a impus guvernului federal, ca şi în Franţa, o serie de măsuri de reformă a învăţământului superior, care să-l ajusteze ceva mai bine la noile cerinţe ale economiei, respectiv limitarea duratei studiilor şi restrângerea numărului de locuri la disciplinele *umaniste*. Am mai discutat asta, economia capitalistă o avea ea nevoie şi de filozofi, dar mult mai mult avea nevoie de ingineri, medici, agronomi, etc… În fond, acesta este motivul principal care a atras furia studenţilor germani, chiar dacă se susţine cu totul altceva. Astăzi, mişcările de protest ale studenţilor germani sunt considerate ca o reacţie la adresa *ipocriziei şi paternalismului* autorităţilor de atunci (sic!). Se vorbeşte despre revolta tinerilor care nu mai voiau să-şi asume vina părinţilor pentru cele întâmplate în cursul celui de-al doilea război mondial. Aiurea-n tramvai! Germania şi-a asumat istoria recentă şi a plătit cu vârf şi îndesat totul. Cu o mie de miliarde de euro export în 2009, astăzi Germania este de departe prima putere economică din Europa, la foarte mare distanţă de puterile învingătoare din al doilea război mondial, Franţa şi Anglia. Peste câţiva ani, atunci când ultimii supravieţuitori ai războiului vor fi trecut în lumea drepţilor, ea îşi va rescrie istoria recentă, cea adevărată, şi nu cea dictată de învingători. Germania, o fi pierdut ea cele două războaie mondiale, dar l-a câştigat pe al treilea, cel economic, ca şi Japonia de altfel. Iar germanii rămân acelaşi popor pe care îl ştim, un popor mândru şi creativ, care a dat enorm culturii europene. Spre deosebire de tinerii de atunci, cei de azi nu se mai lasă îmbrobodiţi de minciunile cu care au fost spălate creierele atâtor generaţii, în ciuda prigoanei practicate de autorităţi. Mult detestata *wikipedie* susţine că principalele cauze ale revoltei

studenţilor ar fi fost : mai multă democraţie, trecutul nazist al conducătorilor politici şi al unora din profesori, reforma programei de studiu, reducerea influenţei presei de dreapta, în special a publicaţiilor editurii Axel Springer, oprirea războiului din Vietnam, îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă mizerabile din ţările lumii a treia şi în fine, o cerere cât de cât concretă în raport cu aberaţiile precedente, renunţarea la proiectul legii privind situaţiile de urgenţă. Să le luăm acum în ordine. Chestia cu mai multă democraţie era aberantă – atunci ca şi acum, Germania avea un sistem parlamentar aproape perfect, nu trebuia decât să arunce un ochi peste zid ca să vadă cum devine chestia cu democraţia socialistă sub cizmă sovietică. Chestiunea cu trecutul aşa-zis nazist al multora era într-adevăr reală, să nu uităm însă că NSDAP a fost un partid de masă, nu se putea arunca o generaţie la gunoi pe criterii politice, printr-un proces de intenţie tipic stalinist. Sigur că da! Nimic nou sub soare! Mai sunt şi azi destui imbecili care învinovăţesc acea generaţie că nu a stopat cariera lui Adolf Hitler, că nu a oprit Holocaustul, etc… Chestiunea cu programa de studiu nu mă priveşte, din ce am mai studiat, cred că era perfect adaptată la cerinţele societăţii, economia Germaniei de azi o dovedeşte. Chestiunea cu *Axel Springer Verlag* era deja aberantă, pentru că pe toată durata *războiului rece,* publicaţiile respective au dus o luptă crâncenă cu tot ce putea însemna ideologia comunistă. Să nu uităm că Germania ocupată era teatrul de război între est şi vest, chiar dacă era un război rece, nu era mai puţin crâncen, aşa cum vom vedea în continuare. Sigur că trustul Axel Springer patrona şi reviste de scandal, extrem de gustate de către nemţi, dar nu acestea îi deranjau pe studenţi, ci lupta ideologică şi propagandistică pe care o duceau publicaţiile lui Axel Springer cu tot ce putea însemna comunismul. Chestiunea cu războiul din Vietnam şi cu condiţiile de trai din

lumea a treia erau deja complet aiurea, pentru că Germania era încă sub ocupaţie şi nici nu avea colonii sau teritorii situate în lumea a treia. Ce să mai înţelegem de aici? Că ar fi trebuit să ajute Viet-congul cu trupe şi armament? Sau să trimită mâncare în lumea a treia? **Idioten-spiel !** În ceea ce priveşte pachetul de legi privind situaţiile de urgenţă, o astfel de legislaţie există în toate ţările, iar protestul studenţilor nu avea absolut nici o motivaţie. Este normal ca în situaţii excepţionale, în caz de calamităţi naturale ca inundaţii, cutremure catastrofale, etc., forţele de ordine şi autorităţile să capete puteri sporite, concomitent cu limitarea anumitor drepturi cetăţeneşti. Trăgând linie, vedem că, spre deosebire de studenţii francezi, care totuşi aveau doleanţe cât de cât concrete privind liberalizarea moravurilor, pe cei germani, mult mai altruişti, îi durea mai mult de lumea a treia, de Vietnam, îi durea trecutul nazist al profesorilor, mai voiau să se schimbe şi programa şcolară, mai puţine ore de specialitate şi mai mult marxism-leninism probabil. Astăzi, privind retrospectiv, toate aceste chestiuni ni se par aberante, ne întrebăm dacă acei tineri erau cumva întregi la minte, cu atât mai mult cu cât avem în faţă eşecul categoric al sistemului comunist. Să nu uităm însă că cei ce s-au revoltat atunci, azi politicieni respectabili, conduc destinele Germaniei şi pe cele ale Uniunii Europene. Nu trebuie pierdut din vedere acest fapt. Vom mai discuta asupra acestui aspect.

Cauzele reale ale protestelor au fost, aşa cum spuneam, măsurile luate de guvern pentru adaptarea învăţământului la cerinţele economiei, în timp ce studenţii ar fi vrut ca şcoala să se plieze pe cerinţele lor. Sigur că da! Ar fi avut perfectă dreptate, cu o condiţie însă – să fi fost un sistem privat. Dar nici atunci – pentru că sistemul de învăţământ, fie el privat sau de stat, trebuie să respecte anumite ce-

rinţe privind conţinutul programei, plus anumite cerinţe de ordin pedagogic şi ideologic. Este totuşi o societate liberă, dacă doreşti să studiezi tehnica loviturii de stat sau marxism-leninismul, n-ai decât s-o faci acasă, în timpul liber! La facultatea de medicină se face medicină, atât şi nimic mai mult, la fel este cazul şi cu restul, de-asta e învăţământ pe banii statului, eu aşa gândesc. Măsurile despre care vorbeam au fost luate în timpul vacanţei din vara lui 1966, aşa că studenţii au aflat de ele abia la întoarcerea la cursuri din toamnă. Principala măsură care i-a scos în stradă a fost însă limitarea duratei studiilor. Perfect normal! zic eu – când eram student, de-abia aşteptam să termin facultatea, să nu mai stau pe banii părinţilor – voiam o grămadă de chestii pe atunci, un autoturism, un apartament, să călătoresc mai mult, în fine, tot ce-şi putea dori un tânăr pe la două zeci şi ceva de ani. Se pare că unii dintre studenţii germani doreau altceva, ca studenţia să dureze cât mai mult, eventual toată viaţa – timp în care respectivii *să taie frunză la câini*. Exact ce spunea şi Cioran: *revoluţiile sunt urzite de necăjiţi şi de trântori…* şi mare dreptate avea. Protestele studenţilor, sporadice la început, au crescut treptat în intensitate, ceea ce a determinat guvernul să reducă fondurile alocate învăţământului, dar să şi înceapă o campanie de presă împotriva protestatarilor. **Studenţii în amfiteatre, nu în stradă!** era sloganul zilei. Rezultatul a fost că opinia publică s-a întors rapid contra studenţilor. Conflictul a crescut în intensitate în data de de 2 iunie 1967, odată cu vizita în Germania a lui **Mohammad Reza Pahlavi Aryamer**, Şahinşahul Iranului. Studenţii au considerat că guvernul a primit cu braţele deschise un dictator *sângeros.* Evenimentele ulterioare îi vor contrazice categoric. Revoluţia islamică îl va alunga pe şah, iar regimul religios al ayatollahilor şi războiul cu Irak-ul le vor da suficient sânge iranienilor cât să se sature pe o mie de ani. Atunci

însă nu mai conta, esenţial era ca ***studenţii furioşi*** să iasă în stradă, să protesteze, să se încaiere cu poliţia, prea puţin contau motivele, care, aşa cum am văzut până acum, se pot găsi oricând. Conflictul cu autorităţile debutează violent, când demonstranţii adunaţi în faţa Operei, pe care şahul tocmai o vizita, au fost împrăştiaţi cu violenţă de către poliţie, ajutată şi de agenţi de securitate ai şahului. În învălmăşeala generală care s-a produs în urma atacului poliţiei, pe o stradă lăturalnică, studentul Benno Ohnesorg, care ieşise din casă să vadă ce se mai întâmplă, este împuşcat în cap din spate, de către sergentul de poliţie Karl-Heinz Kurras. Un *agent provocateur*, care va să zică, cum spun francezii. Ancheta ulterioară va muşamaliza această afacere, pe principiul că *vinovat e mortul*. Căderea Zidului Berlinului în 1989 şi investigaţiile făcute în arhivele serviciilor secrete din fosta RDG, a demonstrat că sergentul Karl-Heinz Kurras era de fapt agent al poliţiei secrete comuniste STASI, infiltrat în Germania de vest. Nu va fi niciodată condamnat. În nr.4/2012, revista *Der Spiegel* a inițiat o anchetă independentă privind cele întâmplate atunci. Analiza imaginilor și documentelor din epocă a relevat faptul că ancheta poliției a fost mușamalizată, iar raportul medico-legal a fost falsificat. Investigațiile făcute în arhivele STASI nu au relevat faptul că agentul Kurras ar fi primit vreun ordin, astfel că nu s-a putut stabili mobilul crimei. Neavând suficiente elemente, parchetul a decis să nu redeschidă dosarul. Astăzi, un mic monument în fața Operei din Berlin aminteşte de această oribilă crimă. În zilele următoare, ample demonstraţii contra brutalităţii poliţiei au avut loc pe tot teritoriul ţării, ceea ce a determinat autorităţile să ia noi măsuri restrictive, respectiv interzicerea adunărilor publice ale studenţilor şi trecerea universităţilor sub autoritatea directă a statului. Presa a contribuit şi ea la încingerea spiritelor. În consecinţă, revoltaţi de asasinarea colegului lor şi de politica

represivă a autorităţilor, studenţii au luat sub control clădirea Universităţii Libere din Berlin şi mai apoi a altor institute de învăţământ superior. Protestul a luat amploare, întinzându-se rapid în toată ţara. Spre sfârşitul anului 1967, protestul cuprinsese cam toate instituţiile de învăţământ superior de pe teritoriul Germaniei de vest. În primele luni ale anului 1968, escaladarea conflictului cu autorităţile a continuat, ţara asistând la cele mai mari demonstraţii de protest de la război încoace. Revolta studenţilor a crescut şi mai mult, odată cu tentativa de asasinat asupra lui Rudi Dutschke, unul din liderii SDS, (Sozialistischer Deutscher Studentenbund) puternica organizaţie a studenţilor de stânga germani. Rudi Dutschke va muri după câţiva ani datorită rănilor la cap, iar asasinul său, Josef Bachmann, prins şi condamnat, se va sinucide câţiva ani mai târziu. Dat fiindcă publicaţiile lui Axel Springer sprijineau masiv politica guvernului, studenţii s-au mobilizat, încercând să împiedice distribuţia lor. Din nou poliţia a intervenit în forţă cu brutalitate, bilanţul ciocnirilor cu forţele de ordine fiind de doi morţi şi cca. 400 de răniţi din rândul protestatarilor. Astăzi, privind în perspectivă, pare de neînţeles violenţa autorităţilor împotriva unor proteste, cel mai adesea paşnice, ale studenţilor germani, în comparaţie cu violenţele înregistrate în aceeaşi perioadă în Franţa. Se uită mult prea adesea de situaţia în care se găsea Germania în acea perioadă, nici *wikipedia* nu face excepţie, dar nici onaniştii tardivi ce se cred analişti politici din presa autohtonă. Ţara divizată, amândouă Germaniile practic sub ocupaţie, la interfaţa a două blocuri militare opuse, gata oricând de incursiuni în teritoriul advers. Chiar dacă trupele americane din Germania de vest serveau în principal să blocheze o eventuală invazie sovietică, responsabilii militari americani puteau vedea în amplele demonstraţii ale studenţilor de stânga, un embrion al unei eventuale insurecţii comuniste, ceea ce ar

fi putut duce la creșterea prezenței militare americane. Situaţia politică din Germania în mai 1968 era radical diferită de cea din Franţa, nici nu suferă comparaţie. Aşa se explică reacţia brutală a autorităţilor, susţinerea acordată guvernului de către presă şi mass-media, dar şi neparticiparea *clasei muncitoare* la proteste. Nici în Germania de est lucrurile nu stăteau mult mai bine. Orice demonstraţie cât de mică de protest era reprimată chiar înainte să înceapă, nu neapărat datorită faptului că STASI era omniprezentă, cât datorită regimului de ocupaţie sovietică. Am călătorit spre sfârşitul epocii comuniste de mai multe ori în fosta RDG, atât în interes personal, cât şi de serviciu. Pentru că nici atunci şi nici acum, mulţi habar nu au ce a însemnat pentru germanii din est cei 44 de ani de prezență sovietică, voi da câteva exemple, tinerii de azi trebuie să ştie. Astfel, în fiecare oraş mai răsărit exista un cartier sovietic, cu cofetării ruseşti, cinematografe ruseşti, restaurante ruseşti, totul, absolut totul era rusesc, inclusiv numele străzilor, personalul era rusesc, iar accesul nemţilor era strict interzis în aceste cartiere. Dacă un rus vedea o coadă şi îl interesa ce *se dădea* acolo, putea să se bage în faţă fără probleme, de asemenea în mijloacele de transport în comun putea ridica pe oricine de pe scaun pentru a se aşeza. În plus, pentru străini, cum era cazul meu, pentru un delict cât de mic, poliţaiul care te reţinea era obligat să te conducă mai întâi la comandamentul sovietic din zonă pentru a fi interogat. Multora din cei mai în vârstă, cele scrise aici le vor aminti poate de *regimul sălbatic de ocupaţie sovietică* de după 23 august 1944. Revenind la mişcările de protest ale studenţilor, apogeul a fost atins în mai 1968, când aceştia, încurajaţi de cele ce se petreceau în Franţa, au reuşit să mobilizeze în Bonn, pe atunci capitala Germaniei de vest, cca. 80,000 de persoane, în general studenţi, elevi şi sindicalişti, pentru a protesta contra pachetului de legi privind situ-

aţiile de urgenţă. Protestul nu a avut nici un efect şi legea a fost adoptată de Bundestag. A fost ultima mare mişcare de protest, incomparabil mai redusă ca amploare faţă de cele din Franţa, care a marcat eşecul total al mişcării de protest a studenţilor germani. Spre sfârşitul anului, minată de disensiuni, dar şi de eşecul categoric în faţa autorităţilor statului, SDS se va sparge în ţăndări, dispărând în 1970 de pe scena politică. Ca şi în America, mici grupuscule de studenţi cu apetit pentru violenţă, se vor radicaliza, trecînd în *underground*, afirmându-se prin activitatăţi teroriste, aşa cum vom vedea în continuare.

Cap. 6 Baader – Meinhof & Brigate Rosse

Cea mai cunoscută grupare teroristă rezultată în urma eşecului protestelor studenţeşti din 1967-68 a fost **Facţiunea Armata Roşie** (Rote Armee Fraktion) – sic! mai cunoscută publicului larg şi sub numele de **Grupul Baader-Meinhof**. Gruparea, auto-definită drept *grupare de gherilă urbană comunistă şi anti-imperialistă*, s-a făcut rapid cunoscută prin atentate, răpiri, jafuri cu mână armată, care s-au soldat cu 34 de morţi, multe fiind doar victime colaterale, precum şoferi şi bodyguarzi. Grupul iniţial a avut doar patru membri, respectiv **Andreas Baader, Gudrun Ensslin, Horst Mahler**, şi **Ulrike Meinhof**, aceştia fiind de fapt *prima generaţie* de terorişti. A doua generaţie a activat spre sfârşitul anilor ’70, fiind compusă din foşti membri ai grupării **Socialist Patients' Collective**. A treia generaţie şi ultima, a activat între 1980-90. Gruparea teroristă şi-a anunţat dizolvarea printr-un comunicat remis Agenţiei Reuters în 20 aprilie 1998. De atunci nu s-a mai auzit nimic despre aceast grupuscul terorist. Această grupare teroristă nu a apărut din neant, originile ei se regăsesc în eşecul categoric al stângii radicale germane, al protestelor studenţeşti din 1968 (68er-Bewegung), scoaterea în afara legii a Partidului Comunist German, încă din 1956, orientarea clasei muncitoare germane spre lupta sindicală care îi apărea ca cea mai potrivită cale de a obţine mai multe drepturi salariale. În consecinţă, apărea foarte clar chiar şi pentru cei mai radicali adepţi ai extremei stângi că o revoluţie comunistă nu avea nici o şansă în Germania, deoarece nu interesa pe nimeni. În consecinţa, şi-au schimbat orientarea spre alte ţeluri *revoluţionare* precum lupta contra imperialismului, cel american evident, contra marelui capital, pentru *eliberarea* femeii, contra rasismului, contra foştilor naziţti acum cocoţaţi în înalte funcţii, etc… Baza teoretică a

fost oferită, ca de obicei, de *experienţa revoluţionară* a tovarăşilor Mao Zedong, Ho Chi Minh şi Che Guevara, adaptată la noile condiţii din Germania de vest, de scrierile lui Herbert Marcuse, Jürgen Habermas şi mai ales, Oskar Negt, tustrei asociaţi cu *Şcoala de la Frankfurt*. Cu un început timid, în 2 aprilie 1968, Gudrun Ensslin şi Andreas Baader, împreună cu Thorwald Proll şi Horst Söhnlein vor incendia două magazine *în semn de protest faţă de războiul din Vietnam.* Arestaţi, vor fi condamnaţi la câte trei ani de închisoare, fiind eliberaţi condiţionat după un an şi jumătate. Considerând că prezintă încă un pericol, un tribunal va anula această decizie, cei patru fiind rechemaţi. Doar ultimul se va întoarce la închisoare, ceilalţi trei vor fugi în Franţa unde vor fi adăpostiţi într-o casă conspirativă aparţinând unui jurnalist, *revoluţionar* şi el, evident, Régis Debray, faimos *tovarăș de luptă* al lui Che Guevara. Întorşi în Germania, Andreas Baader va fi arestat în aprilie'70, pentru ca după numai o lună să evadeze cu ajutorul lui Ulrike Meinhof. Ulterior vor pleca în Iordania, în Gaza, unde se vor antrena în vederea *activităţii* ulterioare, împreună cu membri ai Frontului Popular de Eliberare a Palestinei. Antrenaţi la modul *profesional*, se vor putea întoarce în Germania gata de acțiune. Bazele grupului ce va teroriza Germania în următoarele două decenii fuseseră puse. Principalul sprijin logistic și material le va veni din RDG prin serviciile secrete STASI, care în plus, le vor oferi adăpost și identități false celor urmăriți.

Proaspăt reveniți în Germania, se vor apuca de *treabă*, începând lupta anti-imperialistă cu chestii mărunte, pentru *a-și intra în mână*, ca să zic așa, spargeri de bănci și atacuri cu bombă împotriva bazelor militare americane și clădirilor trustului Axel Springer. Extrem de *lucrativi*, se vor face rapid cunoscuți prin comunicate și mai ales prin

logo-ul cu pistolul-mitralieră MP5 Heckler & Koch, având în fundal o stea roșie. Au reușit rapid să-și creeze simpatii în rândul unei bune părți a populației, care nu vedea cu ochi buni masiva prezență militară americană, dar și printre cei obosiți de *plictiseala vieții burgheze.* (sic!) În cele din urmă, hăituiți de forțe de poliție de-a dreptul impresionante, Baader, Ensslin, Meinhof, Holger Meins și Jan-Carl Raspe vor fi capturați în 1972. Toți cei cinci membri ai primei generații RAF vor fi încarcerați în închisoarea de maximă siguranță Stammheim, la nord de Stuttgart, în condiții de izolare totală. Cu toate acestea, vor reuși să comunice între ei folosind o metodă ingenioasă. Vor intra de mai multe ori în greva foamei în semn de protest față de condițiile de detenție. De mai multe ori vor ajunge în stare gravă, astfel încât vor trebui alimentați cu forța. În ciuda efortului depus de autorități pentru a-i ține în viață pe cei cinci, Holger Meins va muri în 9 noiembrie 1974. Moartea lui și protestele publice vor determina autoritățile să le îmbunătățească regimul de detenție celor patru rămași în viață.

În timp ce se pregătea procesul celor patru, fără absolut nici o legătură cu cei închişi, a doua generaţie RAF va intra în scenă, făcându-se cunoscută prin acţiuni violente. Prima acţiune a avut loc în 27 februarie 1975, prin răpirea candidatului democrat-creştin la primăria Berlinului, Peter Lorenz, teroriştii cerând în schimb, eliberarea unor colegi de-ai lor, condamnaţi deja pentru diverse delicte. Cum aceştia nu erau condamnaţi pentru crimă, guvernul a acceptat schimbul. La următoarea acţiune însă, în 24 aprilie 1975, ocuparea ambasadei germane din Stockholm, urmată de luare de ostatici, guvernul nu va mai ceda, astfel că doi ostatici şi doi terorişti îşi vor pierde viaţa în urma aruncării în aer a ambasadei. Procesul primei generaţii de

teroriști, Baader, Ensslin, Meinhof, şi Raspe va începe pe 21 mai 1975, în condiţii de maximă siguranţă. Pe 9 mai 1976, Ulrike Meinhof este găsită moartă în celula sa, spânzurată cu un şnur confecţionat din perdelele de la fereastră. Poziţia nefirească a corpului acesteia, dar şi a scaunului pe care se presupune că l-ar fi folosit, indicau mai degrabă o crimă. Ancheta a muşamalizat totul, deşi au fost destui care au contestat rezultatul anchetei. Răzbunarea grupării teroriste nu s-a lăsat nici ea prea mult aşteptată, astfel că în 7 aprilie 1977, procurorul federal Siegfried Buback, şoferul şi garda sa de corp sunt ciuruiţi de gloanţe în timp ce maşina în care se găseau era oprită la un stop. Acesta afirmase adesea în presă că oameni precum Andreas Baader & Co. **nu merită un proces echitabil**. Pe 28 aprilie 1977, cei trei rămaşi în viaţă, Andreas Baader, Gudrun Ensslin şi Jan-Carl Raspe au fost condamnaţi la detenţie pe viaţă, pentru constituirea unui grup terorist şi pentru diverse activităţi teroriste. Procesul s-a desfăşurat în condiţii de siguranţă nemaiîntâlnite până atunci în istoria justiţiei : sute de poliţişti au asigurat paza, lunetişti pe acoperişuri, toată zona supravegheată din elicopter 24/24, etc… Ulterior s-a aflat că procesul a fost în bună parte o înscenare, martorii principali ai acuzării, Karl-Heinz Ruhland şi Gerhard Müller, foşti membri ai grupării, făcând depoziţii dictate de poliţie. În schimbul depoziţiei sale, Müller a fost *“iertat“* pentru asasinarea ofiţerului Norbert Schmidt în Hamburg (1971), a fost eliberat, răsplătit cu 500,000DM, după care i s-a asigurat un nou domiciliu în SUA, sub o identitate falsă. Alte măsuri au fost luate pentru intimidarea avocaţilor apărării, de asemenea au fost constatate numeroase abuzuri şi încălcări ale legii în cursul desfăşurării procesului. În 26 noiembrie 1976, o uriaşă acţiune a poliţiei şi forţelor de securitate, a condus la arestarea a nu mai puţin de 23 de persoane, suspecte de apartenenţă la organizaţie.

Apărarea celor patru acuzaţi (Ulrike Meinhof era atunci încă în viaţă) s-a concentrat pe ideea că atâta vreme cât războiul din Vietnam constituie o violare a dreptului internaţional, bazele americane din RFG constituie *obiective* perfect legale ale activităţii RAF. De asemenea, au prezentat şi dovezi ale colaborării statului german cu armata SUA, deşi oficial statul german nu era implicat în conflictul din Asia de sud-est. Pe 30 iulie 1977, Jürgen Ponto, directorul general al Dresdner Bank, a fost împuşcat mortal în faţa casei sale din Oberursel, în contextul unei tentative eşuate de răpire, autorii fiind Brigitte Mohnhaupt, Christian Klar, Susanne Albrecht. Câteva săptămâni mai târziu, în data de 5 septembrie 1977, Hanns Martin Schleyer, preşedintele patronatului german, fost ofiţer SS, este răpit, cu această ocazie fiind ucişi toţi membrii escortei sale, trei poliţişti şi şoferul său. Ulterior, printr-o scrisoare adresată guvernului, răpitorii au precizat că doresc eliberarea a 11 deţinuţi, printre care şi cei trei din grupul Baader. Guvernul va tergiversa răspunsul, în speranţa că poliţia va descoperi ascunzătoarea în care era deţinut Schleyer. Criza va fi agravată de deturnarea zborului 181 al companiei Lufthansa de la Palma de Mallorca spre Frankfurt, în 13 octombrie 1977. Teroriştii, de această dată, membri ai Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei, conduşi de un anume Zohair Youssef Akache, zis şi Cpt. Mahmud, vor cere la rândul lor eliberarea celor 11, plus a încă doi palestinieni deţinuţi în Turcia, şi plata unei sume de 15 milioane de dolari. Guvernul german, decis de această dată să nu mai cedeze, a refuzat categoric să discute cu teroriştii. Avionul Lufthansa, aterizat la Roma, va decola, ajungând în Dubai via Larnaca, apoi Aden şi în fine a aterizat în Mogadishu, Somalia, fiind pilotat de copilotul Jürgen Vietor, comandantul aeronavei, Jürgen Schumann, fiind împuşcat în Aden pentru *lipsă de cooperare*. Guvernul german a decis să salveze pasagerii avionului prin-

tr-o operaţie riscantă condusă de Hans-Jürgen Wischnewski, subsecretar de stat. În seara zilei de 18 octombrie, un mic grup de luptători anti-terorişti a luat cu asalt avionul. În mai puţin de 7 minute toţi teroriştii erau morţi. Nici unul din pasageri nu a avut de suferit. Victoria trupelor speciale asupra teroriştilor a fost anunţată la radio. Gardienii închisorii în care erau deţinuţi Andreas Baader, Gudrun Ensslin şi Jan-Carl Raspe, au avut grijă ca ştirea să poată fi auzită de către cei trei la radiourile din celulă. A doua zi, gardienii vor descoperi trupurile neînsufleţite ale celor trei, Baader şi Raspe împuşcaţi în cap, Ensslin spânzurată. Ancheta demarată cu această ocazie a stabilit că cei trei, aflând de eşecul acţiunii grupului de terorişti palestinieni, au hotărât *să se sinucidă în grup*. Puţin plauzibil, zic eu, dat fiindcă cei trei nu apucaseră să discute între ei. La fel cum probabilitatea de a procura o armă, în condiţiile ultra-severe de securitate din închisoarea Stammheim era practic imposibilă. (mai multe filtre de control corporal minuţios, detectoare de metal, discuţia cu prizonierii în prezenţa unui gardian, înregistrarea video a convorbirii, etc…) Cu toate acestea, cei doi avocaţi ai apărării, Armin Newerla şi Arndt Muller, vor fi condamnaţi pentru *contrabandă cu arme* doi ani mai târziu, acuzaţi că ar fi furnizat armele cu care s-au sinucis cei doi. Anchete ulterioare au stabilit că rana mortală din ceafa lui Andreas, fusese produsă de un foc de armă tras de la 30-40cm distanţă, făcând imposibilă ipoteza unei sinucideri. Apoi s-a constatat că pe nici una din mâinile lui Raspe nu s-au găsit urme de praf de puşcă. S-au găsit însă pe mâna dreaptă a lui Andreas Baader, deşi acesta era stângaci. Altă nedumerire a apărut în momentul în care s-a constatat că pe nici unul din cele două pistoale nu s-au găsit amprente. În fine, Raspe a fost găsit *sinucis* cu arma în mână, chestiune absolut imposibilă atâta vreme cât se împuşcase în cap. În ceea ce o priveşte pe Gudrun

Ensslin, principala suspiciune a fost identică cu cea din cazul *sinuciderii* lui Ulrike Meinhof, scaunul folosit era mult prea departe ca să poată fi folosit pentru sinucidere. De altfel, Gudrun Ensslin scrisese cu câteva zile mai înainte avocatului ei, citez :

*"I am afraid of **being suicided** in the same way as Ulrike. If there is no letter from me and I'm found dead; in this case it is an assassination."* , respectiv :

*"Mi-e teamă că **voi fi sinucisă** în acelaşi fel ca şi Ulrike. Dacă nu primiţi nici o scrisoare de la mine, şi sunt găsită moartă, atunci să ştiţi că a fost un asasinat. "*

Deşi a fost constituită o comisie internaţională de anchetă, care să ancheteze circumstanţele morţii lui Ulrike Meinhof, aceasta nu a reuşit să descopere nimic în plus faţă de ce se ştia deja. Astăzi, apare cu claritate faptul că cei patru au fost ucişi cu cruzime din ordinul guvernului. Nimeni altcineva nu putea să acopere această faptă oribilă. Chiar dacă cei patru erau terorişti, trei din ei erau deja condamnaţi, nici o raţiune de stat nu poate justifica un astfel de asasinat. În aceeaşi zi cu acţiunea de pe aeroportul Mogadishu, Hanns Martin Schleyer avea să fie împuşcat în apropiere de Mulhouse, Franţa. Aşa s-a terminat aşa-numita *toamnă germană*, o perioadă de criză fără precedent, în care guvernul german a trebuit, cu orice risc, să refuze orice discuţie cu teroriştii.

Destrămarea Uniunii Sovietice şi a întregului bloc de state comuniste satelite, nu pare să fi avut nici o influenţă asupra activităţilor RAF, deşi, aşa cum am menţionat deja, STASI le asigurase un permanent

sprijin logistic. Seria asasinatelor şi atentatelor cu bombă semnate RAF a continuat şi după căderea Zidului Berlinului. Printre acestea, cele mai importante au fost : uciderea lui Ernst Zimmermann, director general la MTU Aero Engines, un atentat cu bombă la baza aeriană americană din Rhein-Main, care-l viza pe comandant, în care au fost ucise două persoane, atentatul cu bombă asupra directorului executiv de la Siemens, Karl-Heinz Beckurts, ucis împreună cu şoferul său, împuşcarea lui Gerold von Braunmühl, înalt funcţionar în Ministerul de Externe, uciderea preşedintelui Deutsche Bank, Alfred Herrhausen, folosind o bombă extrem de sofisticată ce a reuşit să penetreze blindajul maşinii oficiale, şi în fine, împuşcarea lui Detlev Karsten Rohwedder, responsabil cu privatizarea economiei fostei RDG. Cum asasinii acestora n-au fost identificaţi niciodată, nu este absolut sigur că autorii ar fi fost membri ai RAF. Ultima mare acţiune împotriva RAF a avut loc în data de 27 iunie 1993, când un agent al serviciilor speciale germane, Klaus Steinmetz, a reuşit să se infiltreze în organizaţie, permiţând arestarea a doi terorişti, Birgit Hogefeld şi Wolfgang Grams. În schimbul de focuri ce a urmat, Grams şi ofiţerul Michael Newrzella au fost ucişi. Ulterior s-a stabilit că Grams a fost executat fără judecată pentru uciderea lui Michael Newrzella, ministrul de interne fiind obligat să demisioneze. Ultima dată când s-a auzit de RAF a fost în 20 aprilie 1998, când un comunicat în germană a fost trimis prin fax Agenţiei Reuters, acesta precizând, citez :

"Vor fast 28 Jahren, am 14. Mai 1970, entstand in einer Befreiungsaktion die RAF. Heute beenden wir dieses Projekt. Die Stadtguerilla in Form der RAF ist nun Geschichte. ", adică :

"Cu aproape 28 de ani în urmă, pe 14 mai 1970, RAF s-a ridicat la

lupta de eliberare. Astăzi acest proiect s-a sfârşit. Gherila urbană ce a luat înfăţişarea de RAF este de acum istorie."

În 2007, ultimii terorişti aflaţi în închisoare, Christian Klar, Brigitte Mohnhaupt şi Eva Haule, au fost eliberaţi.

Clădită pe ruinele mişcărilor de protest ale studenţilor din 1967-68, organizaţia **Rote Armee Fraktion** (RAF), sau **Banda Baader-Meinhof**, cum a fost denumită în mass-media, deşi Ulrike Meinhof nu a avut niciodată rolul de lider, nu a avut niciodată o doctrină, activitatea ei s-a limitat doar la acte teroriste, *în semn de protest* faţă de războiul din Vietnam, faţă de prezenţa americană în Germania, faţă de ajutorul american acordat statului Israel, etc… Nu au emis niciodată vreun document cu caracter programatic din care să deducem cumva dacă aveau o doctrină şi în ce consta ea. Terorismul RAF nu a fost decât consecinţa previzibilă a eşecului definitiv şi irevocabil al comunismului pe pământ german. **O ultimă zvâcnire a fiarei**. Violentă şi teroristă. Paradoxal, la începuturi, gruparea s-a bucurat dacă nu de de sprijinul direct al populaţiei, cel puţin de destulă simpatie şi înţelegere, spre deosebire de *meteorologii* evrei, detestaţi de către majoritatea populaţiei americane. Diverse sondaje de opinie din acei ani, au arătat că cel puţin un sfert din populaţia Germaniei simpatiza cu gruparea Baader-Meinhof, iar unul din zece germani afirma că ar adăposti un membru al bandei. Atitudinea germanilor a început să se schimbe în momentul deturnării cursei Lufthansa, atunci când fiecare german s-a pus în pielea ostaticilor. Până atunci, asasinarea marilor magnaţi ai super-concernelor le apărea ca ceva abstract, ca un risc asumat în compensaţie pentru înalta funcţie de conducere, salariul uriaş şi dividendele pe care le încasau. Dintr-o dată s-au trezit în

pielea ostaticilor de la Mogadishu, simpli germani ameninţaţi de grenadele teroriştilor palestinieni, odioşi în ochii germanilor, de când cu masacrul sportivilor evrei de la Olimpiada din München din 1972. Asocierea charismaticului cuplu Andreas Baader-Ulrike Meinhof, văzuţi ca un fel de Bonnie & Clyde (tocmai apăruse filmul), cu teroriştii palestinieni le apărea deodată monstruoasă şi asta a dus la o scădere dramatică de popularitate. Guvernul german, după ce a cedat o dată, dându-şi seama că cedând în continuare va da apă la moară terorismului, a socotit că e momentul să refuze orice discuţie cu teroriştii, luând măsuri tot mai dure împotriva acestora. Activitatea teroristă a RAF nu a reuşit să clintească câtuşi de puţin regimul politic german. Paradoxal, comunismul pur şi dur din RDG, perfect transparent pentru germanii din vest, le-a făcut cel mai mare deserviciu teroriştilor, constrângându-i la activităţi specifice crimei organizate, trafic de arme, jafuri şi spargeri, asasinate. Odată cu încetarea războiului din Vietnam, cu retragerea trupelor sovietice din fosta RDG, urmată de reunificarea Germaniei, cu dispariţia fizică spre sfârşitul secolului a marii părţi a demnitarilor germani cu trecut nazist, a dispărut şi *obiectul muncii* grupării teroriste, ca atare, hăituită de autorităţi, decimată numeric, nu avea în faţă decât două posibilităţi, fie să se desfiinţeze, fie să-şi rezume *activitatea* doar la jafuri şi spargeri, devenind o grupare de infractori. Au ales prima variantă, intrând definitiv în istorie.

Consecinţă directă a eşecurilor stângii marxiste de a declanşa o revoluţie comunistă, sau măcar de a se integra ca forţă politică democratică în sistemul parlamentar al aşa-zisei *"democraţii burgheze",* alte şi alte *"mişcări revoluţionare"* au apărut în scenă prin anii ’70-’80, în mai toate ţările occidentale. De altfel, era şi imposibil să nu apară,

pentru că marxism-leninismul este terorist prin doctrină şi mod de acţiune. Multe astfel de mişcări au apărut în ţările cu o democraţie fragilă din America de Sud, în ţări din Asia, multe având drept scop *"eliberarea poporului"* de sub regimuri autoritare sau de dictatură militară, consecinţă directă a unei instabilităţi politice de lungă durată de care au profitat pescuitorii în ape tulburi comunişti. Multe astfel de mişcări au fost sprijinite indirect de Uniunea Sovietică prin sateliţii săi, de departe cele mai active fiind Cuba şi Cehoslovacia. Spre sfârşitul sec.20, odată cu eşecul definitiv al marxismului economic, odată cu prăbuşirea statului sovietic, *"colosul cu picioare de lut",* majoritatea acestor mişcări s-au apropiat de crima organizată, devenind adevărate bande gangstereşti, care se auto-finanţau prin jafuri armate, asasinate la comandă şi trafic de droguri. Un fenomen tipic în epocă a fost *"solidaritatea cu lupta eroică a poporului palestinian"*, pretext pentru a ataca infrastructura NATO, cetăţenii americani şi israelieni, ambasade, etc… În multe ţări, reacţia promptă şi severă a autorităţilor a împiedicat cristalizarea unor acte izolate de sabotaj în adevărate mişcări teroriste. În fine, mă interesează mai puţin aceste aspecte, cât fenomenul de apariţie a lor pe bătrânul continent, dar şi tendinţele de evoluţie ulterioară. În acest sens, cea mai semnificativă grupare teroristă din epocă a fost *Brigate Rosse*, Brigăzile Roşii, desemnată adesea prin abrevierea BR, grupare ce a terorizat Italia, începând de prin anul 1970. Organizaţia, cu ramificaţii şi celule teroriste pe întreg teritoriul Italiei, s-a făcut cunoscută prin aceleaşi metode de luptă ca şi banda Baader-Meinhof, răpiri, asasinate, sabotaje, atentate cu bombă, spargeri de bănci, la care s-au adăugat, pentru auto-finanţare, trafic de arme şi droguri, metode tipic mafiote. Pe de altă parte, auto-declarată *grupare revoluţionară marxist-leninistă*, Brigăzile Roşii au fost complet diferite de Baader-Meinhof, atât prin

scopul declarat, cât şi prin doctrină. Trebuie ţinut aici cont de condiţiile specifice din Italia, complet diferite de cele din Germania : o îndelungată tradiţie comunistă şi existenţa unui partid comunist puternic cu reprezentare parlamentară, la care s-au adăugat o lungă criză economică şi o instabilitate politică, manifestată prin dese schimbări de guvern. Spre deosebire de gruparea germană, BR avea scopuri mult mai clar definite, respectiv transformarea Italiei într-un *stat revoluţionar* prin luptă armată şi scoaterea ţării din NATO. În fapt, foarte mulţi italieni au simpatizat mai degrabă cu doctrina lor şi mai puţin cu *metodele lor de luptă*, dat fiindcă aveau deja exemplul Mafiei şi Camorrei. De asemenea, acţiunile lor au fost mult mai ample şi mai sângeroase decât ale grupării germane. Poliţia a înregistrat numai în primii zece ani de existenţă ai mişcării un bilanţ impresionant, peste 75,000 de acte de violenţă. Per total, 75 de persoane au fost asasinate, multe dintre ele persoane publice, politicieni, parlamentari, industriaşi, dar şi victime colaterale, şoferi, agenţi de poliţie, carabinieri, paznici şi gărzi de corp.

Istoriceşte vorbind, înfiinţarea Brigăzilor Roşii a avut loc în 1970, la universitatea din Trento, membrii fondatori fiind Renato Curcio, Margherita (Mara) Cagol şi Alberto Franceschini, studenţi pe atunci. Cu timpul, au reuşit să atragă şi alţi studenţi radicali, astfel că s-au creat două grupări, una în jurul lui Curcio şi Cagol, la Trento, în cadrul facultăţii de sociologie a universităţii, şi celălalt, format din studenţi comunişti excluşi din partid pentru radicalism, la Reggio Emilia, în jurul lui Franceschini. *Activitatea* a debutat timid, cu atacuri şi sabotaje asupra marilor întreprinderi din zonă, Magneti-Marelli, FIAT, Pirelli, Siemens, dar şi răpirea unui maistru, eliberat ulterior. Acţiunile devin tot mai îndrăzneţe, pe măsură ce membrii grupării *îşi intră în*

mână, astfel că în iunie 1974 ucid doi activişti ai MSI (Movimento Sociale Italiano), partid de dreapta. Reacţia autorităţilor a fost relativ promptă, astfel că cei doi conducători, Curcio şi Franceschini sunt arestaţi în 1974, judecaţi şi condamnaţi la 18 ani de închisoare. Curcio va fi eliberat de un comando condus de către Mara Cagol, cu care se căsătorise între timp, dar va fi arestat din nou în scurt timp. Odată ce capii grupării erau întemniţaţi, conducerea operativă a fost imediat preluată de *cadre* pregătite din vreme, astfel că BR se va orienta cu precădere spre răpiri de persoane publice, pentru a obţine la schimb eliberarea celor închişi. În consecinţă, *activitatea* s-a dezvoltat şi diversificat, concomitent cu creşterea drastică a numărului de membri, noi filiale au fost înfiinţate la Roma, Genova şi Veneţia. Principalele activităţi în epocă au fost răpirile şi jafurile cu mână armată, împreună cu nelipsitul trafic de arme şi droguri. Un manifest emis în 1975, preciza că scopul grupării este să destabilizeze statul, dat fiindcă acesta este o *colecţie imperialistă de corporaţii internaţionale*. De asemenea, în timpul proceselor membrilor grupării, s-a intensificat şi activitatea teroristă de intimidare şi asasinare a judecătorilor, procurorilor şi poliţiştilor care se ocupau de aceste cazuri. În 1978, a doua generaţie de *brigadieri*, condusă de un anume Mario Moretti, a comis o enormă eroare politică, răpindu-l pe Aldo Moro, figură emblematică a democraţiei creştine, un politician extrem de popular, cel care realizase *compromisul istoric* dintre democraţi-creştini şi comunişti. Un comando echipat cu uniforme furate de la Alitalia, va organiza o ambuscadă, ucigând cei cinci membri ai escortei lui Aldo Moro, răpindu-l pe fostul prim-ministru. Imaginea cu cei cinci membri ai escortei, ciuruiţi de gloanţe, a făcut ocolul lumii. În schimbul eliberării lui Aldo Moro, răpitorii au cerut eliberarea unor membri ai grupării. Guvernul italian a refuzat orice fel tratative cu

teroriştii, astfel încât aceştia, având şi poliţia pe urme, l-au executat după 54 de zile pe fostul prim-ministru. O altă enormă greşeală politică a fost asasinarea, în 1979, a lui Guido Rossa, comunist extrem de popular, unul din liderii mişcării sindicale italiene. Cele două asasinate s-au dovedit a fi un adevărat dezastru pentru grupare, pierzând unul din principalele atuuri ale unei gherile urbane, suportul populaţiei. Totodată, autorităţile au declarat război total grupării teroriste, peste 12,000 de extremişti de stânga fiind arestaţi numai în 1980. Mulţi membri ai mişcării au reuşit însă să scape, majoritatea fugind în Franţa. Asasinatele ca răzbunare, răpirile pentru răscumpărare, jafurile armate au continuat însă, publicul percepând deja gruparea ca pe o organizaţie criminală de tip mafiot. BR s-a autodizolvat printr-un comunicat oficial emis în 1988. O altă grupare, având aceeaşi denumire, a apărut pe scena politică italiană în 1990, făcându-şi simţită prezenţa prin asasinarea a doi consilieri guvernamentali, Massimo D'Antona şi Marco Biagi. Din nou autorităţile au reacţionat cu promptitudine, mulţi membri ai noii grupări au fost arestaţi, alţii au fost împuşcaţi în schimburile de focuri cu carabinierii, în final, prin 2005, ultimii membri ai grupării au fost arestaţi, judecaţi şi întemniţaţi pe viaţă.

Şi în încheiere, câteva cuvinte despre Primăvara de la Praga. Nu face obiectul studiului nostru, dar am ţinut să precizez asta, pentru că de mult prea multe ori, această acţiune de liberalizare politică, dublată de o distanţare de Moscova, din Cehoslovacia anului 1968, este asociată în mod fals, cu mişcările de protest ale tineretului occidental din acelaşi an. Primăvara de la Praga a fost o acţiune politică de reformă, pornită de la vârful Partidului Comunist din Cehoslovacia, de la un grup de lideri reformişti, în frunte cu Alexander Dubček. Faptul că

demersul lor a fost susţinut de o mare parte a populaţiei, inclusiv de către intelectuali şi studenţi, nu are absolut nici o semnificaţie, pentru că decizia a fost luată fără absolut nici o consultare a populaţiei, ca orice decizie luată de către partidul comunist.

Partea V. Ce-am avut şi ce-am pierdut

Motto :

"Europa de astăzi (Occidentul) oferă un spectacol de nerozie şi îndobitocire cum rareori a mai fost din secolul IV încoace. […] Şi ăştia să realizeze amplitudinea fiinţei! Aida de! Vor realiza amplitudinea sclaviei, către care au făcut deja paşi mari…"

(N. Steinhardt, Monahul de la Rohia răspunde la 365 de întrebări incomode adresate de Zaharia Sângeorzan)

Am văzut în capitolul precedent cum toate mişcările de protest ale studenţilor au eşuat datorită reacţiei brutale a autorităţilor, dar şi datorită faptului că o bună parte a populaţiei nu era de acord cu revendicările lor. Fără a mai vorbi de noi, cei condamnaţi să ne fi născut în comunism, de cealaltă parte a Cortinei de Fier. Ce puteam noi gândi când vedeam acei tineri studenţi parizieni defilând cu portretul lui Lenin în mână? Când ne convinsesem de mult câte parale făcea *visul de aur al omenirii* ? Nu puteam decât să-i dăm dreptate lui N. Steinhardt. La fel s-a întâmplat şi cu mişcările teroriste, născute din neputinţa congenitală a comunismului de a accepta democraţia. Comunismul a fost din totdeauna anti-democratic ca ideologie şi terorist ca mod de acţiune. Să nu uităm însă scopul : ***distrugerea din temelii a ordinii existente***, acesta a fost din totdeauna scopul comunismului. Cum se va face asta, nu era prea clar atunci, spre sfârşitul sec.20. Herbert Marcuse precizase cu claritate ceea ce trebuia făcut, citez : *"ceea ce trebuie să înfăptuim este un tip de* ***dezintegrare difuză şi dispersivă a sistemului****".* De asemenea a precizat cu claritate şi cine va face asta. O coaliţie de femei feministe, negri, stu-

denţi pacifişti şi homosexuali. Nu a mai apucat însă să pună la punct şi un manual al practicii revoluţionare pentru ca teoria să fie completă. Iar dacă e să ne amintim, să nu uităm nici cele prevestite de către Georg Lukacs prin anii ’20 ai secolului trecut, citez: *„orice mişcare politică menită să aducă bolşevismul în Occident va trebui să fie **demonică**.”* Reţineţi, pe atunci el era încă sub influenţa revoluţiei maghiare, ca atare se referea la *dictatura proletariatului & co.* atunci când vorbea de bolşevism. Teoreticienii evrei ai *Şcolii de la Frankfurt* vor adapta ulterior teoria noilor realităţi de după război, astfel că *lupta finală* se va da de acum între *progresişti* şi *reacţionari*, reacţionarii fiind de la caz la caz, în funcţie de interesele evreilor, antisemiţi, fascişti, bigoţi, fundamentalişti creştini, extremişti, etc., într-un cuvânt, contra-revoluţionari. Şi hai să vedem acum cine şi ce a reuşit.

Cap. 1 Sex, sex, şi iar sex – invazia pornografiei & Co.

Am văzut aici că începând din anii războiului, odată cu descoperirea penicilinei şi utilizarea ei în tratamentul sifilisului, urmată de introducerea pe scală largă a pilulei contraceptive în anii ’60-’70, a condus în mod implicit la o relaxare a moravurilor, cu precădere în domeniul relaţiilor sexuale, vis-à-vis de morala tradiţională, considerată mult prea rigidă. Deşi toate acestea au condus la un control aproape deplin al femeii asupra propriei sexualităţi, nu putem neglija nici aspectele negative, scăderea natalităţii, concomitent cu creşterea numărului de divorţuri, de celibatari, de familii mono-parentale. Apoi, mai era şi promiscuitatea şi riscurile relaţiilor sexuale dezordonate cu parteneri multipli, creşterea riscului de îmbolnăvire cu boli cu transmitere sexuală. Este ceea ce îndeobşte numim **revoluţie sexuală**. Am

demonstrat aici că nu a fost o revoluţie în adevăratul sens al cuvântului. Acest proces nu s-a produs la nivelul strict al relaţiilor sexuale, unde nu s-a schimbat mai nimic, ci la nivelul percepţiei şi modului de reprezentare a acestora. În primul rând, treptat, treptat, cu sprijinul necondiţionat al mass-mediei dominate în bună parte de evrei, s-a operat o disociere, nu tocmai întâmplătoare, între sexualitatea *procreativă*, cea care asigură perpetuarea speciei, şi cea *recreativă*, cea care furnizează plăcere, cu evoluţia corespunzătoare a *terminologiei specifice,* expresia verbală **a face dragoste** (din fr. ***faire l'amour***) devenind **a face sex**. Şi la care, de la caz la caz, mass-media de scandal, mai adaugă adesea şi diverse epitete bombastice, precum **sălbatic**, **nebun**, **demenţial**, etc… Românii săracii, au făcut un salt şi mai şi, direct de la expresia ***a face copii*** din Epoca de Aur, când *volens-nolens* trebuiau să îmbine plăcutul cu *înalta îndatorire patriotică trasată de partid în frunte cu secretarul său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu*. În perioada ce a urmat după 1968, disocierea a fost tot mai accentuată, plăcerea procurată de contactul sexual devenind scop în sine. Concomitent cu evoluţia atitudinii faţă de sex, a apărut şi s-a dezvoltat o adevărată industrie, pentru că sexul a fost din totdeauna o marfă care s-a vândut foarte bine. În primul rând industria porno, care se adresează cu precădere bărbaţilor. Bărbaţii, mai cerebrali, au creierul şi mai ales vederea, mult mai sexualizate decât femeia, mult mai senzuală, la care factorul vizual joacă un rol nesemnificativ în raport cu receptorii tactili răspândiţi pe tot corpul, cu concentraţie maximă la nivelul clitoris-ului şi punctului-G. De la revistele pin-up *pentru bărbaţi* din anii de după război, cu Betty Page în costum de baie, şi până la filmele *hardcore* de pe smartphone de azi, s-a parcurs o cale lungă, marcată de un proces de expansiune continuă, atât pe orizontală, prin extindere cantitativă treptată, dar într-o oa-

recare măsură şi pe verticală prin ”inovaţii”. Sigur că da! Nu era nimic de inovat în domeniu, dacă e să privim orgiile cu hetaire reprezentate pe vasele antice greceşti, problema era că imaginea color era mult mai şocantă decât reprezentările stilizate de pe vasele antice. Aşa că s-a trecut treptat de la imagini alb-negru la color, de la contactul sexual simulat la cel fotografiat pe viu, apoi la detalii de gros-plan, perversiuni (*blow-job & anal*) şi sex în grup (*gang-bang*). Nici cinematografia nu s-a lăsat mai prejos, urmând aceeaşi evoluţie. De la filme siropoase cu scene erotice, cu titluri care mai de care mai stupide, la cele *hardcore* de mai târziu, s-a urmat aceeaşi cale, presiuni ale publicului şi industriei porno asupra autorităţilor, urmate de cedarea pas cu pas a acestora. În acest domeniu, ţările nordice au fost ceva mai liberale, multe filme ale celebrului regizor Ingmar Bergman conţinând încă de prin anii ’50 scene de sex şi nuditate totală. În Franţa, de-abia prin 1974, Preşedintele Valery Giscard d'Estaing, îndeplinind o parte din dezideratele studenţilor din mai ’68, a promulgat o lege ce permitea difuzarea filmelor porno în cinematografe, după ora 8 seara, şi cu acces restricţionat la persoane în vârstă de peste 18 ani. Primul film 100% *hardcore*, **Deep Throat**, produs în SUA în 1972, a ajuns în Franţa trei ani mai târziu, în 1975. Îmi amintesc, prin 1980, nişte colegi fuseseră în delegaţie în Elveţia, undeva aproape de graniţa cu Franţa, şi aceştia mi-au povestit cum treceau seara *dincolo* să vadă filme *de-alea*, dat fiindcă în Elveţia erau încă interzise. În plus, apariţia peliculei de 8 mm, filmul Super 8, a permis pătrunderea filmului porno în locuinţele private, nemaifiind nevoie să mergi la cinema. Trebuie spus că au existat întotdeauna două *industrii porno* paralele, una ilegală, ceva mai dezvoltată, şi alta legală, încercând să o ajungă din urmă pe prima. În arhivele poliţiei pariziene s-au găsit imagini pornografice confiscate de către poliţia de mora-

vuri, datând de pe la 1870-80, cu nimic mai prejos decât cele de azi. La fel, circulă pe net, filme scurte *hardcore*, datând din timpul primului război mondial. Nimic nou sub soare! Spre sfârşitul sec.20, apariţia televiziunii prin cablu şi a internetului, au permis difuzarea în masă a unor astfel de *materiale*. În goana după audienţă, practic nu există discuţie televizată pe teme mondene în care să nu se vorbească despre sex. La fel şi în puţinele publicaţii care au mai rezistat, în majoritate tabloide şi reviste glossy. De toate pentru toţi, de la *cum să ai orgasme peste orgasme şi deasupra alte orgasme*, sexologie vulgară, horoscop sexual, etc… conţinutul este suprasaturat de acest subiect. Excesul a ajuns să deranjeze, apoi să enerveze, pentru ca în final să oripileze. Ai zice că lumea nu are altă preocupare 24/24. Chestiune tipică pentru ţările din lumea a treia, să se ofere populaţiei conserve expirate pe post de caviar – în lumea civilizată lumea mai are şi alte preocupări, să mănânce bine, să bea vinuri alese, să călătorească, să facă sport, shopping, să citească, etc… Pentru săraci şi lumea a treia rămâne sexul - distracţia săracului, cum se mai spune. În fond, e şi asta o metodă de manipulare.

Un rol important în percepţia sexualităţii de către populaţia SUA, l-au avut studiile prof. univ. Alfred Kinsey. Cărţile acestuia, adesea considerat părintele revoluţiei sexuale, au influenţat mai multe generaţii de cercetători în domeniu, deşi în mediul academic erau destul de mulţi cei care contestau rezultatele *cercetărilor* sale. El este autorul aşa-numitei **minciuni a celor 10%**, cifră repetată obsedant de către activiştii gay, deşi s-a dovedit în urma a nenumărate cercetări că este absolut falsă. Conform “cercetărilor“ dlui Kinsey, **10%** din populaţia masculină a SUA a fost homosexuală pentru o perioadă de cel puţin trei ani din viaţă (sic!). În realitate, procentul real se situează undeva

în jurul lui 1,5%. Kinsey era un obsedat sexual sado-masochist, iar metodologia statistică utilizată de el este criticabilă. El a inclus în eşantionul de studiu un număr disproporţionat de puşcăriaşi condamnaţi pentru diverse delicte de ordin sexual, violatori, psihopaţi şi homosexuali, pe atunci homosexualitatea fiind considerată un delict extrem de grav. De asemenea, a falsificat în mod deliberat rezultatele "cercetărilor" sale. Cifrele publicate în 1948 și 1953 sunt extrem de departe de realitate, chiar şi azi, când "morala" sexuală a *evoluat* extrem de mult. Bunăoară, el a afirmat că 69% dintre bărbaţii americani au apelat la serviciile prostituatelor; 50% sunt adulteri; 95% sunt angajaţi regulat în practici sexuale deviante. În privinţa femeilor, 50% au avut relaţii sexuale premaritale (un procentaj exagerat chiar şi pentru anii '50), 26% erau adultere, iar 87% dintre cele nemăritate şi 25% dintre cele măritate au avortat cel puţin o dată. (sic!) Demn de menţionat este că nici un studiu serios nu a confirmat aceste cifre mult exagerate. Cu toate acestea, activiştii gay propagă cu obstinaţie **cifra magică de 10%**, pe toate canalele media şi ori de câte ori au ocazia, cel mai adesea la modul terorist, astfel că a te îndoi de această cifră este un act de homofobie, sinonim cu un îndemn la genocid şi holocaust, al homosexualilor, evident. Au preluat "în mod creator" retorica evreiască, după cum se vede. Normal, zic eu, 2,5% din populaţie, care e cifra maxim posibilă a numărului de homosexuali din SUA, se încadrează foarte bine în categoria de marginali devianţi, dezaxaţi, cum vreţi Dvs., în timp ce 10% reprezintă deja o minoritate – care, nu-i aşa? trebuie protejată. Şi care în plus, mai cere şi drepturi. Nu cele binecunoscute, drepturile omului – pe care le are *tot omul*, ci drepturi mai speciale, ca să zic aşa, pentru că şi ei sunt *mai speciali*, evident. Vom discuta pe marginea acestor aspecte ceva mai târziu.

Revenind la aşa-zisa revoluţie sexuală, apare ca evident ca "evoluţiile" la nivelul moralei societăţii să conducă în mod necesar şi firesc, la un moment dat, la evoluţii în domeniul practicilor sexuale. Normal, acumulările cantitative se transformă în salturi calitative, parcă aşa am învăţat la marxism-leninism în copilărie. Lăsând gluma la o parte, trebuie spus că totuşi putem constata oarece "evoluţii" şi în domeniul practicilor sexuale (cluburi de *swingeri*) dar şi în domeniul *tehnicii* (*golden shower* şi *fisting*). Nu cred că aceste practici sunt totuşi o noutate, există probabil de când lumea, fiind redescoperite acum de către diverşi obsedaţi sexual, fiind băgate cumva la *înaintare* de presa de scandal în lipsă de alte subiecte mai de doamne-ajută.

Cluburile de swingeri derivă oarecum din cluburile de nudişti. Apărute pentru prima dată în SUA, sunt de fapt nişte localuri în care se organizează periodic întâlniri, *evenimente* le zic ei, francezii le numesc *partuze* (fr. partouze), cu participarea unui număr oarecare de *cupluri* în baza unei rezervări prealabile. Practic sunt un fel de petreceri cu bufet rece şi băuturi, urmate de sex între participanţi. Ideea este ca partenerii sexuali să se schimbe în funcţie de preferinţele de moment ale participanţilor. Bunăoară, o femeie poate face sex, oral, normal şi anal cu trei bărbaţi o dată, în timp ce soţul ei se poate delecta privind-o *în acţiune,* masturbându-se tacticos, sau fiind *tratat cu o felaţie* executată de soţia unuia din cei trei, în timp ce celelalte două se masturbează reciproc, şi de aici poate urma orice combinaţie, totul depinzând de fantezie şi preferinţe. De fapt, nu este decât un fel de prostituţie gratuită – mă rog, nu tocmai gratuită, pentru că participarea la astfel de *evenimente* costă destul de mult, în fine, un fel de bordel de lux. Majoritatea acestor *swingeri* vorbesc despre eliberarea de inhibiţii şi despre *sex recreaţional*, ceva ca o partidă de

jogging. De asemenea, majoritatea doresc ca partenerul sau partenerii să nu se implice câtuşi de puţin emoţional, afirmând că doresc doar să experimenteze diverse tehnici sexuale. Majoritatea psihologilor avertizează că în timp, participanţii la astfel de *distracţii* dezvoltă tensiuni interioare, însoţite adesea de sentimente de frustrare, gelozie, invidie, care ulterior pot duce la alte tensiuni în cadrul relaţiilor de cuplu, urmate de despărţire. Cu atât mai mult, cu cât bărbaţii sunt mult mai dispuşi decât femeile să participe la astfel de *evenimente*, putem presupune că multe femei nu sunt chiar atât de entuziasmate de astfel de experienţe. Sexualitatea femeii este dispersată pe întreg corpul, în timp ce a bărbatului se concentrează în bună parte în creier. Dacă e să ne amintim, am arătat anterior că Erich Fromm, un excelent clinician, l-a contrazis categoric pe Freud, arătând că testele clinice au demonstrat că majoritatea cazurilor, atât femei cât şi bărbaţi, a căror preocupare principală în viaţă a fost sexul fără restricţii, nu au fost fericiţi niciodată – ba din contră, au dezvoltat adesea forme severe de nevroză şi impotenţă de sorginte psihică. În ceea ce priveşte moralitatea unor astfel de experienţe refuz să mă pronunţ, lăsând cititorul să aprecieze singur. Părerea mea este că unicitatea relaţiei dintre bărbat şi femeie, consfinţită de taina creştină a căsătoriei, exclude orice fel de "experimente". Experimentele de ordin sexual, pur tehnic, nu trebuie să depăşească cadrul cuplului şi nu trebuie făcute publice. De altfel nici biserica nu le condamnă, cu excepţia perversiunilor. Apoi mai este şi această disociere împinsă la extrem între relaţiile afective şi cele sexuale, care este nefirească, dovedind că pentru adepţii acestui comportament sexual, deviant în fond, activitatea sexuală nu este decât satisfacerea unor pofte egoiste de moment. Organele sexuale, corpul în întregime în ultimă instanţă, nu este decât un *cadavru viu* devenit obiect transmisibil.

Disocierea trupului de suflet este totală. Din acest punct de vedere, tot acest *swing* apare mai degrabă ca o masturbare în grup ceva mai sofisticată.

O altă *inovaţie* nou-apărută în domeniul practicilor sexuale este aşa-zisul **duş de aur.** (golden shower) Nou e un fel de-a spune, din dicţionarul psihiatric aflu că această practică, răspândită atât printre heterosexuali cât mai ales printre homosexuali, în limbajul medical se numeşte **urolagnie** şi este o *perversiune sexuală de tip psihopatic*, din categoria fetişismului corporal, întâlnită adesea **la oligofreni**. (sic !) Dar ce este totuşi duşul de aur? Iată ce ni se explică situl **sexgen.ro** – un serviciu aparţinând de *apropo.ro*, o revistă online probabil, citez :

"*Dacă nu ştii ce este duşul de aur, atunci să-ţi explicăm noi: să urinezi pe corpul partenerului. […] Ideea de obicei vine din partea partenerului, care îşi doreşte ca femeia să facă pipi pe el şi el sa îi arate angajamentul faţă de ea. Locul în care faci pipi ar trebui să fie mai puţin îndrăzneţ la început, astfel încât să nu apară probleme nedorite, deoarece urina are un miros puternic şi o aromă specifică.*(sic !)

Poate că e bine ca mai întâi partenerul să te privească cum faci pipi şi abia apoi să o faci pe picioarele lui sau pe penis. Daca vrea mai mult, du-te mai departe şi lasă lichidul auriu să îl ude pe piept şi stomac. Spune-i să se frece pe tot corpul şi să testeze care îi sunt limitele în ceea ce priveşte angajamentul şi dorinţele sale". (sic !)

Un anume Neacşu Nicolae zis Ciusti adaugă şi alte variante pe blogul propriu, citez:

"*Nu de mult prin Bucureşti se organizau petreceri dedicate acestui fetiş, mulţi oameni de afaceri importanţi luau parte la aceste eve-*

nimente. Aceste duşuri aurii erau un pic mai deosebite, în sensul că fetele participante la aceste evenimente /petreceri private trebuiau să bea multe lichide, în general multă apă, astfel la un moment dat tot ce eliberau era doar apă. Abia când acest lucru se întâmpla acestea consumau şampanie, una foarte fină pentru că mulţi participanţi la aceste petreceri doreau un pahar de sampanie servit direct din păsărica fetelor. " (sic !)

Clar de tot! Totuşi stimabilul adaugă la final, citez:

*Poate că mulţi dintre voi consideră acest lucru **nebunie curată**, însă asta e realitatea, mulţi o fac şi nu găsesc nimic neobişnuit, pentru ei **asta e realitatea lor sexuală**.*

Nu ştiu care este *doza de nebunie* înglobată în astfel de practici aberante, fără a mai vorbi de ingerarea *produsului de excreţie*, fie el şi din *păsăricile* cele mai alese, băut din cupe de şampanie din cel mai fin cristal. **Tot urină e**, şi vrem, nu vrem, conţine în mod inevitabil şi anumite toxine. Mă rog, o spune şi autorul, asta e realitatea lor sexuală, dar poţi să te pui cu **gustul** omului? Asta nu înseamnă însă că ar fi și normală. Altă practică sexuală, destul de răspândită, mai ales printre homosexualii de peste ocean, este fisting-ul. Atunci, hai să vedem în ce constă această practică. Nu a trebuit să caut prea mult, un articol intitulat **Tabu sexual: Ce este şi cum se face "fisting"**, semnat de o anume Adina Radu, în 26 Iunie 2012, din revista glossy UNICA, ne explică ce şi cum, citez:

De la simpla joacă cu degetele - în vagin sau anus - au luat startul şi alte practici, cum ar fi "fisting" sau, mai exact, introducerea întregii

mâini în zonele deja menţionate. Noţiunea de "fisting" vine din engleză, de la "fist", care înseamnă pumn. În fapt, asta şi presupune fistingul: ***introducerea pumnului în vagin sau în anus, pentru plăcerea celui care primeşte****. Practica nu este pentru oricine - ci doar cei foarte excitaţi de penetrarea... masivă.* ***Cum se face?*** *În primul rând, dacă tu vei fi cea care fi penetrată în acest fel, trebuie să fii complet relaxată şi excitată, fie că este vorba de fisting vaginal sau anal. Lubrifiantul este foarte important în acest caz, mai ales că pumnul este destul de mare. Vaginul are propriul "lubrifiant", însă anusul nu produce acel lichid, aşa că cel care face fisting trebuie să se lubrifieze foarte bine. Nu se începe niciodată direct cu pumnul, ci încet, cu fiecare deget pe rând. Pentru a vă simţi bine, trebuie să comunicaţi mereu, să-i spui dacă te simţi bine, dacă ai dureri sau ce să facă. După ce a reuşit să introducă întreg pumnul, mişcările sunt aceleaşi de când faceţi sex.*

Clar de tot! Întrebarea care se pune este – nu se poate folosi pentru *penetrare* organul special destinat de creator sau de mama natură, cum vreţi Dvs.? Pentru că în stilul ăsta, după mai multe astfel de *fistinguri*, unii vor ajunge până la urmă **să-şi bage picioarele**, la figurat evident, în organul *receptor*, vagin sau anus, al partenerei, sau în rectul partenerului, ca să nu-i uităm nici pe homosexuali. Sigur – doamna sau domnişoara Adina Radu precizează că această practică este pentru cei excitaţi de penetrarea *masivă*. Eu cred că penisul uman este aşa de ingenios construit încât poate satisface cele mai rafinate *gusturi* şi *orificii*, ca şi o gamă largă de fiinţe umane, indiferent de sex, rasă sau religie. Cine doreşte ceva mai *masiv*, **n-are decât să închirieze un cal sau un măgar**, mă rog, cu formalităţile de rigoare, pentru că eu cred că trebuie totuşi o aprobare şi de la protecţia animalelor. Că de la protecţia omului mi-am luat de mult gândul, cu astfel de practici sexuale *novatoare*, descrise atât de frumos de catre jurnalista de la UNICA. În fine, lăsând gluma la o parte, chestia asta cu fisting-ul pare a fi mai degrabă tot un fel de masturbare, fie ea şi *cu*

mâna altuia, sau ceva pe aproape. O spune şi stimabila, citez : *mişcările sunt aceleaşi de când faceţi sex…* (hal de exprimare în limba română!)

Nu putem trece mai departe fără a menționa, ca de obicei, remarcabila contribuție a evreilor în promovarea și răspândirea pornografiei în SUA, pentru că trebuie spus că această "afacere", *big bussiness* cum se spune, cu o cifră de afaceri anuală de cca. 14 miliarde de $, este aproape exclusiv evreiască. Să mai facem precizarea că în SUA pornografia este definită ca orice material, tv, video, de presă, situri internet, etc..., cu "conținut sexual explicit". Evreii s-au implicat masiv în această "industrie", din același motiv pentru care alți evrei s-au implicat masiv în industria cinematografică: profit maxim cu investiții minime. Că doar n-o să se implice în industria siderurgică sau minerit, chestii riscante, știți Dvs., minele mai seacă, industria auto mai și stagnează, în timp ce sexul se vinde întotdeauna bine, indiferent dacă sunt vremuri de pace sau război, avânt economic sau recesiune. Sigur, mai e și celălalt aspect, niciodată pomenit, ura lor ancestrală contra creștinilor și culturii occidentale, subminarea pe orice căi și cu orice preț a tradițiilor americane. Pornografia fiind sancționată de anumite legi speciale ca fiind obscenă și imorală, primele lupte cu "sistemul" s-au dat pentru legalizarea acesteia în baza "libertății de exprimare a sexualității". Un prim pas în acest sens a fost făcut în 1957, prin procesul Roth contra SUA, prin care reclamantul, Samuel Roth, evreu american, originar din Galiția, condamnat în repetate rânduri pentru răspândirea de materiale pornografice ilegale, cerea amendarea legii care definea caracterul obscen al oricărui material ce putea "corupe mintea celor înclinați spre imoralitate". Oarecum exagerată, această lege a permis printre altele, cenzurarea unora din romanele lui Flaubert, Balzac, D.H. Lawrence, etc... Oricum, era primul pas. Ulterior, au urmat alte procese, în urma cărora pornografia a fost definită exact, dar și modul de difuzare a acesteia, etc..., tot ce trebuie pentru legalizare, care vasăzică. Odată legalizată, a-

ceasta însemnând că bunăoară, reprezentarea video a unui act sexual explicit nu mai era o chestiune obscenă în anumite circumstanțe, în câteva luni a înflorit o adevărată industrie. Practic, *amănuntul care făcea diferența* era *criteriul obscenității*, adică ceea ce putea fi obscen pentru o comunitate rurală din Utah, putea fi ceva foarte normal într-un cartier rău famat din San Francisco, în consecință, pornografia a înflorit cu precădere în anumite *zone fierbinți* din marile orașe, concomitent apărând și o puternică mișcare contra acesteia.

Primul care s-a afirmat în acest domeniu a fost Alvin Goldstein, pornographer (pornography+publisher). Ani la rând, a publicat revista *Screw ("Consumer Reports for sex")*. După o carieră de success în domeniu, a dat faliment în urma ofensivei internetului. A murit acum câteva zile, uitat de toți, bolnav și sărac, într-un azil din NY. Prin anii când era în culmea gloriei, a afirmat, citez:

"The only reason that Jews are in pornography is that we think that ***Christ sucks****.* ***Catholicism sucks****. We don't believe in authoritarianism.",* adică:

"Singura rațiune pentru care evreii s-au băgat în afaceri cu pornografia este pentru că ***noi credem că Isus e de rahat****.* ***Catolicismul e de rahat****. Nu credem în autoritarism"*

Edificator, nu? Poate și din acest motiv, *Jerusalem Post* i-a dedicat un necrolog celui ce a fost pionier într-ale pornografiei. Alt nume important în domeniu a fost Reuben Sturman, fiul unei familii de imigranți evrei ruși. Cu o ascensiune fulgerătoare, spre sfârșitul anilor '60, controla aproape în întregime comerțul cu reviste porno, pentru ca după încă 10 ani să controleze cam tot ce însemna *industrie porno* în SUA. Urmărit de FBI pentru diverse activități la limita legalității, s-a combinat în afaceri cu familia mafiotă Gambino, în final fiind arestat și condamnat pentru evaziune fiscală. A murit în închisoare, uitat de

toți. Cu toate acestea, a pus pe picioare o "industrie" ultra-profitabilă ce va supraviețui, nu degeaba a fost supra-numit *Walt Disney of Porn*. Cum *balta are destul pește*, locul său a fost ocupat imediat de către unul din foștii săi colaboratori, Steven Hirsch, și el evreu, supra-numit *The Donald Trump of Porn*, deținătorul *Vivid Entertainmement*, principalul producător mondial de filme porno. Apoi Seth Warshavsky, supra-numit *Bill Gates of Porn*, pionier al pornografiei pe internet, peep-show-ului și al *telefoanelor fierbinți*. La atâtea mii de filme porno produse în studiourile Vivid și nu numai, trebuiau și critici de *artă*, pentru că, nu-i așa? Excelența face diferența! Luke Ford este cel mai cunoscut. Australian teleportat în California, convertit la iudaism, deci *pe aproape*, cel puțin din punct de vedere ideologic. Nici în actorie nu s-au lăsat mai prejos, în consecință, primele locuri la categoria staruri porno sunt ocupate tot de evrei. Ici și colo mai apare câte un negru, în rest mai toate starurile albe sunt evrei. Nina Hartley, pe numele ei adevărat, Marie Louise Hartman, star porno, regizor de filme, tot porno, evident, profesor de sex, feministă și autor de cărți "educative" în același domeniu. Evreica cu zâmbet de copil, care nu-și dă jos ochelarii nici atunci când execută o *dublă felație* (respectiv *cântă la două instrumente*, în argou), are o longevitate de invidiat – la 54 de ani, încă mai joacă în filme porno. Decanul de vârstă al actorilor porno este Ron Jeremy, pe numele său real Ronald Jeremy Hyatt, care și el deține câteva recorduri greu de egalat. A jucat în mai bine de 2000 de filme porno și a regizat 281, intrând astfel în *Guiness Book*. Astăzi, în vârstă de 60 de ani, l-au cam lăsat *puterile*, a căpătat burtă și chelie, a rămas *în industrie* totuși, doar în calitate de consultant însă. Cariera sa actoricescă nu s-a încheiat încă. Evreul născut în Queens joacă acum în filme sataniste, fiind unul din idolii tineretului din Israel. Păros, cu figură și mustață de mexican, mic de statură (1,68m) în raport cu starletele porno, Ron Jeremy este un adevărat "pitic porno". Retragerea sa din branșă a fost imediat completată cu alt star porno, cu aspect mai Hollywood, Seymore Butts, aka Adam Glasser, evreu din NY. Cum spuneam, *are balta pește*. Alte

staruri porno în plină afirmare sunt Joanna Angel (Joanna Mostov), James Deen (Bryan Matthew Sevilla), Rizzo Ford (Rivka Fogelstein), Ona Zee (Joanna Collins), Traci Lords (Nora Louise Kuzma) și mai sunt o droaie, toţi de origine evreiască. Inutil să mai menționez că toți au articole dedicate în *wikipedia* și se regăsesc pe lista celor mai proeminente personalități americane de origine evreiască, la capitolul *entertainers*.(sic!) **Jewish Porn** este unul din cele mai frecvente *cuvinte cheie* pe google, dovadă că asistăm la un adevărat monopol în domeniu. Datele prezentate aici le-am scos de pe *wikipedia* și din articolele prof. Nathan Abrams, evreu, lector de istorie americană modernă la Universitatea din Aberdeen. Tot așa cum au dominat mișcările radicale de stânga din America anilor '60- '70, în același mod, evreii au dominat și industria porno.

Dar nu numai atât, pentru că dânșii s-au afirmat și în alte activități adiacente, de data aceasta criminale, precum traficul de femei și sclavie. În ultimii ani Israel a devenit o adevărată placă turnantă a comerțului cu "carne vie" din țările din Europa de Est, în principal din Ucraina și Rusia, dar și din alte țări precum Moldova, Uzbekistan, China. Până aici nimic deosebit, cu excepția faptului că evreii au vechi tradiții în comerțul cu sclavi, în special în traficul de "carne albă", comerțul și distribuția de femei creștine pentru bordelurile din toată lumea. Chiar și mincinoasa *wikipedie* dă o sentință globală, citez: *in the middle ages Jews were **minimally** involved in slave trade.* Sigur că da! Atât de minimal au fost implicați cu comerțul de sclavi, albi și creștini, să nu uităm, încât însuși Charlemagne (768-814) i-a autorizat printr-un decret să se ocupe cu acest comerț murdar. Nu avem ce face, că deh! *Scripta manent!* Iar de la Constantin cel Mare până în timpurile moderne, regi și împărați, papi, atâtea și atâtea bule papale, decrete și edicte care interziceau evreilor să facă comerț cu sclavi creștini, să-i convertească și să-i circumcizeze, au fost date doar așa – într-o doară, că respectivii nu aveau cu ce să-și omoare timpul. Noroc cu istoricii evrei, culmea, care au făcut studii aprofundate în

domeniu, dintre care, marea majoritate dovedesc fără putință de tăgadă, implicarea masivă a evreilor, începând încă din epoca romană, în acest comerț murdar. În fine, dat fiindcă aceste aspecte sunt mai puțin importante pentru studiul de față, ne vom concentra puțin în continuare pe situația actuală. Ca de obicei, le vom da chiar dânșilor cuvântul, ca să ne explice ce și cum, nu înainte de a menționa că prostituția în Israel are azi o cifră de afaceri de 2 miliarde de dolari, și că ea a fost legalizată în 1949, imediat după proclamarea statului Israel, prostituția homosexuală fiind legalizată cinci ani mai târziu. Deci, cîteva citate edificatoare:

"Traficanții și proxeneții câștigă anual 50,000 - 100,000$, de la fiecare prostituată, rezultând o cifră de afaceri de 450 milioane de dolari din industria sexului". ("A modern form of slavery," *The Jerusalem Post*, 13 January 1998)

"1,500 de femei traficate, provenind din Rusia și Ucraina, au fost deportate între 1995-1997". (Michael Specter, "Traffickers' New Cargo: Naive Slavic Women," *New York Times,* 11 January 1998)

"Femei provenind din Rusia sunt cumpărate și vândute de proxeneți în Israel la prețuri variind între 5,000 și 20,000$". (Police sources, "'Invisible' Women Shown In Russia's Demographics," Martina Vandenberg*, St. Petersburg Times,* 13 October 1997)

"Un mic bordel cu 10 femei poate aduce câștiguri de 750,000 shekeli pe lună (215,000$)". (Michael Specter, "Traffickers' New Cargo: Naive Slavic Women," *New York Times,* 11 January 1998)

"Femeile provenind din Europa de Est, sunt dezbrăcate și vândute ca sclave, așa goale-pușcă, negustorilor din Tel Aviv, pentru sume de 500-1,000$. Trafic illegal de carne "albă", documente false, colaborare cu poliția și cu patronii evrei de bordeluri. Violență, bătăi

zilnice și abuzurile sexuale sunt "activități" de rutină". (New York Times, 11 January 1998)

Prof. Albert Lindemann, notează, citez: *"sclavia alba a constituit o preocupare a liderilor evrei din întreaga lume, recunoscând că devenise o problemă deosebită",* dat fiindcă evreii erau tot mai implicați în acest comerț murdar, dar și în contrabanda cu alcool, în fabricarea ilegală de băuturi contrafăcute, în crima organizată, activități ce continuă până în ziua de azi. (Albert Lindemann, *Esau's Tears: Modern Anti-Semitism and the Rise of the Jews*, New York: Cambridge University Press, 1997)

"Cu rădăcini adânci în estul și centrul Europei în care au dominat traficul international de "carne vie", evreii au fost implicați în rețelele de prostituție peste tot, din nordul și sudul Africii, până în India, China, Japonia, Filipine, America de Nord și de Sud, și de asemenea, în mai toate țările Europei. Evrei criminali au făcut trafic de femei aproape peste tot, inclusiv în marile orașe din Bulgaria, Bosnia, Grecia, Turcia, Liban, Egipt, Ceylon, Manciuria, Africa de Sud, Rho- desia și Mozambic. (Edward J. Bristow, *Prostitution and Prejudice: The Jewish Fight Against White Slavery* (sic !), 1870-1939)

În ceea ce privește crima organizată, implicarea în răpiri, trafic de droguri, taxe de "protecție", Al Capone, considerat prototipul gangsterului în folclorul urban, este un micuț copil față de legendarii bandiți evrei americani, precum Jacob Levinsky, Charles "Charlie the Cripple" Litoffsky, Joseph Toplinsky, "Dopey" Benny Fein, Joe "The Greaser" Rosenzweig, Nathan "Kid Dropper" Kaplan, Johnny Spanish, Jacob "Gurrah" Shapiro, Moses Annenberg și Arnold Rothstein, din anii '20, continuând în anii prohibiției cu Meyer Lanski și Bugsy Siegel, împreună cu alte zeci și zeci de bandiți, toți se regăsesc în lista de personalități americane de origine evreiască. Iar lista este deschisă și continuă până în ziua de azi, în paralel cu activitățile binecunoscute,

prostituție, pornografie, extorcări de fonduri, trafic de droguri și jocuri de noroc. Nu degeaba a fost denumită Murder Inc., față de care Mafia italiană pare a fi o organizație caritabilă. Astăzi, în timp ce mafia italiană e de domeniul trecutului, se constată o apropiere între mafia rusă, compusă majoritar din evrei, și cea evreiască americană, în special datorită concurenței, ultima deținând și monopolul asupra traficului de *ecstasy*. Inutil să mai menționez motivele implicării lor în aceste activități criminale.

Cap. 2 Olanda – mic studiu de caz

Relaxarea moralei tradiţionale vis-à-vis de sex şi relaţii sexuale pare un fenomen de neoprit, astfel că ne punem întrebarea unde se va ajunge în acest ritm. Pentru că zi de zi, mass-media de scandal ne aduce la cunoştinţă alte şi alte *năzbâtii*. Bunăoară, la celălalt capăt al lumii, în Noua Zeelandă, scurtă vreme după *legalizarea căsătoriilor gay,* alte grupuri de activişti au cerut legalizarea poligamiei, căreia ei îi spun *căsătorie poliamoroasă*. (sic !) Sigur că da! De la căsătoria *poliamoroasă*, şi până la, să zicem, căsătoria cu o oaie, nu cred că e prea mare distanţă, totul este posibil, atâta vreme cât se ridică orice barieră morală, legală sau religioasă. Nu, nu este o exagerare, din moment ce o așa-zisă artistă din Australia, Jodi Rose, de curând **s-a măritat cu un pod**. Este vorba despre podul **Le Pont du Diable**, datând din sec. 14, din Céret, sudul Franței, fericita mireasă fiind cununată cu acte în regulă, cu rochie albă și văl, de către primarul localității din apropiere, St. Jean de Fos, consecință directă a politicii dlui Hollande de legalizare a căsătoriei între homosexuali. Căsătoria nu mai este uniunea liber consimțită între un bărbat și o femeie, ci poate fi între oricine și oricine, artista noastră forțând bunul simț pentru a ajunge la oricine cu orice, pentru că, să-mi fie cu iertare, podul nu a fost întrebat dacă este de acord. Dincolo de absurditatea acestor fapte, consecința directă a unor astfel de politici iresponsabile, este că se distruge modelul social pe care statul este obligat de către majoritatea cetățenilor săi să-l apere, familia tradițională monogamă. În fond, nu este decât bătălia dintre progresişti şi reacţionari, cei ce apără valorile tradiţionale fiind acuzaţi de bigotism, fascism şi alte *isme, de către promotorii relaţiilor sexuale anormale neîngrădite. În acest sens, un exemplu clasic este Olanda, unde deja încep să se vadă consecinţele acestei politici iresponsabile. Să menţionăm pentru început că Olanda este prima ţară care a legalizat *căsătoria între persoane de acelaşi sex*. (2001) Dar nu numai atât, ţara lalelelor promovează un mod de viaţă imoral şi depravat în toate structurile euro-

pene, sprijinind în mod deschis toate grupusculele agresive şi gălăgioase ce militează pentru aşa-zisele *drepturi civile* ale homosexualilor & co. Sub presiunea lobby-ului LGBT, Olanda promovează un imperialism cultural, anti-cultural mai degrabă, extrem de agresiv şi imoral. Mai trebuie oare să amintim participarea membrilor ambasadei Olandei, dar şi ai ambasadelor SUA şi Marii Britanii, la marşurile anuale LGBT, jalnic exhibiţionism al câtorva zeci de indivizi gălăgioşi. *Gay pride* le spun dânşii! An de an, numărul participanţilor la astfel de manifestări oribile, care oripilează orice om normal, este în cădere liberă, în ciuda sprijinului generos acordat de respectivele ambasade, ca şi al contingentelor de homosexuali *de import*, veniţi să susţină pe tot mai puţinii confraţi autohtoni. Revenind la Olanda, trebuie spus că o astfel de politică liberală în domeniul moravurilor legate de sexualitate a condus în timp la consecinţe imprevizibile, cele mai importante fiind creşterea numărului de divorţuri, scăderea numărului de căsătorii, abandonul familial. Adoptarea parteneriatelor civile, în primul rând ca măsură premergătoare a legalizării căsătoriilor între homosexuali, le-a permis olandezilor să pună pe planul doi căsătoria creştină. Problema este că valorile Olandei nu sunt şi ale noastre, iar schimbările în conştiinţa oamenilor nu se pot face prin mimetism transfrontalier, pe principiul că *trebuie să facem ca ei, pentru ca să putem ajunge ca ei*. Modelul cultural propus de Olanda nu se potriveşte câtuşi de puţin cu valorile tradiţionale ale României şi nici cu morala noastră creştin-ortodoxă. Nimeni nu garantează rezultatul unor astfel de experimente, iar dacă Olanda îşi poate permite s-o dea în bară, noi românii, popor creştin şi ortodox, nu putem admite aşa ceva. Iată că la nici 12 ani de la legalizarea căsătoriilor între persoane de acelaşi sex, într-un dispreţ total faţă de naţiunea ce a dat culturii universale pe Erasmus din Rotterdam și pe Hugo Grotius, doi dintre cei mai mari umanişti ai tuturor timpurilor, Olanda trebuie să recunoască existenţa unei puternice mişcări pentru legalizarea pedofiliei. Pedofilia urmăreşte ca o umbră homosexualitatea, în ciuda dezminţirilor zgomotoase proclamate de activiştii

gay, ca şi de susţinătorii lor evrei, dat fiindcă se constată că şi pedofilii urmează aceiaşi paşi pe care i-au parcurs homosexualii acum două decenii pentru impunerea forţată a homosexualităţii ca variantă a comportamentului sexual, perfect normală zic ei. Vom diseca acest subiect mai în amănunt în capitolul următor.

Cu un PIB şi un venit pe cap de locuitor printre cele mai ridicate din Comunitatea Europeană, Olanda constituie astăzi un model de dezvoltare economica pentru majoritatea ţărilor europene. Problema e că într-o ţară în care nivelul de trai extrem de ridicat este dublat de o morală precară, nivelul vieţii spirituale începe să scadă. În timp ce secularişţii şi acoliţii lor din *tagma* LGBT repetă papagaliceşte că în România se construiesc mai multe biserici decât şcoli, în Olanda bisericile se închid din lipsă de enoriaşi. Se estimează că în următorii 10 ani, peste 1200 de biserici se vor închide, din lipsă de credincioşi, apreciindu-se că prin vânzarea lor se vor obţine sume între între 200,000 şi 5,5 milioane de € / buc. Cu banii obţinuţi, se vor putea construi noi bordeluri sau se vor dezvolta eventual cele deja existente. Credinţa e în o aşa suferinţă, precum este şi moralitatea, respectul faţă de instituţia căsătoriei, faţă de sfânta taină a cununiei, faţă de copilul nenăscut şi faţă de cei ajunşi la capătul vieţii. Practic, în numele unui hedonism dus la extrem, Olanda a fost pe primul loc la legalizarea a tot ce trebuie legalizat ca *să ne simţim bine,* droguri, *recreaţionale* evident, prostituţie, pornografie, căsătorii între persoane de acelaşi sex, euthanasie, urmând să legalizeze cât de curând adopţia *copiilor de import* de către homosexuali. Cifrele statistice vorbesc de la sine, demonstrând că imoralitatea în domeniul relaţiilor sexuale a ajuns la un nivel de neînchipuit. Bunăoară, datele statistice arată că numărul copiilor nelegitimi născuţi în Olanda, a crescut de la 11,4% în 1990, la 24,9% în 2000, adică s-a dublat în exact un deceniu. Nu reflectă asta oare promiscuitatea relaţiilor sexuale cu parteneri ocazionali? **Sau poate am visat eu şi a crescut numărul de berze datorită încălzirii globale?** În ceea ce priveşte numărul de căsătorii

contractate de persoane în vârstă de 15-64 de ani raportate la 1000 de bărbaţi necăsătoriţi, în perioada 1990-2000 a scăzut de la 37,5 la 30,7, concomitent cu creşterea numărului de divorţuri de la 28,1% la 37,2%. Să nu ne lăsăm însă ameţiţi de cifre. Să nu uităm că statisticile sunt *diluate*, ca să zic aşa, de numărul extrem de mare de musulmani imigraţi în Olanda în aceeaşi perioadă de timp, ca atare valorile statistice pentru nativii olandezi sunt mult mai ridicate. Realitatea este mai bine exprimată de numărul de familii monoparentale, care în 2009 era de 310 la 1000 de familii cu copii, adică exact 16%, iar tendinţa e crescătoare, rata de creştere fiind de 6,4%/10ani. Dacă numărul mediu de copii născuţi de o olandeză a rămas aproximativ constant, cca.1,5, aproape de media europeană, fertilitatea noilor veniţi din lumea a treia a fost de câteva ori mai ridicată. Chiar dacă a mai scăzut, de la 4,9 copii în 1990 la 3,3 în 1999, pentru femei originare din Maroc, sau de la 3,2 la 2,5 pentru femei originare din Turcia, este clar că rata extrem de ridicată a naşterilor printre femeile musulmane diluează statisticile oficiale, realitatea fiind mult mai crudă, dacă e să ne referim doar la olandezii de baştină. De asemenea, este clar că dacă ritmurile actuale se menţin, în câteva decenii olandezii vor deveni minoritari în propria lor ţară. Dacă timp de decenii, Olanda a fost cunoscută ca una din ţările cu cele mai puţine avorturi, astăzi situaţia a început să se schimbe, numărul de avorturi la 1000 de femei crescând de la 5,2 în 1990 la 8,4 în 2001, respectiv de la 93 la 140 de avorturi la 1000 de naşteri. Cum spuneam, dacă ne raportăm doar la olandeze native, este clar că rata de creştere a fost mult mai accentuată, femeile musulmane apelând extrem de rar la avort. Dacă e să ne referim strict la numărul de avorturi provocate raportat la 100 de sarcini declarate, numai la grupa de vârstă de 15-19 ani, numărul lor a crescut de la 43,3% în 1992 la 62,7% în 2000, adică grosso-modo, în medie, **unul din doi bebeluşi a fost aruncat la canal**, cifra exprimînd şi promiscuitatea relaţiilor sexuale la tinerele în vârstă de 15-19 ani. Statisticile afirmă, fără a da vreo explicaţie, că procentual, numărul de avorturi raportat la ţara de origine ar fi de 37% (Antilele

olandeze), 21% (Surinam), 11% (Olanda) şi doar 6% (Turcia). Autorităţile afirmă că o contribuţie însemnată la această cifră au avut-o mulatrele şi creolele, în bună parte nemăritate, din Antile, Aruba şi Surinam. Este posibil, sigur că da! dar asta nu schimbă câtuşi de puţin aspectul calitativ al relaţiilor sexuale pre-maritale. Este edificator numărul noilor născuţi în afara căsătoriei, probabil în urma unui concubinaj confirmat sau nu de un contract de parteneriat civil, care a crescut de la 114/1000(1990) la 249/1000(2000), adică s-a dublat în doar 10 ani, cifră edificatoare pentru scăderea standardelor morale într-o ţară pe care mulţi şi-ar dori s-o luăm drept model. Precizez că toate aceste date sunt extrase dintr-un raport oficial, intitulat *DEMOGRAPHIC TRENDS IN THE NETHERLANDS, sept. 2003, Trudie Knijn & Arieke Rijken, Department of General Social Science, Utrecht University.*

Olanda culege în prezent roadele unei politici iresponsabile în domeniul legalizării prostituţiei şi consumului de droguri, cu aspectele antisociale asociate acestora, precum creşterea fără precedent a crimei organizate, dependenţei de droguri şi turismului sexual, dovedindu-se încă o dată, că astfel de inginerii sociale forţate nu pot duce la nimic bun. În ceea ce priveşte prostituţia, şi aşa extrem de dezvoltată în trecut, în 2000, guvernul a decis să liberalizeze această activitate de *prestare de servicii*, aşa cum au propus şi pe la noi unii, deveniţi azi parlamentari europeni, ca şi consumul de marijuana, nici nu mai dau nume, *nomina odiosa*. S-a considerat atunci că legalizarea *celei mai vechi meserii din lume*, va conduce la eliberarea prostituatelor de *protecţia* proxeneţilor şi la dispariţia faunei interlope asociate bordelurilor clandestine. Foştii proxeneţi au devenit acum manageri, iar lupta dintre grupările mafiote pentru controlul *pieţei de carne vie* s-a înteţit. În loc ca aceste case de toleranţă să fie concentrate undeva la periferie, Amsterdamul a devenit un imens bordel, unde poţi avea tot ce vrei, de la ucrainence blonde la *exemplare* negre ca abanosul provenite din ţările africane. Sexul se practică chiar şi în stradă, ziua în

amiaza mare, după cum se vede în imagine. Explozia prostituţiei a antrenat toate consecinţele nefaste ce decurg din aceasta, trafic de droguri ilegale, explozia cazurilor de îmbolnăvire cu boli cu transmitere sexuală, jefuirea clienţilor, traficul de persoane. Legalizarea acestei activităţi nu a ştirbit cu nimic din caracterul murdar al acestei activităţi. Autorităţile statului au dorit astfel să se substituie proxeneţilor, sperând să diminueze activităţile ilegale asociate prostituţiei, şi chiar să obţină un oarecare profit. În realitate, numai un extrem de mic procent din prostituate s-au înscris ca plătitoare de impozit, pentru că prin legalizare, controlul exercitat de poliţie a fost anulat, ca atare, mai abitir a putut fi încălcată legea. Astăzi, după aproape 13 ani, coşmarul olandezilor se pare că se va sfârşi. Explozia afacerilor necurate asociate prostituţiei pare să înceteze. O treime din bordelurile din Amsterdam au fost deja închise, autorităţile recunoscând că districtul *fierbinte* a devenit în doar câţiva ani placa turnantă a traficului de droguri şi de persoane, a spălării de bani şi a crimei organizate. **Autorităţile au trebuit să recunoască eşecul acestui experiment**. Asemeni Amsterdamului, şi în Haga, Rotterdam şi alte mari oraşe, poliţia a hotărât *să dea stingerea*, punând lacătul la uşa multor bordeluri, punând capăt activităţilor criminale. Concomitent, a fost restrâns consumul de aşa-zise *droguri recreaţionale*, în speţă este vorba despre *cannabis*. Pe lângă faptul că este asociat cu traficul ilegal, dar şi cu alte activităţi criminale, deşi nu dă dependenţă, în timp, determină pe mulţi să încerce droguri mai dure. Se speră ca în curând, chiar şi consumul actual, extrem de restricţionat, să fie total interzis. Şi cînd te gândeşti, că acum câţiva ani, o fătucă puţină la minte, îşi făcea campanie electorală pentru a ocupa un loc în parlamentul european, cu legalizarea consumului de *iarbă*! Halal să ne fie cu aşa parlamentari!

Cap. 3 Banditismul demografic

Un experiment monstruos, cu originea în anii de imediat de după al doilea război mondial, iniţiat atunci în Norvegia, ia tot mai mult amploare în toată lumea civilizată. Este vorba despre ruperea copiilor de familiile lor sub pretextul ocrotirii acestora. Cum spuneam, originile acestui "experiment" se regăsesc în anii celui de-al doilea război mondial, atunci când Norvegia a fost ocupată de trupele celui de-al treilea Reich. Autorităţile germane de ocupaţie au încurajat tacit legăturile amoroase pasagere dintre militarii germani şi localnice, sperând pe de o parte în diminuarea ostilităţii populaţiei locale, şi pe de altă parte, sperând ca din aceste legături să se nască un număr de copii "de rasă ariană pură", dat fiindcă tipul nordic se potrivea cel mai bine idealurilor rasiale germane. Să precizăm că a fost doar un experiment, o excepţie mai degrabă, dat fiindcă regulamentele armatei germane interziceau categoric contactele sexuale cu femeile din zonele ocupate. În ciuda legendelor urbane ţesute pe această temă, cu violarea *în massă* a evreicelor, polonezelor şi rusoaicelor de către soldaţii germani, aceste atrocităţi au fost apanajul ruşilor, americanilor şi trupelor coloniale franceze, chestiunea fiind extrem de bine documentată de istorici. Trebuie spus că tinerele norvegiene nu au stat prea mult pe gânduri în faţa chipeşilor soldaţi germani, lipsa bărbaţilor şi mijloacele materiale de care dispuneau germanii fiind un argument în plus. În urma acestor legături amoroase, s-au născut un număr de cca. 10-12 mii de copii nelegitimi. Trebuie spus că o parte dintre taţii copiilor erau deja căsătoriţi şi aveau deja copii. Orişicât, toţi au trebuit să se retragă împreună cu armata germană în momentul evacuării Norvegiei, spre sfârşitul războiului. Germanii au încercat totuşi să asigure un viitor sigur acestor femei şi copiilor lor, construind pentru fiecare o locuinţă, creşe şi şcoli pentru copii. În fine, totul s-ar rezuma la un simplu fapt divers, poveşti de război, aşa cum se întâmplă întotdeauna, dacă n-ar fi urmat ceea ce a urmat. Ei bine, ceea ce a urmat depăşeşte orice poate imagina o minte omenească.

Toate aceste tinere femei, cu excepţia celor care au reuşit să fugă şi să se ascundă, au fost declarate nebune, fiind arestate şi închise în ospicii; casele, creşele, grădiniţele şi şcolile fiind confiscate de către statul norvegian. Practic, deşi aceste femei nu aveau nici o vină şi nu încălcaseră nici o lege, s-a considerat că propriul corp, în ultimă instanţă, propria sexualitate, ar fi fost "abandonate fără luptă" în ghearele "duşmanului nazist". Ceea ce s-a întâmplat cu copiii acestor femei însă, chiar depăşeşte orice imaginaţie. Copiii au fost luaţi de la mamele lor şi internaţi în instituţii "speciale" de reeducare. Educatoarele, faţă de care Ilse Koch (căţeaua de la Buchenwald) pare să fi fost Maica Tereza, torturau zi de zi şi ceas cu ceas aceşti copii, a căror singură vină era că aveau un tată german. Supravieţuitorii acestui experiment povestesc cum copii de 3-5 ani ajunşi la capătul răbdării erau încuiaţi în camere cu un laţ atârnat de tavan, fiind îndemnaţi să se spânzure. Apoi despre abuzurile sexuale inimaginabile ale "educatorilor", la care erau supuşi băieţii şi fetele de câţiva anişori. În fine, o parte dintre copii au fost supuşi unor experienţe psihiatrice, fiind folosiţi drept cobai în cadrul unor experimente cu LSD.(programul MKULTRA) Mulţi au fost internaţi în ospicii şi azile pentru alienaţi mintali. Foarte mulţi au fost împiedicaţi să aibă acces la o educaţie corespunzătoare. Trebuie subliniat faptul că toate acestea nu au fost efectul unei furii populare de moment, aşa cum au decurs lucrurile în alte ţări, aceşti copii nefericiţi au făcut obiectul unei serii de legi speciale promulgate între 1946-58. Astăzi, puţinii supravieţuitori ai acestui "experiment", cca. 150 de persoane, s-au organizat, au angajat avocaţi şi au chemat în judecată statul norvegian, având totodată curajul incredibil de a dezvălui întregii lumi aceste atrocităţi de neimaginat. Trebuie spus că toate demersurile lor au fost respinse de către guvernul norvegian, care a refuzat categoric orice discuţie pe această temă, bazându-se pe faptul că în prag de secol 21, toate aceste fapte sunt mult prea greu de crezut de către opinia publică. Totul ar fi rămas în "coadă de peşte", dacă una din supravieţuitoare, acum celebră, nu s-ar fi hotărât să rupă tăcerea. Este vorba despre

Anni-Frid Lyngstad, "Frida", "bruneta" de la ABBA. Retrasă în Elveţia, acum prinţesă, la adăpost de persecuţii şi calomnii, în urma întâlnirii cu tatăl ei natural, s-a hotărât să dea totul în vileag, confirmând punct cu punct toate atrocităţile descrise de către supravieţuitorii acelui "experiment" monstruos. Ea însăşi fusese răpită din instituţia de "re-educare" de către mama sa, cu care a fugit ulterior în Suedia, unde au trăit câţiva ani ascunse. Până la urmă, procesul celor 150 de supravieţuitori a ajuns la Curtea Internaţională de Justiţie, care le-a dat dreptate, obligând guvernul norvegian la plata unor despăgubiri. De ce am menţionat toate acestea? Ei bine, pentru a arăta că nimic nu este întâmplător şi că totul se leagă de politica actuală a guvernului norvegian în ceea ce priveşte creşterea şi educaţia copiilor.

Revenind *la oile noastre,* sau în zilele noastre, trebuie spus că anual, în Norvegia, dar şi în restul ţărilor scandinave, zeci de mii de copii sunt separaţi cu brutalitate de familiile lor, de părinţii lor naturali, sub pretextul unei mai bune educaţii sau unor mai bune condiţii de viaţă. Pretextul este absurd, deoarece educaţia se face în principal prin instituţii de învăţământ extrem de bine dotate, încă din primii ani de viaţă, iar în ceea ce priveşte nivelul de trai, datorită uriaşelor rezerve de petrol, Norvegia are un standard al nivelului de trai printre cele mai ridicate din lume. Şi atunci, care-i problema? Ei bine, bazându-se probabil pe experimentul menţionat anterior, nefiind probabil mulţumiţi de soluţiile preconizate de către dr. Reich, norvegienii au hotărât să ducă teoriile acestuia pe *noi culmi de civilizaţie şi progres.* După legalizarea căsătoriilor între homosexuali şi autorizarea adopţiei de copii de către aceştia, autorităţile norvegiene se pregătesc acum să dea o nouă lovitură familiei tradiţionale. Ministerul Familiei, Copiilor şi Afacerilor Sociale a înaintat un proiect de lege, care propune un nou standard de evaluare a grijii faţă de copii. Chestiunea centrală în noul proiect de lege este restrângerea dreptului părinţilor naturali asupra educaţiei propriilor copii. Exact ce spuneam pe la începutul acestei cărţi, statul doreşte să poată "spăla" în linişte creierul

copilului încă din fragedă pruncie cu teorii privind "corectitudinea politică", "multiculturalism", orientare sexuală "alternativă". Inutil să mai spun că educaţia religioasă este exclusă. "Cei şapte ani de acasă" devin astfel o sintagmă desuetă, întâlnită doar prin literatura secolelor trecute. Statul "secularizează" astfel copilul, care nu mai este o fiinţă umană, reducându-l astfel la nivelul de "produs de concepţie." Copiii născuţi sau sosiţi în Norvegia, nu vor mai aparţine familiilor lor, ci statului. Ministrul norvegian pentru Familie, Copii şi Afaceri Sociale, Audun Lysbakken, a pregătit un pachet de măsuri privind "îmbunătăţirea" condiţiilor de viaţă pentru copiii norvegieni. Pachetul de măsuri vizează relaţiile dintre părinţi şi copii, adică dacă statul consideră că aceste relaţii dăunează dezvoltării copilului, acesta poate fi luat şi încredinţat altei familii, de homosexuali eventual. Practic, orice este posibil, bunăoară să se considere că o afecţiune prea mare a părinţilor poate dăuna performanţelor şcolare, sau din contră, un accent prea mare pe performanţele şcolare să dăuneze relaţiilor afective din familie – orice astfel de pretext poate fi folosit pentru separarea copiilor de părinţii lor naturali. Decizia este luată de un tribunal, în urma sesizării făcute de către Serviciul de Protecţie al Copilului.(Barnevernet) Copilul este luat de la părinţii săi naturali prin decizie judecătorească, fiind ulterior încredinţat altei familii tot prin decizia unui tribunal. Părinţii naturali nu mai au astfel absolut nici un drept asupra copilului, nu ştiu unde se găseşte, eventual tribunalul poate decide o întâlnire de câteva ore cu părinţii naturali, odată la 6 luni, sub supravegherea strictă a unui psiholog şi a unui supraveghetor de la Barnevernet, însoţit eventual de poliţie. Astfel, se exclud posibilele gesturi disperate ale părinţilor decăzuţi în mod abuziv din drepturi. Oricum, în astfel de cazuri, respectivii sunt arestaţi imediat şi internaţi urgent într-o clinică de psihiatrie.

Întrebarea care se pune este totdeauna aceeaşi – **qui prodest?** Este clar că nu declinul natalităţii în Norvegia este motivul principal. Sigur că da! Toate naţiunile nordice se confruntă mai mult sau mai puţin cu

aceleaşi probleme, alcoolism, homosexualitate, lesbianism, consum de droguri, chestiuni care au condus în câteva decenii la regresul natalităţii, aspect ce se constată peste tot în lumea occidentală. În aceste condiţii, fluxul de imigranţi, veniţi din lumea a 3-a, completează deficitul de natalitate. În consecinţă, nu acesta este motivul, şi oricum, nu cel principal. Răspunsul este simplu, **banii!** Ca de obicei! Nimic nou sub soare! Toată această politică de protecţie a intereselor copilului, cauzând adesea adevărate drame, s-a dovedit a fi o excelentă afacere pentru unii. Practic, toţi aceşti funcţionari care se ocupă chipurile de "protecţia copilului", apoi o armată de psihologi, psihoterapeuţi, avocaţi specializaţi în acest domeniu, educatori, supraveghetori, experţi şi consultanţi, toţi primesc un salariu cel puţin decent, apoi mai sunt răsplătiţi cu indemnizaţii *grase* pentru fiecare copil "salvat". Tot acest aparat monstruos a generat o uriaşă industrie care se auto-alimentează cu "materie primă" prin abuzuri strigătoare la cer, interesul copilului fiind pe ultimul loc în toată această ecuaţie. Dar nu numai atât, chiar şi adopţia unui copil a devenit o industrie extrem de profitabilă. Să facem precizarea că sumele cheltuite de guvernul norvegian pentru fiecare copil adoptat sunt considerabile. Bunăoară, indemnizaţia anuală acordată cuplului care adoptă un copil, se ridică la 50,000€. Se mai adaugă apoi diverse facilităţi şi indemnizaţii suplimentare, inclusiv vacanţe plătite, etc… Datorită acestor facilităţi, adoptarea unui copil a devenit o afacere extrem de profitabilă. S-ar putea spune – stai, D-le! Aceleaşi principii se aplică şi părinţilor adoptivi ca şi celor naturali. Da! În teorie doar! Această ipoteză ar fi adevărată în cazul în care interesul copilului s-ar situa pe primul loc, dar atâta vreme cât interesul material primează, sistemul devine din ce în ce mai corupt, orice contra-atac fiind contracarat prin capacitatea acestuia de a se auto-regenera. Exact ca râma – o tai în două – obţii două râme. Exact ce spuneam. Din start, sistemul se auto-alimentează cu "materie primă", atâta vreme cât părinţii biologici nu beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, fiind potenţial vinovaţi de abuzuri contra copilului. Exact ceea ce doreşte să instituie

noul pachet de legi. Atâta vreme cât părinţii naturali sunt potenţial vinovaţi, de aici şi până la a institui nişte “metode de verificare“ care să poată fi manipulate de psihologi cointeresaţi, astfel încât să dovedească vinovăţia părinţilor, nu e decât un pas. Vom vedea imediat că astfel de metode au fost deja instituite. Practic, prin acest sistem, extrem de bine pus la punct, copilul devine un “bun confiscat“, pe care statul refuză să-l mai înapoieze.

S-ar putea spune că sunt doar cazuri izolate. Nu, nu este adevărat! Cifrele vorbesc de la sine. Conform raportului oficial publicat pe situl *utrop.no,* numai în 2010, **peste 11,300 de copii** au fost luaţi de la părinţii lor biologici. Conform Biroului de Statistică al Norvegiei, numai în 2011, un număr de **12,492 de copii au fost separaţi de familiile lor**, fiind internaţi în “instituţii“ specializate sau daţi spre adopţie altor familii. După cum se vede, nici vorbă de cazuri izolate, cifrele ne dovedesc că este o adevărată industrie. Presa norvegiană relatează periodic despre abuzuri sexuale la care sunt supuşi copiii în aceste instituţii de ocrotire. Nu numai atât, prin exploatarea sexuală a copiilor daţi spre adopţie altor familii, se pot realiza venituri frumuşele. Recent, chiar organizaţia de protecţie a copilului a raportat cazul a doi copii turco-norvegieni, răpiţi din Turcia cu ajutorul unui detectiv particular, aduşi în Norvegia pentru a fi adoptaţi de către un individ care s-a dovedit a fi un pedofil notoriu, cei doi copii fiind abuzaţi sexual şi “utilizaţi“ pentru producţia de filme pornografice. Anterior, două fete, care fuseseră şi ele în custodia individului, au depus plangere contra acestuia pentru abuzuri sexuale repetate, dar plângerea lor nu a fost luată în considerare. Inutil să mai menţionez traumele psihice ireversibile pe care le-au suferit aceşti patru copii. Opinia publică norvegiană s-a arătat oripilată de acest caz, dar nu a mişcat un deget pentru schimbarea legislaţiei existente. Chiar şi celebrul Anders Behring Breivik, despre care vorbeam la începutul acestei cărţi, a fost violat se pare de către mama sa, pe când avea doar 4 ani. Separat de mama sa de către organizaţia Barnevernet, a fost încre-

dinţat spre adopţie în mai multe rânduri la diverse familii, unde se presupune că a fost din nou abuzat sexual. Sigur, se poate să fie doar speculaţii ale presei de scandal – totuşi aceste cazuri de pedofilie apar extrem de des în presa norvegiană. Pedepsele în toate aceste cazuri sunt minore, pentru că, nu-i aşa? Societatea norvegiană este extrem de tolerantă. Iar pedofilii sunt şi ei oameni – mai greşesc şi ei!

Una din provocările cărora trebuie să le facă faţă statele occidentale este modul în care se pot asigura copiilor cele mai bune condiţii de dezvoltare, la adăpost de abuzuri de orice fel, de traume psihice şi alte asemenea, concomitent cu asigurarea de condiţii materiale optime. În acest context, principala problemă care apare este cum să se realizeze acest lucru, fără a ştirbi din drepturile părinţilor. Din cele prezentate anterior, se vede că rezultatele sunt departe de ceea ce legiuitorul îşi propusese iniţial. Sigur că acesta a avut iniţial intenţii oneste, grija pentru viitorul copiilor în primul rând – problema este că anumite grupuri de interese, grupări şi organizaţii au folosit în mod abuziv statul, respectiv legislaţia, pentru a pune pe primul plan propriile interese materiale şi politice. Iar legiuitorul se face vinovat de ignorarea tuturor semnalelor din presă – faptul că legislaţia este folosită pentru extorcarea de fonduri uriaşe de la bugetul statului, în detrimentul unităţii familiei, într-un final, provocând enorm de multe drame familiale. Fără a mai vorbi de cei ce profită de legislaţie pentru a adopta copii în scopul abuzării sexuale a acestora. Inutil să mai spun că nu s-ar fi ajuns aici dacă înainte de a o promulga, toată acestă legislaţie ar fi fost evaluată din perspectivă creştină. Şi acum câteva exemple, ca să vedem că nu bat câmpii.

Pentru început, cazul recent al fam. Rădulescu din Arad. Pe scurt, acum un an, cei 5 copii ai cuplului Marius Rădulescu şi Claudia Daniela Stancu au fost luaţi de către autorităţile norvegiene. Tatăl, stabilit de mai bine de un deceniu în Norvegia, susţine că începând din 2004, a fost hărţuit sistematic de către autorităţi, fiind acuzat de jaf armat,

că-şi neglijează cei 5 copii, etc…, acuzaţii demontate în instanţă. Să precizăm că cei doi părinţi sunt de etnie romă. Diverşi comentatori cu domiciliul în Norvegia au afirmat pe net că mama celor cinci copii ar fi ieşit la cerşit împreună cu copiii, fapt ce a determinat autorităţile să acţioneze. De asemenea au menţionat alocaţiile pe care le primesc familiile cu mulţi copii de la statul norvegian (970kr/copil), alocaţie pentru chirie, etc… În fine, nu am toate datele pentru a putea să mă pronunţ asupra acestui caz. Ceea ce este însă cert, este că unui cetăţean român, stabilit de mai bine de un deceniu în Norvegia, fără să fi fost condamnat în nici un fel, fără să fie expulzat, fără să fie amendat – i-au fost luaţi toţi cei cinci copii, concepuţi pe teritoriul Norvegiei. Restul nu contează. Mama copiilor a primit după circa un an dreptul de a-şi vedea copii, dar singură, şi cu condiţia **să nu le vorbească în româneşte**. Ei bine! Cum sună toate acestea? Adică tatăl natural al copiilor nu mai are absolut nici un drept, iar mama, cerşetoare chipurile, dar care vorbeşte norvegiana, are dreptul să-i vadă câteva ore o dată la un an. Şi să le vorbească doar în norvegiană, ameninţată fiind că dacă nu respectă consemnul, nu-i va mai vedea niciodată. Mult mai interesante sunt însă comentariile asupra acestui caz, primul menţionat pe larg în mass-media românească. Majoritatea comentatorilor considerau toate aceste fapte mai mult decât neverosimile, ceva gen film de ficţiune. Edificator, nu? Cei doi părinţi s-au adresat autorităţilor române, care au făcut o anchetă socială, arătând că cei doi părinţi au toate condiţiile pentru a asigura creşterea celor cinci copii. Cu toate acestea, în ciuda notificării Ministerului de Externe adresată autorităţilor norvegiene, nu am cunoştinţă ca cei cinci copii să fi fost înapoiaţi părinţilor naturali.

Un alt caz, de data aceasta recent. Este vorba despre familia Pătrulescu, stabilită de 4 ani în Suedia. De această dată este vorba despre un cuplu de români, de condiţie bună. Dintre cei trei copii, doar cel mic este născut în Suedia. Asta nu a împiedicat autorităţile suedeze să separe toţi cei trei copii de părinţi. Pretextul a fost că unul din copii

ar fi povestit la şcoală că ar fi fost bătut de părinţi. Trebuie spus că în Suedia copiii sunt îndemnaţi să-şi denunţe părinţii care îi maltratează. De acord cu toate acestea, cu condiţia să se facă o anchetă cât mai corectă, medico-legală, socială şi psihologică, care să dovedească fără putinţă de tăgadă că realmente copilul a fost maltratat. Faptul că totul se bazează pe fabulaţiile unui copil, nu face decât să deschidă calea unor abuzuri. Nu este numai asta, dar se acordă prime substanţiale tuturor acelora care denunţă aşa-zise abuzuri contra copiilor. Şi cu toate acestea, pedofilii sunt extrem de rar pedepsiţi, în timp ce părinţilor li se iau copiii pe baza unui simplu denunţ anonim. Menţionez, să nu se uite, soţii Pătrulescu nu sunt nici şomeri, nici romi, nici infractori. Pur şi simplu le-au fost luaţi toţi copiii, pe care nu i-au mai văzut înapoi nici până în ziua de azi. Şi din nou, Ministerul Român de Externe a trimis o notificare omologilor suedezi, fără nici un rezultat însă.

În fine, cazul Bhattacharya, preluat de mine din presa engleză. Este vorba despre familia unui geofizician indian, angajat al unei companii cu sediul în Norvegia. Reţineţi, omul nostru era doar angajat, având statutul de rezident temporar. Nu am găsit astfel de cazuri întâmplate unor turişti, dar nu e exclus să existe şi aşa ceva. În fine, omul nostru a pierdut cei doi copii, deoarece asistenţii sociali au constatat că unul din copii, cel mare, nu foloseşte tacâmurile. După cum se ştie, indienii folosesc mâna pentru a mânca, chiar şi în cele mai luxoase restaurante. În cazul celui de-al doilea copil, nou-născut, s-a considerat că în timpul alăptării, mama nu avea un “contact emoţional“ suficient cu sugarul. Edificator, nu? Nu mai spun nimic! Menţionez doar că guvernul indian nu s-a mulţumit doar cu o notificare precum autorităţile române, ci a suspendat instant licenţa companiei norvegiene de telefonie mobilă Telenor care operează în India, care a pierdut astfel câteva zeci de miliarde de euro, până ce guvernul norvegian s-a hotărât să înapoieze cei doi copii. Iarăşi edificator, nu?

Da, se pare că singura soluţie este desfiinţarea acestui sistem corupt. Să precizăm că mulţi din copiii ajunşi la majorat, au dat în judecată statul norvegian, pretinzând daune materiale consistente pentru traumele psihice suferite. Până în prezent compensaţiile plătite se ridică la 220 milioane de $, ceea ce dovedeşte ineficienţa şi corupţia sistemului. Ce ar mai fi de spus ? Banditism demografic de-a dreptul.

Şi hai să vedem acum o metodă studiată în anii războiului de nazişti, a fost "implementată" recent de către organizaţia de protecţie a copilului din Norvegia. (Barnevernet) Este vorba despre aşa-zisa metodă **Marte Meo**. Metoda foloseşte înregistrări video ale contactelor dintre părinţi şi copii. După înregistrare, care se face în trei sesiuni, înregistrările sunt analizate în prezenţa unui terapeut, care le explică părinţilor ce este bine şi ce este greşit în atitudinea faţă de copii. Până aici toate bune şi frumoase, dacă toate acestea ar fi benevole, adică dacă scopul ar fi binele copilului. Problema e că aceste înregistrări sunt folosite abuziv de către Barnevernet pentru a crea noi "cazuri", care să realimenteze "industria". Părinţilor li se oferă în mod ultimativ participarea la aceste şedinţe sau pierderea copiilor. Este de la sine înţeles ce stare de spirit au participanţii la astfel de şedinţe, atunci când ştiu că de asta depinde dacă vor mai putea păstra proprii copii. De asemenea, s-a constatat că şi copiii manifestă reacţii de teamă şi anxietate în prezenţa părinţilor terorizaţi. Exact ce spuneam, terorism de-a dreptul. Să menţionăm că astfel de înregistrări, aranjate şi montate la "centru", pot fi folosite pentru şantaj, sau în cazuri de pierdere a drepturilor părinteşti. Orice comentariu e de prisos. În fond, Anders Behring Breivik, nu este decât un produs al sistemului. Vom mai discuta despre asta.

Partea VI. Arma secretă – LGBT

Motto:
„Căsătoria dintre homosexuali este un lucru cât se poate de simplu şi care nu necesită multă dezbatere, pe atât de normal şi de clar pe cât este distrugerea instituţiei familiei. ***Familia nu ar trebui să mai existe****. Eforturile depuse pentru legalizarea căsătoriei dintre homosexuali sunt de fapt şi de drept o minciună, o diversiune, în legătură cu ceea ce vom face din căsătorie odată ajunşi în acel punct – minţim când spunem că instituţia familiei nu se va schimba. ”*
(**Masha Gessen**, activistă de origine evreiască pentru drepturile homosexualilor)

Am văzut într-unul din capitolele anterioare cum a început mişcarea de *emancipare* a homosexualilor. Debutând încă din primii ani de după încheierea marii conflagraţii mondiale, la început haotică, s-a integrat ulterior în cadrul celorlalte mişcări de protest ale studenţilor şi populaţiei de culoare, scopul iniţial fiind de a se afirma public, de a se face cunoscută. Dacă iniţial s-a alăturat acestor mişcări, pentru a creşte în forţă şi credibilitate, ulterior s-a distanţat complet de acestea. În acelaşi timp, activiştii homosexuali, având, aşa cum am văzut deja, sprijinul nemijlocit şi declarat al evreilor şi mass-mediei controlate în bună parte de aceştia, au conturat o agendă de priorităţi, concretizate ulterior într-un adevărat program politic. Prioritatea principală era dezincriminarea homosexualităţii, respectiv abrogarea legilor ce condamnau actele de sodomie, proces ce s-a încheiat, aşa cum am văzut deja, în primii ani ai sec.21. Odată ce acest obiectiv a fost atins, în prezent, lupta se dă pentru obţinerea de *drepturi civile*. De fapt este vorba despre un singur drept, dreptul la căsătorie, plus dreptul de a adopta copii, drept ce decurge din dreptul la căsătorie.

În continuare, vom discuta despre toate acestea, încercând totodată să desluşim ce se ascunde în spatele acestor cereri, dar şi care sunt scopurile lor în perspectivă.

Cap.1 Să vedem ce spune wiki

Să facem precizarea că deşi literatura în domeniu abundă, nu există absolut nici un document oficial care să dea o definiţie *la zi* a homosexualităţii, o **definiţie oficială**, care să poată fi luată ca referinţă. Acest aspect nu este tocmai întâmplător. Chiar şi abrevierea LGBT, care ar vrea să însemne **lesbiene, gay, bisexuali** şi **transsexuali**, nu este tocmai nevinovată, intenţia fiind de a masca un comportament sexual printr-un grup abstract de patru consoane. Este exact ce demonstram în prima parte a acestei cărţi, un procedeu tipic din arsenalul *corectitudinii politice*: homosexual devine gay, care la rândul său devine o simplă consoană, G. Aceasta însă nu schimbă cu nimic modul de percepţie a stilului de viaţă al homosexualilor, deoarece caracterul injurios al unui cuvânt este dat de context. Indiferent de denumirea folosită, *poponar* sau *bulangiu*, considerate denigratoare şi injurioase, utilizarea termenului de gay sau homosexual nu schimbă câtuşi de puţin modul în care este perceput comportamentul lor sexual, schimbarea unui termen considerat injurios cu o consoană sau un grup de consoane, nu-l goleşte câtuşi de puţin de conţinut. Neavând absolut nici o referinţă, am apelat din nou la *wikipedia*, enciclopedia online atât de detestată, dat fiindcă, aşa cum am afirmat şi altă dată, conţinutul articolelor este rescris în permanenţă, în funcţie de interesele de moment ale diverselor grupări homosexuale, sioniste, etc… Nu voi comenta prea mult, pentru că filmuleţul de pe *youtube* este mai mult decât edificator. Nu trebuie

decât căutat pe google după ***zionist editing on wikipedia***. Iar metodele preconizate de evrei au fost adoptate imediat de către homosexuali, după cum vom vedea în continuare. Atunci, hai să vedem ce spune *wikipedia* la articolul **homosexualitate**, textul de la versiunea în română fiind copiat aproape *ad litteram* de la definiţia în engleză. Citez :

*"Homosexualitatea reprezintă atracția romantică, atracția sexuală sau activitatea sexuală între membrii de același sex sau gen. […] Ca orientare sexuală, homosexualitatea se referă la modelul sau **dispoziția de a experimenta atracții sexuale**, afectuoase sau romantice în mod primar sau exclusiv către persoanele de același sex."*

Până la proba contrarie, vom lua această definiţie ca atare, reţinând faptul că se pune accentul mai degrabă pe componenta afectivă decât pe cea sexuală, dar şi că se afirmă că este vorba despre *dispoziţia de a experimenta* şi nu despre un comportament sexual curent. Citim mai departe, citez :

*"Homosexualitatea este una din cele trei categorii principale de orientări sexuale, împreună cu bisexualitatea și heterosexualitatea, în **continuumul heterosexual–homosexual**. […] Cercetările au arătat faptul că homosexualitatea este un exemplu normal și natural a variației sexualității umane și nu reprezintă o sursă de efecte psihologice negative prin și din ea însăși. "*

Pe scurt, deducem de aici că homosexualitatea reprezintă un comportament sexual absolut normal, care se înscrie în mod firesc ca o variantă perfect normală a sexualităţii umane. Aşa să fie oare? Vom

reveni mai târziu asupra acestui aspect. În continuare, după o serie de aserţiuni ambigue, tipic pentru modul de acţiune al *dânşilor*, se trece direct la demografie şi statistici, chestiune pe care o vom trata pe larg într-un capitol separat. Deşi *Vechiul Testament* acoperă o perioadă de mai bine de patru mii de ani de istorie, tratând extrem de detailat toate aspectele sexualităţii umane, atât cele fireşti, cât şi cele considerate pe atunci anormale, precum homosexualitatea, sexul anal cu femeile, bestialitatea, sodomia, onania, prostituţia, etc…, ca şi reglementările asociate acestora, *wikipedia* sare direct la Grecia antică, încă o dovadă, dacă mai era nevoie, a intenţiei de *a-şi trage spuza pe turta proprie*, cum se spune. Trebuie subliniat acest fapt, pentru că în timp ce *Vechiul Testament* este mai mult decât explicit, referirile ulterioare pe care le invocă dânşii, din Grecia antică, Roma, China şi Japonia, sunt mai degrabă metaforice şi indirecte, realitatea de atunci fiind cu totul alta.

Să facem precizarea că toate aceste comportamente sexuale deviante la care face referire extrem de precis *Vechiul Testament,* există de când lumea. Din moment ce se practică şi azi, nu avem nici un motiv să credem că nu au fost practicate *ocazional* încă din cele mai vechi timpuri. Ulterior, mă refer la cele descrise în *Vechiul Testament*, unele din acestea au fost utilizate pentru restrângerea numărului de naşteri, în perioadele de restrişte precum războaie, asedii, foamete. Mă refer în special la sex anal cu femeile sau bărbaţii, arhi-cunoscutul episod cu Sodoma şi Gomora. Este absolut normal ca abuzul de astfel de practici să devină pentru unii viciu, orice psiholog poate explica asta, astfel încât este de presupus ca unii din locuitorii acestor cetăţi să fi continuat să se dedea la astfel de practici şi după revenirea la *timpuri normale*. Istoricii pomenesc şi de altfel de practici ce aveau

acelaşi scop, limitarea numărului de nou-născuţi, guri de hrănit adică, precum prostituţia sacră din cetăţile vechiului Babilon. Apoi mai exista obligaţia femeilor de a se prostitua în temple în anumite zile de sărbătoare religioasă. Contactele sexuale multiple cu numeroşi clienţi cauzau ceea ce azi se numeşte *sterilitatea prostituatelor,* astfel că femeia devenea temporar sterilă, fiind necesare câteva luni de viaţă sexuală normală în cadrul familiei, pentru a deveni din nou fertilă. La polul opus din acest punct de vedere se situau evreii, care erau în expansiune, fiind în război permanent pentru cucerirea Palestinei. În consecinţă, dat fiindcă mureau extrem de mulţi bărbaţi în luptă, trebuia sporit numărul naşterilor, pretextul fiind ca războinicului pierit în luptă *să nu i se stingă numele*, astfel că fratele său era obligat să aibă contacte sexuale cu cumnata sa, proaspătă văduvă. (obligat *să intre la ea* şi *să o cunoască* – sic!) Mă refer aici la cunoscuta legendă a lui Onan. Nu este prea clar ce nu i-a plăcut la cumnata sa, cert este că după contactul sexual a practicat ejacularea extra-vaginală, aşa că fiind *urât în ochii domnului*, a fost imediat *stârpit*. Indiferent ce metodă a utilizat, *ejaculatio ante portas* (pop. *ca la video*), masturbare prealabilă sau *coitus interruptus*, toate aceste practici erau categoric interzise la vechii evrei. Bestialitatea, (contactul sexual cu animale) era de asemenea condamnată cu moartea, în plus fiind omorât şi animalul, care nu avea de fapt nici o vină. Deci, iată că totul se explică. Ce vreau eu însă să subliniez, este că în mod invariabil, **astfel de practici, în special cele homosexuale, au fost considerate ca anormale**, nefireşti. Chiar dacă în anumite perioade, mulţi au recurs la astfel de practici, constrânşi de împrejurări, nu înseamnă că ele erau atât de larg răspândite. De altfel, în situaţii limită se apela şi la soluţii extreme precum sacrificarea copiilor, aşa cum s-a întâmplat în timpul asediului Cartaginei.

Mai departe, zic *dânşii* cu privire la atitudinea bisericii, citez :

”În culturile influențate de religiile abrahamice, legea și biserica au stabilit sodomia ca fiind o agresiune împotriva legii divine sau o crimă împotriva naturii. Condamnarea sexului anal între bărbați precede totuși credințele creștine. Era foarte frecventă în Grecia antică. ”

După cum se vede, dânşii vin cu metafore, în loc să dea citate exacte, scopul fiind clar, dorind să arate *extremismul* şi *fundamentalismul* religiilor abrahamice, care persecută chipurile pe **sodomiţi**, citez :

*”Prejudiciul și discriminarea homosexualilor și bisexualilor (homofobia), o trăsătură culturală asociată în special cu regiunile sub influența religiilor abrahamice, a fost arătată a provoca daune psihologice, având **un efect deosebit de distructiv asupra copiilor care se identifică drept homosexuali** sau bisexuali.”*

Citind toate acestea, orice om normal îşi pune întrebarea firească : de unde până unde copiii, în loc să se joace cu păpuşi, maşinuţe, LEGO, etc…, n-au altă treabă decât să se identifice drept homosexuali sau bisexuali? **Ciudat!** Vom relua acest subiect, sexualizarea copiilor, mai pe larg, într-unul din capitolele următoare. Revenind la textele sfinte, pentru că am promis câteva citate, revin :

Lev. 18, 22: ***"Să nu te culci cu bărbat ca şi cu femeie; aceasta este spurcăciune."***

Lev. 20, 13: ***"De se va culca cineva cu bărbat ca şi cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire şi să se omoare, că sângele lor asupra lor este."***

Mulţi *teoreticieni* homosexuali, bazându-se probabil pe ignoranţa multora în ceea ce priveşte textele biblice, afirmă că teologii, *bigoţi* şi *fundamentalişti*, bazându-se pe *anumite* fragmente *izolate* din Biblie, interpretate *tendenţios*, condamnă *în mod nejustificat* homosexualitatea. Nici vorbă, *minciună în falş,* cum ar spune Marele Ciuruit, textul biblic este categoric : termenul de ***spurcăciune***, extrem de plastic, nu poate da naştere la nici un dubiu. De mii de ani şi până în zilele noastre, biserica repetă acelaşi lucru, citez:

"Homosexualitatea trebuie tratată de societate ca o perversiune imorală şi periculoasă, iar de religie ca un păcat. "
(Comunicat oficial al BOR privind homosexualitatea)

Clar de tot! Nici un cuvânt în plus, nici unul în minus!

Cum spuneam, *dânşii* au sărit apoi la Grecia antică, citez:

C*ele mai vechi documente ale culturii europene cu această temă vin din Grecia antică, unde relațiile de iubire homosexuală atât emoțională cât și fizică făceau parte din normele sociale. Ele erau cultivate atât pentru valoarea lor pedagogică și marțială, cât și ca o metodă de a limita creșterea populației. Aceste relații, în mare parte de natură pederastică, co-existau cu mariajul, împreună cu care constituiau un univers bisexual.*

Aşa să fie oare? Grecii antici, cei care au dat civilizaţiei umane pe Homer, Euripide, Praxiteles, Platon şi Arhimede, cei care au creat o formidabilă cultură, care de mai bine de două mii de ani ne fascinează şi ne influenţează deopotrivă, care au creat un imperiu imens, din Egipt până în India, *constituiau un univers bisexual* ?(sic!) Să facem menţiunea că sursa acestor aserţiuni exagerate sunt textele dramatice, cele cîteva zeci de tragedii care s-au păstrat din cele cca.

2000 scrise, precum şi câteva imagini de pe vasele ceramice antice. **Nicăieri, nici un basorelief sau sculptură nu reprezintă vreo scenă cu caracter homosexual**. Nici măcar sugerat. Cât despre vreun contact sexual anal reprezentat în mod explicit, nici pomeneală! Şi atunci, de unde până unde univers bisexual ? Sigur că da! Homosexualitatea exista, dar nu era atât de răspândită pe cât ar vrea *dânşii* să credem. Demn de remarcat este faptul că în textele dramatice este prezentată cel mai adesea în mod batjocoritor. La fel cum este posibil ca scenele de pe vasele de ceramică să fi fost de fapt o satiră la adresa moravurilor epocii. Chestiunea despre care pomeneşte *wikipedia*, cu iniţierea tinerilor, era specifică pentru marea aristocraţie, şi oricum, se făcea doar cu acordul tatălui. Ca şi în Babilon, atât homosexualitatea cât şi pederastia, cu sclavi care se prostituau, dar şi contactul sexual anal, atât cu soţia, cât şi cu prostituate (*hetaire* şi *hierodule*), puteau constitui ocazional o alternativă la sexualitatea normală, în scopul limitării naşterilor, în special la nivelul claselor de jos, chestiune menţionată şi de Aristotel, fără a fi totuşi ceva atât de răspândite pe cât ar vrea *dânşii* să credem. Stilul batjocoritor în care sunt trataţi homosexualii pasivi în comediile lui Aristofan, ne sugerează mai degrabă că grecii din popor detestau astfel de practici. Platon, cu doi ani înainte să se stingă din viaţă, deplânge amploarea pe care o luaseră aceste practici, pe care le socotea **nenaturale**, o faptă lipsită de ruşine (*tolmema*). Asta e! Deşi homosexualitatea era tolerată, pe alocuri chiar celebrată (Theba), alteori recomandată pentru controlul naşterilor (Creta), Grecia antică era departe de tot de *un paradis al homosexualilor*, aşa cum insinuează în mod fals *wikipedia* şi cum ar vrea *dânşii* să credem. De altfel, două lucrări de referinţă în domeniu, monumentala trilogie a lui André Bonnard - *Civilizația greacă*, Ed.Științifică, 1969, dar și *Enciclopedia civilizației grecești*, Ed. Meridiane, 1966, elaborată de un colectiv condus de către Pierre Devambez, timp de aproape patru decenii conservatorul colecției de antichități de la Muzeul Luvru, expediază în câteva rânduri acest subiect.

În continuare, se trece la *istoria homosexualităţii* în ţările din Asia, unde din nou contributorii *wikipedia*, mândri homosexuali declaraţi *(proud to be gay)*, *"*comit*"* alte falsuri grosolane, exact în "spiritul" wikipediei, citez :

"În Asia iubirea homosexuală era un aspect central al vieții cotidiene, în China cel puțin de la anul 600 î.Hr., și la această practică se implicau toți bărbații, de la împărați până la pescari. În Japonia, timp de cel puțin o mie de ani această iubire a fost o parte esențială din viața preoților, samurailor, șogunilor, și în ultimele veacuri, a mic-burghezilor. "

Surprinde expresia *aspect central al vieții cotidiene,* ca şi amploarea fenomenului, **totală –** susţin dânşii, dat fiindcă în această practică se implicau *toţi bărbaţii*, *de la împărați până la pescari.* Deci, împărăţia chineză, cu şase secole înainte de Cristos, era deja un adevărat paradis homosexual, în practicile homosexuale, despre care *wiki* nu spune absolut nimic, implicându-se *toți bărbații.* Între timp, iarăşi *wiki* nu ne spune nimic, fiind probabil încă un mare mister nedezlegat al istoriei, nu se ştie din ce motive, *toți bărbații* sau o bună parte a lor, în mod inexplicabil, au renunţat la practicile homosexuale, altfel nu îmi explic cum de a reuşit China, în jumătate de secol să-şi dubleze populaţia, depăşind simţitor un miliard de locuitori. Pentru a lămuri acest *miracol*, am fost nevoit deci să apelez la diverse studii privind *istoria homosexualităţii* în China. Rezultatul a fost dezamăgitor. Câteva referiri în cronicile vechi la favoriţii împăraţilor, şi cam atât. De la nişte referiri vagi, şi până la împărăţia în care milioane şi milioane de homosexuali zburdau la sud de Marele Zid e cale lungă, ca de la cer la pământ. Din fericire, minciuna are picioare scurte. Şi încă o remarcă. Unul din argumentele *dânşilor* este şi o imagine pictată pe mătase, reprezentând doi homosexuali *în acţiune*, lucrare artistică din timpul Dinastiei Quing (sec. 18- 19) ce se găseşte la Kinsey Institute, Bloomington, Indiana, SUA. Imaginea ilustrează articolul *ho-*

mosexualitate al *wikipediei* în engleză, franceză, germană, etc… Nicăieri altundeva nu am găsit referinţe despre ea. Nici măcar situl Institutului Kinsey, posesorul *operei de artă*, nu pomeneşte absolut nimic despre *preţiosul artefact*, chestiune care mă face să bănuiesc un alt fals. Aceeaşi situaţie sau pe aproape e şi cu Japonia. Cum spuneam, homosexualitatea exista, nefiind restricţionată nici penal, nici religios. Prostituţia feminină era extrem de răspândită (gheişe), dar exista de asemenea şi o prostituţie masculină. Mărturie stau xilogravurile colorate ale lui Utamaro, reprezentând scene erotice *hardcore*, printre care se găsesc şi câteva reprezentând contacte sexuale homosexuale. Lucrările lui Utamaro reprezintă mai degrabă o satiră subtilă la adresa moravurilor sexuale ale epocii. În nici un caz o preamărire a sexualităţii, iar a celei homosexuale, nici atât. Iar textele din vechime sunt atât de metaforice, astfel încât pot da naştere oricărei interpretări. Iar chestiunea cu homosexualitatea ca *parte integrantă* a vieţii şogunilor, samurailor şi călugărilor e fabulaţie pură, *legendă urbană*, ca să nu zic altfel. Nu există nici o dovadă concretă care să ne îndreptăţească să credem că homosexualitatea în societatea japoneză ar fi fost mai răspândită decât este azi – ba din contră. Cred că societatea japoneză de dinainte de sec.20 era mult mai puţin *liberală* în ceea ce priveşte homosexualitatea decât este astăzi. Cu romane de mare succes, la **Shogun** (James Clavell) mă refer, nu se scriu decât *legende urbane* şi istorie contrafăcută, aşa cum este şi *paradisul homosexual* descris în *wikipedia*, la articolul **homosexualitate** cu privire la China şi Japonia.

Într-un târziu, apologeţii homosexualităţii antice şi medievale de pe *wikipedia* ajung şi la epoca Renaşterii. Aici citim alte aberaţii, citez :

”Orașele din nordul Italiei, în special Florența și Veneția, erau renumite în timpul Renașterii drept centre ale iubirii masculine. Tradiția era urmată de majoritatea populației și construită pe liniile antice, […] Cei mai mari artiști și oameni literari ai epocii, printre care

Leonardo da Vinci, Michelangelo Buonarroti, Machiavelli au participat în aceste activități și le-au celebrat prin arta și subvenția lor." (sic!)

Aşa care va să zică! Nu ştiu cum au stat Michelangelo, Leonardo şi Machiavelli cu **subvenţia**, dar văd că domnii activişti în domeniul promovării homosexualităţii n-au fost în stare să scrie nici măcar două fraze ca lumea, aşa că au utilizat ceva gen **google translator**. În fine, nici măcar nu mă interesează. Trebuie spus că în Florenţa şi Veneţia, de fapt pe tot cuprinsul statelor papale, în perioada Renaşterii, homosexualitatea, numită pe atunci **sodomie**, prin care se înţelegea contactul sexual anal şi felaţia, cu bărbaţi sau femei (sodomie de gen sau de mod), erau considerate crime de o extremă gravitate, pasibile de pedeapsa cu moartea. **Punct!** Iar Inchiziţia era omniprezentă şi avea informatori peste tot, veghind ca doctrina bisericii catolice să fie aplicată cu maximă stricteţe. Nu era ceva cu care să se glumească. Formidabilele memorii ale lui Casanova sunt o extraordinară mărturie despre acea epocă. Atunci de unde până unde *centre ale iubirii masculine?* Sigur, se poate obiecta că era vorba de iubire *platonică*, spirituală, adică neconcretizată prin act sexual anal între doi bărbaţi, felaţie sau *duşuri aurii*. Da, dar totuşi articolul se referă la homo-**sexualitate**, zic eu, nu la iubire platonică. În fine, mă opresc aici cu disecţia falsurilor grosolane instrumentate prin *wikipedia*, pentru că este clar cam unde bat *dânşii*. Apoi chestiunea cu Michelangelo şi Leonardo. Toate referinţele contemporanilor vorbesc despre ei ca despre nişte asceţi dedicaţi trup şi suflet artei. Nu au fost căsătoriţi niciodată şi nici nu se cunoaşte să fi avut vreo legătură sexuală cu vreo femeie sau cu vreun bărbat. Diverşi propagandişti homosexuali se referă în principal la modul în care a fost reprezentat David de către Michelangelo şi la un desen al lui Leonardo, schiţă pentru Ioan Botezătorul, reprezentînd un înger cu penisul în erecţie. Trebuie spus că toate aceste elucubraţii fanteziste pornesc, cum altfel, de la Sigmund Freud, care a încercat să dea o interpretare *psihanalitică* a cre-

aţiilor artistice ale celor doi. *Cercetările* lui Freud au fost reluate de diverşi *specialişti în psihanaliză* actuali, care au încercat să vadă dincolo de ceea ce vedem cu toţii în opera celor doi. Aiurea în tramvai! **Au văzut cai verzi pe pereţi!** Opera celor doi există şi va continua să ne încânte indiferent de *cercetările* lor *homosexuale*, ca şi de inepţiile debitate în *wikipedia*. Giorgio Vassari, contemporan cu cei doi, nu pomeneşte nimic în acest sens, din contră, vorbeşte despre viaţa ascetică a celor doi. Nu putem decât să luăm act de **încă o infamie** şi să trecem mai departe. Concluziile le vom trage ceva mai târziu. Cât despre Machiavelli, ideea că ar fi fost homosexual a fost lansată de un anume Maurizio Viroli, profesor de științe politice la Universitatea Princeton, într-o carte despre viața acestuia, bazându-se pe analiza tendențioasă a două scrisori ale lui Niccolo Machiavelli adresate lui Francesco Vettori, scriitor și istoric, ambasador al Florenței la curtea papei Leon al X-lea. Afirmațiile prof. Viroli au fost desființate de numeroși specialiști. De altfel, nici unul din contemporanii săi nu pomenește despre așa ceva. Textul integral al celor două scrisori se găsește pe net, așa că oricine se poate lămuri cum devine chestiunea. Demn de menționat este că atât Machiavelli cât și Leonardo au fost anchetați în urma unor denunțuri anonime care-i acuzau de sodomie, astfel de denunțuri fiind extrem de frecvente în epocă, dat fiindcă sodomia era considerată o crimă, iar vinovatul era pasibil de pedeapsa capitală, prin *ardere pe rug*. S-au păstrat documentele anchetelor derulate atunci, care-i absolvă pe cei doi de orice vină, iar eu mă îndoiesc că era cineva în stare să tragă pe sfoară Inchiziția. Astfel de afirmații, menite să creeze o adevărată *mitologie gay*, reluate în reviste *glossy* autohtone, la tv și peste tot în mass-media în lipsă acută de *subiecte tari*, nu fac decât să contribuie la crearea unui **suprematism gay** cu o mitologie specifică, care să demonstreze că extrem de multe genii ar fi fost homosexuali. Nici măcar compatriotul nostru Constantin Brâncuși nu a scăpat de această etichetă, aplicată de către activiștii homosexuali. În urma afirmațiilor inconștiente din presa de scandal, am făcut o mică investigație, dorind să aflu sursa acestor

aserțiuni mizerabile. Astfel, am aflat că ideea a fost lansată de un anume Edward Lucie-Smith, scriitor și critic de artă, într-o carte despre viețile marilor artiști ai sec.20 (*Lives of the Great 20th Century Artists*, Ed. Thames & Hudson, 1999 - 352 pag), citez:

*„Part of his secretiveness may have been due to a desire to conceal his **gay status**.”*, adică : *„în parte, caracterul său secretos s-ar putea datora dorinţei sale de a ascunde faptul că era gay”*

De unde până unde, dânsul nu ne mai spune, și nici nu menționează vreo dovadă palpabilă a afirmațiilor sale. Aceste aserțiuni sunt reluate de un anume domn Anton Constantinescu, activist homosexual, posibil evreu, care nu se sfiește să-i acuze de antisemitism, homofobie, extremism nazist, pe toți cei ce nu-i împărtășesc convingerile homosexuale, anti-creștine și pro-evreiești, citez: [...]*”...da, Brâncuși a fost un homosexual creștin”.* Individul își propagă ideile toxice pe blogul propriu, unde chiar încearcă să dezvolte o *istorie a homosexualității,* pe un portal cu nume sugestiv, *curaj.net,* dar și pe publicația pro-evreiască online *acum.tv*, pe care apar frecvent atacuri antiromânești și anti-creștine. Nici nu a trebuit să-l caut prea mult pe respectivul ca să văd ce hram poartă, pentru că este înregistrat pe portalul de matrimoniale online, *elmaz.ro,* numele său fiind indexat pe locul doi de google. Câteva informații interesante despre dânsul, citez:

“**Sex:** *Bărbat caută bărbat* (sic!), **din**: *București, RO, **55 ani***, **Titlu:** *Caut barbați tineri* (sic!) **Cum vă descrieţi:** *Sunt un român într-o poziție bună în SUA; vin frecvent aici, sunt homosexual și **îmi plac tinerii**. Sunt foarte corect, iubitor, de caracter. Caut și prieteni, nu numai iubiți.*(sic !)“

Edificator, nu? Îi plac tinerii, caută prieteni, nu numai iubiţi. Din această cauză probabil, face tărăboi pe toate canalele media că homo-

sexualilor nu li se permite să se căsătorească. Demn de menționat este că mai toți biografii marelui sculptor menționează vizitele pe care Brâncuși le făcea la bordelurile din preajma atelierului său, pe care acesta le numea vizite *igienice*. Sydney Geist povesteşte în memoriile sale despre o femeie care ar fi jucat un rol deosebit în viaţa marelui sculptor. Era o femeie de o frumuseţe deosebită, iar Brâncuşi, care avea o mare slăbiciune faţă de femeile frumoase, manifesta față de ea un fel de iubire mistică, dublată de un respect deosebit, care s-a prelungit prin intensa corespondență pe care a purtat-o cu ea până prin 1947, mulți ani după ce aceasta se măritase. Este vorba despre fotografa americană Florence Meyer. O demonstraţie a admiraţiei pe care i-o purta Brâncuşi acesteia este dovedită de grija cu care acesta a filmat-o. Și atunci de unde până unde se susține cu nerușinare, în ciuda tuturor evidențelor, că toate aceste genii ar fi fost homosexuali ? Una din explicații ar fi, așa cum am menționat deja, crearea unei adevărate mitologii, a unui vast **pantheon homosexual** care să confere nu numai legitimitate, dar să și sugereze un fel de suprematism homosexual, un soi de elitism gay, deasupra majorității tăcute heterosexuale. Și mai este un aspect. Se dorește totodată provocarea de reacții de indignare la astfel de minciuni sfruntate, pentru a lansa acuzația de homofobie, sinonimă actualmente cu îndemnul la violență contra homosexualilor, la pogrom și exterminare.

Cap.2 Marea enigmă – Câţi?

Cum spuneam, pentru a răspunde la această întrebare, pentru început, vom face din nou apel la cele afirmate în *wikipedia*. Citez **:**

"*În 1948 și 1953, Alfred Kinsey a raportat că aproape 46% dintre subiecții bărbați au "reacționat" sexual la persoane de ambele sexe în cursul vieții lor de adulți, iar 37% au avut cel puțin o experiență homosexuală. Metodologia lui Kinsey a fost criticată. Un studiu ulterior a încercat să elimine nereprezentativitatea populației cercetate, dar a ajuns la concluzii similare*. " [31]
31. Book Review by Martin Duberman, *The Nation*, November 3, 1997

Halal referință! Să precizăm că ref.31 reprezintă o scurtă recenzie a cărții *ALFRED C. KINSEY: A Public/Private Life*. By James H. Jones. Norton. 937 pp, recenzie publicată în ziarul *The Nation* sub titlul **Kinsey's Urethra** (sic!) Deci din start un fals grosolan, fără a mai vorbi de cele ale prof. Alfred Kinsey. Citim în continuare în wikipedia, citez:

"Estimări ale prevalenței homosexualității exclusive variază de la 1% la 20% din populație, de obicei găsind că sunt ceva mai mulţi bărbați homosexuali decât lesbiene."

Așa care vasăzică! Între 1% și 20% este o diferență cam mare, **astfel de rezultate nu pot fi luate în considerare**. Este mai mult decât jenant pentru credibilitatea și așa extrem de redusă a *wikipediei*. Singura afirmație oarecum valabilă e cea cu numărul de lesbiene, care, după cum vom vedea, sunt cam 50% din numărul homosexualilor. Mai departe citim:

"Estimări ale frecvenței activității homosexuale variază de la o țară la alta. Un studiu din 1992 raporta că 6,1% din bărbații din Marea Bri-

tanie au avut o experiență homosexuală, în timp ce în Franța numărul era de 4,1%. Conform unui sondaj din 2003, 12% din norvegieni au avut contacte sexuale homosexuale. În Noua Zeelandă, un studiu din 2006 sugera că 20% din populație a raportat în mod anonim anumite ***pofte homosexuale****, dar puțini dintre ei se identificau drept homosexuali. Procentajul celor care se identificau drept homosexuali era de 2-3%. Conform unui sondaj din 2007, în timp ce doar 6% din britanici își definesc orientarea sexuală drept homosexuală sau bisexuală, mai mult decât dublul lor (13%) au avut o formă de contact sexual cu cineva de același sex. În SUA, conform unui sondaj de la ieșirea de la alegerile pentru președintele SUA din 2008, 4% din electorat se autoidentificau drept gay, lesbiene sau bisexuali, fiind același procentaj ca în 2004. Conform recensământului american din anul 2000, existau în jur de 601,209 de cămine de parteneri necăsătoriți de același sex. În Marea Britanie un sondaj al Oficiului Național de Statistică a avansat cifra de 1,5% pentru homosexuali și bisexuali, sugerând că asta este în concordanță cu alte sondaje, care indicau între 0,3% și 3%."*

Câteva observații acum. Prima chestiune, care literalmente *sare în ochi* este uriașa dispersie a rezultatelor, ca și absurditatea unor afirmații. Cifrele avansate se bat cap în cap, sporind confuzia. Bunăoară, în Noua Zeelandă, 20% din populație raportează ***anumite pofte homosexuale***, dar doar 2-3% se declară homosexuali? Iar restul de 17-18% ce sunt? Homosexuali în devenire? Iar dl. Kinsey ne spune că 37% din americani au experimentat plăcerile homosexuale, dar totuși, jumătate de secol mai apoi, doar 4% se declarau homosexuali, lesbiene sau bisexuali. Să înțelegem că nu le-a plăcut, și au revenit plăcerile sexuale clasice și demodate? Ceață totală! În Marea Britanie, la fel – un ecart de 1000%, adică 0,3-3%, în final avansându-se cifra de 1,5%. Abundența de date, care mai de care mai contradictorii, nu face decât să sporească confuzia. Probabil că asta se și dorește. Nu este nici prima, nici ultima dată când propagandiști pro-homosexuali, animați de interese obscure, manipulează informațiile di-

fuzate de *wikipedia*. Este clar că astfel de statistici nu pot lămuri misterul numărului de homosexuali. Este momentul să fac precizarea că nu mă interesează decât cifrele privind *demografia homosexuală* în lumea civilizată, mai precis, Europa de vest și SUA. Este clar că rezultatele statisticilor privind comportamentul sexual la anumite comunități restrânse din Samoa, nu se pot extrapola la lumea civilizată, așa cum a încercat să demonstreze antropologul american Margaret Mead, discipol al lui Freud, care și-a falsificat și ea rezultatatele *cercetărilor,* sugerând că relațiile sexuale fără restricții ar rezolva multe din problemele psihice ale adolescenților.

Apoi mai e și **cifra magică de 10%**, despre care am mai vorbit, cifră repetată obsesiv de către activiștii homosexuali timp de mai bine de jumătate de secol, în scopul de a influența opinia publică în sensul acceptării homosexualității ca ceva firesc, ca o diversitate a comportamentului sexual uman. Gravitatea nu constă în faptul că a fost creată o adevărată *legendă urbană*, cât datorită faptului că această cifră a fost utilizată extensiv în scopul de a exercita presiuni asupra sistemului educațional în vederea *spălării creierului* tinerelor generații. De asemenea, citată extensiv în mass-media controlată în bună parte de evrei, a contribuit din plin la crearea unei opinii favorabile în vederea abolirii legilor privind sodomia în Statele Unite. În acest sens, demn de subliniat este faptul că în timp ce Asociația Națională a Jurnaliștilor Lesbi (sic!) și Gay din Statele Unite (NLGJA), în urma unor studii imposibil de contestat, este nevoită să recunoască că numărul de homosexuali este undeva **sub 2% din populație**, recunoaște totodată că **trei sferturi din cei ce decid conținutul ziarului *NY Times*, cel mai citit cotidian american, sunt homosexuali**, proprietar fiind **Arthur Ochs Sulzberger, Jr.**, evreu, ziarul găsindu-se în proprietatea familiei încă din 1896. Nu numai *NY Times*, dar și *Newsweek, Fortune, Washington Times*, dar și alte influente ziare americane, controlate de evrei, s-au implicat direct în propagarea acestei minciuni colosale, care astăzi, deși oficial nimeni nu o mai ia în seamă, este *adânc înșu-*

rubată în conștiința populației americane, citez:

1. **Newsweek**, 2/15/93, p. 46: *"For years, the gay-rights movement has sought safety in numbers. Its leaders have long claimed that **homosexuals constitute 10 percent** of the American population."*

2**. Fortune**, 1991, p. 42: *"Kinsey's classic 1948 studies suggest that about **10% of American adults are homosexual**, a figure that more recent surveys support."*

3. **Washington Times**, 11/19/91, p. A3: *"**10 percent of American men are homosexual** and 5 percent of women are lesbian."*

Cifra magică de 10% apare azi ca o interpretare denaturată a rezultatelor *cercetărilor* efectuate de către prof. Alfred Kinsey împreună cu colectivul său prin anii '50 ai secolului trecut. Cum am afirmat deja, Kinsey *a stabilit* că **37% din bărbații americani au avut cel puțin un contact sexual homosexual însoțit de orgasm**. (sic!) Activiștii progay au concluzionat că această cifră este mult prea mare pentru a fi cât de cât credibilă, stabilind că **10% este o valoare rezonabilă, credibilă și ușor de reținut**, pentru a putea folosită în campania pentru abolirea legilor sodomiei în SUA. Adevăratul creator al **cifrei magice** a fost se pare un anume **Bruce Voeller**, biolog și cercetător în domeniul SIDA, homosexual, el însuși decedând de SIDA. Bruce Voeller, fondator al *National Gay Task Force*, recunoaște că el este autorul acestui mit într-un articol scris prin anii '70, articol intitulat *"Some Uses and Abuses of the Kinsey Scale",* citez:

*"In any case, after years of our educating those who inform the public and make its laws, **the concept that 10% of the population is gay has become a generally accepted fact."*** adică:

"În orice caz, după ani de educare a celor care informează publicul și

care fac legi, ***conceptul de 10% din populație*** *a devenit un* ***fapt general acceptat****."*

Ca atâtea și atâtea *legende urbane*, prin repetare obsesivă, cu sprijinul nemijlocit al mass-media, legenda s-a impus până la urmă, fiind acceptată ca un adevăr de necontestat. Tot acestui domn Bruce Voeller îi datorăm abrevierea AIDS (SIDA), pentru că inițial boala se numea GRIDD (Gay Related Immune Defense Disorder). Edificator, nu? Dacă această cifră nu mai este luată în considerație în SUA, dat fiindcă acolo homosexualii și-au atins în bună parte scopurile, nu același lucru se poate spune despre țările din estul Europei, aspirante și ele la intrarea în *lumea civilizată*. Bunăoară, într-un articol extras si adaptat din *"Straight Talk about Homosexuality"*, Diversity Works Inc., și din *"Someone I know is gay"*, PFLAF, de pe *community, pflag.org*, publicat pe portalul de socializare homosexual autohton **eu sunt tu**, se afirmă cu nonșalanță că SIDA ar fi răspândită de către virusul HIV, și că homofobia ar fi teama de a fi **prieten cu 10% din populația planetei**.(sic!) Iarăși edificator, nu? Dovadă că *lucrarea dânșilor* e bună precum **repetitio mater studiorum**. La fel, doi inconștienți, Raluca Pantazi și Victor Cozmei de la *hotnews*, pe vuvuzeaua LGBT, **Știri fierbinți**, afirmă, citez : *"potrivit statisticilor existente la nivel european, 10% din populația unei țări este formată din persoane LGBT. […] La nivel oficial, nu avem niciun politician care să-și fi asumat o altă orientare decât cea a majorității și nimeni nu vorbește deschis despre viața unui homosexual, a unei lesbiene sau a unui transgender."* **Bravos națiune! Halal să-ți fie!** Cu alte cuvinte, con- form logicii dânșilor, 10% din Parlamentul României ar trebui să fie *proud* LGBT. Astfel de specimene, ezit să le caracterizez precum ar merita cu prisosință, au toate calitățile necesare să ajungă în câțiva ani în fruntea CNA sau de ce nu? să conducă televiziuni, agenții de știri sau alte *instituții culturale*, să manipuleze opinia publică adică, așa cum știu ei foarte bine.

Revenind la dl. Alfred Kinsey, trebuie menționat că o anume dr. Judith Reisman, (Ph.D) evreică, 78 de ani, fostă consilieră a FBI în probleme de criminalitate sexuală, fost director al *Institute for Media Education,* împreună cu un colectiv de cercetători, a investigat timp de mai mulți ani activitățile prof. Alfred Kinsey, cercetările fiind concretizate prin mai multe lucrări de înaltă ținută științifică. Deci, iată că mai sunt și evrei cinstiți, care nu acceptă să se supună dictaturii homosexuale. Cercetările dr. Reisman s-au concentrat pe mai multe direcții, fiind investigate personalitatea prof. Kinsey, metodica cercetărilor, interpretarea rezultatelor și sursa finanțării. Pe scurt, investigațiile dr. Reisman, având și concursul criminaliștilor de la FBI, au dovedit fără putință de tăgadă natura criminală a *activității* prof. Kinsey, punând în evidență și natura conspirațională a acestor activități. S-a relevat faptul că prof. Kinsey era un obsedat sexual, sado-masochist, că marea majoritate a subiecților săi erau prostituate și homosexuali condamnați pentru diverse delicte sexuale, pușcăriași și obsedați sexuali, drojdia societății, ceea ce a permis falsificarea rezultatelor obținute, multe din experimentele ce urmăreau să demonstreze sexualizarea copiilor se încadrau clar în categoria crimelor sexuale pedofile, iar în ceea ce privește finanțarea, a demonstrat că toate firele conduceau la **Rockefeller Foundation**, care nu mai are nevoie de nici o prezentare și cu care ne vom mai întâlni, care i-a asigurat o finanțare anuală de 100,000$, dar și sponsorizarea pentru înființarea **Institute for Sex Research, Inc.** Investigațiile dr. Reisman, care s-au întins pe mai bine de 30 de ani, s-au concretizat printr-o serie de lucrări publicate, în care denunță activitatea criminală a prof. Kinsey. Cea mai cunoscută, intitulată **KINSEY: Crimes & Consequences THE RED QUEEN & THE GRAND SCHEME**, se poate descărca liber pe net și constituie o lectură instructivă pentru a vedea ce ne așteaptă cât de curând, dacă nu luăm aminte, dar și pentru cine poate suporta 368 pagini de orori inimaginabile. Efortul dr. Reisman merită toată lauda noastră, cu atât mai mult cu cât asupra acesteia s-au exercitat presiuni de neînchipuit, fiind împroșcată de presa de stânga

pro-gay cu cele mai abjecte ocări. De asemenea, a denunțat finanțarea asigurată cu generozitate epigonilor prof. Kinsey de către miliardarul american de origine evreiască George Soros. În continuare, vom apela de câte ori va fi nevoie la cercetările dr. Judith Reisman.

Pentru moment, întrebarea rămâne aceeași : **câți LGBT sunt?** Dat fiindcă datele furnizate de *wikipedia* s-au dovedit, așa cum am văzut deja, false și contradictorii, vom apela la câteva studii serioase oficiale, mai presus de orice suspiciune. Pentru început, un studiu efectuat de **US National Health Statistics Center**, intitulat *Sexual Behavior, Sexual Attraction, and Sexual Identity in the United States: Data From the 2006–2008 National Survey of Family Growth*, a stabilit că doar 2,3% din cei intervievați se declarau homosexuali, procentul celor ce se declarau bisexuali fiind de 1,8%. În același timp, 1,3% din femei se declarau lesbiene și 2,8% bisexuale. Studiul a fost efectuat pe un număr de 55,399 bărbați și 55,642 femei, în vârstă de 15-44 ani, rezultatele fiind defalcate pe grupe de vârstă, stare civilă, rasă și educație. De asemenea au fost analizate tipul relațiilor sexuale, numărul de parteneri sexuali, proporția sexului partenerilor pentru bisexuali. Studiul, aproape exhaustiv, se poate descărca liber de pe net. Esențial este rezultatul final **2,3/1,3**, adică procentul de homosexuali/lesbiene. Clar de tot! Nu și pentru cuplul de la **Știri fierbinți**, Pantazi & Cozmei. Cifre apropiate au fost furnizate de un studiu și mai sofisticat, realizat de **National Health and Social Life Survey (NHSLS)**, rezultatul fiind că doar 2,8% din bărbați se declară homosexuali și 1,4% din femei se declară lesbiene. Fără să mai pierdem timpul cu alte studii, este clar că numărul homosexualilor declarați din SUA se situează sub 3%, iar cel al lesbienelor sub 1,5%. Este de așteptat ca în Europa aceste procente să fie și mai mici. De asemenea, din aceste studii se mai poate trage o concluzie interesantă, care văd că multor specialiști le-a scăpat. Se constată că pe măsură ce înaintează în vârstă, tot mai mulți homosexuali tind să devină *straight*, heterosexuali adică. Chestiune valabilă pentru ambele sexe. Bună-

oară, un studiu realizat de Lisa M. Diamond la Universitatea din Utah, studiu intitulat ***Female Bisexuality From Adolescence to Adulthood:*** **Results From *a 10-Year Longitudinal Study***, a arătat că la sfârșitul celor 10 ani de studiu, două treimi din lesbiene își schimbaseră orientarea sexuală cel puțin o dată, în timp ce mai mult de o treime de mai multe ori. Această constatare are două implicații importante: pe de o parte este infirmată teza cu privire la homosexualitatea înnăscută, și a doua este descreșterea progresivă a *populației homosexuale* odată cu îmbătrânirea populației lumii civilizate. Vom mai discuta acest aspect. Revenind la Europa, să vedem și aici câteva statistici oficiale. Un studiu recent, datând din 2012, al ONS **Integrated Household Survey** (IHS) din Marea Britanie a demonstrat că doar 1,5% din barbați se identificau drept homosexuali, în timp ce doar 0,7% se identificau drept lesbiene și doar 0,4% drept bisexuali. Mai simplu, doar un englez din 38 se identifica ca având o altă orientare sexuală decât cea heterosexuală, iar la gay, **componenta cea mai agresivă** a acestei *populații,* doar unul din 66. Demn de remarcat că la grupa de vârstă de peste 65 de ani, doar 0,4% s-au mai declarat homosexuali, ceea ce confirmă cele afirmate anterior. În Franța, având o bogată tradiție a stângii, nu s-au făcut statistici oficiale, se subînțelege de ce. Sondaje ale unor instituții independente indică o cifră de 1,1% homosexuali declarați și 0,5% lesbiene declarate, în timp ce procentul bărbaților ce declară să fi avut cel puțin o experiență homosexuală este de 1,6%, iar al femeilor de 1%. Singura statistică privește numărul de cupluri homosexuale, statistică elaborată cu ocazia adoptării legii cu privire la căsătoria persoanelor de același sex. INED (Institut National d'Etudes Demographiques) a stabilit că numărul de cupluri homosexuale de pe întregul teritoriu al Franței se cifrează la cca. 100,000. În același timp, (2009) numărul de cupluri s-a cifrat la 15,432 mii, din care cupluri căsătorite 11,779, adică raportat la numărul total, cuplurile homosexuale reprezentau doar 0,6%. **Punct!** Înainte de a încheia, să mai facem o observație, ca să vedem cum se pot manipula tendenţios datele statistice. Revin la *wikipedia*,

am citat anterior:

”Conform recensământului american din anul 2000, existau în jur de 601,209 de cămine de parteneri necăsătoriți de același sex.”

Cifra este exactă, cu observația că asta nu înseamnă că toate acele c]ămine erau homosexuale. Sunt o grămadă de femei văduve care stau cu o soră, la fel în cazul bărbaților, sunt o grămadă de persoane care de frica singurătății, locuiesc împreună cu o altă persoană. În fine, chiar și așa, cifra nu are nici o semnificație, atâta vreme cât nu e raportată la numărul total de cămine. Am căutat în statistici și am găsit că în anul 2000, numărul total de cămine era de 103,200,000, adică procentul celor presupuse homosexuale ar fi de cca. 0,6%, e-xact ca în Franța. Valori ceva mai exacte decât cele calculate de mine empiric, au fost furnizate de Biroul de Recensământ al SUA, care a raportat un număr de 88,200 de cupluri homosexuale şi 69,200 de cupluri lesbiene, în total 157,400 cămine de tip homosexual. Aceasta ar reprezenta un procent de 0,15%, respectiv 0,085% homosexuali şi 0,065% lesbiene. Și în fine, o ultimă întrebare. **În România, câți sunt?** Oricât am căutat, nu am găsit nimic, cu excepția cifrei magice de 10%, dovadă că încă nu e loc de statistici, atâta vreme cât cupluri de tipul Pantazi & Cozmei nu-și vor fi desăvârșit *lucrătura*. Asociația Accept, extrem de vocală și agresivă cu privire la așa-zisele drepturi ale homosexualilor, *se ferește ca dracul de tămâie* să avanseze vreo cifră, știu ei prea bine de ce. Atunci mă voi hazarda eu să avansez câteva cifre. Ținând cont de tradițiile noastre creștine, de lipsa propagandei gay, de epoca comunistă, apoi de multe, multe altele, îndrăznesc să presupun că ”populația gay” din România nu trece de 20% din media europeană, adică luând în calcul o medie de 2% (homosexuali+les-biene+bisexuali) ar rezulta un maxim de 0,4%, respectiv la o popu-lație de cca. 18 milioane dacă-i scădem pe cei plecați la muncă în afară, ar rezulta fix 72,000 - hai să rotunjim și să zicem un *maximum maximorum* de **100 de mii de sodomiți în România**. Personal, cred că

nici măcar atât. Și iată de ce. Tot căutând prin presa de acum câțiva ani cazul prostituatei Cristina Picioruș, bolnava de SIDA care și-a omorât *iubitul*, l-a eviscerat și i-a atârnat coaiele de clanța de la ușă, o frază ce însoțea raportul poliției mi-a atras atenția : *„în 2005 au fost depistate 261 de cazuri noi de infectare cu HIV, dintre care patru la homosexuali, 151 la heterosexuali și 24 la persoane care au primit sânge sau derivate de sânge în anii '90."* Sigur că da! Numai patru cazuri de homosexuali infectați cu HIV în 2005. Posibil să fie și alții, încă nedepistați, dar totuși numărul e infim. În consecință, presupunerile mele că homosexualii din România sunt o **comunitate minusculă**, micronică, cum vreți Dvs., adică la numărul avansat de mine, s-ar putea să mai dăm jos un zero. Dl. Traian Băsescu, actualul președinte al statului, într-o intervenție telefonică în emisiunea "nașului" Radu Moraru, în noiembrie 2004, a făcut afirmația stupefiantă cum că 20% din români ar fi homosexuali, cifră atât de fantezistă încât nici cei mai aprigi militanți homosexuali nu îndrăznesc s-o susțină, afirmând că dânsul cunoaște cel mai bine chestiunea. O fi știind dânsul mai bine ce și cum. **Dacă ne gândim că părinții poporului român sunt Decebal și Traian, s-ar putea să aibă dreptate**. Ce să mai spun la astfel de faze? **La noi ca la nimeni!** Parcă așa se zice. Eu încă aștept să fiu contrazis cu statistici oficiale.

Cap. 3 Alte mituri fondatoare

Sunt nevoit să revin la *wikipedia* pentru a demonta alte mituri fondatoare ale ideologiei homosexuale, citez:

"Comportamentul homosexual este relativ frecvent la mamifere și la păsări. Acest comportament, ca majoritatea comportamentelor sexuale, pare să facă parte din structura de socializare, de stabilire a legăturilor afective și de dominanță socială. Este un comportament mai frecvent la animalele cu inteligență mai dezvoltată, precum cimpanzeul bonobo, câinele, caracatița sau insectele sociale. De multă vreme s-a observat comportamentul homosexual ocazional la numeroase specii de primate, dar ***oamenii de știință sunt rezervați*** *în cuantificarea importanței acestui fapt pentru sexualitatea umană."*

Păi dacă oamenii de știință sunt rezervați în ceea ce privește acest comportament sexual, mă aventurez să-i spun deja anormal, ce rost mai are să fie menționat în *wikipedia*? Și apoi nu se dă nici măcar un exemplu, pentru ca măcar să vedem dacă există măcar o fărâmă de speranță să putem extrapola homosexualitatea la *mamiferele umane*. Atunci să vedem în ce constă această homosexualitate la animale. Vrem nu vrem, tot la *wikipedia* ajungem. Atunci să mergem la articolul **Homosexual behavior in animals**. O primă observație importantă ne sare în ochi încă de la început, pentru că se vorbește de relații între animale de același sex **interpretate ca fiind relații homosexuale**. Nota bene! Interpretate doar. De către cine? Păi de un anume **Bruce Bagemihl**, PhD, de profesie lingvist, care în lipsă de idei în domeniul lingvisticii, s-a apucat să studieze *homosexualitatea viermilor și altor dihănii*. În fine, cele prezentate pe larg în *wiki* nu m-au lămurit câtuși de puțin. Majoritatea chestiunilor descrise par a fi jocuri între femele sau masculi, interpretate ca jocuri sexuale. Ca și la lesbiene, în absența **penisului viril introdus în vagin**, relațiile sexuale se limitează în extremis la ceva gen masturbare reciprocă. Ori asta nu

se poate numi sex, reamintesc, este vorba despre relații homo-**sexuale**. Iar la animale cu atât mai puțin. Se afirmă că singurul caz de *contact anal penetrativ* s-ar fi raportat la bizonul american. Fraza cu pricina, extrasă din *wiki*, **apare identic** pe o grămadă de situri ce fac apologia stilului de viață gay, așa că asta mă face să bănuiesc altă *legendă urbană*. Pe nici un site serios, nu am găsit studii care să trateze această afirmație. În consecință, comportamentul homosexual la animale este tot o *legendă urbană*. Comportament homosexual înseamnă sex anal cu ejaculare, nu jocuri, nu masturbare, nimic altceva. **Punct!** Și acum, cîteva considerații personale. A vorbi despre comportament homosexual la animale înseamnă a coborî omul la nivelul animalului, sau mai degrabă, a coborî animalul la decăderea patimilor anormale omenești. Comportamentul sexual animal este guvernat de hormoni, feromoni, cicluri anuale, în timp ce comportamentul sexual uman este guvernat de voință și afecțiune reciprocă, un complex de factori ce se numesc *eros*. Erosul la animale nu există. Teza erosului ca satisfacție strict sexuală îi aparține, cum altfel, lui Sigmund Freud, cel care a contribuit din greu la degradarea acestui concept, dar și al celui de căsătorie și iubire creștină. Această idee cu **homosexualitatea animală** nu este chiar atât de nevinovată pe cât pare, un capriciu al câtorva *savanți* plictisiți, ea a fost folosită ca argument absolut în cazul *Lawrence vs. Texas,* pentru a aboli legile sodomiei. Și mai este un aspect demn de remarcat. Dacă se demonstrează că aceste obiceiuri există la animale, atunci ele sunt clar înnăscute, ca atare o astfel de *legendă urbană* este și ea un punct forte în sprijinul teoriei că homosexualitatea ar fi un comportament sexual înnăscut și perfect normal. Reducând omul la animal, acest mit nu face decât să contribuie la erodarea conceptului de umanitate. În concluzie, comportamentul homosexual la animale nu există, și chiar dacă ar exista, el nu poate fi extrapolat la om. De altfel, toți cei ce au pierdut timpul cu astfel de cercetări inutile, pentru a nu se auto-discredita, folosesc expresia *same-sex relations in animals*, evitând cu grijă să pomenească de homosexualitate. Lansată mai mult ca sigur de către

activiști homosexuali prin paginile de știință popularizată ale revistei *National Geografic*, care se face vinovată și de alte ipoteze fanteziste, multe dintre ele anti-creștine, adoptată cu strigăte de ura de presa de scandal în lipsă de *subiecte fierbinți*, această teorie este contrazisă categoric de către oamenii de știință serioși. **Homosexualitatea animală nu există**. Sexualitatea la animale nu are o componentă erotică, așa cum are la om, ci strict reproductivă, îndreptată strict către animale de sex opus, în scopul strict al perpetuării speciei. **Și cu asta basta!** Încă un mit demontat.

Atunci să trecem la următorul, citez din *wikipedia* în engleză, pentru că la articolul în română, această frază a fost ocolită cu grijă:

"In 1952, when the American Psychiatric Association published its first Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, ***homosexuality was included as a disorder****. Almost immediately, however, that classification began to be subjected to critical scrutiny in research funded by the National Institute of Mental Health." ,* adică:

"În 1952, atunci când Asociația Psihiatrică Americană a publicat primul Manual de Diagnostic al Tulburărilor Mintale, homosexualitatea a fost inclusă ca tulburare psihică. Aproape imediat, totuși, această categorisire a devenit obiectul criticilor, în urma cercetărilor începute la Institutul de Sănătate Mintală. "

Este un exemplu tipic de manipulare a textului prin de-contextualizare, metodă tipică de propagandă pentru toate ideologiile totalitare. Ce să înțelegem? Că până în 1952, homosexualitatea era considerată ca fiind absolut normală, și brusc, datorită *homofobiei* psihiatrilor americani, a fost introdusă în lista tulburărilor psihice? *Wikipedia* nu ne spune absolut nimic. Atunci să deslușim și acest mister. Nu putem să facem asta fără a preciza că în anul următor, aceiași

psihiatri, sub presiunea lobby-ului gay, au scos homosexualitatea de pe lista tulburărilor psihice. Fraza cu pricina apare în mai toate materialele de propagandă homosexuală din România, dar și de pe aiurea, fiind repetată papagalicește de către activiștii homosexuali cu orice ocazie, citez:

"În 1973, Asociaţia Psihiatrică Americană a scos homosexualitatea de pe lista ei de dereglări mentale."

Aceasta este **fraza magică**, și nu este cu nimic mai prejos decât **cifra magică**, amândouă, mituri fondatoare ale ideologiei homosexuale. Câteva considerații personale pentru început. Să facem observația că timp de milenii, homosexualitatea a fost privită de biserică drept un păcat, un obicei necurat, **o spurcăciune**, de medicină ca o dereglare psihică, și de legislație ca o perversiune sexuală (*"crime against nature"*). De reținut, milenii de-a rândul, încă din vremurile biblice. Din punct de vedere infracțional, în funcție de gradul de toleranță al societății respective, s-a mers de la acceptare tacită până la condamnare la moarte. Prin atac concentric, în haită, marșul pentru distrugerea instituțiilor culturale preconizat de către Gramsci, s-a ajuns ca homosexualitatea să fie dezincriminată din punct de vedere juridic în SUA și în Europa, să fie scoasă de psihiatri din catalogul dereglărilor psihice, singura care rezistă încă pe poziție este biserica, cea ortodoxă în special. O primă observație pe care o fac este că scoaterea homosexualității de pe lista tratatelor de dereglări psihice, **nu-i conferă automat normalitate**. Și acum, puțină istorie, ca să vedem că situația nu stă chiar așa cum o prezintă *dânșii*.

Să precizăm pentru început că într-adevăr, în 1973, în urma pre-

siunilor exercitate de asociațiile homosexualilor americani, APA a eliminat homosexualitatea din DSM-II (Diagnostic and Statistical Manual Of Mental Disorders). A fost o victorie extrem de importantă a homosexualilor americani, aceștia afirmând că decizia a fost luată pe baza *noilor descoperiri științifice*, ca și cum ar mai fi ceva de descoperit în **tehnica sexului anal**. Concluzia care s-a tras este că dacă homosexualitatea nu nu mai e o tulburare psihică, adică nu mai e anormală, atunci nu poate fi decât normală, ca atare trebuie afirmată și asumată. În DSM-II, homosexualitatea figura la poz. 302, la cap. **Deviații sexuale**, alături de exhibiţionism, fetișism, travesti, sadism, masochism și pedofilie. Clasificarea aceasta se baza pe studii începute încă din sec. 19, primul medic care a studiat sodomia fiind Auguste Ambroise Tardieu (1818-1879). Primele cercetări au fost făcute mai ales din perspectivă medico-legală, urmând după aproape un secol studiile lui Freud din perspectivă psihanalitică. Indiferent din ce perspectivă au fost făcute studiile, toate au subliniat **caracterul anormal al homosexualității**, cu excepția lui Alfred Kinsey și acoliților săi. Am văzut anterior câte parale făceau cercetările dlui Kinsey. Adevărul este că eliminarea homosexualității din DSM-II s-a făcut sub presiune politică, iar lucrul acesta îl recunosc chiar și cei care au votat pentru eliminare, pentru că trebuie spus că aceasta s-a făcut cu o mică majoritate, de doar 60% (5854 voturi pentru, 3810 împotrivă). Ulterior, ea a fost eliminată treptat din toate nomenclatoarele care o categoriseau drept tulburare psihică, ultima declasificare fiind operată în 1990 de către Organizația Mondială a Sănătății. Acestea sunt faptele, nu mai avem ce discuta din punct de vedere psihiatric. Specialiștii în psihiatrie știu mai bine cum devine chestiunea. Că prin votul din 1973 s-a introdus un adevărat *cal troian* în practica psihiatrică, acum chiar nici nu mai contează. Esențial este că nimeni, nici psihiatrii, nici omul

simplu de pe stradă, nu consideră practicile homosexuale ca ceva absolut normal. Că este sau nu tulburare psihică, categorisită ca atare într-un nomenclator oarecare, prea puțin contează. Edificator este faptul că în 1994, la Congresul Mondial de Psihiatrie din Rio de Janeiro, s-a considerat că este fără temei intenția de a căuta motivații științifice în favoarea homosexualității, deoarece *"orice homosexual este pe deplin răspunzător de comportamentul său, adică dispune de discernământ"*. Neavând cauze genetice, endocrine sau psihiatrice, homosexualitatea *"poate fi considerată **un viciu** și, ca orice viciu, are o influență cert nefavorabilă, atât asupra individului însuși, cât și asupra familiei sale, asupra întregii societăți"*. Teologii pot demonstra că homosexualitatea este un păcat. Psihologii, chiar dacă au proclamat că homosexualitatea nu este o tulburare psihică, ci o variantă a sexualității umane, nu pot impune societății acceptarea ei fără rezerve. Homosexualii sunt o categorie socială și trebuie tratați ca atare, în consecință, **doar statisticienii se pot pronunța dacă homosexualitatea este bună sau nu pentru societate**. Și totuși, problema rămâne aceeași – este sau nu homosexualitatea o boală? Părerea mea este că nu, la modul absolut. Este un comportament asumat. Acest aspect nu poate fi discutat decât în context social. Un funcționar nazist model, atât în familie cât și în societate, era perceput de societatea germană de atunci ca un model de urmat, în timp ce o bună parte a societății americane îl considera bolnav psihic. La fel, în zilele noastre se poate discuta modul în care se privesc reciproc America și Iranul. Depinde de valorile fiecărei societăți la un anumit moment istoric. Un aspect anecdotic este că în DSM-ul actual, dependența de alcool și de automatele de pocker (păcănele) sunt încă încadrate la aceeași categorie din care a fost declasificată homosexualitatea. Și cu asta, sper că am mai clarificat unul din miturile fon-

datoare ale ideologiei homosexuale.

Ultimul mit despre care vom discuta aici este determinarea genetică a homosexualității. Să vedem mai întâi ce spune *wikipedia*, citez:

”Relația dintre biologie și orientare sexuală este încă în stadiul de cercetare. ***O cauză singulară, determinantă sau simplă nu a fost demonstrată conclusiv****. Diverse studii duc la concluzii diferite, uneori în conflict cu alte studii însă, teoriile la ora actuală indică spre o combinație de factori genetici, hormonali și sociali ce determină orientarea sexuală. Teoriile biologice cu privire la orientarea sexuală sunt mai des întâlnite și studiate iar printre factorii biologici se includ cei de natură genetică și dezvoltarea fătului în uter. Printre factorii ce pot avea legătură cu dezvoltarea orientării heterosexuale, homosexuale, bisexuale sau asexuale se includ genele, hormonii prenatali și structura creierului.”*

Ultimul mit *băgat la înaintare* de către activiștii homosexuali este al determinismului biologic, mai pe înțeles, că homosexualii se nasc așa, și că nu se pot schimba. În acest sens au fost demarate programe ample de cercetare, care au implicat resurse materiale impresionante, fără a ajunge la nici un rezultat concludent. Bunăoară, s-a căutat cu o perseverență demnă de o cauză mai bună o așa-zisă **genă a homosexualității**. Periodic, reviste de scandal, dar și activiști pro-gay, readuc problema în discuție, bazându-se probabil pe ignoranța în domeniu a cititorilor unor astfel de materiale de propagandă ieftină. Este clar că există un număr de gene care determină sexul și orientarea sexuală, masculină sau feminină, dar nu s-a dovedit nici o legătură între acestea și homosexualitate sau lesbianism. Nu am de gând să trec aici în

revistă *cercetările de ultimă oră* care *dovedesc* chipurile existența unei astfel de gene. În schimb voi demonstra foarte simplu că așa ceva este imposibil. Nu este ideea mea, ci a geneticienilor. S-a pornit de la ideea gemenilor identici (cu același ADN). Dacă gemenii au același ADN, adică gene absolut identice, atunci dacă unul devine gay, și celălalt ar trebui să devină tot gay, dacă homosexualitatea ar fi condiționată genetic. A fost demarat un **studiu gigantic**, care s-a întins pe aproape 20 de ani, **asupra a 600,000 de gemeni**, pe trei continente, Europa, America și Australia. Rețineți numărul, 600 de mii – nu 500 de pușcăriași ca în studiile dlui Kinsey, sau cu chestionare completate de cititori ai revistelor pentru homosexuali – un proiect gigantic, la scară planetară. Concluzia – **homosexualitatea nu este determinată genetic**. Dr. Neil Whitehead, PhD, unul din savanții ce au condus experimentul, a afirmat, citez: *"dacă unul din gemeni manifestă orientare homosexuală, șansa ca celălalt să manifeste aceeași orientare sexuală este de 11% pentru bărbați și 14% pentru femei"*. În mod normal, dacă homosexualitatea ar fi determinată genetic, toți, absolut toți, 100% adică, ar trebui să fie homosexuali. Alte studii, realizate la scară ceva mai redusă, au demonstrat același lucru. Bunăoară, studiul efectuat de către Michael Bailey şi Richard Pillard, cercetători la Universitatea Northwestern şi la Universitatea de Medicină din Boston, a demonstrat același lucru. Studiile se pot găsi cu ușurință pe net, așa că oricine se poate convinge de cele afirmate aici. Activiștii homosexuali se bazează pe faptul că puțini sunt tentați să caute și să verifice, așa că repetă în continuu ipoteza falsă a determinării genetice a homosexualității, acuzându-i de *homofobie* pe cei ce se îndoiesc de ea. Va veni și vremea să analizăm metodele teroriste prin care vor să impună idei false majorității. Ceea ce trebuie reținut, este că homosexualitatea nu este determinată genetic, iar

rezultatele cercetărilor în această direcție sunt **clare și definitive**, nu *încă neconcludente*, cum afirmă în mod tendențios *wikipedia*.

Unul din primele studii care a îndreptat atenţia către o posibilă cauză a homosexualităţii a fost realizat de cercetătorul Simon LeVay, din cadrul Institutului Salk de Studii Biologice din San Diego, California. El a descoperit anumite diferențe între creierele bărbaților homosexuali și heterosexuali, concentrându-se asupra unei anumite zone a hipotalamusului anterior. El a descoperit anumite structuri în creierul persoanelor homosexuale, asemănătoare cu cele ale femeilor. Studiul nu a mai fost reluat, astfel că rezultatele sale ridică numeroase semne de întrebare. Mulți din homosexualii ale căror creiere le-a studiat, muriseră de SIDA, ori, este cunoscut că această boală provoacă scăderea nivelului de testosteron, deci era de așteptat ca structurile găsite la homosexuali să semene cu cele ale femeilor. În fine, fără să mă mai lungesc cu aceste teorii, trebuie să spun că însuși LeVay, azi, se îndoiește de rezultatul cercetărilor sale, afirmând, citez:

*”Este important să subliniez ce nu am descoperit. **Nu am dovedit că homosexualitatea are cauze genetice**. Nu am descoperit un motiv genetic al orientării homosexuale. Nu am arătat că bărbaţii homosexuali se nasc în acest fel, aceasta fiind cea mai obişnuită greşeală pe care o fac cei care îmi interpretează munca. Nu am localizat o ”zonă” homosexuală în creier.”*

Clar de tot! Probitatea profesională deasupra militantului homosexual, pentru că trebuie menționat că dl. LeVay, acum pensionar, este și el homosexual.

În fine, alte cercetări au sugerat influența nivelului de hormoni în

timpul sarcinii asupra sexualizării creierului și orientării sexuale ulterioare. Este se pare, cea mai plauzibilă ipoteză – vreau să spun, cea care pare să conțină un sâmbure de adevăr. Problema este că pe de o parte, anumite anomalii precum un aspect efeminat (pop. *fătălău*) pot fi controlate prin administrarea de hormoni sub supraveghere medicală, cu condiția să fie tratate din timp, iar pe de altă parte, nici această ipoteză nu este până în prezent verificată îndeajuns. Ceea ce este sigur însă, este că factorii sociali sunt esențiali. Deși acest fapt este negat cu îndârjire de către activiștii gay. Este posibil ca o parte din homosexuali, cca.10-20%, să fi devenit gay datorită unui complex de factori pe care nu l-au putut controla, mici anomalii hormonale care netratate au condus la un aspect fizic efeminat, o educație proastă, anumite traume suferite în copilărie, prieteni vicioși, etc..., să fi condus spre orientarea gay, pentru restul însă, cu mare părere de rău, nu rămâne decât ceea ce spune Sfânta Scriptură: **viciu, păcat și spurcăciune**.

Cap. 4 Ce nu ni se spune

În fond și la urma urmei – ce este homosexualitatea? Am lămurit deja acest aspect, *wikipedia* l-a lămurit adică – *activitatea sexuală între membrii de același sex sau gen. […]* Bine, bine! Dar în ce constă această activitate sexuală? Ei bine! Asta nu ni se mai spune – ni se sugerează doar în mod indirect, citez:

"[...] Condamnarea sexului anal între bărbați precede totuși credințele creștine." pentru că alt-undeva să se afirme: *"Acceptarea socială a relațiilor între persoane de același sex a variat de-a lungul timpului atât cât și pe plan geografic, și chiar cand erau acceptate precum naturale și normale unele aspecte erau prost văzute, precum* ***coitus per anum*** *la grecii antici și până în zilele noastre, precum reiese din termenul vulgar de "poponar" adresat acelor bărbați care* ***practică homosexualitatea în acest mod****. În ziua de astăzi unii privesc orice activitate homosexuală ca fiind "nenaturală" sau "disfuncțională"... "* (NA. greșelile de exprimare nu-mi aparțin)

Deci se presupune în mod implicit că mulți homosexuali practică sexul anal, *în acest mod* spun dânșii. Întrebarea care se pune este, mai există și alte moduri în care se practică homosexualitatea? Și care sunt acestea? Apoi despre sexul anal? Este el normal? Este el sănătos? Ce consecințe are? Iarăși *wikipedia* nu suflă o vorbă. Deci, iată încă o grămadă de întrebări la care trebuie să răspundem. Atunci să începem cu sexul anal, după care vom continua cu restul. Dintre practicile sexuale homosexuale, sexul anal este cel mai cunoscut și probabil, cel mai practicat. Câteva considerații de ordin fiziologic acum. Trebuie spus că din acest punct de vedere, corpul uman este total inadecvat acestor practici sexuale, deși se afirmă că ar furniza plăceri deosebite, atât femeilor cât și bărbaților. Cu toate acestea, dacă e să ne referim la un amplu studiu citat anterior, studiul **US National Health Statistics Center**, intitulat *Sexual Behavior, Sexual Attraction,*

and Sexual Identity in the United States, în urma chestionării unui număr de 55,642 femei, s-a stabilit că per total, doar 30,7% din femei au practicat sexul anal cel puțin o dată, în timp ce sexul oral rămâne extrem de popular, cu un procent de 89%. La grupa de vârstă 15-17 ani, sexul anal s-a dovedit a fi extrem de nepopular, doar 7%, procentul crescând cu vârsta, atingând două maxime, primul undeva în jurul vârstei de 30 de ani, și al doilea la peste 40 de ani. Maximele se înregistrează în general la femei divorțate, de rasă albă, cu multă experiență sexuală. Toate acestea ne demonstrează că în ciuda plăcerilor pe care se zice că le-ar oferi, sexul anal nu este atât de popular printre femei, pe cât ar vrea *unii* să credem. Revenind la fiziologia sexului anal, trebuie spus că organul în speță, rectul, este total inadecvat actului sexual, nu degeaba în multe legislații, în trecut, astfel de activități erau denumite *acte contra naturii*. În ceea ce privește penetrarea anală, să facem observația că rectul este complet diferit de vagin, care dispune de un sistem sofisticat de lubrifiere, este extrem de elastic, și este susținut de un sistem ingenios de mușchi. De asemenea, peretele vaginal dispune de un strat subțire de mucus, având un epiteliu stratificat care constituie o barieră naturală contra factorilor imunologici din spermă, având de asemenea o bună rezistență la frecarea produsă de mișcările de du-te vino ale penisului. Complet diferit, rectul are o structură de canal unidirecțional, care permite o singură mișcare, într-un singur sens, dinspre interior spre exterior, în vederea evacuării materiilor fecale. Sfincterul anal este astfel constituit încât să stea cea mai mare parte a timpului închis. În vederea "relaxării" acestuia, homosexualii apelează la un soi de *dildo*-uri anale din silicon sau din alte materiale (butt plugs), unguente și anestezice locale, lubrifianți, dar și la dispozitive mecanice sau pneumatice de "lărgire" (expandable butt plugs). Chiar dacă dânșii numesc toate acestea sex-toys, nu se poate să nu remarcăm caracterul artificial al acestor "jucării", menite să suplinească ceea ce mama natură a omis să prevadă, subliniind caracterul anormal al acestei practici sexuale. Rectul este construit pentru "eliminare" și nu pentru "asimilare".

Spre deosebire de vagin, intestinul gros are doar un singur strat de celule care-l separă de țesutul bogat vascularizat, astfel că orice microb venit din exterior trece imediat în sânge, infectându-l. Țesutul fin al peretelui rectal este câtuși de puțin adecvat frecării cu un corp străin. În plus, sperma conține componente imunosupresive, care-i permit să treacă de bariera imunologică a vaginului; invazia de materie vie în rect, care nu dispune de o astfel de barieră, provoacă blocarea reflexelor imunologice, facilitând infectarea cu boli cu transmitere sexuală, sifilis și SIDA în special. La toate acestea se adaugă fisurarea ușoară a peretelui rectal, rănirea sfincterului prin manevre brutale, asociate *fisting*-ului, despre care am discutat deja, care amplifică pericolul transmiterii de boli. În afară de bolile cu transmitere sexuală menționate deja, sifilis și SIDA, devenite deja endemice, alte boli asociate sexului anal sunt hepatita B și C, herpes-ul, gonoreea, cancerul rectal, chlamydia, majoritatea boli extrem de grave. S-ar putea obiecta că toate acestea se pot evita prin folosirea prezervativului. Obiectez și eu. Prezervativul, așa cum îl cunoaștem, folosit încă din vremea lui Casanova, care menționează astfel de *dispozitive* confecționate din intestine de berbec în memoriile sale, a fost conceput pentru sexul normal, vaginal, nu pentru cel anal. Iar despre practicile homosexualilor, în special sexul anal neprotejat, vom discuta ceva mai târziu. Să vedem acum alte practici sexuale frecvente la homosexuali. Altă practică sexuală standard este sexul oral (felația), cu sau fără ejaculare în gura partenerului. Despre așa-zisele *dușuri aurii* (**golden shower** sau **watersports, urine sports** – sic! în argou) am discutat deja. Să adăugăm totuşi că cca. 30% din homosexuali declară că au practicat aceste "sporturi acvatice", în timp ce 20% declară că au băut urină. Cca. 15% doresc în mod regulat ca partenerul să urineze pe ei, în timp ce 8-9% doresc să bea urină. (Cameron Paul, Ph.D., *Exposing the AIDS Scandal*. La Fayette, La.: Huntington House, Inc., 1988) La fel se poate spune despre fisting (în argou – **handball**). Adaug că manevrele violente din timpul fisting-ului provoacă desensibilizarea sfincterului anal și inflamare, crescând sensibilitatea la

contaminare ulterioară cu alte infecții cu transmitere sexuală. O altă practică extrem de periculoasă este **rimming**-ul (**analingus**), care constă în contactul oral cu anusul partenerului, sau chiar introducerea limbii în anus. Această practică, împreună cu felația după sexul anal neprotejat conduce la un număr de infecții, în majoritate de natură intestinală, multe extrem de periculoase, precum salmoneloza și hepatita A. Numărul infecțiilor transmise prin aceaste practici este atât de mare, încât literatura de specialitate a definit chiar un sindrom asociat acestora, denumit *"gay bowel"* (intestine de homosexual). O practică și mai periculoasă pe care nu am găsit-o menționată până acum în literatura de specialitate, practicată și cu femeile, prezentă uneori în filmele porno, este așa-numitul **black-kiss**, care constă în introducerea penisului în anus, urmată de scoaterea acestuia și introducerea lui în gura celui sodomizat sau a unui terț, după care *manevra* se repetă, practic, fiind o transmitere dirijată de microbi din anus în gură. S-ar putea obiecta că toate acestea se pot evita prin utilizarea de diguri dentare (dental dams), un fel de prezervative bucale, cel mai adesea de culoare verde, care te transformă într-un **zombi**e. Oricum, nu am auzit, iar de văzut nici atât, să fie utilizate de către homosexuali sau lesbiene. Cum spuneam și altă dată, revistele *glossy* autohtone, în amarnică pană de idei, fac propagandă indirectă acestor practici anormale, sperând *să deștepte* bizonii autohtoni. Bunăoară, o anume Mia, în UNICA din 26 noiembrie 2012, ne avertizează, extrem de grijulie, citez:

"...riscurile sunt crescute şi dacă înainte de a face analingus te speli pe dinţi, foloseşti aţă dentară, mergi la dentist sau consumi produse crocante, pentru că toate aceste activităţi îţi pot cauza micro-răni la nivelul gurii." (sic!)

La modul extrem, unii homosexuali, puțini la număr, practică **coprofilia**, ingerând materii fecale, practică extrem de periculoasă deoarece acestea conțin extrem de multe bacterii și microbi. De asemenea

se practică ungerea feței "partenerului" cu materii fecale (**dirty Sanchez**), ca şi ungerea corpului cu astfel de mizerii (în argou – **scat**, **fudge sports** sau **mud rolls**) În ceea ce privește ***swing***-ul, despre care am mai discutat, el este extrem de popular printre homosexuali, sub forma de orgii homosexuale în grup. Altă practică populară, care necesită locații specifice, ca și swing-ul, sunt așa-zisele **glory holes** (sic!), care constau în felația executată de un anonim în spatele unui orificiu prin care trece penisul *partenerului*. De asemenea, o practică obișnuită în cadrul orgiilor homosexuale, dar și heterosexuale, este așazisa **bukkake**, (termen provenit din japoneză, care înseamnă artezian) practică ce constă în ejacularea în grup, direct pe figura unuia din participanți la astfel de *reuniuni*, în vederea "umilirii" acestuia. Printre practicile *de ultimă oră* se numără și așa-numitele **felching** și **snowballing**, practici scârboase ce se pot vedea la finalul unor filme porno după o serie de cumshot-uri, practici ce constau în extragerea *lichidului seminal* din vagin sau anus cu gura, de către partenerul activ sau de către un terț, lichid care apoi este *transvazat* prin scurgere lentă în gura partenerului pasiv sau a unui terț participant la astfel de *activități*. De asemenea, am mai găsit menţionată în literatura de specialitate un fel de masturbare perversă, realizată prin introducerea în anus de mici rozătoare vii, precum cobai, hamsteri şi purceluşi de Guineea. O practică asemănătoare există şi la lesbiene prin introducerea în vagin a unui ţipar obişnuit. Practicile sado-masochiste, multe din ele, la limita dintre legalitate și criminalitate, sunt și ele destul de răspândite. Întrebarea care se pune acum este: **de ce *wikipedia* nu pomenește nimic despre toate acestea?** Răspunsul e simplu. Articolul despre homosexualitate din *wikipedia*, fiind scris de homosexuali, așa cum era și normal, ei fiind cei mai *avizați* să vorbească despre asta, *dânșii* nu au nici un interes ca tot omul să știe în ce constă *atracția romantică, atracția sexuală sau activitatea sexuală între membrii de același sex sau gen*. Din același motiv, pe canalele tv specializate nu se dau niciodată filme porno cu homosexuali. Cu lesbiene da, dar cu homosexuali niciodată. De fapt sunt filme cu

pseudo-lesbiene, menite să înfierbânte imaginația onaniștilor cronici. Și acum câteva statistici, culese dintr-un sondaj efectuat de **The Advocate**, cea mai cunoscută publicație LGBT din SUA, rezultatele fiind publicate în numărul din 23 august 1994. Numărul dublu, **661 & 662**, încă se mai poate cumpăra pe Amazon la un preț de 20$. Să menționăm că studiul a cuprins 2000 de homosexuali. În ceea ce privește preferințele sexuale, pe primul loc s-au situat cele orale, apoi cele anale, respectiv contact oral insertiv/receptiv: 72/71%, contact anal insertiv/receptiv: 46/43%, analingus insertiv/receptiv: 29/ 45%. În ceea ce privește restul de practici sexuale, 48% au practicat sexul în 3, 24% sexul în grup (mai mult de 4), 20% bondage și disciplinare (un sado-maso mai soft), 19% clame în sfârcuri (**nipple clamps** - sic! – de astea am uitat complet, nici nu-mi închipuiam că sunt atât de răspândite) și în fine, practici sado-masochiste, 10%. 57% din participanți au declarat că au avut mai mult de 30 de parteneri sexuali, iar 35% peste 100. 26% din cei bolnavi deja de SIDA, au declarat că au practicat sex oral neprotejat, ejaculând direct în gura partenerului, chiar de la prima întâlnire. 44% din cei ce au avut contact anal insertiv în ultimul an declară că nu au folosit prezervativ, ejaculând direct în anus-ul partenerului, situația fiind identică pentru 58% din cei receptivi. Dintre cei infectați cu HIV, 19% au ejaculat fără a folosi un prezervativ. Dintre cei ce au practicat analingus-ul, doar 4-5% au utilizat diguri dentare de protecție. Dintre cei care erau deja declarați bolnavi de SIDA, 11% au ascuns asta partenerului. Edificator, nu? Vom diseca aceste cifre, dar și altele și mai și în continuare. Până atunci impresia generală este de **comportament iresponsabil, nepăsare criminală, promiscuitate**, cam astea sunt cuvintele. **Este mult mai rău decât își poate închipui orice minte omenească**. Nici vorbă de *atracție romantică*, știți Dvs., *doi porumbei homosexuali* ca Romeo & Julieta. Nici nu-i de mirare că *wikipedia* nu suflă o vorbă, așa cum este *corect din punct de vedere politic*. Multe din practicile homosexuale menţionate aici, le-am găsit descrise în lucrarea *GAY SEX - A MANUAL FOR MEN WHO LOVE MEN*, autor Jack Hart, ilustrată de

Bradley M. Cook, Alyson Publications, Inc., Boston, 1991, 191 pagini.

Câteva cuvinte acum despre evoluția acestor practici, pentru că multă lume are o impresie falsă, idilică, despre homosexualitate, ceva la nivelul primei jumătăți de secol 20, cu partenerul activ, viril și dominator, și cel pasiv, efeminat și supus, care trăiesc sub același acoperiș, o familie aproape, *pătrunși de atracție romantică*, cum spune *wikipedia*.Trebuie relevat că prin anii '70, odată cu eliminarea homosexualității din DSM, s-au produs mutații radicale, nu numai în percepția homosexualității de către restul lumii, **ieșirea din ghetto** îi spun eu, cât mai ales, la nivelul practicilor sexuale homosexuale, la nivelul cărora a avut loc o adevărată revoluție sexuală. Dacă la nivelul lumii heterosexuale acea revoluție sexuală despre care se tot vorbește, n-a fost câtuși de puțin o revoluție, așa cum am demonstrat aici, la nivelul practicilor sexuale homosexuale s-a produs realmente o adevărată revoluție, chestiune ignorată de către marele public, dat fiindcă este ținută sub preș de către mass-media și mai ales de către activiștii homosexuali, care au tot interesul ca marea majoritate tăcută să aibă o impresie falsă și idilică asupra homosexualității, și anume, **cea pe care vor ei s-o avem**. Câteva date statistice am dat în paragraful anterior, chestiuni care-i vor surprinde pe mulți. Și nu am ridicat decât un colț al perdelei de fum cu care am fost intoxicați atâta amar de vreme. Și ca să nu fie nici urmă de dubiu, le voi da cuvântul tot *dânșilor* ca să ne explice ce și cum. Am scos aici câteva idei dintr-o carte excepțională, este vorba despre cartea activistului homosexual **Gabriel Rotello, *Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men,*** 320 pp. New York: Dutton. $24.95, carte apărută în librării în aprilie 1997. Cartea se poate descărca liber de pe net. Odată parcursă, cartea îți lasă un sentiment de incertitudine. Ce vrea să spună autorul ? Este pro sau este contra? ??? Dincolo de toate acestea, cartea dezvăluie o altă lume, o altă "civilizație", o altă "cultură". Ai zice că vorbește despre extratereștri, dacă n-ar fi oameni ca și noi, sau cel puțin în aparență. O lume secretă, cu alte legi, o lume sordidă, întunecată, pe

care majoritatea populației o ignoră, cu totul alta decât cea prezentată de *wikipedia* drept *atracție romantică*. După cât se vede, au trecut aproape 17 ani de la apariție, **cartea a trecut proba timpului**, iar noii apologeți ai homosexualității aveau tot timpul s-o desființeze. Să-i dăm deci cuvântul dlui Rotello, fără alte comentarii:

"Datele arată suficient de convingător că, înainte de mijlocul secolului, comportamentul homosexual era foarte diferit de ceea ce a devenit ulterior, că de la jumătatea secolului încolo au existat schimbări fundamentale nu doar în percepţia de sine şi poziţiile bărbaţilor homosexuali, ci şi în ceea ce priveşte obiceiurile sexuale, tipurile şi numărul de parteneri, chiar şi a modurilor de a face dragoste. Aceste revoluţii au atins un apogeu chiar în momentul în care a explodat HIV, asemenea unei serii de bombe cu ceas de-a lungul Americii. Atunci când privim experienţa homosexuală la global, se pare că apariţia simultană a unor comportamente noi şi creşterea dramatică a celor vechi au condus la ***una dintre cele mai mari mutaţii din ecologia sexuală*** *cunoscută până atunci. Există suficiente dovezi că această mutaţie a avut un impact decisiv asupra transmiterii oricăror boli cu transmitere sexuală existente, dintre care HIV a fost doar una, însă cea mai mortală."* (Rotello, Gabriel: *Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men,* pag. 39)

„Pe măsura ce era în derulare versiunea homosexuală a revoluţiei sexuale, în rândul unora dintre homosexualii din marile oraşe americane, s-a ajuns la o schimbare a comportamentelor sexuale. Probabil schimbarea cea mai semnificativă a fost faptul că unele grupuri de homosexuali au început să practice ***sexul anal cu zeci sau chiar sute de parteneri pe an****. De asemenea, semnificativ a fost accentul tot mai mare pus pe sexul anal „versatil", în care partenerii jucau alternativ rolul receptiv şi cel insertiv, şi pe comportamente noi, cum ar fi analingus sau rimming, care au facilitat răspândirea unor microbi altfel greu de transmis. De asemenea, importantă a fost o*

mutaţie în tiparele parteneriatelor, de la sistemele difuze în care multe acte homosexuale aveau loc cu parteneri care nu se identificau drept homosexuali, la sisteme relativ închise, în care majoritatea activităţii sexuale se desfăşura într-un cerc împreună cu alţi bărbaţi homosexuali. De asemenea, important a fost şi declinul "imunităţii de grup" cauzată prin infecţii repetate cu diferite boli cu transmitere sexuală, inoculări repetate cu antibiotice sau alte medicamente pentru combaterea acelor boli cu transmitere sexuală, vaccinarea repetată cu antibiotice şi alte medicamente pentru combaterea acestora, precum şi abuzul de droguri uşoare, stres şi alte comportamente care aveau legătură cu imunitatea."(Rotello, Gabriel: *Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men*, pag. 57-58)

"Factorul primar care a condus la creşterea transmiterii HIV a fost sexul anal combinat cu parteneri multipli, în particular în grupuri concentrate de persoane. Până în anii şaptezeci, nu există nici o îndoială că pentru cei din grupurile cele mai active sexual, ***sexul anal cu parteneri multipli a devenit un eveniment major****. Michael Callen, atât un practicant, cât şi un observator îndeaproape al vieţii homosexuale de pe* ***banda de viteză****, crede că acesta a fost un „aspect nemaivăzut" al revoluţiei homosexuale."* (Rotello, Gabriel: *Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men,* pag. 75)

"La mijlocul secolului şi în special în anii şaizeci şi şaptezeci, bărbaţii homosexuali au început să facă ceva ce apare ca fiind rar în istoria sexului: au abandonat separarea strictă a rolurilor sexuale şi au început să joace, alternativ, atât rolul insertiv, cât şi pe cel receptiv, practică numită uneori versatilitate." (Rotello, Gabriel:*Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men*, pag. 76)

„"A fost un accident istoric faptul că HIV s-a manifestat mai întâi la homosexualii de pe coasta de est şi de vest a Statelor Unite", scria sociologul britanic Jeffrey Weeks în AIDS and Contemporary History în

1993. Opinia lui a fost aproape universală prin homosexualii şi activiştii anti-SIDA, până în ziua de azi. Totuşi, ecologia sexuală descrisă mai sus comportă prea puţine aspecte „accidentale". Parteneri multipli simultani, sex anal versatil, comportament de grup orientat pe centre sexuale comerciale, abuz generalizat de droguri uşoare, valuri repetate de boli cu transmitere sexuală şi administrarea constantă de antibiotice, turismul sexual – toţi aceşti factori nu au fost „accidente". Sexul anal cu parteneri multipli a fost încurajat, celebrat, considerat o componentă majoră a emancipării. Comportamentul principal de grup în băi şi cluburi sexuale a fost pentru mulţi o chintesenţă a libertăţii. ***Versatilitatea a fost declarată un imperativ politic****. Analingusul a fost declarat ca fiind şampania sexului homosexual, un gest palpabil al revoluţiei. Bolile cu transmitere sexuală erau afişate ca medalii de onoare, antibioticele erau luate cu mândrie. Departe de a fi accidente, aceste lucruri au caracterizat însăşi temelia a ceea ce trebuia să fie emanciparea homosexualilor. Luate împreună, ele au format o ecologie sexuală de dimensiuni catastrofice, o buclă de reacţie clasică în care aproape fiecare factor servea la amplificarea celorlalţi. Din punct de vedere al virusului, ecologia emancipării a fost calea regală către un triumf adaptiv. Din punctul de vedere al multor homosexuali, s-a dovedit a fi uşa către un iad pe pământ."* (Rotello, Gabriel: *Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men*, pag. 89)

„Într-adevăr, ***nu există indicii ale nici unei societăţi care să accepte atât homosexualitatea, cât şi promiscuitatea homosexuală nelimitată****. Departe de a fi modul standard al homosexualităţii masculine, stilul de viaţă al homosexualilor americani din anii şaptezeci şi optzeci pare unic în istorie."* (Rotello, Gabriel: *Sexual Ecology: AIDS and the Destiny of Gay Men*, pag. 225)

Acestea sunt faptele, extrem de greu de contestat. Exact ce spuneam, **o altă lume**, străină de a noastră, străină de tradițiile noastre

creștine, o “civilizație” pe care dânșii doresc să ne-o impună cu forța, în numele “discriminării pozitive” și al drepturilor care mai de care mai *speciale* ale minorităților. Apare ca evident, că indiferent de cauzele SIDA, marea epidemie de SIDA din anii ’80, devenită pandemie globală, o adevărată Ciumă Neagră a sec.20, își are originile în comportamentul promiscuu al homosexualilor americani din anii ’70-’80 ai secolului trecut, care a constituit terenul fertil pentru semințele otrăvite ale bolii. Scriitorul Michel Foucault a analizat în amănunt așazisele “laboratoare pentru experimente sexuale” din America, din megalopolis-uri precum New York sau San Francisco, practic, băi publice și cluburi destinate special orgiilor homosexuale. Pentru prima dată în istorie, a apărut o oportunitate neașteptată pentru homosexualii cei mai vicioși, nu numai să-și satisfacă viciul cu ușurință, dar să-l și răspândească, prin creșterea numărului de parteneri sexuali, cel mai adesea necunoscuți, dar și pentru a experimenta o sumedenie de *noi tehnici*, care mai de care mai scârboase, menționate anterior. Toate acestea au constituit terenul fertil pe care a înflorit SIDA. **SIDA și promiscuitatea relațiilor homosexuale merg mână în mână**. Istoria recentă o demonstrează, oricât ar vrea dânșii s-o oculteze prin presiuni teroriste, gen acuzația de *hate speech*. Într-o carte de *public relations* pentru mișcarea LGBT, *After the Ball: How America Will Conquer Its Fear and Hatred of Gays in the '90s*, apărută în 1989, autorii, Marshall Kirk și Hunter Madsen, activiști homosexuali, sunt și ei nevoiți să recunoască, citez:

*“Pe scurt, **stilul de viaţă homosexual – dacă acest haos se poate numi, la urma urmei, stil de viaţă – pur şi simplu nu funcţionează**: nu serveşte celor două funcţii pentru care există tot cadrul social: a limita impulsurile naturale ale oamenilor pentru a nu se manifesta într-o manieră greşită şi a le satisface nevoile naturale. Deşi e imposibil de a furniza o listă analitică completă a tuturor cauzelor şi determinanţilor acestei nereuşite, putem intui cel puţin câteva dintre cauzele majore. Multe au fost analizate ca elemente ale celor Zece Com-*

*portamente Greşite; rămâne de discutat doar **incapacitatea comunităţii homosexuale de a furniza o alternativă viabilă la familia heterosexuală**."* (Kirk and Madsen, *After the Ball: How America Will Conquer Its Fear and Hatred of the Gay's in the 90s*, pag. 363)

Clar de tot! Între **dreptul de a te ține de mână pe stradă**, cerut de către activiștii homosexuali de la **Accept, grupuscul terorist avid de putere**, și toate cele menționate anterior, glory holes, golden shower, fisting, rimming și alte *ing-uri, e o diferență ca de la cer la pământ, nu credeți?

Cap. 5 Clarificări necesare

Dacă în capitolul precedent am discutat despre homosexualitate din punctul de vedere al ultimei definiții din DEX, ca *sexualitatea unui homosexual* (sic!), în acest capitol vom încerca să clarificăm alte aspecte ocultate de către mass-media *corectă politic*, respectiv aspecte legate de conexiunea dintre SIDA și stilul de viață homosexual, violența și criminalitatea homosexuală, dar și despre terorismul homosexual, în general aspecte penale, analizate ca de obicei, din punct de vedere statistic. Despre SIDA am mai vorbit. Vom releva acum alte aspecte. Pentru început să lămurim conexiunea dintre SIDA și homosexualitate.

Primele semne ale epidemiei ce va cuprinde întreg globul au apărut în toamna lui 1980, la Center for Disease Control din Los Angeles, CA. În perioada octombrie 1980 – mai 1981, dr. Michael Gottlieb a fost intrigat de cazul unui grup de 5 pacienți tineri (29-36 ani), aflați în tratament. Toți cei cinci pacienți, care fuseseră până atunci complet sănătoși, prezentau forme atipice de pneumonie, caracteristică pentru organismele cu imunitate scăzută. Doi decedaseră între timp, ceilalți trei vor deceda în următoarele luni. Singurul indiciu comun era că toți cei 5 erau homosexuali activi, fără însă să se fi cunoscut vreodată, ca atare boala nu se transmisese de la unul la celălalt. Medicii au presupus în mod corect, că boala se datora stilului de viață homosexual și că se transmitea pe cale sexuală. **Epidemia ce în câțiva ani avea să cuprindă întreg globul tocmai își luase primul tribut**. Prima semnalare oficială a apariției bolii avea să fie făcută în 5 iunie 1981. Studii retrospective ulterioare au confirmat că virusul bolii pătrunsese în SUA prin imigranții haitieni pe la sfârșitul anilor ’60. **Răspândirea masivă a bolii se datorește însă stilului de viață homosexual**. Un studiu statistic la nivel european, realizat în 1983, a relevat că factorul determinant în noua epidemie planetară erau bărbații homosexuali (58% din cazuri, majoritatea contactaseră boala în SUA) Medicii au

asistat neputincioși la răspândirea la scară planetară a epidemiei, OMS declarând SIDA pandemie globală în 1981. Și iată că din nou, odioasa *wikipedie* dă o mână de ajutor *nobilei cauze gay*, citez:

"*Începuturile cercetării HIV-SIDA a dus la opinia că boala este o maladie a populației grupurilor mărginașe (sic!): a homosexualilor și a narcomanilor.* ***Apariția testelor HIV a schimbat însă rapid această opinie****, demonstrându-se existența anticorpilor și la persoane asimptomatice. Aceasta duce la concluzia unei perioade de incubație de ani de zile, perioadă în care nu se poate exclude transmiterea virusului la alte persoane.*" (wikipedia – articol **SIDA**)

Sancta imbecilitas! SIDA se transmite prin fluide corporale, spermă și sânge, și cum virusul nu rezistă în atmosferă și locuri uscate, majoritatea zdrobitoare a infectărilor se face prin contact sexual. Am demonstrat anterior că majoritatea îmbolnăvirilor de SIDA actuale, în SUA și pe vechiul continent se datoresc contactelor sexuale homosexuale. **Repet cifra, să nu se uite!** În SUA, care de departe bate toate recordurile, în anul 2000, an de vârf al pandemiei, **86,5%** din noile cazuri de infectare cu HIV s-au datorat contactelor sexuale homosexuale. **OPT ZECI ȘI ȘASE VIRGULĂ CINCI LA SUTĂ! Punct!** În același an, doar 4,1% din infectări s-au datorat contactelor sexuale heterosexuale. La conferința din 2010 a CDC, s-a stabilit că numărul de infectări cu HIV la bărbați care au avut contact sexual cu bărbați, homosexuali+bisexuali adică, este **de 44 de ori mai ridicat** decât al bărbaților infectați prin contact sexual heterosexual. Posibilitatea de infectare crește mult mai mult în cazul în care infecția cu HIV este asociată cu sifilisul secundar, extrem de răspândit printre homosexuali. Se cuvine să relevăm alte aspecte, trecute cu vederea de către mulți din cei ce au studiat acest flagel. Să menționăm că explozia pandemiei din anii '80, scandalul sângelui infectat despre care am vorbit la începutul acestei cărți, numeroasele personalități care au căzut victime ale SIDA, a produs o adevărată isterie în masă spre

sfârșitul anilor ’80, ceea ce a determinat mobilizarea propagandei evreiești din mass-media. O grămadă de filme înduioșătoare cu sidoși a invadat micul ecran. Cine-și mai amintește azi de serialul *Midnight Caller*, cu Jack Killian, știți Dvs., cel care avea vorba aia: **Good Night America, wherever you are?** Și cum o fostă prietenă, infectată în mod deliberat de către un bolnav de SIDA, s-a rugat de eroul principal pentru un **ultim contact sexual**, protejat evident. Demn de menționat că protagonista, Kay Lenz, a primit și un premiu Emmy pentru rolul din episodul cu pricina, intitulat *After It Happened*. **Toleranță pentru bolnavii de SIDA!** ăsta era cuvântul de ordine în epocă. De acord, nici vorbă – intoleranța nu poate fi admisă, problema e ca toleranța să nu oculteze adevărata cauză a răspândirii bolii. În consecință, de la toleranță s-a ajuns la victimizare, după modelul binecunoscut al evreilor în calitate de *victime sacre* ale holocaustului. Astfel că la *istoria milenară a opresiunii homosexualilor* a fost adăugat și **Holocaustul roz**.(sic!) Un anume D.D., în 24 octombrie 2012, pe trombonul Antenei 3, afirma că în cel de-al Treilea Reich trăiau 1,2 milioane de homosexuali, din care 100 de mii au fost deportați, din aceștia 55 de mii fiind executați. Este citat și un anume Heinz Dörmer, care povestește cum **homosexualii erau agățați în cârlige**, după modelul deja celebru al legionarilor care agățaseră evrei în cârlige la Abator. (vezi și articolul **Holocaustul homosexualilor şi listele roz ale morţii. Zeci de mii de oameni, uciși în lagărele naziste din cauza preferinţelor sexuale**) În realitate, cei 100,000 au fost doar reținuți, dintre care doar jumătate au fost condamnați la diverse pedepse, restul fiind eliberați. Dintre aceștia, între 5,000 și 15,000 au fost deportați în diverse lagăre de concentrare. Rata deceselor acestora datorită epuizării, bolilor, vârstei, nu a depășit media restului de deținuți. Istoricii sunt categorici în acest sens. O dovadă în acest sens este că statul german a refuzat categoric să-i acorde individului vreo despăgubire pentru anii de detenție. Demn de menționat este că după eliberarea lagărului, a mai petrecut încă opt ani în pușcărie pentru diverse alte delicte. Cât despre chestia cu cârligele, e fabulație pură

reluată de un ziarist imbecil, cu care ne vom mai întâlni, care n-a catadixit nici măcar să deschidă încă 2-3 pagini pe net să se lămurească ce și cum. Încă un mit demontat! Revenind la cartea lui Kirk și Madsen, menționată anterior, citez:

„SIDA ne-a dat o șansă, mică e drept, să ne auto-proclamăm ca minoritate victimizată"
(Kirk and Madsen, *After the Ball: How America Will Conquer Its Fear and Hatred of the Gay's in the 90s*)

Mașinăria politică s-a pus și ea imediat în funcțiune, astfel că a luat naștere o nouă categorie de minoritari defavorizați, bolnavii de SIDA, care normal, fiind niște bolnavi *mai speciali*, au nevoie și ei de drepturi *mai speciale*. În primul rând, dreptul de a fi compătimiți, și pentru asta, mașinăria propagandistică homosexuală a fost pusă în funcțiune la maximă capacitate. Deși aproape 11 milioane de oameni din America sunt bolnavi de cancer, comparativ cu puțin peste trei sferturi de milion afectati de SIDA, cheltuielile per pacient pentru tratamentul împotriva SIDA sunt de sapte ori mai mari decât pentru cancer. Cheltuielile federale americane pentru cercetarea în domeniul SIDA au fost în 2001 de cca. 2,24 miliarde de dolari, în timp ce sumele pentru cercetarea cancerului nu au fost nici măcar duble – de cca. 4,37 miliarde de dolari. (*Funding For Research Areas of Interest*, National Institute of Health, 2002) Să facem observația că spre deosebire de majoritatea bolnavilor de SIDA, cei bolnavi de cancer n-au nici o vină, poate cu excepția doar a fumătorilor bolnavi de cancer pulmonar. Același principiu ca și în cazul homosexualilor, *cu cât mai mulți, cu atât mai bine!* s-a aplicat și bolnavilor de SIDA. Numai că de data aceasta nu mai mergea cu statistici mincinoase, precum cele din cercetările dlui Kinsey. Bolnavii de SIDA, odată depistați, erau înregistrați și monitorizați eventual, dat fiindcă erau purtători ai virusului, deci puteau transmite infecția și altora. Pe de altă parte, cum încă nu se găsise nici un remediu, trebuiau exercitate presiuni asupra auto-

rităților în vederea alocării de mai multe fonduri pentru cercetare. În consecință, singura soluție posibilă era ca numărul de bolnavi să crească, pe principiul, *cu cât mai mulți, cu atât mai bine pentru toți!* Nu, nu este vorba despre bolnavii de SIDA din țările din Africa sub-sahariană, unde deja prin decesul masiv al populației adulte, popoare întregi sunt pe cale de dispariție, **ăia pot să crape, fără discuție!** În consecință, conform aceluiași principiu, **s-a trecut la răspândirea deliberată și criminală a maladiei**. Câți își mai amintesc de jurnalele televizate de acum douăzeci de ani, care la câteva zile vorbeau de tentative criminale de infectare folosind seringi și ace infectate. Că ulterior s-a văzut că virusul rezistă extrem de puțin timp în atmosferă, asta nu mai contează. Esențial este faptul că ideea a putut încolți în mintea bolnavă a unora. La fel cum s-a încercat răspândirea bolii prin donare de sânge. Nu vorbesc despre cei infectați și care nu cunosc asta, ci despre **donarea de sânge infectat în mod deliberat, în scopuri teroriste**. Din nou, mă voi opri de la alte considerații, lăsându-i pe *dânșii* să povestească ce și cum. Activistul homosexual Randy Shilts, jurnalist la *San Francisco Chronicle*, în cartea sa *And The Band Played On,* best-seller homosexual, pomenește despre efortul organizațiilor gay care s-au opus din răsputeri oricărei forme de control asupra membrilor bolnavi de SIDA, doritori să doneze sânge, deoarece controlul asupra donatorilor ar presupune o atingere adusă drepturilor civile. Dl. Shilts povestește în continuare cum organizațiile de hemofilici s-au arătat surprinse de această decizie, dar li s-a replicat că dreptul la viață al hemofilicilor nu interesează. (mai mult decât al bolnavilor de SIDA, evident) Avocatul Robert Schwab, fost președinte al **Texas Human Rights Foundation**, afirma în ziarul *Dallas Gay News* din 20 mai 1983, citez:

"A apărut ideea că dacă banii pentru cercetare (cercetări pentru a găsi remediu pentru SIDA, NA) *nu apar într-o anumită cantitate și la o anumită dată, toți bărbații gay trebuie să doneze sânge... **Orice acțiune care poate să ne aducă în atenție la nivel național este***

valabilă. <u>Dacă aceasta include terorism prin donare de sânge,</u> (orig. **<u>blood terrorism</u>**) ***<u>așa să fie</u>.”***

Dr. Lorraine Day, fost șef al Secției de Chirurgie Ortopedică la San Francisco General Hospital, documentează în cartea *AIDS: What the Government Isn't Telling You,* efortul homosexualilor de a contamina băncile de sânge, referindu-se la districtul gay Castro din San Francisco, citez:

“Anumite interese determină șantajul politic. Colectarea de sânge din districtul Castro, motivată umanitar, în realitate maschează concesii făcute propagandei gay...” (Dr. Lorraine Day, *AIDS: What the Government Isn't Telling You,* Rockford Press. p. 301. ISBN 0963094009)

În consecință, în același an 1983, guvernul federal a interzis donarea de sânge pentru bărbații gay și bisexuali, inclusiv pentru cei care au avut măcar un contact homosexual după 1977.(sic!) De asemenea, au fost luate măsuri stricte de testare a sângelui donat, care au descurajat intențiile criminale, dar pericolul infectării accidentale persistă, dacă donarea se face în cursul așa-zisei “ferestre imunologice”, despre care am mai vorbit. Ca atare, în majoritatea țărilor din lumea civilizată, homosexualii și bisexualii sunt excluși de la donarea de sânge. **Nu este și cazul României**, după cum am văzut deja, unde, la presiunile organizaţiei teroriste Accept, întrebarea privind orientarea sexuală a donatorului de sânge a fost eliminată din chestionarul ce trebuie completat la donare .

Trebuie menționat aici și aspectul penal al infectării deliberate cu HIV. Să menţionăm că legislația privind transmiterea în cunoștință de cauză a bolilor cu transmitere sexuală există de multă vreme, cu referire în special la sifilis, boală extrem de gravă, care netratat, în stadiul terțiar are consecințe devastatoare, la care se adaugă complicații ce conduc adesea la deces. În momentul declanșării epidemiei de SIDA,

în multe țări, legislației specifice i s-au adus modificări, infectarea în cunoștință de cauză cu HIV fiind incriminată. Trebuie spus că pedepsele prevăzute de lege pentru cei ce răspândesc deliberat boala, de max. 10 ani închisoare, sunt complet disproporționate față de consecințele devastatoare ale bolii. În realitate, odată cu descoperirea tratamentului ce încetinește evoluția bolii, sentințele pronunțate de tribunal în astfel de cazuri au fost tot mai blânde, în ciuda prejudiciilor imense cauzate de infectarea deliberată cu HIV. Și mai trebuie făcută o remarcă interesantă. Toate cazurile de senzație prezentate în presă, consemnează infectarea criminală prin contacte sexuale heterosexuale, cel mai adesea, acești HIV-*avengeri*, fiind femei, care se răzbună prin infectarea deliberată a altora. În acest mod, este ocultată principala cale de transmitere a HIV, contactul sexual homosexual. Cu cât avansează cercetarea în controlul evoluției bolii, cu atât mai mult, statisticile au demonstrat că homosexualii au tendința să adopte un comportament sexual mai iresponsabil.

Un studiu realizat recent în Seattle, arată o creștere drastică a numărului de homosexuali declarați HIV-pozitivi, care practică sexul anal neprotejat, de la 10% în 1998, la 20% în 2000, o dublare a numărului în numai doi ani. (NY Times din 14 aug. 2001, articolul *Officials Voice Alarm Over Halt in AIDS Decline*) În aceeași perioadă, American CDC, anunța o creștere a promiscuității printre tinerii homosexuali din San Francisco. Între 1994 şi 1997, procentul de bărbați homosexuali care raportau parteneri multipli şi sex anal neprotejat a crescut de la 23,6% la 33,3%, în marea majoritate la cei sub 25 de ani. În ciuda incurabilității, se pare că SIDA nu mai motivează abținerea de la relații homosexuale promiscue. (*Increases in Unsafe Sex and Rectal Gonorrhea among Men Who Have Sex with Men* - San Francisco, CA, 1994-1997, *Mortality and Morbidity Weekly Report*, CDC, 48(03): 45-48, pag. 45 (January 29,1999). Un alt studiu amplu realizat pe bărbați homosexuali în 1978 a indicat faptul că 75% dintre homosexualii albi recunoșteau că avuseseră relații sexuale cu peste 100 de

parteneri diferiți de-a lungul vieții: 15% au raportat 100-249 de parteneri; 17% au raportat 250-499 de parteneri; 15% au raportat 500-999 de parteneri iar 28% peste 1.000 de parteneri.(Alan P. Bell and Martin S. Weinberg, *Homosexualities: A study of Diversity Among Men and Women*, pag. 308, Table 7, New York: Simon and Schuster, 1978) Sunt din nou nevoit să întreb – asta să fie **atracția romantică** despre care vorbesc *dânșii*? **PESTE 1000 DE PARTENERI! Câți dintre ei vor fi fost infectați cu HIV? Și la câți or fi transmis boala? Doar bunul Dumnezeu poate ști.** Orice ar spune activiștii homosexuali, și oricâte argumente ar aduce, nu este nevoie de modele matematice complexe, pentru ca și un orb să vadă cam care sunt șansele de a contracta boala la peste 1000 de parteneri. Precizez că toate aceste date nu sunt propagandă anti-homosexuală, toate aceste studii sunt accesibile oricui, fiind publicate pe net. Ultima carte este o lucrare fundamentală în domeniu, fiind recenzată chiar și de *wikipedia*.

Apoi trebuie spus că succesele în domeniul medicației SIDA nu sunt chiar atât de mari pe cât își fac *dânșii* iluzii. Medicația este complicată și costisitoare (cca. 1000€/lună) și doar încetinește evoluția bolii. Un vaccin anti-SIDA este un vis frumos, dar încă îndepărtat. Apoi trebuie spus că virusul HIV a suferit mutații, au apărut ramuri din ce în ce mai rezistente la medicația standard, așa că ne putem aștepta la surprize în viitor. În plus, reacția la tratamentul standard diferă de la bolnav la bolnav. **În continuare se moare de SIDA**. Un studiu epidemiologic făcut în Vancouver, Canada, pe datele publicate între 1987 şi 1992 pentru decesele cauzate de SIDA a arătat că bărbații homosexuali sau bisexuali au pierdut până la 20 de ani din speranța de viață. Studiul concluziona că dacă 3% din cei studiați erau homosexuali sau bisexuali, probabilitatea ca un bărbat homosexual sau bisexual în vârstă de 20 de ani să trăiască până la 65 de ani este de doar 32%, comparativ cu 78% pentru bărbati în general. (R.S. Hogg, S.A. Strathdee & al., *Modeling the Impact of HIV Disease on Mortality in Gay and Bisexual Men*, International Journal of Epidemiology, 26(3): 657-661,

pag. 659 (1997)). Impactul asupra speranței de viață poate fi şi mai mare decât cel raportat de studiul citat. Pentru început, cazurile de SIDA sunt sub-raportate cu cca. 15-20%, deci este posibil ca studiul să nu fi acoperit toate decesele legate de SIDA. În al doilea rând, mai există și alte boli cu frecvență mult peste medie asociate cu stilul de viață homosexual. De exemplu, s-a constatat că rata de sinucideri studiată pe un grup de homosexuali din San Francisco era de 3,4 ori mai mare decât media pe țară, în 1987. Alte boli grave, care pot provoca un deces prematur sunt sifilisul, cancerul anal şi hepatita B şi C, care sunt mult mai frecvente în rândul homosexualilor.

Un alt aspect, trecut sub tăcere de către activiștii homosexuali, este infidelitatea, violența și criminalitatea în cadrul *cuplurilor* de homosexuali. Nici *wikipedia* nu suflă o vorbă în acest sens. OK! Atunci să abordăm subiectul, tot din punct de vedere statistic.

În primul rând, trebuie subliniat, am demonstrat cu prisosință anterior, datele statistice o dovedesc, că pentru marea majoritate a homosexualilor, sexul este un scop în sine, cel principal, componenta afectivă, dacă există, se situează cel mult pe planul al doilea. Chestiunea cu *atracția romantică* despre care vorbește *wikipedia* e praf în ochi. Erosul homosexual, dacă se poate vorbi de așa ceva, este radical diferit de cel heterosexual. Demn de subliniat este că unul din aspectele centrale ale familiei tradiționale monogame este fidelitatea sexuală. Căsătoria fiind un contract reglementat între bărbat și femeie, este normal ca și fidelitatea sexuală să fie reglementată. Să facem precizarea, pentru că puțini cunosc acest fapt, că în SUA, în 23 de state, în 2012, adulterul era considerat drept *criminal offence*, alte state aboliseră deja legile privind adulterul, în altele era pedepsit de la o amendă modică de 10$ (Maryland) la închisoare pe viață (Michigan). Trebuie precizat însă că aceste legi s-au aplicat extrem de rar. Ideea este că până în prezent, adulterul, deși extrem de frecvent, a fost considerat o abatere gravă de la normele sociale, faptul că legea

nu a fost decât extrem de rar aplicată, nu are nici o relevanță. Revenind la studiul realizat de **US National Health Statistics Center**, intitulat *Sexual Behavior, Sexual Attraction, and Sexual Identity in the United States,* în urma chestionării unui număr de 27,006 femei măritate, un procent de 96,5% nu au avut relații sexuale cu alt bărbat în ultimele 12 luni, iar dintre cei 24,763 bărbați căsătoriți, 93,8% nu au avut relații sexuale cu o altă femeie. La capitolul relații sexuale de-a lungul întregii vieți, din 61,865 femei în vârstă de 15-44 ani chestionate, 11,3% erau virgine, 22,2% au avut relații sexuale cu un singur bărbat, 10,7% cu doi bărbați, 31,6% cu 3-6 bărbați, 16% cu 7-14 bărbați, și în fine, 8,3% cu peste 15 bărbați, **media fiind de 3,6 bărbați per femeie în întreaga viață**. Din 62,199 bărbați în vârstă de 15-44 ani chestionați, 11,4% erau virgini, 15% au avut relații sexuale cu o singură femeie, 7,6% cu două femei, 26,5% cu 3-6 femei, 18,1% cu 7-14 femei, 21,4% cu peste 15 femei, **media fiind de 5,6 femei per bărbat, de-a lungul întregii vieți**. America este mult mai puritană decât ne-am fi închipuit. **America heterosexuală și creștină, despre acea Americă vorbesc**. Cât despre cealaltă Americă, cea „homosexuală", vom trage mai târziu concluziile, când vom pune cifrele față în față, pe două coloane. Prin contrast, fidelitatea sexuală pe termen lung este rară la cuplurile homosexuale, în special la bărbați. Chiar şi în perioadele traiului în comun, mulți bărbați homosexuali nici nu pretind fidelitate. Practicile sexuale ale bărbaților homosexuali par să corespundă conceptului de *monogamie fără fidelitate*. Un studiu realizat asupra unui grup de homosexuali care participă la orgii homosexuale a arătat că 46% pretindeau că au un "partener principal". 27% dintre aceştia avuseseră mai multi parteneri sexuali (oral sau anal) la ultima orgie homosexuală. (studiu citat în lucrarea autorilor Gordon Mansergh, Grant Colfax, et al., *The Circuit Party Men's Health Survey: Findings and Implications for Gay and Bisexual Men*, p. 955)
Masha Gessen, citată la începutul acestei părți, în legătură cu programul activiștilor gay de distrugere a instituției căsătoriei, militantă lesbiană de origine evreiască, cu dublă cetățenie, rusă și americană,

explică într-un interviu, structura "complexă" a "familiei" sale: trei copii care trăiesc împreună cu părinții lor homosexuali, unul este adoptat de către fostul ei "partener", celălalt, născut de ea în mod normal, care are tatăl biologic în Rusia, iar al treilea este copilul biologic al actualei "partenere" și al fratelui ei. Trei copii au cinci adulți pe rol de părinți, trei bărbați și două femei. Familia ei este "deschisă", în sensul că se poate extinde, ceva gen familia lui Charles Manson, cu deosebire că în familia hippy despre care am mai vorbit, relațiile erau exclusiv heterosexuale. Familia deschisă promovată de Gessen, nu este așa restrictivă, în sensul că sunt admise relații sexuale cu o paletă largă, o extindere *creativă* a conceptului de familie. Pe înregistrarea expunerii pe care a făcut-o la Festivalul Scriitorilor desfăşurat la Sidney, se vede cum auditoriul aplaudă frenetic spusele acesteia, încă o dovadă, dacă mai era necesar, a puternicei ofensive care se desfăşoară astăzi, pe plan mondial, împotriva celor trei piloni fundamentali ai umanităţii: familia, şcoala şi biserica. Masha Gessen susține că în sistemul social și juridic actual, o "familie" ca a ei nu-și găsește locul, în consecință**, familia tradițională trebuie distrusă**. Edificator, nu? S-ar putea spune – stai Dle! Doar n-o să distrugem sistemul actual, verificat de milenii, așa cum l-a orânduit Dumnezeu pe pământ, de dragul unei evreice nebune dusă cu pluta! Nu este chiar așa. Faptul că în prezent, încurajați de legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex, adepții poligamiei cer legalizarea **căsătoriei poliamoroase**, nu e chiar un fleac**.** În același timp, la ore de maximă audiență, canalul National Geographic ne prezintă seria de emisiuni **The Polygamists**, m-am uitat și eu – poligamia este prezentată ca o alternativă la căsătoria tradițională, și nu ca o chestie bizară, necreștină. În fine, vom discuta în capitolul următor mai pe larg pe marginea acestui subiect.

Alt subiect ținut sub preș de mass-media și de activiștii homosexuali este violența. Cu toate acestea, deși în general, *oamenii de bine* din presă, încearcă să oculteze actele de violență criminală între homo-

sexuali, dându-le alte motivații, jaf, tâlhărie, etc..., totuși opinia publică intuiește totdeauna adevărul. Nici *wikipedia* nu se lasă mai prejos, așa că-și aduce și ea prinosul de dezinformare. Bunăoară, în cazul lui Ioan Luchian Mihalea, omorât de doi tineri de 19 ani, bisexuali, citez: *"a fost vehiculat faptul că Ioan Luchian Mihalea ar fi fost homosexual, acest lucru fiind însă contestat de către soția acestuia, dar susținut de către ucigașii lui."* Presa de scandal a susținut că faptul că era homosexual a șocat opinia publică. Să fim serioși. Încă de când s-a făcut cât de cât cunoscut cu grupul Song, se știa că este homosexual, sau bisexual – nu contează. Cu cel puțin 10 ani înainte. De altfel, atât el, cât și ucigașii, fuseseră crescuți la orfelinat, unde probabil au căpătat astfel de "obiceiuri" sexuale "alternative". Nu trebuie decât să tastăm **crimă homosexuali** pe google, pentru ca pagina să se întunece de zeci de articole. Militanții homosexuali caută *să pună capac* acestor știri, totdeauna *de pagina a treia*, prin așa-zisa homofobie și violență contra homosexualilor. În urma semnalelor isterice de alarmă trase de Accept & Co., până și autoritățile europene s-au arătat extrem de îngrijorate, citez: **"România este ţara cu cel mai mare procent de respondenţi care se simt inconfortabil având un homosexual ca vecin (36%)"** (documentul UE, *Homofobia şi discriminarea pe criterii de orientare sexuală şi identitate de gen în statele membre ale UE*) Sigur că da! Se mai adaugă atacurile violente, homofobe, criminale de-a dreptul – oferirea de cărți de rugăciuni participanților la jalnicul eveniment exhibiționist – **mândra paradă gay din București**. În fine, *revenind la oile noastre,* violența în cadrul *cuplurilor* homosexuale, într-o carte ce se poate descărca liber de pe net, A*t the end of the rainbow - A Report on Gay Male Domestic Violence and Abuse,* autor Mark Lehman, se afirmă că grosso-modo, în unul din trei sau patru cupluri homosexuale din SUA, disputele sfârșesc cu violență. Autorii homosexuali ai cărții *Man Who Beat the Men Who Love Them*, David Island și Patrick Letellier estimează că anual 650,000 de gay cad victime violențelor *domestice*. Practic, la fiecare 90 de secunde, un gay este luat la bătaie. Din *atracție romantică*,

evident. Presa în general, pune mai puțin accentul pe astfel de fapte, cu excepția cazurilor de omor, evident, fiind mult mai preocupată, ca și opinia publică de altfel, de cine știe ce fotbalist ce i-a făcut *machiaj natural* cine știe cărei pițipoance ce și-a ratat debutul pe centură. Presa încearcă să deturneze întotdeauna atenția spre violența contra femeilor în cadrul cuplurilor căsătorite heterosexuale, cu atât mai mult cu cât cuplul e mai celebru, din motive de audiență. În realitate, violența în cadrul cuplurilor heterosexuale este mult mai redusă, în SUA, autoritățile apreciind că s-ar ridica la circa 20% - este vorba de femei care au suferit violențe fizice cel puțin o dată de-a lungul întregii lor vieți. Anual, cca. 1% din femei au căzut victime ale diverselor forme de violență fizică, de la bătaie la viol și ucidere, un număr mult mai mic decât cel din cazul cuplurilor homosexuale. La violențe exercitate de către homofobi asupra homosexualilor, de care se face atâta caz în presă, diferența între ce se spune și realitate este mult mai dramatică. Practic, anual sunt omorâți 21,000 de americani, în medie cca. 58 asasinate/zi. În 1996 s-au înregistrat doar două crime motivate de ură contra homosexualilor. Cam mare diferența, nu credeți? Prin comparație, în 1981, presa relata că **10% din omorurile din San Francisco s-au datorat abuzului de practici sado-masochiste între homosexuali**. (*Coroner Battles Sado-masochistic Injuries*, ASSOC. PRESS, Mar. 12, 1981) **The Advocate**, cea mai răspândită publicație homosexuală din SUA, admitea că 67% din cititorii săi practică un **sex violent**, 20% utilizează practici sado-masochiste soft (bondage & discipline), 55% au utilizat în cursul contactului sexual obiecte care produc durere. No comment! **Cifrele vorbesc de la sine**.

Cap. 6 Căsătorie și pedofilie

Afirmam mai demult, că acum, la început de secol 21, dat fiindcă homosexualitatea a fost dezincriminată în toată lumea civilizată, asaltul se dă pentru obținerea dreptului de căsătorie pentru persoanele de același sex, drept care, în multe legislații, implică și dreptul de a adopta copii. Câteva precizări acum privind istoricul și legislația familiei în conexiune cu drepturile omului. Atunci când vorbim despre căsătorie, avem în vedere două aspecte principale, căsătoria religioasă și cea civilă. Istoric vorbind, căsătoria religioasă se pierde în negura timpurilor, în timp ce căsătoria civilă este de dată relativ recentă. Căsătoria civilă modernă, în sensul pe care îl cunoaștem azi, ca recunoaștere oficială, datează din 1792, din timpul Revoluției Franceze. Prin introducerea căsătoriei civile obligatorii, cununia religioasă fiind facultativă, respectiv o chestiune de conștiință în spiritul raționaliștilor francezi, biserica a fost nevoită să ia măsuri, astfel că practic, din punct de vedere canonic, nici o căsătorie civilă nu este recunoscută fără binecuvântarea bisericii. Fundamentul acestei poziții se regăsește în textele sfinte, căsătoria fiind instituită de Dumnezeu, Mântuitorul întărind acest fapt prin participarea Sa la nunta din Cana Galileii, legătura sfântă dintre bărbat și femeie prin taina cununiei. Biserica este cea care veghează asupra sensului autentic al căsătoriei, apărând caracterul tainic al unirii dintre bărbat și femeie, ca un fapt instituit de Dumnezeu însuși pe Pământ. O căsătorie civilă, chiar dacă respectă toate legile în vigoare, nu poate fi recunoscută din punct de vedere creștin, fără binecuvântarea bisericii, fiind considerată concubinaj. Constituția din 2003 a României, garantează efecte juridice doar pentru căsătoria civilă, căsătoria religioasă rămânând o problemă de conștiință, o opțiune personală, dar **numai după încheierea căsătoriei civile**.

Articolul 48 din Constituție precizează: ***„Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți (căsătoria civilă), pe egalitatea***

acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor (alin. 1).”

Datorită presiunilor tot mai insistente exercitate de către activiștii homosexuali, tot mai multe state au încercat prin referendumuri să completeze definiția conceptului de soți prin două persoane de sex opus, stârnind ura și protestele militanților pentru legalizarea căsătoriei între persoane de același sex. Se poate vedea cu ușurință contradicția dintre ambele tabere pe de o parte, și biserică, pe de altă parte. **Din punct de vedere creștin, nu legiuitorul stabilește ordinea lumească**, pentru că Dumnezeu a făcut-o deja, la începutul lumii, prin crearea perechii originare de oameni, uniți prin taina sfântă a căsătoriei. Și hai să vedem acum ce reprezintă căsătoria din punct de vedere al drepturilor omului. Legislația actuală, aliniată la normele europene, precizează că unul din drepturile civile este și acela **de a se căsători și a-și alege partenerul**. Exact acest drept este atacat de către militanții homosexuali, pentru că în cazul în care legea fundamentală va delimita clar căsătoria ca fiind **uniunea economică și sexuală dintre două persoane de sex opus**, pentru homosexuali nu rămâne decât dreptul de a-și alege partenerul, pe care-l au deja – în consecință este vorba de discriminare. Nu trebuie să fii jurist de profesie ca să vezi că este de fapt o contradicție logică în toate acestea. Căsătoria este o uniune specifică persoanelor de sex opus. Uniunea persoanelor de același sex – nu o neagă nimeni, nimeni nu dorește să le știrbească *dânșilor* nici un drept, dar este cu totul altceva – se poate defini cum vor dânșii, în conformitate cu normele de drept internaționale și cu tratatele la care România a aderat, dar nu este și nu poate fi căsătorie. Căsătoria și taina sfântă a cununiei au fost orânduite de Dumnezeu la începutul lumii, precedând căsătoria civilă, **sunt chestiuni asupra cărora nu se poate discuta**. Fără a fi discriminați, se poate crea cadrul legal în care homosexualii să-și poată desfășura activitatea sexuală descrisă anterior, și de ce nu, *atracția romantică* de care sunt cuprinși în cadrul orgiilor homosexuale în

grup. **Dar repet, nu căsătorie**. Practic, apare ca evident faptul că nu de căsătorie au ei nevoie, cifrele statistice prezentate anterior o dovedesc cu prisosință, ci **DE REDEFINIREA CONCEPTULUI DE CĂSĂTORIE**.

Primele presiuni ale lobby-ului homosexual pentru legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex au început să se exercite prin anii ’90 ai secolului trecut. O propagandă abilă și presiuni mediatice au condus pentru început la legalizarea acestor căsătorii în Olanda, apoi în Belgia, urmând Canada și unele state din SUA. Trebuie spus că legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex, de cele mai multe ori, a fost adoptată fără consultarea populației. Ultima țară care a legalizat astfel de uniuni, Franța, a adoptat legea, în ciuda milioanelor de participanți la manifestații de protest. Raportorul din Senat al **legii Taubira** (după numele ministrului de justiție, guyaneza Christiane Taubira), dl. Jean-Pierre Michel a afirmat, citez:

"Ce qui est juste, c'est ce que dit la loi. Voilà, c'est tout. Et la loi ne se réfère pas à un ordre naturel. Elle se réfère à un rapport de force à un moment donné. Et point final. C'est le point de vue marxiste de la loi.", respectiv:

“Ceea ce este just, este ceea ce spune legea. Asta e. ***Iar legea nu se referă la ordinea naturală.***(a lumii) *Ea se referă la un raport de forțe la un anumit moment dat. Punct.* ***Este punctul de vedere marxist al legii****.”*

Edificator, nu? Păcat de Herbert Marcuse, că nu a mai apucat să vadă profețiile sale adeverindu-se. Nu așa spunea el oare: *“…ceea ce trebuie să înfăptuim este un tip de* ***dezintegrare difuză şi dispersivă a sistemului****”.* Sau marșul preconizat de Gramsci pentru distrugerea familiei, credinței și școlii. Ceea ce este interesant de subliniat este că statisticile demonstrează că acolo unde au obținut dreptul de a se că-

sători, extrem de puține cupluri au optat pentru această variantă, datorită instabilității cuplurilor de homosexuali, dovadă încă o dată, că presiunile pentru legalizarea căsătoriei cuplurilor de homosexuali nu au urmărit eliminarea unei discriminări, cât forțarea societății pe cale legală, de a accepta stilul lor de viață ca ceva "normal" și "firesc", deși nu este nici normal și nici firesc. Bunăoară, biroul național de statistică al SUA a raportat **71,165** căsătorii gay începând din 2004, când statul Massachusetts a legalizat primul căsătoriile între persoane de același sex. Reluând datele statistice din studiul **US National Health Statistics Center,** care au dat un procent de 2,3/1,3% pentru homosexuali/lesbiene, luând în considerație și transsexualii, ar fi un maxim de 4% din populația SUA, adică la o populație de 317,347,000 locuitori, ar rezulta un maxim posibil de 6,346,940 cupluri posibile. În consecință procentul celor care s-au căsătorit, raportat la numărul de căsătorii maxim posibile, ar fi de **1,1%**, în aproape 10 ani de statut legal al căsătoriilor gay. **QED.** Nu am socotit, pentru că nu am date, faptul că din cele 71,165 căsătorii, o bună parte vor fi fost încheiate între persoane din afara SUA, iar multe altele vor fi fost desfăcute între timp. Dacă e să ne luăm după datele oferite de recensământul american din anul 2000, în acel an existau în jur de 601,209 de cămine de parteneri necăsătoriți de același sex. Dacă luăm acum în considerare numărul de 71,165 căsătorii încheiate, ar rezulta un maxim de 11,8%, adică 1,18% anual. Clar de tot! Dar o întrebare tot persistă. De ce? De ce se insistă pe această idee cu căsătoria, dacă tot nu o practică decât un infim procent din numărul de homosexuali. Cum spuneam, nu este vorba despre eliminarea unei discriminări, cât despre a forța societatea să accepte stilul lor de viață ca ceva normal și firesc. Mai mult, de fapt, așa cum afirma acea odioasă activistă evreică, Masha Gessen, dânșii vor redefinirea conceptului de căsătorie, în vederea distrugerii acesteia, o *dezintegrare difuză şi dispersivă a sistemului,* cum spunea Marcuse. Nu o spun eu, ea afirmă acest fapt, citez: **"părerea mea este că familia nici nu ar trebui să existe "**. Aceasta este realitatea. Nu este o glumă, iar ofensiva dânșilor pentru

distrugerea *sistemului imunitar* al civilizației occidentale, familie, credință și școală nu trebuie neglijată. *Dânșii* au propus, ca măsură premergătoare a legalizării căsătoriei între persoane de același sex, deși *dânșii* neagă cu vehemență acest fapt, un soi de uniune legală, numită parteneriat civil. Motivația ar fi, în opinia *dânșilor*, obținerea de credite, exact ca familiile de tineri căsătoriți și dreptul la moștenire în cazul decesului unuia din "parteneri". Praf în ochi! Băncile oferă tot felul de variante de creditare extrem de flexibile, iar chestiunea moștenirii se poate rezolva cu un simplu act notarial inatacabil. **Adică până la urmă tot la căsătorie ajungem**. Vă rog să remarcați că folosesc peste tot sintagma *căsătorie între persoane de același sex*, nu căsătorie homosexuală, care este un non-sens, iar alăturarea cuvântului sfânt de căsătorie cu denumirea unui comportament sexual anormal, este deja un sacrilegiu. Curios lucru, pe măsură ce căsătoria devine tot mai desuetă printre tinerii heterosexuali de azi, foarte mulți trăind în concubinaj, cu atât mai mult activiștii homosexuali susțin dreptul la căsătorie pentru persoanele de același sex, deși pretind că sunt reprezentanții avangardei, al "celui de-al treilea sex". Răspunsul e simplu – odată ce acest drept este obținut, **calea spre adopția copiilor este deschisă**. Argumentul principal este că astfel sunt privați de un drept fundamental al omului. De acord, numai că există o condiționare socială. Statul este dator să sprijine doar acele acțiuni care sunt în folosul societății. În timp ce căsătoria tradițională are printre altele drept scop procrearea, creșterea și educarea copiilor, **o căsătorie între persoane de același sex nu are absolut nici o utilitate socială**. Dânșii argumentează că acei copii pot fi procreați prin inseminare artificială (la lesbiene), sau cu mame surogat (la homosexuali), iar creșterea și educația pot fi asigurate foarte bine de către stat. Deci iată că ajungem din nou la ideile dr. Wilhelm Reich privind distrugerea familiei tradiționale, celula de bază a societății. **Să observăm că <u>anormalitatea homosexuală parazitează normalitatea heterosexuală</u>. Homosexualii înșiși sunt născuți în urma unui act sexual normal heterosexual.** Fără a parazita partea normală

a societății ei n-ar putea exista, iar anormalitatea lor n-ar putea să se manifeste în voie. Nici măcar așa-zisul contact sexual homosexual cel mai utilizat în practica homosexuală, contactul anal, (sodomia), nu este normal, pentru că este un contact sexual imperfect, amputat, dat fiindcă se petrece între un organ sexual, penisul, și un organ de excreție, anusul. **Heterosexualii pot trăi foarte bine fără homosexuali, dar invers este imposibil. Asta este ordinea lumii, așa cum a stabilit-o Dumnezeu, de la începutul începuturilor, n-avem ce face.**

Și totuși, ce-i de făcut? Tot mai multe state legalizează căsătoria persoanelor de același sex, aceasta e tendința actuală. Că este bine sau rău, vor trebui să treacă câteva generații pentru a vedea rezultatul. În Statele Unite, Canada, Olanda, etc..., deja se vede, vom discuta mai târziu asta. Problema este, ce facem noi? Părerea mea este că astfel de uniuni trebuie legalizate, nu avem încotro, asta e politica europeană. Cu o condiție însă. Nu trebuie în nici un caz asimilate căsătoriei, chiar dacă presupun aceleași drepturi. Nici măcar numele de căsătorie nu accept să le fie atribuit, pentru că jignește toate sentimentele creștinești ale populației. N-au decât să-i spună **uniune civilă homosexuală**, sau **UCH***,* că tot le place dânșilor să-și ascundă apucăturile anormale după abrevieri**. Și cu asta basta!** Înainte de a aborda problema adopției de copii de către homosexuali, în conexiune cu pedofilia, aș dori să discutăm puțin despre violul homosexual, dar și despre criminalitatea homosexuală.

Pentru început, câteva cuvinte despre cazul Matthew Shepard. Cazul acesta, devenit celebru, printr-o propagandă abil orchestrată de mass-media, a condus la adoptarea unei legi cu privire la "crimele din ură", față de homosexuali în special, legislație adoptată ulterior de mai toate statele europene, inclusiv România. Fac observația că există un articol cu privire la acest caz și pe *wikipedia* în limba română, tradus din engleză tot cu google translator, încă o dovadă, dacă mai era necesar, a imbecilității de care dau dovadă mulți dintre militanții

homosexuali autohtoni, ca şi contributorii wikipedia de altfel, împreună cu tartorii lor pro-sionişti. Pe scurt, tânărul Matthew Shepard, student homosexual, bolnav de SIDA, în noaptea de 6-7 octombrie 1998, a fost atacat și lovit violent de doi indivizi, fiind lăsat în stare de inconștiență legat de un gard, unde a fost găsit a doua zi. A decedat după câteva zile, cu tot efortul medicilor de a-l salva. Cei doi atacatori au fost prinși în scurt timp, fiind condamnați la închisoare pe viață. Până aici nimic deosebit. O crimă ca atâtea altele, așa cum se întâmplă zilnic în America. Numai că tânărul omorât era homosexual și HIV-pozitiv. La presiunile mass-media controlată de evrei, instrumentarea cazului s-a făcut de așa manieră încât să se demonstreze că tânărul ar fi fost ucis pentru că era homosexual, din ură pentru că era *altfel*. Asupra justiției s-au exercitat presiuni emoționale extraordinare, astfel că pe tot teritoriul SUA, homosexualii au aprins lumânări, la fel în tot restul lumii, s-au declanșat campanii de presă, emisiuni tv, etc... Demn de menționat este că în 1995, în cursul unei excursii în Maroc, tânărul Matthew a fost bătut și violat, incident în urma căruia s-ar fi *apucat de droguri*. La procesul celor doi criminali s-au vehiculat diverse variante ale mobilului crimei, care de fapt pare să fi fost un jaf ca atâtea altele. Cert este că în urma campaniei din mass-media, în 20 martie 2007, așa-numita ***lege Shepard*** (Matthew Shepard Act – HR 1592) a fost introdusă în Congres, ulterior fiind aprobată și promulgată. Legea a permis agravarea circumstanțelor în care este comis un delict, în cazul în care acesta este motivat de ură. Legea este însoțită de numeroase exemple, printre atacuri cu bombă, arme de foc, rachete și aruncătoare de flăcări, sunt adăugate, *întâmplător* evident, și grafitti-uri antisemite. Adică dacă desenezi cu creta o zvastică pe mașina unui evreu e cam același lucru dacă pui o bombă la un local pentru swing homosexual care totuși se poate lăsa cu câteva zeci de victime. În fine, interesant este faptul că anchete ulterioare au sugerat că tânărul Shepard îi cunoștea pe atacatorii săi, traficanți de droguri, cărora le-ar fi furat o cantitate de metamfetamină. De altfel, poliţia din Wyoming a declarat că deşi faptul că

era homosexual a avut o oarece influenţă asupra asasinilor, jaful a fost principalul mobil al crimei. Interesant este cum mass- media pro-gay a reușit să impună o lege, folosind un fapt divers, dar și propaganda aferentă - trebuie spus că s-a făcut și un film despre acest caz, un serial tv, s-au scris cântece, etc... Edificator, nu? Un drogat, homosexual și hoț pe deasupra, devenit celebru – ba numele lui este purtat și de o lege istorică, pe care studenții în drept o vor buchisi cu lacrimi în ochi, gândindu-se la *martiriul lui Matthew Shepard*.

Cum afirmam anterior, prin comparație, despre crimele homosexualilor nu se pomenește mai nimic în presă, sau cel mult pe pagina a treia. Bunăoară, cazul lui Jesse Dirkhising, un copil de 13 ani din Arkansas, răpit, drogat, molestat, asfixiat, torturat şi violat în mod repetat, conform unui ritual sado-masochist de către doi homosexuali, "prieteni de familie" ai mamei acestuia. Cazul a fost ocultat în mod intenţionat de presa centrală din SUA, pentru a nu genera "sentimente de ură" contra homosexualilor, deşi în urma acestui caz, statul Arkansas fusese la un moment dat pe punctul de a reintroduce pedeapsa capitală. În memoria lui nu s-au organizat nici marşuri, nici comemorări, nu s-au păstrat momente de reculegere, şi nici nu s-au aprins lumânări pe întreg globul. Un caz tipic de aplicare a "corectitudinii politice", pentru a nu afecta imaginea unei "minorităţi protejate". La fel s-au petrecut lucrurile şi în cazul lui Jeffrey Curley, copil de 10 ani, răpit, violat şi omorât de către doi homosexuali în 1997. Presa a trecut acest caz sub tăcere, deşi părinţii copilului au dat în judecată asociaţia *North American Man/Boy Love Association* (NAMBLA), cerând 200 de milioane de $ despăgubiri. Ulterior, justiţia americană a scos această organizaţie în afara legii, situl internet al acesteia rămânând însă la locul lui pe net, în virtutea dreptului la liberă exprimare. Aceasta este realitatea. Pedofilia şi abuzurile sexuale contra minorilor şi copiilor urmăresc ca o umbră homosexualitatea, în ciuda dezminţirilor gălăgioase ale activiştilor homosexuali, ca şi ale

susţinătorilor lor din mass-media. Numeroasele cazuri de pedofilie din ultimii 20 de ani, care au oripilat opinia publică din România, nu sunt simple accidente, ci sugerează că un număr în continuă creştere de "copii ai străzii", sărăcia endemică, o legislaţie imperfectă şi un aparat poliţienesc depăşit de criminalitatea în continuă creştere, au creat premisele ca România să devină un rai al pedofililor. Presa de scandal, în bună parte controlată de către evrei, încearcă să deturneze atenţia opiniei publice către cazurile de pedofilie înregistrate în rândul preoţilor catolici, din motivele bine-cunoscute, deşi acestea sunt relativ rare în raport cu numărul extrem de mare de pedofili din Europa de Vest, care vizitează România, Ucraina şi Moldova, în scopul procurării de "carne proaspătă". Nu numai atât, dar se insinuează că şi preoţii ortodocşi s-ar preta la astfel de practici, deşi nu s-au raportat astfel de cazuri până în prezent. Se împuşcă astfel doi iepuri dintr-o dată, pe de o parte se deturnează atenţia opiniei publice de la preferinţele pedofile ale unora din homosexuali, şi se dă o lovitură BOR, în cadrul unei ofensive mai ample contra tradiţiilor creştine, familiei, şcolii şi bisericii. Şi acum câteva date statistice, ca să vedem că nu bat câmpii.

Pentru început, să reamintim câteva cazuri celebre, ignorate de mass-media din România, care au zguduit opinia publică de peste ocean. Să remarcăm că extrem de mulţi criminali în serie (serial killers) au fost homosexuali. **John Wayne Gacy, Jr.,** ucigaş în serie şi violator, cunoscut şi sub numele de *clownul asasin*, a violat şi omorât min.33 adolescenţi. **William George Bonin,** cunoscut şi sub numele de *ucigaşul autostrăzii*, a violat, torturat şi ucis min. 21 de copii şi adolescenţi în sudul Californiei. De asemenea, a fost suspectat de alte 15 crime. **Randolph Steven "Randy" Kraft**, şi el cunoscut drept *ucigaşul autostrăzii*, a violat, torturat, mutilat şi ucis min.16 tineri, fiind suspectat că ar fi violat şi ucis încă 51. Condamnat la moarte în 1989, aşteaptă şi azi să fie executat. **Dean Arnold Corll,** în numai 3 ani a violat, torturat şi ucis 28 de copii. **Patrick Wayne Kearney,** probabil

cel mai prolific ucigaş în serie din istoria SUA, şi-a amintit doar de 43 de crime din cele comise, recunoscându-se vinovat de 28+7 dintre ele, pentru care a primit 21 de condamnări la închisoare pe viaţă. (sic!) Demn de remarcat este faptul că odioasa *wikipedie* nu pomeneşte un cuvânt despre "înclinaţiile" homosexuale şi pedofile ale respectivilor, astfel că cititorul neavizat nu mai înţelege nimic. Motivul este extrem de simplu – se doreşte astfel să se evite apariţia unor "sentimente de ură" la cei ce citesc. Din nou grija, *extrem de creştinească*, pentru ucigaş şi dispreţul absolut pentru victimă, un alt aspect al "umanismului" societăţii şi justiţiei americane. Din păcate, statisticile privind crimele, violurile şi abuzurile comise asupra minorilor şi copiilor sunt cutremurătoare. Ne vom referi în continuare la un document intitulat *Sexual Assault of Young Children as Reported to Law Enforcement,* publicat în iulie 2000 de către Biroul de Statistică al Departamentului de Justiţie al SUA. Datele statistice cuprinse în acest document dovedesc că majoritatea delictelor de ordin sexual raportate poliţiei sunt comise contra minorilor.(sub 18 ani) De asemenea, se face remarca că până la apariţia acestui studiu, datele privind abuzurile sexuale comise asupra copiilor sub 12 ani au fost sistematic omise în rapoartele oficiale. Chiar şi NCVS, (National Crime Victimization Survey) a omis în mod sistematic în rapoartele sale abuzurile sexuale comise asupra copiilor în vârstă de sub 12 ani. Peste două treimi din victimele abuzurilor sexuale au fost minori, din care, peste jumătate au fost în vârstă de sub 12 ani. 26% dintre aceştia au fost băieţi, violaţi de către bărbaţi homosexuali. De asemenea, ca o chestiune "inedită", ca să zic aşa, raportul menţionează şi contribuţia feminină la astfel de abuzuri sexuale, respectiv faptul că femeile reprezintă 12% din cazurile de abuz sexual asupra copiilor, băieţi şi fetiţe sub 6 ani. (sic !) Cele mai multe cazuri de de abuz sexual asupra băieţilor sub 12 ani au fost sodomizarea forţată (64%), masturbare şi felaţie comise de către femei perverse (26%) şi sodomizarea folosind un obiect (19%). După cât se vede, majoritatea delictelor de ordin sexual comise asupra copiilor au avut drept autori a-

dulţi homosexuali sau bisexuali. Iar situaţia nu este specifică SUA, şi în alte ţări s-au raportat cazuri de viol homosexual urmat de omorârea victimei. **Jaded Iqbal** care a violat şi omorât peste 100 băieţi în vârstă de 10-15 ani în Pakistan, altul în Columbia, **Pedro Alonso López**, a violat și omorât 103 fetițe de-a lungul întregii Americi Latine, un bisexual sadic în Rusia, **Andrei Romanovici Cikatilo** aka Spintecătorul din Rostov, a violat şi omorât 52 băieţi şi fete, **Thomas Hamilton**, care a împuşcat 16 copii într-o grădiniţă din Scoţia, şi exemplele pot continua. Uluitor este că odioasa *wikipedie* nu pomenește absolut nici un cuvânt despre înclinațiile pedofile ale acestui dezaxat, concentrându-se pe controlul vânzării armelor.

Inutil să mai menţionez că mass-media evită întotdeauna să menţioneze "orientarea" sexuală a criminalilor. De fapt, unul dintre principalele eforturi ale activiştilor homosexuali este acela de a împiedica aflarea adevărului prin mass-media. De exemplu, asociaţii de genul GLAAD (Alianţa Homosexualilor şi Lesbienelor împotriva Defăimării) au reuşit să-i convingă pe jurnalişti să nu mai prezinte ştiri care ar putea să-i înfăţişeze pe homosexuali într-o lumină negativă, pretextând că orice critică la adresa homosexualilor ar reprezenta „incitare la ură”, care conduce inevitabil la violenţă. Fără a mai vorbi despre ofensiva mediatică a activiştilor homosexuali pe *"siturile de profil"*. Bunăoară, pe situl *boyloversunited.com* putem citi :

"Boylove is a sexual orientation, similar to being gay, but being attracted to younger boys instead of guys the same age. Like all types of sexuality, it occurs in nature and Boy-lovers are usually born that way. Most Boylovers discover their attraction to boys when they are just teenagers themselves. Unfortunately Boylovers are usually called pedophiles or child abusers, because most people don't understand the difference between Boylove and child abuse. Boylovers are definitely NOT child abusers. It's important to understand the physical attraction is just a small part of being a Boylover. It is usually NOT the

goal of a Boylover to be sexually involved with a boy. The emotions and friendships are usually much more important. ", adică :

"Dragostea faţă de băieţi (boylove) *este o formă de orientare sexuală, similară cu homosexualitatea, adică atracţia faţă de băieţi în loc de bărbaţi de aceeaşi vârstă. Ca toate tipurile de sexualitate, ea survine în mod natural, iar cei ce sunt atraşi de băieţi se nasc aşa. Mulţi dintre cei atraşi de băieţi îşi descoperă această orientare atunci când sunt adolescenţi. Din nefericire, cei atraşi de băieţi sunt denumiţi în mod obişnuit pedofili sau persoane care abuzează copiii, deoarece multe persoane nu înţeleg diferenţa între iubirea faţă de băieţi şi abuzul faţă de copii. Cei care sunt atraşi de băieţi nu abuzează copiii. Trebuie înţeles că atracţia fizică este numai o părticică din ceea ce înseamnă o persoană atrasă de băieţi. În mod obişnuit, nu acesta este scopul principal, contactul sexual cu un băiat. Emoţiile şi prietenia sunt mult mai importante."*

Să observăm folosirea termenului de băiat (boy), pentru a camufla adevăratele intenţii ale acestor *indivizi atraşi de băieţi* (boylovers). În realitate, **boy** desemnează un copil de sex masculin care n-a ajuns la pubertate, sau care nu e încă adolescent (teenager). **Oricum ar fi, tot pedofilie se numeşte**. Iar în această ofensivă, aşa cum am menţionat deja, scopul principal este scăderea vârstei consimţământului sexual sub 13 ani, vârsta vizată fiind de 8 ani. Să menţionăm că, în România, în mod inexplicabil, la presiunea lobby-ului ţigănesc şi homosexual probabil, în noul cod penal, în vigoare de la 1 februarie 2014, vârsta consimtământului sexual a fost diminuată drastic la 13 ani. (La data redactării acestei cărţi se propusese ca vârsta consimţământului sexual să fie de 13 ani, ulterior s-a aprobat ca ea să fie de 15 ani, NA) Se argumentează că vârsta pubertăţii a scăzut, perfect adevărat, numai că maturitatea sexuală este necesară, dar nu şi suficientă pentru începerea unei vieţi sexuale sănătoase. În fine, toate acestea dau apă la moară pedofililor, în ciuda dezminţirilor zgomotoase din mass-

media.

Un caz recent, nefiind nici pe departe singular, care ilustrează adevăratele scopuri ale *"căsătoriei între pesoane de acelaşi sex",* este cazul "cuplului" de homosexuali australieni Mark Newton şi Peter Truong, care prin anul 2002, au dorit să încerce "plăcerile paternităţii". În consecinţă, au apelat la o mamă surogat din Rusia, contra sumei de 8000$. Toate "bune şi frumoase", până cei doi au început să dea de bănuit autorităţilor. Rezultatul primelor investigaţii au depăşit orice şi-ar putea închipui o minte omenească. Copilul era abuzat sexual începând încă de la vârsta de 22 luni,(sic!) nu numai de cei doi, fiind "închiriat" şi unui cerc de 8 pedofili. Copilul era atât de traumatizat încât nici nu concepea că ar putea trăi o viaţă normală. Mark Newton a fost condamnat la 40 de ani de închisoare şi plata unor despăgubiri de 400,000$, în timp ce al doilea pedofil (boylover) aşteaptă decizia instanţei. Sigur că da! Între orgiile sexuale în grup, folosind un copil de nici doi ani, şi declaraţiile citate privind "emoţiile şi prietenia" este o diferenţă ca de la cer la pământ. Ca şi între *atracţia şi iubirea romantică* declarată în *wikipedia* şi orgiile în grup ale homosexualilor cu duşuri aurii, fisting, black-kiss şi dirty Sanchez. Demn de remarcat este faptul că cei doi "părinţi" homosexuali au circulat mult, prin America şi Europa, "închiriind" copilul contra cost unor cercuri de homosexuali de pe toate meridianele. De asemenea, au avut grijă să înregistreze totul. Fişierele descoperite de poliţie în computerele celor doi depăşesc orice imaginaţie. Cei doi erau membrii unui *sindicat* internaţional, **Boy Lovers Network**, cu cca. 70,000 de membri care îşi exploatau sexual proprii copii, naturali sau adoptaţi, făcând schimb de fişiere şi imagini pornografice cu copii de 2-8 ani. Demn de remarcat este faptul că în urma acestui scandal, autorităţile ruseşti au interzis orice activitate legată de "exportul" de copii, către cupluri gay sau către ţări care au legalizat căsătoria între persoane de acelaşi sex.

Sigur că da! Asta nu înseamnă că toţi homosexualii ar fi pedofili. Nici vorbă de aşa ceva, cu toate că în mitologia populară, homosexualitatea este asociată cel mai adesea cu abuzurile sexuale contra copiilor. Şi totuşi numărul acestor cazuri e în continuă creştere. Majoritatea celor prinşi şi condamnaţi în România provin din ţări în care liberalizarea moravurilor sexuale a atins *noi culmi de civilizaţie şi progres*, precum ţările scandinave, Benelux şi SUA. În general, persoane cu educaţie superioară şi cu mijloace materiale suficiente, care să le permită practicarea *"turismului sexual"* pe 5 continente. Rapoartele poliţiei vorbesc despre un număr extrem de mic, dar extrem de agresiv, cca. 2% din populaţia de homosexuali, care abuzează copii în mod curent. Chiar şi aşa, numărul abuzurilor înregistrate este mult mai mare decât cel al abuzurilor sexuale heterosexuale asupra copiilor. Bunăoară, în SUA, la un număr de 86-88 milioane de bărbaţi adulţi, cca. 8 milioane de minore sunt violate, reprezentând cca. un sfert din numărul total de minore, în timp ce la un număr ce cca. 1-2 milioane de homosexuali, 6-8 milioane de minori sunt violaţi, respectiv 17-24% din numărul total de minori. În consecinţă, 1 din 11 heterosexuali a violat o minoră, în timp ce o medie de 3-4,5 minori sunt violaţi de către un singur homosexual. Diferenţa este uriaşă. Datele de mai sus sunt extrase din raportul din 1992 al U.S. CENSUS BUREAU, STATISTICAL ABSTRACT OF THE UNITED STATES. Am luat în calcul un număr de 33,378,000 băieţi şi 31,767,000 fete sub 18 ani, cifre date de raportul menţionat. Datele vorbesc de la sine, astfel că orice comentariu e de prisos. Cum spuneam, o carieră academică de succes nu constituie câtuşi de puţin un impediment în calea pedofiliei. Cazul laureatului Premiului Nobel, Dr. Carleton Gadjusek, împreună cu profesorii universitari Dr. Richard Berendzen şi Dr. Elliot McGinnies, toţi condamnaţi pentru apartenenţa la o reţea pedofilă, este mai mult decât edificator. Inutil să mai caut explicaţii. Nu este nevoie şi nici nu mă interesează. După cum noul DEX defineşte homosexualitatea drept sexualitatea unui homosexual, şi în cazul de faţă, avem de-a face cu sexualitatea unui pedofil. **Simplu de tot!** Nu-i aşa?

Un studiu canadian recent, asupra unui număr de condamnaţi pentru pedofile a arătat că 30% din ei au recunoscut că erau homosexuali, în timp ce 91% din cei ce violaseră băieţi au recunoscut că erau exclusiv homosexuali. (W. L. Marshall, et al, *Early onset and deviant sexuality in child molesters Journal of Interpersonal Violence,* 1991, vol. 6, pp. 323-336) Periodicul ştiinţific *Psychological Reports* a arătat că homosexualii, sunt autorii a peste o treime din actele de viol pedofil (*Psychological Reports*, 1986, vol. 58, pp. 327-337) Cum spuneam, nu este vorba despre toţi homosexualii, ci despre o mică parte a lor, extrem de agresivă, cu înclinaţii pedofile. Cu alte cuvinte, nu toţi homosexualii sunt pedofili, dar marea majoritate a pedofililor sunt homosexuali. QED.

Ca de obicei, pun din nou întrebarea deja clasică – DE CE? De ce au nevoie homosexualii să se căsătorească? Şi de ce să adopte copii? Cu orice preţ, după cum se vede. Păi este foarte clar, cred eu. Am mai spus-o. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine! Apoi mai sunt şi noile generaţii, care şi ele trebuie educate în spirit homosexual. Fără să mai vorbim despre exploatarea sexuală a copiilor, care poate aduce şi ea un venit frumuşel. Toate acestea au un scop material, după cum se vede. Mai sunt apoi şi anumite scopuri ideologice, despre care am mai vorbit, de a impune majorităţii acceptarea modului de viaţă homosexual ca ”normal”*,* dar şi, mult mai grav, redefinirea conceptului de familie şi căsătorie. Dincolo de toate acestea, mai sunt şi marii păpuşari, cei care trag sforile. Despre asta aş dori să vorbim puţin în continuare.

Este vorba despre un aspect pe care foarte puţini l-au intuit până acum, şi anume că toată această *mişcare pentru drepturile civile ale homosexualilor* are bătaie lungă în viitor. Este vorba aici despre faptul că prin legalizarea căsătoriilor între persoane de acelaşi sex, dar şi prin legalizarea adopţiilor de copii de către cuplurile homosexuale, se urmăreşte controlul demografic. Este de fapt, o nouă formă de tira-

nie, exercitată prin destrămarea complexelor legături care formează reţeaua socială. Un copil al unei mame surogat din Rusia, *"realizat"* prin donarea de spermă făcută de un homosexual din Olanda, nu are o mamă, care la rândul ei ar fi avut şi ea în spate o familie, are doar un tată, şi acela denaturat, pentru că a conceput copilul nu din iubire, printr-un act sexual normal, ci prin diverse manevre tehnice, având la origine o masturbare. Apoi acel copil este rupt total de civilizaţia, cultura şi religia mamei. Eventual, aşa cum vom vedea mai târziu, în cel mai fericit caz, va fi crescut de stat în spirit homosexual, dacă nu a apucat să fie abuzat sexual şi exploatat de cercul de homosexuali în care se învârt ″părinţii″ săi, sau de către "asistenţii sociali" de la instituţia de plasament. Un astfel de copil, lipsit de afecţiunea mamei naturale, produs al unor experimente tehnice şi sociale, asupra cărora planează multe necunoscute, va fi un copil fără copilărie, fără nici un Dumnezeu cum se spune. El nu mai este produsul unei culturi, unor tradiţii, al iubirii dintre două fiinţe umane, unite prin taina sfântă a căsătoriei – el nu va fi decât ***produsul finit*** **al unei masturbări** (pop. *labă tristă*), menit să completeze numeric declinul demografic al unei populaţii sleite genetic de masturbare repetată, abuzuri sexuale, consum de alcool şi droguri. Din acest punct de vedere, ideologii actuali ai acestor *manevre inumane* nu au făcut decât să ducă mai departe teoriile toxice ale *Şcolii de la Frankfurt*, ale lui Wilhelm Reich, Georg Lukacs & Co.

Dar nu este numai asta. Să discutăm puţin despre implicaţiile etice şi juridice ale acestor mame-surogat. Câteva întrebări se pot pune. Ce se întâmplă dacă mama-surogat, la capătul celor 9 luni de sarcină, refuză să dea copilul? Dar dacă cuplul de homosexuali se desparte, sau pur şi simplu, nu mai vrea copilul? Dar dacă copilul se naşte cu malformaţii? Sigur. Se poate spune – toate aceste chestiuni se pot reglementa, bunăoară copilul aparţine 100% celor doi comanditari, în speţă cuplul de homosexuali, mamei urmând să i se achite, pe bază de contract contravaloarea ovulului, plus prestaţia din cele 9 luni de

sarcină împreună cu neplăcerile asociate naşterii. Ar fi foarte clar şi echitabil, dacă n-ar fi vorba despre o fiinţă umană – astfel de socoteli merg foarte bine în cazul unei case, unui teren, unui autoturism, nu şi în cazul unui copil. Denaturarea conceptului de fiinţă umană este cred eu, mai mult decât evidentă. Apoi – se poate spune, în cazul în care cei doi nu mai vor copilul – nici o problemă – îl va lua statul, care la rândul său, îl va da spre adopţie unei alte familii, sau îl va ţine în centre speciale, unde va fi educat în sensul multiculturalismului, va fi ajutat să-şi descopere *identitatea de gen*, apoi va fi încurajat să se masturbeze de câte ori are chef, în paralel cu spălarea creierului cu teorii *corecte politic*. Dacă este bine sau rău, ca de obicei las cititorului dreptul de a aprecia acest lucru. Oricum, este departe de tot de tradiţia europeană în general, de tradiţiile poporului nostru în special. Tot ce pot spune, este să repet ceea ce am afirmat şi altă dată, orice rupere bruscă de trecut nu poate duce la nimic bun. Peste tot unde au fost aplicate, toate aceste inginerii sociale nu au dus la nimic bun. Experimente ratate, care în fond n-ar avea nici o semnificaţie, dacă nu ar fi fost aplicate pe oameni.

Spre deosebire de acest model care nouă ne este absolut străin, copilul născut într-o familie normală, cu un tată şi o mamă având aceleaşi origini etnice, aceeaşi religie, aceeaşi istorie şi cultură, aceleaşi tradiţii şi obiceiuri – ei bine! acel copil simte că aparţine unui anumit teritoriu istoric, unui popor, unei familii – **are rădăcini adânc înfipte în pământ**, care va să zică. Multiculturalismul, pluralismul şi alte asemenea *isme nu există. Există culturi superioare şi culturi inferioare, ciocnirea dintre culturi conduce la asimilarea celei inferioare de către cea superioară, chestiune câtuşi de puţin benefică pentru nici una din ele.

În ceea ce priveşte planurile de viitor al dânşilor, activistul homosexual Michelangelo Signorile, care scrie destul de des în *NY Times*, într-un articol apărut în revista OUT, precizează :

"… să luptăm pentru căsătoriile dintre persoanele de acelaşi sex şi pentru privilegiile care urmează din aceasta şi, odată obţinut acest drept, să reproiectăm complet instituţia căsătoriei, să cerem dreptul de a ne căsători nu ca pentru a adera la normele morale ale societăţii, ci de fapt pentru a demonta un mit şi a transforma radical o instituţie învechită. Cea mai subversivă acţiune pe care o pot face homosexualii şi lesbienele – acţiune de care posibil va beneficia întreaga societate – este să schimbe complet noţiunea de familie. Aceasta este unealta finală care ne va ajuta să demontăm toate prejudecăţile împotriva sodomiei, să obţinem în şcoli predarea lecţiilor educative despre homosexualitate şi SIDA, şi în final, să schimbăm în mod radical felul cum societatea ne priveşte şi ne tratează."

Edificator, nu? Nu de alta, dar să ştim ce ne aşteaptă.

Cap.7 Câteva documente programatice

Înainte de a trage linie, să examinăm puţin cele câteva documente programatice, care exprimă, ca să zic aşa, "doctrina homosexuală". Să precizăm pentru început că activiştii homosexuali şi-au prezentat strategia de propagandă în două documente majore cu caracter doctrinar. Cele două documente sunt extrem de cunoscute, iar textul lor integral se poate găsi cu uşurinţă pe net. Primul se intitulează *The Overhauling of Straight America (Cucerirea Americii heterosexuale)*, şi a fost publicat pentru prima dată în revista *Guide*, în noiembrie 1987. Celălalt document programatic este o versiune dezvoltată a acestui articol, numită *After the Ball: How America will conquer its fear & hatred of Gays in the 90s (După bal: Cum îsi va învinge America teama şi ura faţă de homosexuali în anii '90).* În cele două documente, autorii, Marshall K. Kirk şi Erastes Pill, prezintă un program complet de contracarare, marginalizare şi demonizare a celor care se opun homosexualilor. Primul obiectiv este de a desensibiliza opinia publică cu privire la homosexualitate. Ideea este de a vorbi despre homosexuali şi obiceiurile lor cât mai des, astfel că la un moment dat, opinia publică se va plictisi de astfel de probleme, refuzând să mai discute subiectul, moment în care se va putea intensifica propaganda homosexuală fără teama de vreo reacţie consistentă din partea oamenilor de bună credinţă. Se afirmă că **cel mai important lucru este subminarea pe toate căile a autorităţii bisericii**, în care autorii văd principalul inamic în calea transformării Americii într-un adevărat "paradis" homosexual. În acest sens, toţi cei care se opun afirmării "drepturilor" homosexualilor trebuie acuzaţi de homofobie, de bigotism, ignoranţi în ceea ce priveşte "ultimele cercetări ştiinţifice" în domeniu. Se insistă pentru deturnarea atenţiei publicului de la aspectele scârboase ale practicilor sexuale homosexuale, enumerate cu prisosinţă aici, citez :

„La începutul campaniei de cucerire a Americii heterosexuale, masele nu trebuie şocate sau îndepărtate printr-o expunere prematură la

comportamentul homosexual în sine. În schimb, trebuie minimalizate aspectele sexuale, iar drepturile homosexualilor trebuie reduse cât mai mult posibil la o chestiune socială abstractă. Lăsăm întâi cămila să-şi bage capul în cort, şi numai apoi arătăm şi partea din spate!"

QED! Cu alte cuvinte, să lăsăm deoparte *dirty Sanchez, urine sports, analingus & Co.*, şi să ne concentrăm pe dreptul la credite, moştenire, etc…, tovarăşi! Că astea sunt problemele arzătoare la ordinea zilei ce frământă pe homosexuali, atunci când sunt cuprinşi de *atracţie romantică* în cadrul orgiilor sexuale în grup.

Un alt aspect important al propagandei homosexuale este victimizarea, menită să răstoarne realitatea, cea care spune oricui are ochi să vadă, că marea majoritate a activiştilor homosexuali sunt de fapt provocatori ordinari. În primul rând, homosexualii trebuie prezentaţi ca "victime ale sorţii", ei aşa s-au născut şi nu pot schimba asta, devenind la maturitate victime ale discriminării, ale prejudecăţilor celor care nu înţeleg problemele lor, fiind brutalizaţi atât de societate cât şi de către propria familie, care nu vor să-i accepte. Orice discuţie despre practicile lor sexuale scârboase trebuie evitată, polemica trebuind să se concentreze pe "anti-discriminare" şi "drepturile omului". Homosexualii trebuie prezentaţi ca fiind nişte oameni demni, generoşi, superiori din punct de vedere moral heterosexualilor. Se insistă pe prezentarea de exemple de mari genii care ar fi fost homosexuali. De aici şi până la a afirma că însuşi Brâncuşi ar fi fost homosexual nu e decât un pas, după cum am văzut. Ca şi cum modul în care cioplea lemnul cu dalta ar fi avut vreo legătură cu modul în care practica *urine sports* sau *black kiss*. În realitate, am demonstrat aici că toată această teorie cu Brâncuşi gay nu e decât o pură invenţie, neridicându-se nici măcar la nivelul de legendă urbană. Se insistă în mod deosebit pe demonizarea tuturor oponenţilor. Nu este vorba numai de acuzaţia de homofobie, ci de faptul că toţi oponenţii reali sau presupuşi trebuie acuzaţi de fascism, nazism şi antisemitism, că ar fi

agitatori care îndeamnă la pogrom şi holocaust, citez :

„Publicul trebuie să vadă imagini cu homofobi furioşi, ale căror idei şi concepţii îl dezgustă pe americanul de rând. Aceste imagini pot include: Ku Klux Klan-ul, care cere arderea pe rug sau castrarea homosexualilor; preoţi şi predicatori bigoţi, mânaţi de o ură isterică până într-acolo încât par caraghioşi şi tulburaţi mintal; rockeri, derbedei şi deţinuţi care povestesc cu sete despre „poponarii" pe care i-au omorât sau pe care i-ar omorî; imagini din lagărele de concentrare naziste, unde homosexualii erau torturaţi şi omorâţi".(sic !)

QED. Nimic nou sub soare! Absolut tot arsenalul propagandistic iudeo-comunist, la care s-a adăugat şi retorica evreiască privind holocaustul. Un alt aspect al propagandei homosexuale este cenzurarea oricărei păreri critice, un rol important avându-l GLAAD (Alianţa Homosexualilor şi Lesbienelor împotriva Defăimării). În România, aşa cum am văzut aici, rolul de a reduce la tăcere orice opinie critică faţă de homosexualitate îl are CNCD, aşa cum am demonstrat deja. Kirk şi Madsen arată clar în *After the Ball* că scopul lor este acela de *a cenzura total orice punct de vedere opus homosexualităţii.* Ei afirmă, citez:

„Opiniile bigote devin acţiuni agresive. Ele reprezintă o incitare directă la violenţă, un pericol clar pentru ordinea publică, asemenea unui om care strigă „Foc! Foc!" într-un cinematograf ticsit de lume, sau unui om care stă în faţa casei comerciantului de porumb şi îi spune mulţimii înfometate, cu torţe în mâini, că comercianţii de porumb sunt cei care au provocat foametea. Veniţi şi daţi foc. Mulţimea agitată ascultă, cu tortele în mâini, şi preia sloganul."

Este clar că avem de-a face cu o adevărată ideologie, care, ca orice ideologie, conţine în ea însăşi esenţa totalitarismului. Ideologia homosexuală ne spune că homosexualii aşa s-au născut, că 10% din populaţie sunt homosexuali, că obiceiurile lor sexuale scârboase sunt

normale, că şi ei sunt oameni ca toţi oamenii cuprinşi de romantism, etc… Noi ştim însă că realitatea este cu totul alta. **În consecinţă, realitatea trebuie interzisă**. Neavând forţă să răstoarne realitatea, homosexualii fiind doar o comunitate minusculă de dezaxaţi, fără a depăşi un max. de 2% din populaţie, dânşii bagă statul la înaintare, pentru a obliga restul de 98% să-i accepte. În acest sens, propaganda homosexuală a dat dovadă de o râvnă demnă de o cauză mai bună. S-a reuşit, aşa cum am văzut deja, transformarea unui mărunt fapt divers, o răfuială între doi traficanţi de droguri şi un consumator ce încercase să-i tragă pe sfoară, în delict federal şi ”crimă motivată de ură contra homosexualilor”, împreună cu adoptarea unei legi specifice, *legea Shepard*.

Înainte de a face o evaluare a situaţiei actuale, să mai trecem în revistă un document, produs de un anume Michael Swift, document intitulat "Gay Revolutionary", un fel de pamflet susţin *dânşii*, document publicat în numărul din 15-21 februarie 1987 al publicaţiei *Gay Community News*, document republicat ulterior în *Congressional Record of the United States Congress*. Câteva fragmente elocvente, citez :

”Vă vom sodomiza fiii, simboluri ale bărbăţiei voastre neputincioase, ale viselor voastre iluzorii şi ale minciunilor voastre vulgare. Îi vom seduce în şcolile voastre, în dormitoarele voastre, în sălile voastre de sport, în vestiare, în tabere de tineret, în wc-urile cinematografelor, în cazărmi, în moteluri, în cluburi, în clădirea Parlamentului, peste tot unde bărbaţi sunt laolaltă cu alţi bărbaţi. Fiii voştri vor deveni fetiţele noastre şi ne vor satisfice poftele. Îi vom remodela după chipul şi asemănarea noastră. Cuprinşi de dorinţă, ei ne vor adora. […] ”

”[…]Toate legile care interzic homosexualitatea vor fi anulate. În compensaţie, vor fi promulgate legi care promovează dragostea între bărbaţi. ”

”Dacă veţi îndrăzni să ne numiţi bulangii sau poponari, vă vom înjunghia în inimă, apoi vă vom profana cadavrele, mortăciuni fără valoare.”

”Scriitorii şi artiştii nostri vor face ca dragostea dintre bărbaţi să devină un obicei la modă obligatoriu, şi vom avea succes, deoarece suntem experţi în promovarea acestui stil de viaţă. […]”

”Îi vom demasca pe homosexualii care se dau drept heterosexuali. Veţi fi şocaţi şi înfricoşaţi atunci când veţi realiza că preşedinţii voştri şi fiii lor, industriaşii, senatorii, primarii, generalii, sportivii voştri, starurile de film şi televiziune şi liderii voştri politici, preoţii voştri nu sunt acei burghezi heterosexuali şi familiari pe care i-aţi crezut a fi. Suntem peste tot, ne-am infiltrat în rândurile voastre. Aveţi grijă când vorbiţi despre homosexuali, deoarece suntem mereu printre voi […]”

”Familia, locul în care se nasc minciuna, trădarea, mediocritatea, ipocrizia şi violenţa, va fi desfiinţată. Instituţia familiei, care doar otrăveşte imaginaţia şi împovărează libera voinţă, trebuie desfiinţată. Băieţi perfecţi vor fi elaboraţi şi crescuţi în laboratoare genetice. Ei vor fi legaţi împreună în comunităţi homosexuale, sub controlul şi indicaţiile savanţilor homosexuali.”

”Toate bisericile care ne condamnă vor fi închise. […]”

”Societatea selectă ce se va naşte astfel, va fi condusă de o elită compusă din poeţi homosexuali.(sic!) *Una din condiţiile esenţiale pentru a ocupa o poziţie conducătoare în noua societate homosexuală va fi cerinţa de a fi adeptul plăcerilor greceşti. Orice persoană contaminată de heterosexualitate, va fi exclusă în mod automat de la orice funcţie de conducere. Toate persoanele care insistă în mod stupid să rămână heterosexuale, vor fi judecate de tribunale şi vor deveni invizibile*.”

(sic!)

”Vom rescrie istoria, cea umplută şi degradată de minciunile şi aberaţiile voastre heterosexuale. […]”

”Porci heterosexuali, tremuraţi, căci vom apărea în faţa voastră fără măşti ! ”

Edificator, nu? Orice comentariu este de prisos. Vom vedea în continuare cum toate aceste prevederi sunt pe cale să se împlinească, dacă nu s-au împlinit deja în bună măsură.

Partea VII. Punct şi de la capăt

Motto :

"*Situația lumii contemporane se caracterizează printr-o profundă ascuțire a contradicțiilor economice, sociale, naționale și politice la scară mondială. Se poate spune că ne aflăm la începutul unei noi faze a crizei sistemului capitalist, care cuprinde toate sferele societății și afectează – într-o măsură mai mare sau mai mică – toate continentele.*"

(Nicolae Ceaușescu - Raport la cel de-al XI-lea Congres al PCR, 1974)

He! he! he! – gura păcătosului, adevăr grăieşte! Aşa parcă se zice. Fără să vrea, gândind la economic şi politic, în spirit marxist, Marele Ciuruit din Sfânta Zi de Crăciun avea totuşi dreptate. Societatea occidentală actuală oferă suficiente exemple pentru ca orice creştin să se întrebe dacă nu cumva ordinea lumii s-a întors cu susul în jos. S-ar putea spune – stai Dom'le! Sunt doar nişte exagerări fără semnificaţie! Nici vorbă! Tot ce am înşirat aici nu sunt doar fapte diverse. Dacă tragem linie şi facem bilanţul, vedem cum în doar jumătate de secol, s-a reuşit distrugerea unor valori care, de bine de rău, au condus la civilizaţia actuală occidentală. Sunt nevoit să repet, dacă nu am fost înţeles până acum. Timp de milenii, încă din zorii civilizaţiei umane, homosexualitatea a fost privită de biserică drept un păcat, un obicei necurat, **o spurcăciune**, de medicină ca o dereglare psihică, și de legislație ca o perversiune sexuală (*"crime against nature"*). Brusc şi dintr-o dată, pe la mijlocul sec.20, omenirea şi-a dat seama că timp de milenii a fost doar o adunătură de imbecili. Practic, datorită progresului tehnic şi tehnologic, nivelul de trai al majorităţii populaţiei din ţările dezvoltate a crescut cu o rată nemaiîntâlnită până acum în

întreaga istorie a omenirii, această creştere fiind dublată însă de o scădere dramatică a nivelului spiritual, concomitent cu asaltul asupra bisericii şi valorilor tradiţionale. Un rol important în cadrul acestui proces îl are învăţământul care se reduce tot mai mult la un soi de îndoctrinare globalistă, concomitent cu spălarea creierului cu teorii despre multi-culturalism, melting pot, toleranţă şi diversitate, toate aceste teorii mascând adevăratele scopuri, crearea ”omului nou”, noţiune care ne trezeşte amintiri neplăcute, ”om nou” obsedat de valori materiale şi pseudo-culturale, dependent de sex, de manipulările grosolane din mass-media – într-un cuvânt, un ”sclav” de tip nou. Veţi spune poate că sunt exagerări. Nu, nici vorbă – sunt mult prea blând faţă de catastrofă culturală la care asistăm cu toţii în ultima jumătate de secol. Voi da un singur exemplu – în ultimul secol, în ciuda progresului material, tehnic şi tehnologic, nu s-a născut nici un Shakespeare, sau nici măcar pe aproape. Între dramaturgia ”marelui Will” şi stupizeniile ”produse” de o Alina Mungiu-Pippidi sau de o Nicoleta Esinencu, e o diferenţă galactică. Şi nu am dat decât două exemple, dintre cele mai odioase, aclamate de corul noilor politruci ai culturii.

Cap.1. Fapte care ar trebui să ne pună pe gânduri

Voi înşira acum fapte culese de prin presa internaţională şi citate din diverse lucrări şi surse. Concluziile le vom trage imediat, *la botul calului*, care va să zică.

”În fapt, conform celor afirmate de către William Friedrich de la clinica Mayo, ***comportamentul sexual la copil atinge un maxim la o vârstă între trei şi şase ani.”*** (sic !)[1]

1.Friedrich, W.N., Grambsach, P., Broughton, D., Kruiper, J., and Beilke, R.(1991). *Normative sexual behaviour in children*. Pediatrics, 88 (3), 456-464.

Citatul de mai sus este extras din lucrarea *Children's Sexual Behaviours : A parent's Guide*, lucrare editată de **The Provincial Child Sexual Abuse Advisory Committee**, Canada, 2013. Nimic de comentat ! Textul este mai mult decât edificator. Ghidul doreşte să-i liniştească pe părinţii care ar putea fi îngrijoraţi de *"*precocitatea sexuală*"* a micuţilor. Câteva exemple acum de fapte şi atitudini pe care **acest ghid le consideră absolut normale şi sănătoase**, citez :

"Touches/rubs own genitals when diapers are being changed, when going to sleep, when tense, excited or afraid or because it feels good. Touches the "private parts" of familiar adults and children with hand or body. Takes advantage of opportunity to look at nude people. Asks about genitals, breasts, intercourse, babies. Erections. Likes to be nude. May show others his/her genitals. Uses dirty words for bathroom and sexual functions. Interested in own feces. Puts something in own genitals or rectum one time for curiosity or exploration."

adică :

"Îşi pipăie/îşi freacă organele genitale în timp ce i se schimbă scutecele, când merge la culcare, când este încordat, excitat sau înfricoşat sau pentru că se simte bine. Atinge "părţile ruşinoase" ale adulţilor sau ale altor copii din familie cu mâna sau cu corpul. Profită, dacă i se iveşte ocazia, să privească la oameni dezbrăcaţi. Întreabă

despre organele genitale, sâni, despre legătura acestora cu copiii. Are erecţii. Îi place să stea dezbrăcat. Poate arăta şi altora organele genitale. Foloseşte cuvinte murdare pentru baie (sic !) *şi pentru funcţiile sexuale. Interesat de propriile fecale. Introduce obiecte în rect sau în organele genitale (vagin) de curiozitate sau pentru a le explora. ”*

Repet, este vorba despre un comportament considerat **normal şi sănătos**, la copii de până în 5 ani. Sigur că da! Copiii sunt curioşi din fire, de fapt - atunci descoperă lumea, dar de aici până la cele descrise ca fiind absolut normale este o prăpastie uriaşă. Să facem pentru început observaţia că pe primul loc se situează masturbarea. Nu numai atât, dar autorii consideră că este normal ca şi nou-născutul să se masturbeze. Se impun acum câteva observaţii, pentru că toate aceste aberaţii au şi un tâlc ascuns. Trebuie spus că masturbarea este un obicei care se capătă, nu este un dar de la natură. Vorbesc acum numai despre băieţi. Un copil care se masturbează a fost învăţat să facă asta de către alţi copii sau a descoperit-o singur, caz ceva mai rar. Se vorbeşte şi despre erecţii. Da, este posibil, în special dimineaţa, atunci când vezica urinară este plină, la fel cum este posibil ca în urma unor astfel de evenimente, copilul să descopere singur că poate obţine plăcere frecându-şi penisul. Cu fetele este cu totul altceva, dat fiindcă clitorisul este mascat de labii, apoi mai intervine faptul că orgasmul femeii este mult mai dependent de eros decât cel al bărbatului, aşa că toate aceste aberaţii, deşi nu se precizează, se referă preponderent la băieţi. Chestiunea cu cuvintele *”murdare”* – copilul nu poate cunoaşte aceste cuvinte, care există în mai toate limbile, dacă nu a fost învăţat sau dacă nu le-a auzit folosite de părinţi. Alte chestiuni sunt de-a dreptul aberante, precum plăcerea de a sta dezbrăcat, sau de a-i privi pe alţii dezbrăcaţi, sau de a arăta

străinilor organele genitale. Apoi întrebările despre legătura dintre organele genitale şi copii. Şi atunci, ce să înţelegem din toate acestea? Că dacă copilul nu întreabă despre ele, nu este normal şi sănătos? Sau ca părinţii să treacă direct *"la fapte"* în faţa copilului, ca să-i explice concret cum se fac copiii? Nu e de râs! Pentru că au fost nebuni care au susţinut şi asta – că cea mai bună educaţie sexuală tot părinţii o fac, prin contacte sexuale demonstrative în prezenţa copiilor, ba teoreticienii incestului susţin *"iniţierea"* sexuală de către părinţii naturali, prin contacte sexuale dintre mamă şi fiu, dintre tată şi fiică, urmate eventual de un examen de *"capacitate"*, în prezenţa *"profesorilor",* prin contactul sexual dintre frate şi soră. Se pune acum întrebarea : **ce facem dacă copilul nu începe să se masturbeze?** Broşura nu ne spune nimic. Trebuie oare să-l înveţe părinţii? Sau să delege eventual vreun vecin binevoitor? Cine mai ştie? Broşura îşi păstrează aerul optimist, presupunând totuşi că marea majoritate a copiilor încep să se masturbeze până la vârsta de cinci anişori, unii fiind ceva mai precoci, descoperind aceste plăceri încă de pe vremea când sugeau la sân, astfel că se precizează, citez :

"If children are masturbating in public or in front of others, explain to them that it is not appropriate to touch their private parts in public and that if they feel they need to touch their private parts they need to do it in private […]", respectiv :

"Dacă copiii se masturbează în public sau în faţa altora, trebuie să li se explice că nu este frumos să-şi frece organele genitale în public şi dacă simt nevoia să se masturbeze, trebuie să facă asta în intimitate. "

Tare de tot! Să facem acum câteva precizări, nu neapărat de ordin medical, ci de bun-simţ doar. Am explicat anterior de ce masturbarea este condamnată de textele sfinte, având ca origine povestea biblicului Onan. Condamnată încă din cele mai vechi timpuri de toate religiile abrahamice, masturbarea a fost considerată un *viciu nesănătos* până la aşa-zisa revoluţie sexuală. Mulţi susţin astăzi, pornind de la teoriile lui Wilhelm Reich şi cele ale lui Alfred Kinsey că ar fi o metodă prin care să fie eliberate tensiunile sexuale acumulate în organism şi că în sine nu ar avea practic nici o consecinţă negativă. Aşa să fie oare? Aparent aşa este. Şi totuşi, nu! Un aspect aparent nesemnificativ, neglijat de susţinătorii efectelor ”benefice” ale masturbării este uşurinţa cu care aceasta se realizează faţă de un contact sexual normal, care necesită o anumită locaţie, o anume atmosferă, o pregătire emoţională şi erotică a femeii în timpul preludiului, un efort fizic însemnat, şi multe, multe altele. În raport cu toate acestea, masturbarea nu necesită decât o ”mână liberă” şi un mediu excitant, un film porno la tv, o revistă, o fotografie, sau chiar propria imaginaţie, pentru ”experţi”. Practic, amândouă conduc la orgasm şi ejaculare, diferenţa constând în ”eficacitatea” masturbării în detrimentul actului sexual normal. Aici este cheia problemei. Uşurinţa cu care se poate realiza îndeamnă la repetare, iar repetarea la exces. Iar acest exces se numeşte viciu. Şi ca orice viciu, dă şi un anume grad de dependenţă. Fără a mai vorbi de faptul că în timp, poate conduce extrem de des la o pierdere a controlului ejaculării, aşa numita ejaculare precoce, boală de care suferă o mare parte a bărbaţilor din ziua de azi. Uşurinţa cu care se poate ajunge la orgasm, diminuează interesul faţă de celălalt sex, erosul se diminuează şi el, iar interesul faţă de femeie devine exclusiv sexual. Disocierea trupului de suflet devine tot mai accentuată, sexul devine un scop în sine, ţelul final

devine plăcerea fără limite - cât mai multe orgasme. Exact ca oligofrenii din romanele lui Céline, care se masturbau ”până la învineţire”. Şi să mai facem o observaţie. Broşura citată pune accentul pe băieţi, fetele sunt amintite doar implicit, citez:

”Introduce obiecte în rect sau în organele genitale (vagin, NA) *de curiozitate sau pentru a le explora.”*

Presupun că despre vagin este vorba, pentru că la băieţi nu cred că poate fi cineva în stare să-şi introducă un obiect de dimensiune compatibilă în uretră, chestiune care produce şi nişte dureri insuportabile. Apoi în cazul fetelor, orificiul vaginal este obturat de himen, orice tentativă de introducere a vreunui obiect sau a unui deget, fiind însoţită de durere, în consecinţă, partea a doua a aserţiunii este şi ea aberantă, deşi nu exclud excepţii. Cât despre introducerea de obiecte în rect, nu am auzit de aşa ceva, deşi cum spuneam, nu exclud nici această posibilitate. Dar de aici şi până la comportament normal şi sănătos e distanţă lungă. Ca de la cer la pământ. Fără a mai vorbi de interesul morbid pentru fecale. Am văzut anterior că **doar homosexualii sunt interesaţi de fecale, prin coprofilie, dirty Sanchez, scat, fudge sports** şi **mud rolls**. Să sugereze oare acest ghid, că micuţul interesat de propriile fecale şi de explorarea propriului rect este un viitor homosexual ? Cine mai ştie? Probabil că *cercetările* în curs vor elucida şi această enigmă.

***

În 1993, un comitet de părinţi, profesori şi administratori ai şcolii elementare din Kyrene, Arizona a decis eliminarea dintre cărţile reco-

mandate elevilor din clasele 6-8, a **Poveştilor Fraţilor Grimm** motivând aceasta prin "excesul de violenţă, portretizarea negativă a unor personaje feminine şi aluziile antisemite" din poveştile respective. Întrebarea pe care o pun este, când anume vor putea citi Hänsel şi Gretel, Albă ca Zăpada şi cei 7 Pitici sau Cenuşăreasa? La maturitate? Pentru că în clasa a 8-a copiii sunt din punct de vedere teoretic deja adulţi, dat fiindcă se doreşte scăderea vârstei consimţământului sexual la 13 ani, sau chiar mai jos decât atât. În România, faptul e aproape împlinit, prin intrarea în vigoare a noului cod penal, cu începere de la 01.02.2014 care stabileşte pragul de 15 ani pentru consimţământul sexual. Ba unii doresc scăderea acestuia la 10 sau chiar 8 ani, după cum vom vedea imediat. Astfel, în clasa a 8-a băieţii vor învăţa despre o penetrare corectă, vaginală şi anală şi folosirea prezervativului, iar fetele probabil despre cum se face o felaţie perfectă şi despre avort, astfel încât nu vor mai avea timp de poveşti de-astea clasice, violente, sexiste şi antisemite. Ce să ne mai mirăm, dacă până şi *Coliba Unchiului Tom* de Harriet Beecher Stowe, un roman clasic american, a doua carte citită în sec.19 după Biblie, a fost interzisă datorită limbajului, în districtul Waukegan, Illinois! Urmează alte două cărţi care mi-au încântat copilăria, *Aventurile lui Tom Sawyer* şi *Aventurile lui Huckleberry Finn* ale lui Mark Twain, pentru utilizarea aceluiaşi termen, *nigger* – considerat injurios. Dacă nu cumva se va ajunge la rescrierea acestor romane în spiritul *corectitudinii politice*. Toate acestea îmi amintesc de Şatra lui Zaharia Stancu, pe vremea lui Dej, unde ţiganii erau denumiţi *oameni oacheşi*. Orwell era un naiv. De unde să-şi închipuie că ficţiunile sale vor deveni cruntă realitate în doar jumătate de secol?

În timp ce cărţi clasice ce au încântat copilăria a zeci şi zeci de gene-

raţii sunt *epurate* din biblioteci şi din programa şcolară, fiind sortite mai devreme sau mai târziu uitării şi dispariţiei, un alt tip de literatură este impus cu forţa în programa şcolară. Un exemplu clasic este cartea “King & King”, obiect de studiu la clasele mici din şcolile scandinave. Este povestea unei regine care la un moment dat a decis că fiul ei trebuie să se însoare. Din păcate, prinţului nu i-a plăcut nici una din prinţesele ce i-au fost prezentate. Nu pentru că ar fi fost urâte sau altcumva, ci pentru că era homosexual. În fine, el s-a îndrăgostit de fratele uneia din prinţese, şi el homosexual. Deşi toată această poveste de dragoste dintre cei doi prinţi a produs un adevărat scandal în tot regatul, îndurerând-o pe regină, până la urmă ea a decis că fericirea fiului ei este mai presus de *prejudecăţile* oamenilor, astfel că până la urmă a acceptat căsătoria celor doi, care au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Tradusă din olandeză, introdusă ca lectură obligatorie în clasele mici ale şcolilor din Scandinavia, în Statele Unite, prezentată ca model de “diversitate“, cartea a generat reacţia vehementă a părinţilor. Astfel, în 2006, în Massachusetts, părinţii revoltaţi ai copiilor de la Estabrook Elementary School din Lexington, au intentat un proces federal contra districtului şcolar, pentru faptul că şcoala face “educaţie sexuală“ copiilor, fără acordul părinţilor – în plus, făcând şi propagandă homosexuală prin intermediul unor poveşti pentru copii. Era vorba evident, de o scăpare a legii, astfel că ulterior, această “educaţie sexuală“, în fapt doar propagandă homosexuală clară, să fie reglementată şi obligatorie, chestiune care urmează să se aplice cât de curând şi în România. Iar Scandinavia a mers şi mai departe, astfel că după această “premieră“, alte şi alte astfel de cărţi s-au adăugat la lista de lecturi obligatorii, precum “Mama lui Malin s-a căsătorit cu Lisa.” Nici ame-

ricanii nu s-au lăsat mai prejos, astfel că în 1989 a apărut cartea **Heather are două mămici**, carte scrisă de Lesléa Newman cu ilustraţii de Diana Souza, apoi cartea “And Tango Makes Three”, despre povestea adevărată a cuplului de pinguini masculi Roy şi Silo de la Grădina Zoologică din New York care au primit un ou să-l clocească şi din care a ieşit un pui femelă, Tango. Edificator, nu?

De altfel, un ghid recent, emis de ONU, recomandă ca educaţia sexuală să înceapă de la vârstă preşcolară. (sub 5 ani) Decizia a generat numeroase controverse, dat fiindcă ghidul recomandă să se explice copiilor plăcerile ce se pot obţine prin masturbare. Părinţii îngrijoraţi că micuţul lor se apropie de 5 ani şi nu a început încă să se masturbeze, pot acum răsufla uşuraţi. Copiii vor fi instruiţi metodic, la şcoală, cu exerciţii şi exemple, cum să se masturbeze cât mai eficient, de câte ori pe zi, etc…, în fine vor primi tot instructajul necesar pentru a se masturba ”ca la carte”.

***

Un grup de cercetători acuză filmele pentru copii că perpetuează “Heteronormativitatea”, articol publicat în 24 iun. 2009 pe situl Life SiteNews, autor Kathleen Gilbert. Grupul de “cercetători“ aparţine Universităţii ANN ARBOR, Michigan. Aflăm din articol că, după ce au făcut cercetări aprofundate asupra unor filme de desene animate clasice produse de Studiourile Walt Disney, celebra peliculă Mica Sirenă fiind dată drept exemplu, grupul de “savanţi“ a tras concluzia că toate aceste filme ce au încântat copilăria a zeci de generaţii, pot fi acuzate că perpetuează ideea de "heteronormativitate". Două individe, Emily Kazyak şi Karin Martin, evreice probabil, afirmă că, în ciuda presupunerii că aceste filme ar trebui să nu aibă conţinut sexual,

în realitate, ele “promovează un bogat, percutant şi explicit conţinut heterosexual“. Raportul celor două “savante“ a fost publicat în ultimul număr (din 2009) al publicaţiei *Sociologists for Women in Society* (SWS), publicaţie aparţinând grupului Gender & Society. Rezultatele obţinute de către cele două cercetătoare dovedesc că “personajele îndrăgostite“ sunt înconjurate de muzică, flori, lumânări, atmosferă magică, mese sofisticate, etc…, care imaginează un univers “heterosexual“ care “ridică în slăvi“ dragostea “heterosexuală“ demodată, exact ca în poveştile fraţilor Grimm. Cele două “savante“ au tras concluzia că aceste pelicule, prin faptul că sunt realizări artistice incontestabile, tind să “normalizeze“ statutul “heterosexualităţii“, deoarece este extrem de dificil de imaginat altceva decât “această formă de iubire“. Aceste filme nu fac decât să perpetueze “statutul de normalitate“ al heterosexualităţii. Ne punem atunci întrebarea, având în vedere aceste afirmaţii, cât mai e până când normalitatea va fi scoasă în afara legii? Cele două “savante“ nu dau un răspuns la această întrebare retorică, dar afirmă totuşi că deşi luna respectivă (iunie 2009), fusese declarată de către preşedintele Obama, Luna Mândriei Gay (sic !), totuşi aceste filme încă continuă să ruleze pe ecranele cinematografelor şi pe micile ecrane. În fine, acum am înţeles ce doresc dânsele, şi pot răsufla uşurat. Nu se pune **încă** problema scoaterii imediate în afara legii a heterosexualităţii, aşa că se va merge treptat, începând cu interzicerea difuzării filmelor lui Walt Disney. Acestea vor fi înlocuite treptat cu filme pornografice, dat fiindcă copiii sunt educaţi încă de la grădiniţă cum să se masturbeze. Cum normalitatea deranjează prin evidenţă, ea trebuie scoasă în afara legii. Iată cum prevederile manifestului homosexual "Gay Revolutionary", scris de Michael Swift, se îndeplinesc punct cu punct. Iar de la interzicerea filmelor pentru copii si până la o "zi a iniţierii" sau a

"botezului homosexual", în care grupuri de homosexuali vor fi invitaţi la şcoală pentru a sodomiza copiii, clasă cu clasă, precum campaniile de vaccinare, nu mai e foarte mult.

Cap.2. Alte fapte care ar trebui să ne pună pe gânduri

Începem cu alt articol, tot de pe *LifeSiteNews*, datând din 17 oct. 2007, aparţinând unei anume Hillary White, articol intitulat **Copiii de grădiniţă trebuie încurajaţi să danseze dezbrăcaţi şi să se masturbeze, afirmă un expert norvegian în educaţia copiilor** (sic!) În articol, sunt reluate afirmaţiile unei anume Pia Friis, educatoare la o grădiniţă din Oslo, care afirmă, în ediţia engleză a ziarului *Norway's Aftenposten*, citez **:**

"Copiii trebuie să aibă posibilitatea să privească unul la celălalt şi să-şi examineze unul altuia corpul. Trebuie să se poată juca de-a doctorul, de-a mama şi de-a tata, să danseze dezbrăcaţi şi să se masturbeze. Sexualitatea lor trebuie socializată, astfel încât, de exemplu, nu trebuie să li se permită să se masturbeze în timp ce stau la masă şi mănâncă."

Sigur că da! Copiii trebuie obişnuiţi de mici cu disciplina. Nu trebuie să fie lăsaţi să se masturbeze oricând şi oricum! Cel mai bine, cred eu, ar fi să ia o "porţie de masturbare" după masa de prânz, înainte de somnul de după-amiază, pentru a dormi relaxaţi. Cât despre jocurile "de-a mama şi de-a tata", acestea ar trebui practicate dimineaţa, când impresiile sunt proaspete, după spionarea părinţilor din seara precedentă. Fetiţele pot exersa o felaţie, în timp ce băieţii pot exersa un cunilingus, în timp ce cei de la "grupa mare" pot sări direct la "69", sub îndrumarea atentă a "educatoarei", evident.

În ciuda acestor progrese ***nemaivăzute*** în domeniul educaţiei copiilor, iată că mai există indivizi retrograzi şi bigoţi, şi culmea, peste ocean, care îşi exprimă scepticismul privind aceste metode "educati-

ve" moderne. O anume Cathy Wing, de la Media-Awareness, *o retrogradă organizaţie non-profit*, afirmă în ziarul Toronto Sun, că sexualizarea precoce a copiilor de vârstă pre-şcolară, determină pe mulţi adulţi să-i considere pe aceştia drept obiecte sexuale, deschizând astfel calea pedofiliei şi exploatării sexuale a copiilor, astfel că nu trebuie să fim surprinşi de faptul că într-o zi, o bună parte a populaţiei va gândi că este ok contactul sexual cu un copil de câţiva anişori. De ce nu? s-ar putea spune. În fond acesta e scopul, aşa cum vom vedea în continuare.

***

Daily Mail din 23 ianuarie 2011. Articolul **Tematică gay în lecţiile de matematică pentru copiii de până în patru ani**, autor, o anume Kate Loveys. Spicuim din articol, citez :

"Copiii trebuie învăţaţi despre chestiunile legate de homosexualitate în problemele de matematică, în subiectele legate de limba engleză, ştiinţele naturii şi geografie. […] Ca parte a programului guvernamental de sărbătorire a "comunităţii gay", personaje gay vor trebui introduse în problemele de matematică. La orele de geografie, copiii vor fi întrebaţi de ce homosexualii se mută de la ţară la oraş.

De ce oare? Or fi cei de la ţară mai retrograzi? Sau pentru că la oraş sunt mai mulţi homosexuali, astfel că fiecare îşi poate găsi perechea, cuprins de *atracţie romantică*? Cine mai ştie? Trebuie spus că au fost şi numeroşi critici ai programului, arătând că astfel se distrage atenţia de la probleme esenţiale, cum ar fi faptul că învăţământul englez a căzut în toate clasamentele internaţionale la capitolul matematică,

ştiinţe ale naturii, inclusiv – râsul lumii – la capitolul limbă engleză. O anume Sue Sanders, de la Schools Aut a afirmat că, citez:

"Ceea ce încercăm să facem, este să reamintim profesorilor că LGBT sunt şi ei o parte a populaţiei şi că putem să-i includem în toate lecţiile".

Un anume Craig Whittaker, parlamentar conservator, a afirmat, citez: *"Suntem prea jos cu educaţia în probleme esenţiale. Profesorii pe asta ar trebui să se concentreze."* Aşa este! Din păcate, prea puţin contează viitorul naţiunii. **Esenţial este ca homosexualii să se simtă bine.**

Peste Canalul Mânecii, nici francezii nu se lasă mai prejos, în consecinţă, şi ei preconizează aceleaşi măsuri, încă o dovadă, dacă mai era necesar, că în lumea occidentală, **şcoala nu mai instruieşte, nici măcar nu mai educă, ea re-educă**, cum bine afirma careva pe net. Învăţământul nu mai e independent, ci supus total ideologiei oficiale. Ceva mai *"rămase în urmă"* faţă de britanici şi scandinavi, noile autorităţi socialiste, după adoptarea legii privind căsătoria între homosexuali, în prezent îşi propun "să integreze mai bine problematica LGBT" în programa şcolară, ca şi cum ar fi rezolvat toate problemele, la fel ca şi colegii lor din Parlamentul Britanic, ca să nu mai vorbim de al nostru. În acest sens, a fost creat un *"grup de reflexie"* (think-tank), care să ofere soluţii pentru modificarea manualelor şcolare, care a organizat şi un colocviu, împreună cu sindicatul editorilor şi cu ministreasa Reuşitei Educative (sic!). Participanţii au criticat faptul că în manualele de anatomie, corpul feminin este reprezentat cu mai multă pudoare decât cel masculin, **o discriminare clară** în viziunea dânşilor. A mai fost amintit faptul că poemul Lesbos al lui Baudelaire,

imn închinat poetesei Sapho, a fost interzis cu ocazia procesului cărţii *Les Fleurs du Mal*. Citind toate acestea, îţi pui întrebarea firească dacă respectivii sunt cumva întregi la minte sau n-au altceva mai bun de făcut? Sau să înţelegem cumva că dânşii au rezolvat deja toate problemele învăţământului francez, rămânând doar cea a lui Baudelaire. Aiurea-n tramvai! Chestia cu procesul intentat lui Baudelaire cu privire la aşa-zisa imoralitate a unora din poeziile din volumul *Les Fleurs du Mal*, fiind incriminat în mod special poemul **Lesbos**, am învăţat-o şi eu la franceză, acum 40 de ani, în plină *iepocă de aur*, era în programa şcolară. Iar faptul că se presupune că Sapho ar fi fost lesbiană, pe baza textelor ce s-au păstrat de pe urma ei, nu are prea mare semnificaţie, şi nici nu schimbă fondul problemei. Volumul de poezii nu a fost incriminat pentru că poemul Lesbos era închinat unei presupuse lesbiene, adică vezi-doamne, această acţiune era într-un fel o formă de persecuţie a persoanelor LGBT. Nu, nici vorbă de asta, volumul a fost incriminat deoarece având o aură morbidă, vicioasă, era o noutate în acele vremi, care putea cumva şoca cititorul neavizat. Trebuie să fii realmente tâmpit să consideri procesul lui Baudelaire drept o persecuţie a persoanelor LGBT. După cât se vede, toate acestea par mai degrabă acţiuni menite să creeze o adevărată *mitologie gay*, o istorie a persecuţiei milenare a acestora. De asemenea, alţi participanţi au relevat faptul că în manualele şcolare nu este suficient de accentuată orientarea homosexuală a unor scriitori celebri precum Rimbaud, Proust sau Cocteau. Hai atunci să desluşim puţin lucrurile! Arthur Rimbaud, poet genial şi aventurier, contemporan cu Baudelaire, se presupune că ar fi avut o legătură homosexuală cu Paul Verlaine. Să facem precizarea că Franţa anilor 1860-80 descoperea drogurile, opiul în principal, adus de marinari şi negustori din colonii. Chiar şi Baudelaire vorbeşte într-un poem despre

acesta. Este posibil ca Rimbaud, deja dependent de acest viciu, să fi încercat oarece "plăceri greceşti" cu prietenul său Verlaine. Asta nu spune nimic, un episod ca oricare altul în viaţa unui om care a dorit să încerce toate viciile. Oricum, nu are absolut nici o treabă cu opera sa poetică. Cât despre Marcel Proust şi Jean Cocteau, două adevărate genii ale literaturii franceze, este cunoscut faptul că erau homosexuali, dar din nou, aceasta nu pare să fi avut nici o influenţă asupra operei lor literare. Din contră, Proust îi priveşte oarecum batjocoritor pe homosexuali şi pe lesbiene. Dacă nu batjocoritor, cel puţin cu condescendenţă, din câte îmi amintesc, pentru că am citit *A la recherche*… acum patru decenii. În fine, nu acesta este scopul nostru, homosexualii în *A la recherche du temps perdu*, pierdem şi noi timpul, ca şi Proust de altfel, cu astfel de idioţi. Iar scopul este, cred eu, destul de clar. Să se demonstreze cu orice preţ elevilor, că şi printre LGBT sunt genii. Ca şi cum modul în care aceştia practicau sexul anal, felaţia şi ce mai practicau homosexualii prin acele vremuri, le-ar fi influenţat în vreun fel oarecare opera literară.

***

Un filmuleţ pe *youtube* despre educaţia copiilor în şcolile americane. O şcoală publică din NY, la clasa a 3-a, învăţătorul îi întreabă pe copii dacă au sărbătorit ziua mamei. Toţi copiii ridică mâna. Este chemată o elevă dintr-una din celelalte clase pentru a citi o compunere pe care a scris-o pentru a participa la concursul dedicat acestei zile. Învăţătorul le explică copiilor că fetiţa a fost invitată în mod special, datorită faptului că şi situaţia ei este *mai specială*. În continuare, fetiţa începe să citească lucrarea, citez :

„Mamele mele înseamnă atât de mult pentru mine, să ai două mame este destul de plăcut, chiar mai mult: este foarte plăcut, nici nu vă puteţi imagina. Deşi să ai două mame reprezintă o problemă pentru alţii, respect acest lucru şi nu pot să fac nimic în acest sens. Totuşi în ciuda părerii acestora, eu totuşi cred că ei gândesc stupid. Ce vă povestesc acum s-a petrecut cu un băiat din clasa mea: el nu a putut să vină acasă la mine pentru că părinţii mei sunt de acelaşi sex; am sunat acasă la ei, iar ***mama lui m-a întrebat dacă am citit Biblia*** *şi atunci le-am luat partea mamelor mele şi în sinea mea ştiam că mulţi dintre copiii din clasă mă susţineau în această situaţie, interesându-se cum mă simt. Mă simt mândră de mamele mele şi îmi face plăcere să iau parte la marşul anual al homosexualilor, la care particip alături de mamele mele în fiecare an."*

Învăţătorul laudă eleva şi remarcă încă o dată compunerea acesteia, îndemnându-i pe copii să aplaude. Copiii răspund pozitiv, susţinând atitudinea fetiţei de a lua partea *"părinţilor ei",* fără a ţine cont de ceea ce cred ceilalţi.

Edificator, nu? Cu astfel de exemple concepute în laboratoarele propagandei homosexuale, în modul cel mai perfid cu putinţă, se spală creierul copiilor cu *diversitate*, *toleranţă* şi *multiculturalism*. După cum se vede, fetiţa îşi apără *părinţii* – cele două mame care, de voie-de nevoie, îi sunt părinţi. Până aici totul e perfect normal, nimeni nu are nimic de obiectat, inclusiv subsemnatul. Ceea ce nu ni se spune este dacă acest lucru este moral, dacă este etic sau este folositor societăţii. Aici este cheia problemei. În compunerea sa, fetiţa precizează că există persoane care nu acceptă acest stil de viaţă ca fiind contrar preceptelor biblice. Compunerea sa este menită să abată atenţia de la aceste aspecte, concentrându-se asupra relaţiilor dintre ea şi

cele două mame, exact cum precizau cele două documente programatice despre care am vorbit mai înainte. Ca şi în cazul homosexualilor, deşi cele două mame se bucură de toate drepturile, inclusiv acela de a adopta sau de a creşte un copil, fetiţa doreşte ca stilul de viaţă al celor două mame ale sale să fie acceptat de societate, ba chiar să fie considerat unul normal. Inutil să mai discutăm despre rolul tatălui, despre rolul social al lui în familie şi în educaţia copilului. Sigur, nimeni nu a întrebat-o despre lipsa tatălui, şi probabil nici nu avea de unde să ştie ce înseamnă un tată, ideea care se desprinde din lucrarea sa, este că deşi mamele sale sunt bune şi iubitoare, mai există oameni care nu pot înţelege acest lucru. Cum spuneam, aici este cheia problemei. Ce fac cele două mame în dormitor este strict treaba lor, cum se masturbează reciproc sau cum practică cunilingusul sau analingusul, nu ne interesează. Nimeni nu mă poate obliga însă să accept stilul lor de viaţă ca ceva normal şi benefic pentru societate, ca ceva moral şi etic. Iar libertatea cuvântului îmi permite să strig acest lucru sus şi tare. Cel puţin deocamdată...

***

Cadrele didactice din Marea Britanie vor trebui să se implice într-o campanie de eliminare a atitudinilor homofobe ale copiilor, conform ultimelor directive concepute de către grupul Stonewall pe baza directivelor UNESCO. Copiii foarte mici, în vârstă de peste patru ani, vor trebui familiarizaţi cu ideea că există şi cupluri de acelaşi sex. Sunt urmate de fapt directivele OMS despre care am mai vorbit, organizaţiile de homosexuali preluând aceste directive pentru a le integra într-un program coerent de îndoctrinare forţată. Termenii de **mamă** şi **tată** vor fi înlocuiţi cu termenul generic de *părinţi*, urmând ca

aceeaşi modificare să fie operată în actele de stare civilă şi de identitate. De asemenea se va interzice folosirea termenilor de mamă şi tată în corespondenţa oficială. În momentul în care se va discuta despre căsătorie, profesorii vor trebui să menţioneze şi căsătoria între persoanele de acelaşi sex şi să explice copiilor modelele diferite de familie şi dreptul homosexualilor de a adopta copii. De asemenea, trebuie date exemple de profesori sau părinţi homosexuali, ca şi exemple de homosexuali celebri. De asemenea, se va interzice cu desăvârşire folosirea termenului de ”homosexual”, considerat injurios şi homofob.

Da, după cât se vede, s-a ajuns deja la dictatura asupra limbajului. Am afirmat anterior că nimeni nu mă poate împiedica să afirm că acest stil de viaţă este imoral şi dăunător pentru societate. Se pare că mam înşelat. Dânşii nu vor numai să nu mai fac astfel de afirmaţii, pe care le consideră *hate speech*, ci doresc ca nici măcar să nu mai gândesc aşa ceva. De la dictatura asupra limbajului, s-a ajuns la dictatura asupra gândirii, şi implicit, asupra individului. Sigur, cum spuneam, caracterul injurios al unui cuvânt este dat de context, astfel că în câţiva ani poate, termenul gay va deveni injurios, iar cel de homosexual va deveni neutru. S-ar putea spune din nou că sunt doar nişte exagerări. Nu, categoric nu. În Marea Britanie asistăm deja la terorism asupra individului. Pentru că este clar, asistăm la o dictatură homosexuală prin îndoctrinarea forţată a tinerei generaţii, dublată de un terorism al statului exercitat asupra oponenţilor reali sau posibili. Nu numai atât, dar teroarea devine pe zi ce trece mai concretă, mai palpabilă, și a ajuns să afecteze și copiii. Bunăoară, același Daily Mail, vorbește despre un incident din data de 26 septembrie 2013, căruia i-a căzut victimă o elevă în vârstă de 14 ani, Codie Stott. (articolul

Schoolgirl arrested for refusing to study with non-English pupils, Daily Mail, 12 oct. 2006) Aflată în acea zi la școală, a fost repartizată de profesoară, în vederea realizării unei lucrări, într-un grup de eleve asiatice, din care numai una cunoștea limba engleză. Fiindu-i imposibil să se înțeleagă cu colegele ei, a cerut profesoarei să o transfere în altă grupă. Profesoara a făcut o criză de isterie, a început să urle și să țipe, acuzând-o de rasism, după care a anunțat poliția. După câteva zile a fost ridicată și dusă la secția de poliție unde a fost amprentată, fotografiată, interogată și apoi încarcerată într-o celulă timp de 3 ore și jumătate, fiind ulterior eliberată fără vreo explicație. Astfel de incidente sunt relatate aproape zilnic în presa britanică. Mult mai grav este faptul că se procedează precum în perioada cea mai neagră a comunismului, prin denunțuri și divulgarea unor conversații private. Se urmărește astfel a teroriza pe cei bănuiți a gândi altfel decât în tiparele stabilite de ideologia oficială. Dau un singur exemplu, al sorei de caritate Caroline Petrie, care în decembrie 2013, în spitalul din Winscombe, Somerset, a întrebat o pacientă pe moarte dacă dorește să se roage pentru ea. Denunțată superiorului, a fost dată afară deoarece *"nu a demonstrat un angajament personal și profesional față de egalitate și diversitate"*, probabil că rugându-se, ofensa pe pacienții musulmani și budiști, cine mai știe? Cazul este relatat în *The Telegraph*. În urma articolelor din presă a fost reprimită. Interesante și cele 70 de comentarii ce însoțesc articolul, care vorbesc despre Dumnezeu, milă creștină, mântuire, etc…, ceea ce mă face să sper că Marea Britanie mai are totuși o șansă. Din păcate, este doar o fărâmă de speranță, atâta vreme cât autoritățile au interzis tradiționala urare "Merry Christmas", înlocuită oficial cu formula "Season Greetings", iar creștinilor li s-a interzis să poarte la vedere în spații publice "insemne religioase", precum o banală cruciuliță la gât, pentru a nu

ofensa chipurile pe cei de altă religie. Sunt notorii cazurile Nadiei Eweida de la British Airways și al asistentei medicale Shirley Chaplin, cazuri ce au ajuns până la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Ca o chestiune anecdotică și nu prea, să menționăm că singurul caz în care s-a mai înregistrat o interzicere legală a portului crucii este în fosta Republică Populară Socialistă Albania. Cu toată această persecuție teroristă a autorităților, Lord Carey, Arhiepiscopul de Canterbury, a făcut apel către toți creștinii să poarte permanent o cruce la gât. Evident că toate aceste măsuri aberante sunt motivate de grija pentru "siguranța cetățeanului", așa cum au fost cartoanele distribuite gratuit cetățenilor, inscripționate cu un text ce preciza că grupurile de colindători de Crăciun nu sunt binevenite, pentru a nu deranja vecinii chipurile, dar și pentru că eventualii infractori ar putea spiona casa cu această ocazie, informație preluată din articolul *Scrooge police 'ban' Christmas carol singers because of stranger dangers*, Daily Mail, 12 nov. 2009.

***

Carrie Prejean (Miss California), în vârstă de 21 de ani, a reuşit să-l enerveze pe un membru al juriului Miss USA şi pe unii spectatori după ce a avut "obrăznicia" să declare că nu este de acord cu mariajul între persoane de acelaşi sex. Prejean a fost întrebată în timpul competiţiei care s-a ţinut duminica la Las Vegas, ce crede despre legalizarea "căsătoriilor" între persoane de acelaşi sex.

"E foarte bine că americanii pot alege, să voteze pentru sau împotriva legalizării acestor mariaje. Totuşi, eu cred că un mariaj trebuie să

aibă loc între un barbat şi o femeie. Aşa am fost crescută şi aşa cred că trebuie să fie", a declarat tânăra de 21 de ani.

Răspunsul tinerei californience nu numai că i-a adus oprobiul unor spectatori din sală, şi a costat-o chiar titlul de Miss SUA, afirma presa internaţională. Aceasta, întrucât întrebarea i-a fost adresata chiar de Perez Hilton, membru al juriului, homosexual şi blogger foarte popular în SUA. Enervat de tupeul "homofobei", Hilton a înjurat-o in culise, făcând-o în public "proastă nenorocită" şi afirmând că are "jumătate de creier", scrie cotidianul britanic Daily Mail.

***

Într-o ceartă în curtea şcolii, un copil de 11 ani i-a spus altuia de 10 ani că este "sconcs". Cel de 10 ani i-a răspuns zicându-i "bin Laden", suficient pentru a fi arestat şi trimis în faţa unui judecător, care însă a spus că este un non-sens începerea urmăririi penală împotriva unui copil din motive de corectitudine politică, adăugând că există infracţiuni majore în societate pentru care poliţia nu se deranjează atâta.

Începând cu 2009, parinţii creştini şi musulmani au fost ameninţaţi cu urmărirea penală în cazul în care au obiecţii faţă de lecţiile în care se promovează căsătoria între homosexuali sau adopţia de copii de către aceştia. În ultimele luni au fost nenumărate cazurile de oameni ce şi-au pierdut locurile de muncă din şcoli, spitale sau alte instituţii din motive religioase.

***

Activismul extremiştilor homosexuali nu cunoaşte limite. Ultima lor acţiune în acest sens: crearea unui "delict de provocare la ură homofobă". Revista Libération publica în data de 3 decembrie 1999 un aşa-zis "Manifest pentru o strategie împotriva homofobiei", afirmând în mod tranşant :

"Acolo unde Statul face uz de forţa sa simbolică pentru a trasa graniţe a ceea ce nu poate fi scuzat pentru cei care ţin discursuri pline de ură împotriva străinilor sau evreilor, jurisprudenţa pare sa dea dreptate acelora care îi trimit pe homosexuali pe rug".

Bătălia cuvintelor a fost deja câştigată, deoarece termenul de *homofobie* s-a impus: acest cuvânt capcană confundă (în mod voluntar) refuzul normalizării simbolice şi sociale ale homosexualităţii cu animozitatea faţă de persoana homosexualilor. **Homofobul este fascistul de azi.** Libération, la 26 iunie 1999, într-un caiet special consacrat manifestaţiei Gay Pride care se ţine în ziua aceea, stabileşte această apropiere ideologică:

"Homofobia, odrasla animalului imund care dă naştere regulat unor noi forme de rasism, pretinde o necesară datorie de vigilenţă". În rândurile manifestanţilor, o banderolă are înscrise aceste cuvinte: "Homofobie, ură, rasism, anti-semitism, aceeaşi luptă". (Jean Sevillia)

Edificator, nu?

etc… etc…

În loc de încheiere

Apropo de cele enumerate anterior, se tot vorbeşte despre faptul că nu ar conta mediul în care trăieşte copilul. De ce atunci, se ostenesc atât de mult grupările homosexuale să ajunga în şcoli? De ce vor să ajungă la manuale, la minţile copiilor, dacă totul este atât de ”natural”? Dacă opţiunile oricum există şi atât, atunci tot acest efort este inutil. Nu are nici o noimă. Să nu mi se spună că pentru toleranţă se face aşa ceva. Pentru toleranţă e de ajuns să se spună copiilor să fie oameni cu oricine, chiar şi cu cei care îi duşmănesc (adică ce spune Evanghelia). Pentru toleranţă, definită în acest sens, nu e nevoie de schimbarea minţii lor, de îndoctrinarea lor cu tezele false ale propagandei homosexuale. De ce există, în şcolile americane, de pildă, presiuni faţă de adolescenţi pentru a se crede homosexuali?

În numele acestei adevărate "ideologii" se comit nenumărate aberaţii. Care mai de care mai sinistră. În Olanda, bunăoară, s-au deschis centre, localuri, sau ceva de genul acesta, de injectare a drogurilor “recreative” pentru toxicomani. Problema este că în realitate, acestea constituie o invitaţie pentru consumul de droguri injectabile. În acelaşi timp, în Olanda, în cârciumi ai voie să fumezi marijuana (iarbă, în argou), dar nu tutun. Cei care consumă droguri grele, sunt "biete victime ale acestui adevărat flagel" în timp ce fumătorii de tutun sunt consideraţi criminali în serie. Sunt companii care te pot concedia pentru că îţi miroase haina sau gura a tutun, dar nu poate să te dea nimeni afară dacă îţi miros picioarele de nu poate sta nimeni langă tine, sau dacă nu ai mai făcut un duş de o lună. În numele acestei "corectitudini politice", practic începem să ne îndreptăm spre o dictatură a anormalului. Dar şi a imoralului, lucru care mă face să mă în-

treb dacă rasa umană nu e pe cale să degenereze. Dacă nu cumva acest lucru s-a realizat deja, deşi procesul a început cu câteva decenii în urmă doar. **Nu avem nevoie de nici un asteroid sau cometă, tsunami sau cutremur devastator, nu avem nevoie de extratereştri violenţi. O facem singuri…**

Ce ar mai fi de spus. Paradoxal, dacă mai există o urmă de speranţă, ea nu poate veni decât din Rusia, prin biserica ortodoxă, dar mai ales, prin musulmani. Numărul lor în Europa Occidentală a crescut neînchipuit de mult. Prin acceptarea imigraţiei masive din ţările musulmane, Europa occidentală a încercat să rezolve cumva îmbătrânirea populaţiei şi să compenseze lipsa mâinii de lucru slab calificate, sperând în asimilarea acestora în decurs de una-două generaţii. Numai că pe termen lung, tot acest proiect social s-a dovedit a fi falimentar. O imensă catastrofă. Deşi adepţii corectitudinii politice susţin că toate culturile, civilizaţiile, orientările sexuale, sunt echivalente, realitatea, aşa cum se prezintă ea azi, este cu totul alta. Iar previziunile sunt sumbre. Nu există echivalenţă între culturi şi civilizaţii. Nu există decât culturi superioare şi culturi inferioare. Interacţiunea directă dintre acestea, respectiv încercarea celei superioare de a o asimila pe cea inferioară, nu este benefică pentru nici una din ele. Recentele evenimente din Paris, respectiv asasinatele de la “Charlie Hebdo” au dovedit cu prisosinţă acest fapt. Este clar că toate acele caricaturi de prost gust nu au fost decât pretextul rezolvării pe cale violentă a unor conflicte mult mai adânci. Şi cum numărul musulmanilor este în creştere exponenţială, ne aşteptăm ca să se ajungă cât de curând la “masa critică”. În acel moment va începe “bairamul”. Cineva îl asemăna cu cursa spectatorilor urmăriţi de tauri, pe străzile din Pamplona.

Acum ne găsim în etapa iniţială în care se încearcă schimbarea sensului căsătoriei în ceva total opus. Etapa următoare, care a început deja, prin teroarea corectitudinii politice, va duce pe culmi noi persecutarea oricui va gândi şi va exprima sensul original al termenului de căsătorie. Persecutarea oricărui sens ce trimite la firescul şi normalitatea naturii umane, astfel încât firescul să nu mai fie nici măcar gândit, darămite practicat.

Iar aceasta este echivalent cu un sfârşit al omenirii…

În nici un caz nu trebuie să se ajungă aici. Şi nici nu cred că este posibil. Este contrar firii umane. Totul depinde de echilibrul puterii pe plan mondial. Pe de o parte Rusia şi eventual China, de cealaltă parte, Statele Unite. China, chiar dacă este neutră, la o adică, se va situa tot de partea opusă Statelor Unite. După cum am văzut aici, în această ţară, o adevărată patrie a "corectitudinii politice", homosexualii, ajutaţi de evrei, au dobândit drepturi speciale, pentru că, aşa cum am văzut, şi ei sunt *mai speciali*. Odată cu aceştia, au obţinut drepturi speciale toţi cei aşa-zişi minoritari, practic fiind vorba de grupuri sociale, nicidecum etnice, mai mult sau mai puţin marginalizate, respectiv dependenţii de droguri, handicapaţii, bolnavii incurabili, onaniştii cronici, etc… Din această cauză, echilibrul dintre cei aşa-zis normali, respectiv persoanele heterosexuale, creştini sau atei, care au o familie normală, care au un loc de muncă, etc…, şi restul, respectiv toţi cei aşa-zişi marginalizaţi, discriminaţi chipurile de cei normali, a fost în mod violent perturbat, afectat, cum vreţi Dvs. Practic, o parte din lupta pentru supremaţie dintre cele două mari puteri, Rusia şi SUA, s-a mutat în această zonă a corectitudinii politice care a ajuns să capete aspecte groteşti, după cum am demonstrat cu

prisosinţă aici. Deci totul depinde de echilibrul dintre aceste două puteri. Statisticile oficiale şi neoficiale, ca şi o seamă de aşa-zişi experţi militari, fără a mai vorbi de “aderenţii entuziaşti”, de care nici noi nu ducem lipsă, afirmă că deja SUA deţine supremaţia militară absolută. Este o tâmpenie de prima clasă. Dacă ar fi aşa, SUA de mult ar fi atacat Rusia, sub un pretext oarecare. De ce? Ei bine, pentru că aşa au procedat dintotdeauna. Nu trebuie decât să analizăm puţin războaiele duse de SUA în perioada ce a urmat după războiul de secesiune, şi vom vedea imediat de ce. Problema este că, dacă privim puţin retrospectiv de-a lungul ultimelor trei secole, vom vedea că indiferent de regimul politic, Rusia a produs întotdeauna mari surprize în domeniul militar. Cu alte cuvinte, cine râde la urmă, râde mai bine. Iar teritoriul imens al Rusiei, ticsit literalmente de oameni care ştiu foarte bine să mânuiască armele de foc, recentul conflict din Ucraina a demonstrat acest lucru cu prisosinţă, nu poate fi cucerit cu drone şi alte jucării deştepte, fie ele cât de sofisticate. Iar Rusia nu a făcut niciodată paradă de potenţialul ei militar, aşa că s-ar putea să nu se ştie care pe care, la o adică. În momentul în care acest fragil echilibru va fi perturbat, exact cum spuneam, la primul semn de slăbiciune al Statelor Unite, va începe bairamul, şi este foarte posibil ca tot acest imperiu aberant al corectitudinii politice să sară în ţăndări, ca toate imperiile.

În fine, vom trăi şi vom vedea…

Cuprins

Cuvânt înainte pag.3
Partea I. Marxismul cultural - o poveste cu evrei pag.7
Cap. 1 La început a fost cuvântul pag.9
Cap. 2 Corectitudine politică şi terorism cultural pag.18
Cap. 3 Origini şi precursori pag.26
Cap. 4 Primele experimente pag.33
Cap. 5 Wilhelm Reich, Freud şi Marx pag.39
Cap. 6 Matriarhatul – viitorul de aur al omenirii pag.48

Partea II. Şcoala de la Frankfurt - altă poveste cu evrei pag.58
Cap. 1 Un revizionist al creştinismului - Erich Fromm pag.60
Cap. 2 Erich Fromm - revizionist neo-freudian pag.67
Cap. 3 Herbert Marcuse - revoluţionarul de profesie pag.74
Cap. 4 Herbert Marcuse şi impasul ideologic pag.84
Cap. 5 Theodor Adorno, anti-antisemitul pag.96
Cap. 6 Doi americani luaţi la întrebări pag.101
Cap. 7 Doi americani complet diferiţi pag.107
Cap. 8 Cu F de la fascism pag.115

Partea III. Revoluţia începe în dormitor pag.123
Cap. 1 Revoluţie sexuală sau morală mai flexibilă? pag.123
Cap. 2 Pilulele fac diferenţa pag.130
Cap. 3 Negrii sunt “băgaţi la înaintare“ pag.140
Cap. 4 Imigraţia – o bombă cu efect întârziat pag.153
Cap. 5 Intră în joc și sodomiţii pag.160
Cap. 6 Un război pentru pace pag.166

Partea IV. Anul 1968 – O revoluţie avortată pag.178
Cap. 1 Panterele negre ies pe cărare pag.178
Cap. 2 Meteorologii intră în acţiune pag.184
Cap. 3 Lupta de clasă nu se stinge, ci se ascute pag.195
Cap. 4 J' aime Paris au mois de Mai pag.209
Cap. 5 Germania – revoltă de dragul revoltei pag.222
Cap. 6 Baader – Meinhof & Brigate Rosse pag.231

Partea V. Ce-am avut şi ce-am pierdut pag.246
Cap. 1 Sex, sex, şi iar sex – invazia pornografiei & Co. pag.247
Cap. 2 Olanda – mic studiu de caz pag.264
Cap. 3 Banditismul demografic pag.270

Partea VI. Arma secretă – LGBT pag.280
Cap.1 Să vedem ce spune wiki pag.281
Cap.2 Marea enigmă – Câţi? pag.293
Cap. 3 Alte mituri fondatoare pag.304
Cap. 4 Ce nu ni se spune pag.314
Cap. 5 Clarificări necesare pag.326
Cap. 6 Căsătorie și pedofilie pag.339
Cap.7 Câteva documente programatice pag.357

Partea VII. Punct şi de la capăt pag.363
Cap.1. Fapte care ar trebui să ne pună pe gânduri pag.364
Cap.2. Alte fapte care ar trebui să ne pună pe gânduri pag.374

În loc de încheiere pag.387

Autorul, foto Dana Vajea (2008)